

Conversație vie

**CONȘTIENȚUL ȘI PERSONALITATEA.
DE LA INEVITABIL MORT
LA VEȘNIC VIU**

Textul emisiunii **„Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic viu”** sub redacția Anastasiei Novîh cu participarea lui Igor Mikhailovici Danilov. Versiunea completă a emisiunii poate fi găsită pe site-ul allatra.tv:

<https://allatra.tv/video/soznanie-i-lichnost>

Descrierea filmului „Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic Viu”:

„Este o discuție plină de viață cu Igor Mihailovici Danilov. Este o carte vie. Acesta este începutul evenimentelor globale care inevitabil se vor dezvolta în continuare. Este o consecință a ceea ce a avut loc pe 21 decembrie 2012. Este următorul pas ce urmează cartea „AllatRa”.

Expunerea sistemului. Cunoștințele pierdute de-a lungul secolelor. Instrumente cu ajutorul cărora mulți oameni vor putea obține adevărata Libertate de sub jugul sistemului, care funcționează ascuns prin conștient. O experiență unică de contact practic cu Lumea Spirituală. Conversație vie pentru cei care vor să devină parte a Lumii Nemărginite.

„ADEVĂRUL care expune sistemul și care TE SCHIMBĂ PENTRU TOTDEAUNA!”

NOTĂ

Notă, abrevieri în text: prezentatoarea Tatiana – T, Igor Mihailovici Danilov – IM; Jana – J; Volodea – V; Andrei – A.

▶ 00:00:00 - 00:11:41 – timpul ce corespunde fragmentului din filmul „Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic Viu” pe canalul TV ALLATRA (allatra.tv).

Cartea conține textele videoclipurilor din acest film, precum parțial și ilustrațiile din acesta. Versiunea completă a videoclipurilor poate fi vizualizată pe allatra.tv. Denumirile videoclipurilor corespund denumirilor indicate în carte

În filmul „Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic Viu”, sunt oferite revelații-adevăruri spirituale primordiale. Puterea interioară care se transmite prin el, contribuie la trezirea spirituală a omului, îl înaripează prin spiritul Adevărului și îl inspiră la propria transformare spirituală, cât și a lumii din jurul său. De fapt, fiecare telespectator va putea înțelege singur acest lucru, simțindu-și adevărata fire spirituală.

Pentru a înțelege nu numai sensul primordial al Cu-noștințelor, dar și pentru a simți puterea impresionantă a spiritului acestui film, starea interioară a celor, care au fost prezenți la această program, este recomandat să vizionați versiunea completă a filmului dat pe: <https://allatra.tv/video/soznanie-i-lichnost>

▶ 00:00:00 – 00:11:41

VIDEOCLIP №1 **"Cunoașterea Adevărului"**

„În lume, nouă ni se dezvoltă doar mintea, memoria și logica. Însă în cunoașterea Adevărului este necesară asimilarea celui mai elevat nivel de autoperfecționare, conștientizare și percepere a acelor sentimente profunde care provin de la Suflet. Căci experiența spirituală se află în afara limitelor minții...”

(din cartea „AllatRa”)

T: Bună ziua, dragi prieteni! De-a lungul vieții s-au schimbat condițiile de trai ale societății, civilizației. Însă un singur lucru a rămas neschimbat – omul însuși, dualitatea lui interioară și chestiunea privind adevăratul sens al existenței sale aici. Acest adevărat sens a fost și rămâne, în toate timpurile, eliberarea Spirituală care se dobândește prin experiența practică a cunoașterii de sine, a adevăratei tale esențe, inclusiv prin autoperfecționarea în diverse practici spirituale. Subiectul emisiunii de astăzi este: „Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic viu”

VIDEOCLIP №2. "TRAILER-UL EMISIUNII"

CONȘTIENTUL ȘI PERSONALITATEA.
DE LA INEVITABIL MORT LA VEȘNIC VIU.
PROFEȚII. INCULTURAȚIA.
CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA.
MAGIA ȘI REÎNCARNAREA.
OMUL A FOST CREAT DE DOUĂ ORI.
ANTRENAMENTUL AUTOGEN.
MEDITAȚIA. PRACTICA
SPIRITUALĂ. CE NU VĂD OAMENII?!
CE SUNT SISTEMUL ȘI CONȘTIENTUL?!
CE SUNT PERSONALITATEA ȘI PIRITUL.
CUM SĂ DEVII LIBER?!
FIZICA SUPRANATURALULUI. NECUNOSCUȚUL.
EXPERIENȚA SPIRITUALĂ. ADEVĂRATA VIAȚĂ.
ÎNTREBĂRILE ȘI RĂSPUNSURILE PRACTICIENILOR
ADEVĂRUL CE SCOATE LA IVEALĂ SISTEMUL,
ȘI CARE TE SCHIMBĂ PENTRU TOTDEAUNA!

ÎN EMISIUNEA:

**„CONȘTIENTUL ȘI PERSONALITATEA.
DE LA INEVITABIL MORT LA VEȘNIC VIU”**

T: Astăzi, interlocutorii mei sunt: Igor Mihailovici Danilov, Jana, Volodea și Andrei.

Igor Mihailovici, după vizionarea ciclului de emisiuni „Adevărul este unul pentru toți” cu participarea Dvs. directă, oameni din diferite țări ale lumii au trimis feedback-uri uluitoare. Aceste feedback-uri sunt diverse, însă este important faptul că mulți dintre oamenii care au vizionat, în special emisiunea precedentă, pentru prima dată în viață au simțit tăcerea Dvs. plină de spiritualitate la un nivel absolut nou de percepție spirituală. Mulți dintre ei au simțit ce sunt sentimentele profunde, acel spiritual nemărginit, care este parte din ei înșiși.

IM: Acesta este acea parte integrantă care trebuie să prevaleze la toți oamenii. Pentru oamenii normali aceasta este o stare firească.

T: Iată, ei au descoperit aceasta în ei înșiși, această înțelegere profundă a esenței fără cuvinte, care se deosebește izbitor de modul obișnuit de gândire și funcționare a conștiinței.

IM: Înseamnă că nu este totul pierdut.

T: Și este îmbucurător faptul că mulți oameni au remarcat că principalul dialog, într-adevăr, n-a avut loc prin cuvinte, ci la nivelul sentimentelor profunde. Și după discuție, ei comparau ceea ce s-a întâmplat, cu o oarecare descoperire a sursei sau cu un ocean de bucurie imensă...

IM: Și, iată, ce este interesant: deseori, multe persoane îmi puneau întrebarea despre limba universală sau proto-limbă. Însă, în emisiunea precedentă noi am fost înțeleși de oameni care nu cunosc deloc acea limbă în care noi discutăm. Eu mă refer la comunicarea verbală.

T: Un moment atât de interesant – oamenii, după vizionarea emisiunii, au fost pătrunși de sensul profund al religiilor lor, de temeliile acesteia, de importanța acelor Cunoștințe Spirituale care au fost transmise prin Profetii ei. Și au găsit acel pas inițial de sprijin în spiritualitate cu care și începe înțelegerea bazelor religiilor și credințelor lor... Aș dori să dau citire câtorva scrisori referitoare la acest subiect.

Bismillahi rrahmani rrahim (În numele lui Allah cel Milostiv și Îndurător!)

JazakumuLlahu Hayran (Allah să vă binecuvânteze). Subiectul este foarte actual în ziua de astăzi. Emisiunea a avut un impact foarte puternic. Ea conține un sens profund în vederea înțelegerii religiei mele, a căii mele. El este transmis prin fructul onestității. În unul din hadise, Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra sa), potrivit cuvintelor lui al-Hasan ibn Ali, Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra sa) a spus: „Lasă ceea ce pui la îndoială în favoarea a ceea ce e neîndoielnic”. Negreșit, adevărul este liniște, și minciuna, cu adevărat, este îndoială”

*BarakAllahufikum
(Allah să va binecuvânteze).*

Și iată a doua scrisoare care a venit din cu totul altă parte a globului:

„Eu sunt creștină. Am citit Biblia și tot încercam să-mi imaginez unde oare se află acest cer al lui Dumnezeu, această realitate spirituală și nu materială. Cum să ajungi acolo? Cu ce începe prima intenție, primul pas al adevăratei căi a sfinților părinți? Înțelegerile mele din minte erau vagi și nesigure. Și doar astăzi, datorită acestei extraordinare emisiuni, eu, fără cuvinte, am înțeles toată profunzimea și simplitatea simțirii binecuvântării lui Dumnezeu. Cu adevărat, după cum este spus în Biblie: „Ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului nu au urcat, cele ce le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul”. Acum ascultând predica în biserică, citind Biblia, am început să înțeleg toată profunzimea și adevărul Învățăturii lui Hristos pe care Biserica ne-a încredințat-o”. Am conștientizat ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”. Am înțeles cuvintele lui Iisus Hristos când El a răspuns: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta”.

T: Igor Mihailovici, aceste scrisori și altele au scos la lumină momentul-cheie: cu ce, în mod ideal, ar trebui să înceapă înțelegerea practică a cunoștințelor oricărei căi spirituale ce duce către Dumnezeu: cu contactul practic cu propriile sentimente profunde. Astăzi, multe persoane au o atitudine șablonată și indiferentă față de religiile lor, pur și simplu ca față de o tradiție. În societatea de astăzi, lipsește înțelegerea de sine a omului, a importanței trăirii cu Lumea Spirituală. În cel mai bun caz, oamenii încearcă să-și studieze religia, însă pornind de la închipuirile propriului conștient...

IM: Și iată că aici intervine un mic „dar”: studierea religiei este una, iar calea către Dumnezeu este altceva. Toate religiile sunt bune, noi nu o dată am discutat despre aceasta, nu există religii rele și ele toate duc spre Dumnezeu. Însă întrebarea este ce vrea omul, ce alege el. Multora le place pur și simplu să participe la o religie ca la o reprezentare teatrală, doar să fie participanți. Însă mulți tind spre Dumnezeu. Și aici diferența este semnificativă. Dacă oamenii aderă la o anumită religie pentru ca vecinii să nu se uite chiorâș la ei, este una. Însă, dacă ei aderă la o religie pentru ca pe această cale să ajungă la Dumnezeu, este cu totul altceva. Și aici este necesar de menționat că toate religiile sunt unite de un singur sens, iar sensul este simplu – calea spre Dumnezeu.

T: Igor Mihailovici! În cadrul emisiunilor Dvs. ați vorbit despre faptul că oricare religie conține semințe ale cunoștințelor și, pentru a urma calea ce duce către Dumnezeu, este necesar, cel puțin în practică, de înțeles că există o altă percepție – simțuală, percepția prin sentimentele profunde. Igor Mihailovici, iată, în lume sunt atestate aproximativ 300 de religii. Și fiecare în religia sa afirmă că anume calea sa către Dumnezeu este singura corectă și adevărată.

IM: Oamenii spun asta din minte. Aceasta este relatat anume de către acei care, ca Susanin, conduc oamenii în mlaștina din care ei nu vor mai merge nicăieri. Iar adevărații oameni, care au cunoscut personal această cale și pe care o urmează, ei nu vor spune niciodată așa. În toate religiile adevărate, nu cele care au fost inventate artificial, ci realmente adevărate, toți cei care au parcurs această cale, înțeleg că în toate religiile există o singură sămânță – acesta

este calea spre Dumnezeu. Iar restul este cultură, este moștenire și multe alte atribute acceptate de către unele popoare sau altele și nimic mai mult. De facto, toate acestea sunt o singură cale.

T: Igor Mihailovici, de ce, în genere, este împărțită în atâtea religii calea spre Dumnezeu?

IM: Conștientul întotdeauna separă, nu poate fi altfel: lupta pentru putere, lupta pentru dominație asupra cuiva. Aceasta este materia, acestea sunt legile materiei, în aceasta este esența: dezbină și domină! De aceea oamenii dezbină. Însă cei care dobândesc înțelegerea, aceia, dimpotrivă, tind se se unească.

T: Igor Mihailovici, cu ce se confruntau Profeții când veneau în această lume?

IM: Cu același lucru cu care se confruntă și acum: cu oamenii și conștientul acestora.

▶ 00:11:43 – 00:37:31

VIDEOCLIP №3

"Cu ce se confruntau Prorocii?"

IM: Nimic nu se schimbă... cel puțin în metodele prin care sistemul influențează oamenii, prin intermediul

conștientului acestora. Cu ce se confruntau Prorocii? Întâi de toate, cu lipsa de înțelegere din partea oamenilor, aceștia solicitându-le magie și diverse minuni în această lume, pentru a confirma faptul că sunt Proroci. Necredința, nemulțumirea, luare în derâdere, tot felul de insulte, până la confruntare deschisă, sunt ceea ce au trebuit să îndure Prorocii, atât din partea deținătorilor de putere, cât și din partea oamenilor simpli. Or, conștientul nu face diferența între cei care dețin puterea și cei care nu o au. El îi acordează pe toți pe o singură undă a Rațiunii Animalice, în primul rând, pe unda consumeristă. Și când vine Prorocul, atunci acest lucru prezintă un pericol pentru sistem și, de aceea, sistemul începe, prin toate modalitățile, să manifeste rezistență prin intermediul sclavilor săi. Iar sclavii nu sunt doar deținătorii de putere. Există oameni buni și printre deținătorii de putere. Însă, din păcate, printre așa-numiții „oameni simpli” sunt și foarte mulți robi ai sistemului.

În esență, toată acestea dezvăluie înfățișarea sistemului Rațiunii Animalice, modul în care acesta funcționează. În primul rând, sistemul Rațiunii Animalice nu știe și nu înțelege ce este Lumea Spirituală, de aceea și opune rezistență în toate modurile posibile. Iar Prorocii prezintă un pericol pentru puterea totală a sistemului asupra Personalității omului. Din această cauză, el și acționează prin intermediul conștientului oamenilor, prin mândria impusă Personalității acestora, făcându-i astfel agresivi, generând în ei teamă. Iar teama conduce la confruntare directă.

Iată, iarăși, frica... Ar fi interesant de menționat, de ce omul simte frică față de un Proroc sau față de o Ființă Spirituală?

Doar nu este supus pericolului. Sunt ființe pașnice și iubitoare. Întâlnind un Proroc sau un Iluminat sau o careva persoană spirituală, oamenii simt frică autentică, anxietate, aflându-se alături de aceste ființe, din cauza faptului că asta simte conștientul, asta amenință sistemul. Iar conștientul își intensifică astfel influența asupra Personalității anume sub aspect negativ, adică, încearcă să-i blocheze în acest mod. Prin conștient, prin mândrie, agresivitate și frică, anume cu mâinile oamenilor înșiși, ca robi ai săi, acesta încearcă să contracareze orice manifestări spirituale. Mai întâi de toate, să se opună la ceea ce oferă oamenilor adevărata libertate din cătușele sistemului

T: Într-adevăr, citind istoria vieții Prorocilor, înțelegi că absolut nimic nu se schimbă în ceea ce privește opunerea sistemului la impulsurile spirituale în lumea materială.

IM: Corect. Să ne referim, spre exemplu, la Prorocul Mohamed. În activitatea sa, el s-a confruntat de multe ori cu astfel de manifestări pe care sistemul le activa prin mintea oamenilor ce-l înconjurau, uneori chiar cei mai apropiați oameni. Faptul era evident prin diverse manifestări agresive, nemulțumiri. Un exemplu simplu: ce-au cerut de la el deținătorii de putere care guvernau în Mecca? Mai întâi de toate, ei au cerut dovezi directe a faptului că este Proroc, cum ar fi „mută muntele, întoarce râul înapoi”. Ca de obicei: manifestă voia lui Dumnezeu aici, în tridimensionalitate, „schimbă ceva sau fă ceva, dovedește-ne că ești Proroc”. Este ceva firesc faptul că oamenii le cer minuni Prorocilor...

T: ...deoarece conștiința e cel care domină asupra oamenilor și cere magie și minuni fără sfârșit pentru sine.

IM: Da, nu contează câte minuni le arăți oamenilor, ei oricum vor avea dubii. Vor pune la îndoială orice miracol pe care îl va arăta Prorocul. Cu adevărat este așa. Deoarece cererea de miracole vine, vorbind în limba islamului, de la Iblis, de la șaitan, adică de la diavol.

T: ... anume mândria, aroganța au fost cauza căderii lui Iblis.

IM: Da, în Coran, în sura a cincisprezecea, se descrie un moment în care Allah cel Atotputernic i-a spus lui Iblis că tu ai putere doar asupra celor răătăciți care te vor urma. Ei toți vor fi sortiți chinurilor iadului în flăcări fierbinți, arzătoare, în viața viitoare. Iarăși, ce înseamnă flăcări fierbinți și arzătoare pe care le îndură omul după moarte? Exprimându-ne în limbaj contemporan, este starea de subpersonalitate.

T: Adică, chiar în ziua de astăzi în scrierile sacre, în pofida numeroaselor traduceri, s-au păstrat, totuși, semintele cunoștințelor... Niște cuvinte foarte bune...

IM: Însă ele sunt bune doar pentru acei care le înțeleg esența. Aici, iarăși, mă voi abate un pic... Cum percepe omul toate acestea? Prin conștiință, el percepe totul ca pe o poveste, nici mai mult, nici mai puțin. Doar cel care a căpătat experiență, acela înțelege că nu este poveste, ci adevăr. În aceasta constă problema.

T: Cum se spune: „Nimeni nu este Proroc în patria sa”.

IM: „Și le zicea Iisus: Prorocul nu este disprețuit decât doar în patria sa... și în casa sa”. Într-adevăr, așa este, asta este ușor de înțeles. Un om sau un grup de oameni te cunoșteau. Au crescut împreună cu tine. Ulterior, o revelație vine peste tine sau coboară asupra ta și devii Proroc. Ce este un Proroc? Prorocul este mesagerul lui Dumnezeu, este acel care comunică Adevărul trimis de Dumnezeu. Însă oamenii te cunoșteau, ei au crescut alături de tine. Ce-i va afecta întâi de toate? Vor asculta ei oare ceea ce spui? Nu. Ei te vor privi și se vor gândi: „Cum așa? El sau ea a crescut împreună cu mine, iar acum el vorbește despre Dumnezeu.” Oare nu este așa? Invidie. Ce va trezi asta în ei? Ură. Ura care va fi generată în ei, pentru început, de mândria lor. Deoarece nu asupra lor a coborât revelația, ci asupra ta. De aceea, nimeni nu-i Profet în patria sa. Eu aș spune astfel: nu este Profet în această lume pentru cei ce trăiesc cu această lume.

T: Cum a reacționat sistemul la apariția în lume a lui Iisus? La fel, cu agresivitate, începând cu blamarea din partea preoțimii conducătoare și terminând cu persecuția, ura lor pentru tot ce este sfânt. Și ce îi cereau oamenii lui Iisus, având șansa unică de a-i cere Veșnicul? Iarăși magie...

IM: Da, ceva similar s-a întâmplat și cu Iisus. Oamenii cereau de la El aceleași bunuri materiale pentru sine, sănătate, în primul rând. Și în genere, trebuie să spun că nu doar cu Iisus... Este o opinie consolidată că, dacă omul este spiritual iluminat, înseamnă că el trebuie să fie perfect sănătos, fericit, bogat în această tridimensionalitate etc. Și conceptul

fericirii, din păcate, în percepția umană, nu este unitatea cu Lumea Spirituală și nu adevărata Viață în Eliberarea reală de tridimensionalitate. Percepția fericirii pentru oameni este sănătate, bogăție și putere. Mai întâi de toate – putere, putere tainică. Nu pur și simplu faptul că te-au ales lider sau ceva de acest fel, ci puterea tainică, unde poți dicta în secret acestor lideri, iar ei îndeplinesc „voia ta”. A ta oare? Aceasta este întrebarea...

T: Sănătatea, bogăția, puterea, adică toate atributele conștientului în această tridimensionalitate. Iată tot ce este pieritor și fragil, tot ce este muritor și efemer.

IM: Da, rezultă că toate atributele materiale ale sistemului sunt impuse conștientului uman. De ce mulți oameni tind spre posedarea așa-numitei „cunoașteri spirituale”? De fapt, ei tind spre cunoașterea magiei, spre posedarea unui fel de putere Dumnezeiască ascunsă, care le va permite să dețină putere asupra altor oameni... în tridimensionalitate. Însă acest lucru contravine în mod direct Lumii Spirituale. În Lumea Spirituală, conceptul de putere nu există. Tocmai că acolo este libertate de toate aceste probleme tridimensionale. De ce? Fiindcă acolo nu există rău, acolo nu este necaz, nu este invidie. Acolo este fericire și libertate. Este dificil pentru oameni să înțeleagă asta, aflându-se sub robia conștientului, deoarece, pentru omul care trăiește cu legile acestei lumi tridimensionale, pentru el adevărata libertate este atunci când poate face ce dorește. Pentru el, adevărata putere este atunci când el poate în taină să aibă influență asupra cuiva. Adică magie, magie obișnuită. Când se tem de el, când îl respectă, când este bogat,

independent. Și lui îi este indiferent că acest lucru durează foarte puțin timp. De ce? Fiindcă conștiința îi zice: „Păi, tu ai obținut totul.” Sau, de cele mai multe ori, conștiința îi spune: „Iată, vei studia, îți vei însuși aceste cunoștințe secrete, această magie și le vei posedea.” Însă, de regulă, conștiința nu le dă oamenilor aceste cunoștințe, ci doar le promite. Deși, multor adepți sistemul le dă și putere pământească, și bogăție, unora chiar și sănătate... Doar că le ia ulterior mai mult

T: În acele vremuri, ca și acum, de fapt, bogăția a fost și rămâne obiect al mândriei în lumea oamenilor. Și, posibil, din această cauză oamenii care se aflau sub stăpânirea conștiinței nu înțelegeau de ce Prorocul trăiește și nu cere pentru sine niciun bun pământesc de la Dumnezeu.

IM: Această neclaritate a cauzat și încă mai cauzează în oameni agresivitate, înstrăinare, de ce Prorocii nu cer de la Dumnezeu anumite bunuri pământești, întâi de toate pentru ei înșiși? Și asta provoacă dubii în mintea lor: „Dacă ești Proroc, dacă ai, vorbind în limbaj pământesc, conexiune cu Dumnezeu și îi poți cere tot ce dorești, atunci de ce oare tu nu ceri în primul rând pentru tine? Cum poți da cuiva dacă nu-ți iei ție?” Pur și simplu e o confuzie a oamenilor, pentru că Prorocul nu dă nimănui nimic. El aduce doar Cunoștințele. Oamenii singuri iau ceea ce doresc. Dacă doresc să-i slujească lui Dumnezeu, atunci îi slujesc lui Dumnezeu. Ei slujesc lui Dumnezeu pentru ca a găsi ceva mai mult și care nu se sfârșește. Iar când ei încep, rugându-se lui Dumnezeu, să ceară, dar să ceară pământescul, atunci ei se roagă nu lui Dumnezeu, ci lui Satan. Căci nu se poate

Iar orice cerere pământească, solicitare materială, oricât de scumpă le-ar părea oamenilor... Aș dori să clarificăm un astfel de moment... În viața lumească obișnuită, oamenii au atașamente. Există rude, apropiați, oameni dragi lor. În fine, viața așa cum este ea. Îndeosebi atunci când cineva dintre apropiați se îmbolnăvește, oamenii doresc să-l ajute, încep să se roage, să ceară de la Dumnezeu să le dea sănătate apropiaților, rudelor, celor ce le sunt dragi. Promit că se vor ruga lui Dumnezeu și altele de felul acesta. Adică au loc negocieri cu Dumnezeu. Negocieri despre ce? Despre sănătate. Doar ei nu cer nemurire, salvarea sufletului, cum se spune în limbaj religios, pentru rudele și apropiații lor. Ei cer sănătate. Iar sănătatea este parte integrantă a bunurilor materiale. De la cine cer ei? De la conștient. Și cine le spune toate acestea? Conștientul. Și cui se adresează ei în aceste rugăciuni? Sistemului. Celui care deține această lume materială. Celui căruia el îi aparține.

Dar, practic în toate religiile, într-un fel sau altul, se spune că există un Rege al acestei lumi. Adică aici, în această lume tridimensională, se află Propriul său rege, care o conduce. Și, iată, el este cel care dă acele bunuri materiale oamenilor atunci când ei merită aceasta, la fel și sănătate, însă în schimb el ia Viața. Oamenii nu înțeleg aceasta. Fiindcă mulți, iarăși, sub dictatul conștientului, consideră că: „Mai bine treizeci de ani de viață frumoasă decât o oarecare Veșnicie: poate că există, poate că nu? Mai bine trăiesc aici. Iar mai apoi fie ce-o fi.” Oamenii, efectiv, nu înțeleg că treizeci de ani sau o sută de ani sunt doar o clipă. Niciodată omul nu va reuși să se sature de viață. Și sănătate multă nu există. Totul trece. Totul, într-adevăr, este simplu și totul este dat. Vrei să fii sănătos,

tratează-te, ai grijă de sănătatea ta. Vrei să fi bogat, învață, lucrează, și vei fi, desigur că vei fi. Și asta nu contrazice nicio lege. Vrei putere, mergi în politică, obține această putere. Dacă vrei, vei obține. Întrebarea e alta: nu poți folosi magia pentru obținerea anumitor bunuri pământești. De ce? Ce este magia? Magia, mai întâi de toate, este irosirea forței vitale, a acelor puteri care-ți sunt date pentru săvârșirea sacramentelor spirituale. Iar tu le folosești în dorința ta și le îndrepti spre achiziționarea a ceva material. Orice bun material ai achiziționa, totul este efemer. În aceasta constă substituirea. Ce să-i faci, sistemul este puternic

Nimic nu se schimbă. Oamenii, cum au fost oameni, așa și au rămas. Mai exact, nu oamenii, ci conștiința lor. Sistemul, doar, este unul și același. S-ar părea că oamenii sunt diferiți, conștiințele lor sunt diferite, iar sistemul este unul și același. Să luăm, exprimându-ne în limbaj contemporan, tot felul de gadget-uri: telefoane, tablete, laptop-uri. Acestea sunt diferite, însă au aceleași programe practice și, conectându-se, accesează același Internet și beneficiază de aceeași informație. Iată cam așa... despre conștiințe, despre sistem. Însă aici este foarte important ca operatorul să înțeleagă care programe pot fi activate și care nu, și ce va plăti el pentru asta.

T: Atâția Proroci au venit și, în principiu, toți ei au vorbit despre aceleași Cunoștințe, despre calea către Lumea Spirituală, despre ce să depășești în tine însuși, despre dualitate, despre sistem, despre faptul că Regele acestei lumi acționează prin conștiința oamenilor înșiși

IM: Și, în primul rând, au vorbit despre faptul că trebuie să înveți a nu avea încredere în propriul conștient, să nu te gândești la asta, nu te agăța de imagini etc. Prorocii, într-adevăr, au vorbit mult despre asta. Însă în ce constă problema oamenilor? În aceea că, de fapt, conștientul uman nu are nevoie de Proroci și nu necesită Cunoștințe. Sau, dacă generalizăm, atunci **oamenii nu au nevoie de Proroci, lor le trebuie spiriduși care să le îndeplinească dorințele.** Însă aici ar fi mai bine de spus: nu oamenii au nevoie, ci conștientul uman.

Ce este omul? Omul este, mai întâi de toate, Personalitate, adică acel care nu este condus de conștient, ci care conduce propriul conștient. Iar dacă omul nu este apt să-și controleze emoțiile, propriul conștient, atunci el este sub puterea Diavolului. Firește că, în acest caz, omul acesta, în primul rând, strânge pietre. Pentru ce? Pentru a-l întâlni pe Proroc cu pietre...

T: ...cu pietrele neîncrederii, mândriei, invidiei sistemului... Iată cu ce se confruntau Prorocii... chiar din partea celor apropriați, din partea fraților... frază-șablon a conștientului la orice emanare a Spiritualului: „Oricum mi-ai demonstra, eu oricum nu te voi crede.”

IM: Dar cine vorbea prin gura acestui frate? Chiar Satan era cel care vorbea, adică conștientul: „Oricum mi-ai demonstra, eu nu voi accepta”. De ce? Deoarece conștientul urăște lumea lui Dumnezeu. Aici se ascunde primul, cel dintâi motiv: de ce conștientul uman se opune la tot ce este

Divin? Deoarece conștientul uman este muritor. Este ca și computerul tău vechi, nu este veșnic, cândva îl vei schimba.

T: Igor Mihailovici, rezultă că atât cât Prorocul trăia, acele Cunoștințe pe care el le aducea în lume, în principiu, erau vii, nu erau denaturate, se poate spune că, datorită să zicem...autorității sale...

IM: Nu. Pur și simplu, acestea nu erau denaturate atât de rapid, însă erau denaturate chiar în timpul vieții sale. Iarăși, dacă ne referim la Mohamed, noi am discutat despre aceasta, și oricine se poate familiariza: în timpul vieții sale, se pornise denaturarea a ceea ce spunea el și deja apăruseră câțiva oameni care au început să altereze islamul pe vremea lui Mohamed însuși. Iar dacă ne referim la Iisus, ce falsificări și modificări au avut loc chiar în timpul vieții lui? Însă Prorocii puteau să le comunice oamenilor Adevărul, ei erau aici, în această lume și puteau să apere măcar puțin toate acestea. Dar de ce să mergem departe, de ce să ne uităm la Marii Proroci? Hai să examinăm, simplu, cartea „AllatRa” și să ne uităm ce se întâmplă acum.

Da, câți oameni au apărut acum care o interpretează din min-te, în felul lor. Și pentru ce o interpretează? Pentru propriul beneficiu, pentru a obține ce? Putere asupra semenilor. Ei crează anumite grupuri închise. Povestesc că ei sunt niște autorități în cadrul mișcării ALLATRA sau altceva, ei sunt liderii ALLATRA și alte lucruri. Iar oamenii îi cred, persoana a citit cartea, a înțeles ceva, tinde să afle mai mult, și aici îi apar în cale anume aceste pseudoautorități care, uneori, nici n-au citit această carte “AllatRa” și jocul începe. Asta are loc

în viața actuală când omul poate lua, citi, studia și începe să lucreze. Doar despre asta este scris și este relatat. Nu este dificil deloc. Însă, ce să-i faci, dorește să discute cu omul.

Iarăși, de câte ori s-a vorbit, cât s-a spus că, dacă ești în căutarea căii spirituale, atunci caută calea spirituală. Iar oamenilor ce le trebuie? Sănătate, soluționarea problemelor personale și să afle ce va fi mâine. Păi, nimic nu s-a schimbat.

T: Ce ar trebui să facă oamenii pentru a se asigura că nu se va întâmpla același lucru cu “AllatRa”, așa cum s-a întâmplat cu Cunoștințele în acele timpuri?

IM: Este alegerea oamenilor: ce vor alege, asta se va și întâmpla. Pe cei care tind către Viață, nimic nu-i va opri. Iar cei care tind spre slujirea sistemului, păi, poți oare să-l salvezi pe mort de la moarte?

J: Noi vedem acum nu doar exemple negative, ci și multe bune: atât în cadrul mișcării, cât și printre acei oameni care se trezesc. Ei sunt semnificativ mai mulți. Și ne bucură nespus faptul că oamenii aud, că oamenii simt...

IM: Aici cuvântul-cheie este „bucură mult”. Aceasta bucură. Iată pentru ce este totul.

T: Adică ei, în interior, înmulțesc bucuria spirituală prin lucrul asupra lor, prin propriile fapte, prin acțiuni.

IM: Corect, ei apără pozițiile Lumii Spirituale în lumea materială, în așa fel, ei aduc bucurie. Iar bucuria este ca soarele

în întuneric. Și cu cât se aprind mai multe luminițe, cu atât întunericul se retrage, cu atât este mai multă bucurie. Vezi, cât este de simplu totul.

J: Este simplu, foarte simplu.

T: Ca lumina și întunericul... Deoarece, prin întunericul conștientului, are loc negarea a tot ce este Sfânt, întâi de toate, negarea a tot ce este sfânt în tine ca Personalitate. Păi, și la ce poate da naștere ceea ce e mort? Ceea ce e mort naște anume ce e mort.

IM: Iar ceea ce e Viu naște doar ce e Viu. Dă naștere anume acestei Dragoste spirituale lăuntrice. Și aceasta este foarte important.

J: Este foarte important... Este foarte important să găsești în sine această Sursă, fiindcă ea dă naștere nemărginirii Vieții lăuntrice. Ea dezvăluie Sursa nesecată a fericirii, a bucuriei. Ea este nelimitată și infinită. Ea dă viață celor ce o primesc la nivelul sentimentelor profunde. Ea dă Viață celor care deja și-au făcut alegerea și o trăiesc în fiecare zi.

IM: În Biblie este... în Evanghelia după Ioan este un moment când Iisus a cerut unei femei să bea apă pământească. Și i-a zis ei că oricine va bea apa aceasta, va înseta iarăși, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, acela nu va înseta în veac, caci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică.

Aceste cuvinte sunt profunde, ele pot fi înțelese doar cu inimă deschisă, cum se spune în religie. Iar dacă e să abordăm aceasta doar cu ajutorul conștiintului, atunci este absolut imposibil de înțeles. Iarăși, la ce reducem noi totul? La poveste.

Deci, îl putem crede pe Proroc? Cu conștiintul – nu, cu Duhul – da. Personalitatea nu are nevoie de confirmare, ea știe cine este Proroc, fiindcă ea simte asta și tinde. Iar conștiintul se pune în calea Personalității care tinde spre Proroc. De ce? Pentru că, iarăși, e vorba de mândrie și putere. Și începe să-i povestească Personalității: „Nu crede, alungă-l, ia piatra și aruncă în el, pentru că el este la fel ca tine, el este făcut din carne și tu ești din carne. Iar Duhul nu se vede. Dacă el ar fi Proroc, ți-ar da tot ce dorești și iată atunci ai crede. Iar dacă el nu-ți dă, ci doar povestește despre ceea ce tu nu cunoști, atunci cum să-l crezi?” Conștiintul întotdeauna convinge argumentat Personalitatea de faptul că nu este așa. „Și ceea ce simți”, zice, „este o greșeală, este speranța ta. Dumnezeu este cel care îți dă tot ce-I ceri. El este ca un părinte.” Într-adevăr, încearcă să aduci contra-argumente. „Când ceri părinților apă, oare ei îți vor da, în loc de apă, să spunem... plumb topit? Sigur că nu, doar sunt părinți. Ei te iubesc. Când vei cere mâncare, oare îți vor da pietre? Sigur nu, ei sunt părinți, ei îți vor da pâine sau ceea ce vei cere ca tu să-ți satisfaci poftele trupești. Așa și Dumnezeu, îi vei cere bani, El îți va da pentru că te iubește, dacă este Dumnezeu adevărat”. Iată așa argumentează conștiintul.

Însă adevărul constă în faptul că, pentru Lumea Spirituală, timpul aflării aici, pământescul, omenescul este timpul inexistenței, unde omul alege să trăiască sau să moară, să cedeze ispitei sau să se elibereze. Și tot ce e trupesc vine de la Iblis sau diavol, cum se spune, sau de la conștient, sau, se poate spune, de la rațiunea Globală (pentru atești, ca să le fie plăcut). Toate dorințele materiale exprimate care sunt dictate de conștient sunt efemere și nu aduc nimic după sine. Chiar dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu, care vine de la conștient întotdeauna este pervertită și conștientul întotdeauna face taină din asta. Și ei zic: „Cum poți să-L atingi pe Dumnezeu, adică Lumea Spirituală? Oricât te-ai gândi la asta, El nu va veni. Iar dacă vrei să cunoști și să înveți ceva, atunci mergi, învață și fă. Iată, tu dorești să construiești o casă, studiază cum se construiește, ia și construiește. Casa tu o poți construi. Dar poți tu oare, omule, să construiești Lumea Spirituală pentru sine? Nu poți. De ce? Pentru că nu o cunoști. Dacă nu o cunoști, înseamnă că nu există”. Așa ajunge Personalitatea în dependență și în robie prin simple convingeri, și, s-ar părea, prin explicații aparent logice din partea propriului conștient. Aici însă merită să ne oprim și să ne gândim. Dacă tu ești propriul tău stăpân, atunci de ce lași asemenea gânduri să ajungă la Personalitatea ta? De ce irosești puterea dată ție de Duh pentru Viață și Salvare pentru ca să asculți povești? De ce ești însetat de răutate și de ce faci rău în această lume? Dacă vrei să trăiești, atunci de ce tinzi spre moarte? Merită de gândit asupra acestui fapt.

Nimeni nu-i proroc în patria sa.

**Oamenii nu au nevoie de proroci,
lor le trebuie spiriduși care
să le îndeplinească dorințele**

**Dacă vrei să trăiești,
atunci de ce tinzi spre moarte?**

▶ 00:37:33 – 00:56:07

IM: ...Cine se opune? Conștientul se opune. Noi deja am discutat, conștientul întotdeauna se opune la tot ce este legat de altă lume, se are în vedere Lumea Divină. De ce? Fiindcă conștientului îi este închisă calea încolo și pentru el acest lucru este înfricoșător, de aceea și apar asemenea probleme.

T: Adică, în timpul vieții Prorocului, acesta nu a fost întotdeauna înțeles.

IM: El era înțeles de cei care aspirau către Dumnezeu. Iar acei care trăiau cu legile materiei, cei care râvneau la putere, doar foloseau Învățătura sa pentru ca să creeze, să zicem, direcțiile lor și anumite școli manipulative. Aceștia sunt persoanele care investesc puterea propriei atenții nu acolo unde trebuie și trăiesc conform legilor conștientului.

T: Igor Mihailovici, iată, pentru a porni pe calea spirituală, de la probabil primul contact cu Dumnezeu și până la viața în Lumea Spirituală, sunt necesare anumite instrumente. Pentru cineva, aceste instrumente sunt rugăciunea, tehnicile meditative. Și așa a fost în toate timpurile, de la antichitate la religiile moderne. În aceeași filosofie, pot fi găsite foarte multe... La același Platon care căuta în Egipt ceva mistic...

IM: Însă el căuta nu calea spre Dumnezeu. El căuta mijloace de manipulare...

(Nota redactorului: în studioul s-a stins lumina)

IM: Da, iată, vedeți, au stins lumina. Sistemul întotdeauna este contra expunerii adevărului, inițiază ceva. Iată aceasta, în principiu, este toată magia din partea lui... Deci ne-am oprit la Platon. Platon căuta nu calea către Dumnezeu, el căuta mijloace de manipulare, magie, nimic mai mult.

T: Iar acei oameni care, într-adevăr, caută calea spre Dumnezeu? Revin, iarăși, la aceea că în fiecare religie se propun instrumente proprii: meditații, rugăciuni...

IM: Însă asta se datorează faptului că, iarăși, există tradiții, în funcție de ce era acceptabil. Undeva, se folosesc mai mult practicile meditative, altundeva practicile rugăciunii. Însă, ca atare, toți se străduiesc să cunoască percepția prin simțire. Iată stările de rugăciune, noi deja am menționat în una din emisiuni că rugăciunea lui Iisus este atingerea percepției prin simțire. De asemenea, există mantrele. Aceasta, în principiu, este aceeași rugăciune unde vreme îndelungată sunt repetate unele și aceleași cuvinte pentru ca să trezească, la început asociativ, iar ulterior și realmente, adevăratul sentiment profund. La fel și unele meditații sunt îndreptate spre perceperea modului de organizare a propriului conștient. După care urmau practicile spirituale pentru cunoașterea căii înseși sau a percepției prin simțire. Toate acestea se numesc cale spirituală, în sensul de cale spirituală atunci când omul tinde... Diferența dintre aceste instrumente este mare, în principiu, însă esența, spre ce sunt ele direcționate în genere, este una. Deși, dacă ne referim la școlile mai vechi, totul era simplu.

IM: Ce duce către Dumnezeu? Firește, calea către Dumnezeu este prin practica spirituală. Însă, iarăși, ce poate fi

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

numită practică spirituală? Păi, totul: și antrenamentul autogen poate fi numit practică spirituală, și meditația, și rugăciunea – aceasta este practica spirituală, este lucrul asupra ta în cunoașterea Lumii Spirituale.

Unii oameni progresează foarte ușor și rapid. Adică, ei sunt capabili să perceapă însăși esența acestui proces și foarte repede trec la percepția prin simțire. Însă asta este... să zicem, un pic complicat. Adică, dacă luăm un grup, atunci este unul dintr-o mie, în cel mai bun caz. Iar restul, dacă ei tind, dacă au asemenea necesitate, vor trebui să parcurgă o cale mai lungă, care este testată de-a lungul mileniilor, aceasta este antrenamentul autogen, practica meditativă. Însă abordarea trebuie să fie serioasă, ca față de un instrument. Iar ulterior deja vor fi și practicile spirituale. Aceasta nu este o cale atât de dificilă și nu ia prea mult timp, dacă lucrezi sârguincios și, într-adevăr, tinzi spre aceasta. Însă mai este o mică problemă referitor la faptul că oamenii nu vor să o facă. Conștientul îi încurcă. Ei nu vor face nici chiar antrenamentul autogen calitativ, însă vor vorbi și vor dori.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

IM: Noi am vorbit despre etapizare pentru persoana care simte nevoia lăuntrică, însă nu poate face față conștientului său și altele de felul acesta. Ce este necesar? Din cele mai vechi timpuri, exista o formulă bine dezvoltată: dacă e să ne exprimăm într-un limbaj contemporan, aceasta este: antrenamentul autogen, meditația, practica spirituală. Odinioară, antrenamentul autogen era numit altfel. El includea multe și de toate născocite de oameni. Însă, datorită lui Schultz care a înlăturat toată filosofia fantezistă, toată metafizica, atribuită înainte banalului antrenament autogen... El a eliminat toate acestea și a derivat o formulă simplă de autosugestie, doar atât, altfel spus, lucrul asupra propriului corp prin intermediul conștientului. Însă acesta a fost doar primul pas fundamental.

A doua etapă este practica meditativă. Este atunci când are loc lucrul cu propriul conștient, cu ajutorul acestuia se studiază și conștientul și tehnicile mai complicate de antrenament autogen (este anume lucrul cu chakrele și cu toate celelalte). La ce se reduceau aceste practici? Este un antrenament autogen mai desăvârșit, dar nimic mai mult. În autotraining are loc lucrul asupra corpului cu ajutorul conștientului. Adică, omul învață să investească corect puterea atenției sale, să redirecționeze corect atenția proprie, concentrând-o pe o anumită zonă a corpului său. Și, astfel, el înlătura sau oprea fluxul de gânduri din mintea sa. Adică, ... alegea doar ceea ce îi era necesar.

Ulterior, în practica meditativă, este mai mult lucrul conștientului cu propriul conștient. Adică, omul își învață conștientul să se disciplineze. Și, firește, lucrul cu corpul la

primele etape. Practic, este același autotraining, doar că se adăugau simțurile și perceperea fluxurilor de energii, lucrul chakrelor etc. În ansamblu, acesta este autotraining. Respectiv, nu este nimic altceva decât practică meditativă.

Practica spirituală este o practică pur spirituală, conștientul aici nu are nimic de-a face, este percepție prin simțire. Este ceva tranzitoriu... starea modificată a conștientului. Ce sunt stările modificate ale conștientului? Sunt forme ale conști-entului. Este același conștient, însă cu percepție schimbată. Doar că aceasta nu este libertatea Personalității.

T: Adică, starea modificată a conștientului este doar schimbarea frecvenței, de exemplu...

IM: ...Antrenamentul autogen, meditația, hipnoza și diferite chestiuni. Adică toate acestea sunt instrumente ale conștientului și nimic mai mult. Practica spirituală, pentru înțelegere, este în afara limitelor posibilităților conștientului.

Dacă e să vorbim în termenii fizicii, conștientul nostru funcționează activ în tridimensionalitate. El se poate extinde până la nivelul dimensiunii a șasea. Mai sus nu poate funcționa. Toată magia superioară are loc anume la nivelul dimensiunii a șasea, când, cu ajutorul conștientului, prin sugestii, prin utilizarea forțelor suplimentare, omul poate avea influență asupra acestei lumi sau asupra altor oameni. Nu este un secret, a fost așa din timpuri imemorabile. Însă nu poate acționa mai sus de dimensiunea a șasea, fiindcă acolo deja începe influența Lumii Spirituale.

Practica spirituală nu este deconectarea conștientului. Dacă vei dezactiva conștientul, vei înceta să percepi lumea tridimensională. Fără conștient, niciodată nu o vei percepe. Conștientul este mijlocitor între Personalitate și această lume. Datorită conștientului tu comunică, vezi, simți, te întristezi sau te bucuri de această lume – tu trăiești sau ești în ea, să spunem așa, fiecare alege pentru sine diferit. Însă conștientul este un instrument necesar pentru comunicare în tridimensionalitate. De aceea, **practica spirituală nu este dezactivarea conștientului, ci este ieșirea Personalității în afara acelor limite în care poate funcționa conștientul.**

**Practica spirituală este
ieșirea Personalității în
afara acelor limite în care
conștientul poate funcționa**

IM: Și a treia etapă este numai și numai practică spirituală, când omul deja conștientizează că este Personalitate. Și iată când omul deja obține asta, începea, într-un final, să înțeleagă că este Personalitate, că devine cel care-și poate conduce propriul conștient, care poate alege gândurile ce-i sunt propuse: pe unele să le înlăture, pe altele să le perceapă. Procesul devenea gestionabil și atunci apărea percepția prin simțire, adică înțelegea că el este cel ce este. Și deja acesta redirecționa puterea propriei atenții anume spre percepția prin simțire a Lumii Spirituale în interiorul său. Nu e vorba de o căutare undeva în exterior, ci de una lăuntrică. Într-un final, aceasta ducea, firește, spre descoperirea, cum se spunea înainte, a marilor taine. Însă cine spunea? Conștientul le spunea oamenilor că: „Nu poți percepe pentru că e o mare taină... fără învățător sau fără altcineva. Trebuie să meditezi douăzeci de ani și abia după aceasta să treci la practica spirituală.”

În realitate, totul este simplu. Dar, iarăși, realizarea faptului că omul este Personalitate și că nu este conștient, ci este doar, după cum deja am analizat, spectator în teatrul umbrelor, are loc treptat. La unii foarte repede, însă aceștia sunt foarte puțini. Însă, în fond, aceasta are loc încet și etapizat, iar oamenii deseori sunt confuzi. Conștientul deseori îi împiedică, le zice: „Nu, nu este așa... Nu-ți va reuși”. Oamenii din obișnuință încep să asculte și nu le reușește nimic. Iar cei care, într-adevăr, tind spre Dumnezeu, care, într-adevăr, tind că cunoască, aceștia pătrund în esență ușor și rapid.

T: Adică omul însușește practica spirituală deja cu ajutorul sentimentelor profunde...

IM: Practica spirituală se exercită prin sentimentele profunde, însă ea nu se exercită cu ajutorul conștientului. Scepticii și amatorii de căutat confirmări, adică cei ce nu doresc înșiși să cunoască, ci caută confirmări prin întrebări de tipul: „Dar cine a vorbit despre asta?”, asemenea cetățeni pot răsfroi liber istoria aceluiași stareți, oameni care au ajuns, și vor vedea cum aceștia descriau propria experiență în cunoașterea Lumii Spirituale. Ce este necesar în timpul practicării rugăciunii sau meditației? De înlăturat orice gând, orice emoție: fie ea bună sau rea. Adică tot ce vine de la minte se respinge, și cunoști Lumea Spirituală doar cu sentimentele. Indiferent de ce se spune, aceasta este singura cale, deoarece conștientul nu poate percepe Lumea Spirituală. Este precum focul și apa, păi, este evident că sunt incompatibile.

Și această cale au parcurs-o foarte mulți. Însă conștientul unor spectatori poate acum să se indigneze: „Ce stau ei și povestesc etc. Sfinții părinți niciodată n-au făcut antrenamente autogene, n-au meditat. Ei se rugau și cunoșteau.” Sigur, cunoșteau. Însă dacă vom exclude tot fastul, atunci ce va rămâne? Rămâne mantra. Bine, rugăciunea, mantra este repetarea aceluiași lucru cu scopul de a atinge starea de rugăciune. Această stare de rugăciune este exact starea de percepție prin simțire. Și ulterior, dezvoltând aceasta, treptat, ei percepeau anume Lumea Spirituală. Însă eu i-aș întreba pe cei care se contrazic cu noi dincolo de ecran: „Câți sfinți părinți, realmente, au atins asta?” Foarte puțini. Iar dintre cei care au scris despre asta (luăm, deschidem scriptura și ne uităm la cuvântul omenesc, fie acesta chiar descris în semne), se vede ușor cine și ce a atins și cine de la

cine a copiat cu scopul de a obține însemnătate. Însă, iarăși, de ce se întâmplă aceasta? Imitarea, dorința de a părea, dar nu de a fi și tot așa.

Însă, în realitate, toate religiile sunt unite. Dumnezeu este unul și toți trec prin asta. Este imposibil să ajungi la Dumnezeu pe o altă cale decât doar prin sine, respingând conștiința și percependu-l pe Dumnezeu.

Oricare, chiar și cel mai mărunț gând în timpul rugăciunii, anulează toată rugăciunea. Oare nu este așa? Așa este. Cine nu a vorbit despre aceasta? Doar acel care nu înțelege faptul, care sporovăia din minte. Cu inima, trebuie să bați la ușă. Însă, iarăși, ce fel de expresie este „cu inima să bați la ușă”? Aceasta, doar, nu înseamnă... Inima este un organ. Iar exprimarea dată era doar o metaforă. Asta era spus anume despre percepția prin simțire, deoarece inimii, ca organ, îi erau atribuite sentimentele de dragoste, simțăminte și altele de acest fel. Iar Dumnezeu este fericire, Dumnezeu este Dragoste. Lumea Spirituală este mai întâi de toate... Cel care a înțeles din emisiunea precedentă, acela știe ce este aceasta. Iar ceilalți trebuie să se lupte cu rațiunea, efectiv, este inutil să le povestești pentru că nu vom găsi cuvinte, nu pentru că ei sunt incapabili să perceapă aceasta, să nu le fie cu supărare. Oricum aș descrie asta, va fi tot o repetare a acelorași cuvinte, totul se va reduce la banal: dragoste, fericire, nemărginire, păi... toate sunt cuvinte care îngustează realitatea.

T: Adică, dialogul omului, Personalității cu Dumnezeu are loc anume...

IM: ...prin percepția simțuală. Iar practica spirituală este un instrument. Rugăciunea, meditația nu sunt instrumente de comunicare, sunt instrumente de realizare a comunicării. Sunt cheia, să spunem așa, de la ușa dincolo de care se află Lumea Nemărginită. E necesar doar să înveți a o folosi, să o îndrepti în direcția corectă și să nu fii leneș în a deschide ușa. Însă și mai bine e să scoți ușa și să nu o închizi.

T: Igor Mihailovici, pentru ca omul să-și dezvolte percepția prin simțire, trebuie să înceapă cu antrenamentele autogene?

IM: Omul poate începe cu ce dorește. Fiecare religie își are bazele ei, există experiența propriilor înțelepți. Însă dacă omul contemporan, cu adevărat dorește, și tinde, atunci este mult mai ușor să folosească aceste lucruri obișnuite, simple, care realmente vor ajuta omul să reușească să ajungă acolo unde își dorește în cel mai scurt timp.

T: Igor Mihailovici, iată antrenamentul autogen... cum, totuși este corect să-l îndeplinești? Foarte des oamenii, relaxându-se, pronunță așa o afirmație: „*Eu nu sunt corp. Eu nu sunt conștient. Eu sunt Personalitate. Eu controlez corpul și conștientul. Eu sunt duh.*”

IM: Oamenii fac astfel de greșeli foarte des. De ce? Pentru că în psihologie este descris faptul că tu îți insuflă că „eu sunt curajos”, „eu nu mă tem”... pe acest principiu este bazat și antrenamentul autogen, o banală autosugestie. Conștientul, într-adevăr, începe să lucreze în concordanță cu acest program. Însă, dacă persoana își va insufla că „eu nu sunt conștient, eu sunt duh”, conștientul se va adapta și-i

va spune: „Tu deja ești duh, tu nu mai ai nevoie de nimic, hai... tu deja ești sfânt sau înger, cum dorești, în funcție de religie, așa și te va numi. – Ce ai dorit? Să-l cunoști pe Dumnezeu? Iată... poftim imaginile Lui”. Și pe Dumnezeu îl va arăta... îl va desena în tridimensionalitate. Și omul va comunica cu acest Dumnezeu, cu cine vrei, cu sfinți cu barbă care vor veni la el, vor sta și vor discuta așa cum stăm noi și discutăm. Iată, așa va vedea și va spune: „Iată, asta este meditație! Asta este super! Iată, asta e o treabă serioasă!” Sau „Iată, asta-i autotraining!” **Trebuie să devii Duh, nu doar să vorbești întruna despre asta.**

**Trebuie să devii Duh, nu doar
să vorbești întruna despre asta**

IM: Duh trebuie să devii, nu doar să vorbești întruna despre asta. Nu trebuie să-ți convingi conștientul cu ajutorul propriului conștient, să te persuadezi pe tine însuși, folosind, iarăși, propriul conștient și directivele acestuia, fiindcă acestea sunt directivele conștientului către Personalitate. Îți amintești, noi am discutat despre „artiști” și „spectator”? Iată, când Personalitatea este spectator, iar artiștii reprezintă tocmai conștientul. Ei se divizează și povestesc... narațiunea unuia altuia: „Tu ești duh, tu ești duh! Tu deja ai cunoscut totul. Uite ce frumos.” Imediat se transformă, aidoma unui demon, în oricare sfânt sau în altcineva, în cine dorești. Însă despre ce vorbeau adevărații sfinți părinți? Despre aceea că oricine ar apărea în fața ta în chip... de om, alungă-l pentru că este demon. Și mulți au înțeles greșit: „Cum asta?! Doar e... păcat, doar că... mie mi-au apărut...” Niciodată nimeni nu va apărea în tridimensionalitate. În tridimensionalitate sunt oameni și demoni.

▶ 00:56:07 – 00:58:58

VIDEOCLIP №4

"Substituțiile conștientului"

(Notă red.: videoclip creat pe baza fragmentelor din emisiunea "Viața" cu participarea lui Igor Mihailovici Danilov pe allatra.tv)

IM: Noi deja am discutat despre „actorii” de pe scenă, imaginile pe care aceștia le arată. Pentru ce? Pentru că, provocând în tine o emoție puternică, tu îi acorzi atenție acesteia. Și cu cât mai sclipitoare este imaginea, cu atât mai multă atenție se investește. Iar aceasta este finanțare pentru „actori”.

Noi am povestit deja despre aceasta, totul e simplu. Iar aici sunt unii și aceeași „actori”, unde...un nene gras, zdravăn imită, mă scuzi, un oarecare fir subțire de iarbă. Dar el îl întruchipează și îți impune asta. Însă tu vezi că e o neconcordanță. Iată așa și Personalitatea simte neconcordanța și aceste substituții. Și ea dorește și tinde, la fel cum tu ai tinde să te duci în curte să vezi același fir de iarbă, și nu individul zdravăn care o portretizează, corect? Deoarece Personalitatea se află într-un întuneric profund până când capătă „vedere spirituală, auz spiritual” (este așa o expresie, este bună), când ea vede realitatea. Iar până când nu posedă asta, ea ca un copilăș, se află în sală și ascultă tot ce i se povestește. Doar atât.

În afara acestui teatru al absurdului există o lume imensă. Unicul din acest teatru, care poate să intre în contact cu Lumea Spirituală ești tu, ca spectator, ca Personalitate. Când Personalitatea iese pe ușă, ca spectator, își pierde „artiștii”. Pentru ce-i trebuiesc clovni când există Ceva Adevărat? De ce să privești la iluzie când există realitatea? De ce să te agăți de efemer, când există Veșnicia?

▶ 00:58:59 – 01:16:45

IM: În general, în practicile spirituale ale diferitor religii este acordată o atenție deosebită subiectului privind eliberarea de imaginile iluzorii. Cu alte cuvinte, atât în creștinism, în islamism, în budism, cât și în religiile străvechi, se menționa în mod special că nu trebuie să existe niciun fel de imagini, avându-se în vedere cele tridimensionale, în special în practicile spirituale.

J: Da, aici este diferență. Atunci când, să admitem, pentru prima dată auzi sau citești despre aceasta, conștientul se revoltă: „Cum așa?! De ce nu trebuie să apară nicio imagine?” Și cu totul altceva este când știi deja din practică, când ai propria înțelegere în formă de experiență de ce aceasta are loc anume așa.

T: Cu alte cuvinte, toate aceste mențiuni în literatura religioasă devin clare atunci când tu însuți practici.

J: Da, tocmai propria experiență îți oferă această înțelegere, și tu deja știi, nu din auzite, ce fel de fenomen este acesta și în ce mod te distrage de la ceea ce e cel mai important. Iar mențiuni în acest sens sunt din abundență. Spre exemplu, vechiul tratat persan despre sufism „Dezvăluirea a ce este ascuns” de Ali-Hujwiri. În lucrare, există o expresie a teologului islamic din secolul al IX-lea Junaedi Al Baghda-di care zice: „Dacă Domnul îmi va spune: „Privește-Mă”, eu voi răspunde: „Nu Te voi privi”, deoarece, în dragoste, ochiul este altceva (nu Dumnezeu)... și în lumea aceasta

m-am obișnuit să-L văd fără ajutorul ochilor, oare îi voi folosi ca mijlocitori în lumea cealaltă?”

Și este interesant atunci când înțelegi asta în mod practic, că pentru a-L simți pe Dumnezeu în adâncul sufletului nu e nevoie nici de ochi, nici de obișnuitul auz pământesc, nici de oarecare imagini iluzorii, tridimensionale. Pentru că acestea sunt impedimente din partea conștientului, a sistemului. Este ceea ce pune piedici...

IM: Da.

T: În creștinism, de asemenea, găsim foarte multe mențiuni despre asta. Despre faptul că omul nu trebuie să fie tentat în a fantaza iluzoriu despre spiritual... Și sfinții părinți avertizau despre faptul că mintea poate de la sine avea puterea de a visa, că poate crea cu ușurință imagini iluzorii și, pentru a nu avea de suferit din cauza ei, mintea trebuie menținută incoloră, fără formă și imagini. Spre exemplu, în cartea „Filocalia”, în volumul cinci, călugărul Grigorie Sinaitul ...

IM: ...Pentru cei care nu știu, acesta este un sfânt ortodox din secolul al XIII-lea, care a reînsuflețit pe muntele Athos practica rugăciunii lui Iisus.

T: Da, într-adevăr, el a fost unul dintre primii isihaști... El, de asemenea, scria despre faptul că atunci când îndeplinindu-ți lucrul vei vedea lumină sau foc, indiferent... în afara sau înlăuntrul tău, sau vreun chip – al lui Hristos, spre exemplu, sau al unui Înger, sau al oricărui altcineva, nu primi aceasta ca să nu fii păgubit. Și tu însuși nu crea imagini, care se

crează de la sine, nu da atenție acestora și nu permite minții să le fixeze în tine, căci toate acestea, fiind pecetluite și imaginate din afară, servesc la ispitirea sufletului.

IM: Mulți sfinți încă înaintea timpurilor lui Grigorie Sinaitul, de asemenea, spuneau să nu ținem în mințile noastre niciun fel de chipuri și gânduri în timpul practicii spirituale. Nu contează dacă sunt bune sau rele... Chiar și dacă ar fi bune, oricum nu trebuie de concentrat asupra lor. Iar adresarea trebuie să fie a ta, adică atenția trebuie orientată spre conținutul interior al esenței, altfel spus, către percepția simțuală a Lumii Spirituale.

T: Acest moment este foarte important pentru cei ce practică... despre gânduri, că nu contează dacă sunt bune sau rele. Sunt gânduri! Oamenii nu prea înțeleg acest subiect, cică: „Dar dacă în timpul meditației îmi vin gânduri bune, e bine, nu? Ele totuși sunt bune”. Toate acestea sunt, probabil, rezultatul faptului că în unele religii se vorbește într-un fel, iar în altele altfel, cu alte cuvinte... vorbesc. Iar cel ce își caută calea, de regulă, o caută pretutindeni. Iar conștiința imediat începe a amesteca totul la un loc, din care cauză și rezultă această neînțelegere. Și, fără a poseda Cunoștințe, persoanei îi este foarte dificil să se descurce în toate acestea.

IM: Orice ai face cu gândurile tale, este ca și cum ai scoate apa din ocean cu cana. E lipsit de sens. Nu vei atinge nicicând cunoașterea, dacă vei merge prin gânduri spre Dumnezeu. Gândul este element al conștiinței. Iar conștiința este parte a ceea ce oamenii numesc Iblis sau diavol. Cum e posibil, folosind instrumentul dat de diavol, să-L cunoști pe

Dumnezeu? Nicicum. Iată din care cauză se spune: ascultă doar cu inima. Nu lăsa gândul în sacramentul Domnului. Căci atunci el nu va deveni Dumnezeiesc, ci satanic. Iată în ce constă sensul. Afirmățiile sunt spuse de cei care au cunoscut aceasta.

Iar alții spuneau exact invers: „Trebuie să fie curățenia minții, concentrarea minții. Și în practicile tale concentrează-ți mintea la gândurile bune. Și percepe numai binele, deoarece mintea (conștiința) se împarte în două categorii: rea și bună. Iată și sensul: pentru ca în viață ție să-ți fie bine, trebuie să divizezi: răul nu-l percepi, percepi doar binele. Însă răul ți se va infiltra și e destul să te distragi de la bine că iarăși vor veni gândurile rele și îți vor acapara conștiința. Iată de ce trebuie să ții mintea curată. Și să te concentrezi doar la gânduri pozitive, cugetând mereu numai la bine. La început va fi dificil, dar, ulterior, va fi tot mai bine și mai bine. „Există unele religii în care oamenii sunt învățați anume așa. Și toată meditația lor se reduce la faptul că trebuie să-ți menții atenția asupra gândurilor sau asupra lipsei totale de gânduri.

Știți cu ce aș compara aceasta? Aș compara asta... Fără intenția de a-i supăra. Eu am atitudine bună și minunată față de toate religiile. În fiecare religie sunt semințe ale adevărului și în fiecare religie, indiferent care ar fi, există indicații pentru cale, iar mai departe e treaba oamenilor. Păi, de ce eu spun toate acestea? Aceste practici eu le-aș compara cu medicamentele analgezice în timpul dezvoltării unei boli mortale. Persoana, administrând medicamentul, se simte mai ușurat, liniștit, practic sănătos, în timp ce boala mortală

se dezvoltă tot mai mult și mai mult și neapărat duce la un final letal. De ce? Pentru că anestezierea are loc, iar tratarea lipsește, din care cauză boala progresează liber și invizibil. Ceea ce e incorect.

Oricare lucru cu gândul este doar o joacă în nisip, în nisipul material și tridimensional. Indiferent dacă gândești la bine sau la rău, tu gândești, tu nu cunoști ceea ce este mai profund. Iată, aș mai face așa o comparație: ai venit la lac și îi admiri suprafața și netezimea. Oare ai ajuns să cunoști acest lac, adâncimile lui, apele lui? Până nu te scufunzi – nu vei afla. Și pentru a afla ce este în aceste ape, trebuie să te scufunzi. Desigur poți să te uiți la ape și să filosofezi despre ceea ce înoată acolo, însă tu nu vei afla cum este cu adevărat acest lac. Cam așa.

J: Da, și toate aceste imagini sunt aidoma iluziei de pe acest lac, ca vaporii într-o zi caldă. Aici este o nuanță, și anume, conștiința folosește tot ce cunoaște. El mereu va substitui. El mereu va gândi pentru tine. El mereu denaturează și completează tabloul cu ceva aparent. Totul pentru a ademeni persoana. Și atrage din depozitul memoriei sale tot ceea ce știe, tot ce se potrivește. Aceasta însă se întâmplă doar atunci când persoana stă la mal și nu se hotărăște să intre în aceste ape, în acest lac, cu alte cuvinte, nu se mișcă înainte. Iată aceste imagini sunt ca o metodă de a-i atrage atenția. Altfel spus, imaginile atrag atenția anume acelei persoane ce caută lacul dat. Însă, pe cel ce vrea deja să cunoască adâncimea, pe cel ce vrea să se scufunde în acest lac, imaginile deja încep să-l distragă.

IM: Absolut corect. După cum am mai spus, imaginile distrag. Și ele, dimpotrivă, influențează Personalitatea... Iată, ce se întâmplă? Haideți să analizăm o imagine. Imaginea întotdeauna e tridimensională și este asociată cu ceva obișnuit pentru conștientul nostru în tridimensionalitate. Pentru Personalitate... Iar Personalitatea sesizează nu numai tridimensionalitatea...

T: Ea însă nu e activă aici în tridimensionalitate, nu-i așa?

IM: Da, Personalitatea percepe tridimensionalitatea numai prin conștient. De sine stătător ea nu poate percepe această lume tridimensională în modul în care noi o percepem prin conștient în imagini. Prin urmare, neapărat orice imagine vine prin conștient, adică printr-o astfel de verigă de legătură.

Este posibil pentru o persoană să intre în Lumea Spirituală prin intermediul conștientului? Nu este posibil. Dar informația, chiar și acele Cunoștințe sunt răspândite, în primul rând, în tridimensionalitate. Și atunci când persoana simte că acestea sunt adevărate, începe să practice și să se elibereze cu ajutorul aceluiași conștient. Și iată aici conștientul funcționează ca un fel de intermediar, care se autodistruge. Iată prin ce se deosebesc Cunoștințele în puritatea lor de cele denaturate, spre exemplu.

Adevăratele Cunoștințe vorbesc mereu simplu și arată calea, doar atât. În ele se conține puritatea pe care o simte Personalitatea. În ele întotdeauna se conține puterea ce vine de la Duh, pe care anume o și transmit Prorocii sau cei care

prin ei vorbesc, mesagerii, să-i numim așa. Însă, iarăși, când Cunoștințele sunt denaturate, ele seduc mintea, dar nu și Personalitatea. Personalitatea se poate lăsa sedusă doar dacă Cunoștințele sunt parțial schimbate, adică sunt substituiți, însă ne semnificative, care totuși păstrează esența celor spuse. Dar astfel de substituiți sunt periculoase, ele distrag, dar, în același timp, păstrează măcar puțin din esență și din acea putere interioară pe care ele o poartă în sine. Și în acest caz, totuși, Personalitatea are șansa de a se elibera.

Însă când intervin considerabil imaginile, când apare setea de magie sau ceva de felul acesta, iar imaginea este, în primul rând, tridimensionalitate. Iar în spatele tridimensionalității se află mereu setea de magie, setea de a primi bunuri materiale, putere etc. Iată despre ce vorbeau, în principiu, în orice religie, cei ce treceau această cale și înțelegeau. Iată de ce își sfătuiau ucenicii să se elibereze, mai întâi de toate, de ce este pământesc, altfel spus, de imagini în practicile spirituale, și să tindă cu tot Sufletul, „cu toată inima”, precum numeau ei Personalitatea, anume spre Dumnezeu. Cu alte cuvinte, prin acea percepție simțuală să tindă spre Lumea Spirituală, anume spre fuziune, contopire cu acea lume, atunci și conștientul cedează.

Însă, iarăși voi remarca, conștientul servea aici ca verigă de legătură. Altfel spus, când omul nu posedă libertate, el depinde de tridimensionalitate și îi poți vorbi doar prin intermediul conștientului. Și aici este important ce se oferă și cum se oferă. În condițiile în care Cunoștințele sunt pure și totul este onest, cum s-ar spune, fără substituiți, atunci ele sunt transmise și ajung la Personalitate și persoana simte

toate acestea. De cele mai multe ori, primul lucru pe care îl percepe persoana este revolta propriului conștient. Conștientul devine gălăgios, iar omul simte. Tocmai acest simț al sincerității depășește lipsa dorinței conștientului de a cunoaște Adevărul. Astfel se și naște... însuși Adevărul.

T: Cu alte cuvinte, conștientul deseori manipulează, minte și expune persoana anume prin imagini. Spre exemplu, ai întâlnit o persoană și exteriorul, imaginea sa îți creează în conștient o anumită impresie, o imagine. Conștientul și-a desenat acolo un oarecare ideal stereotipat sau, dimpotrivă, că totul este „foarte rău”. Iar după, avem conlucrarea sau coabitarea cu această persoană și iată cum tot idealul, propria iluzie este distrusă de însuși conștientul tău. De ce? Pentru că acesta a aflat ce spune conștientul acestui om. Adică, dintr-o perspectivă pozitivă, o persoană în mod subconștient tinde către partea spirituală a altui om, însă aici intervine conștientul și transformă totul în mândrie și dominație asupra semenilor săi. Și iată, dacă lucrezi asupra ta și trăiești cu o altă percepție – cea a simțirilor profunde, atunci tu deja deosebești Adevărul de Minciună, toate aceste substituiți. Altfel spus, conștientul îți spune și îți desenează una, tu însă simți cu totul altceva.

J: Da, și tu înțelegi că în tridimensionalitate acestea sunt doar imagini care există doar în conștientul tău și doar atunci când tu personal le alimentezi cu atenția ta.

T: Da, or, până și societatea noastră este rânduită sub standardul mândriei și dominației asupra semenilor, cu alte cuvinte, sub dominația conștientului... Totul este construit pe

imagini, pe anumite idei imaginare despre sine, despre oameni, despre lume în ansamblu. Televiziunea, Internetul... chiar aceleași companii, organizații, sau publicitatea – totul pune accent pe imagini.

IM: Imaginea este instrumentul magiei.

T: Adică dacă în persoană predomină conștientul, atunci imaginea servește înrobirii, deoarece imaginea e ceva obișnuit. Aceasta oferă înțelegerea de ce, căutând calea spre Dumnezeu, nu trebuie să ne concentrăm pe imagini.

IM: Absolut corect. Spre exemplu, să abordăm inculturația. Ce este inculturația?

T: Nu este nimic altceva decât imagini... adaptarea noii religii la cultura popoarelor locale și, ca rezultat, substituirea religiei tradiționale cu una nouă.

IM: Absolut corect. Să ne referim la Creștinism. Ce se întâmpla atunci când s-a început răspândirea Creștinismului?

T: ...A avut loc tocmai substituirea unor imagini cu altele. Doar potrivit istoriei, primele experimente bisericești de inculturație a creștinismului... totul a pornit de la predicile lui Pavel, când el a încercat să înrădăcineze noua religie printre greci și romani. Iar deja când creștinismul a devenit religie oficială (inițial a fost o singură organizație, ulterior a fost divizată în câteva organizații), atunci, spre exemplu, în activitatea misionară, cum erau orânduie aceleași biserici catolice din diferite țări? Astfel încât ele să se potrivească culturii locale.

IM: Da, așa și este.

T: Spre exemplu, ce era reprezentat pe icoane? Din nou imagini... chipurile principalelor personaje biblice: Iisus, Fecioara Maria, apostolii. Totuși, este interesant, cum erau ei reprezentați? Ei erau reprezentați cu trăsături ale feței ce coincideau cu caracteristicile fenotipice exterioare ale popoarelor locale.

IM: Absolut corect. Ei au început a introduce în activitatea lor misionară anumite substituții. Spre exemplu, Iisus și Maria în țările africane erau introduși în iconografie ca africani, cu piele neagră. Era o imagine obișnuită care nu era respinsă. De ce? Pentru că albi, chipurile, ar fi fost respinși de majoritate. Doar unii care simțeau că în această învățătură sunt seminte ale adevărului îi puteau urma... Iar în legătură cu aceea că organizația religioasă este, în primul rând, organizație, și pentru ea este important caracterul de masă, respectiv, erau introduse astfel de substituții unde sfinții erau prezentați ca fiind de culoare. Era ceva apropiat, perceput de populația africană, și aceștia acceptau cu ușurință toate acestea.

Inculturația consta nu doar în substituirea imaginilor, ci și a multor sărbători din anumite religii, care erau înlocuite de creștinism. Se introduceau parțial ritualuri cultice ale acelor religii care dominau în regiunile în care a fost infiltrat creștinismul. Și, în fine, astfel îi ademeneau pe acei oameni pe teritoriul cărora tocmai avea loc introducerea creștinismului, adică, în sensul direct al cuvântului, avea loc infiltrarea.

T: Da, exemple sunt multe... Iată, același Ajun de Crăciun slavon vechi, care sub influența creștinismului a fost asociat cu ritualurile de Crăciun, ale cărui atribute erau lumânarea – focul vieții omului și oglinda. Și nu doar în creștinism sunt astfel de sărbători care au fost împrumutate din religiile mult mai vechi.

Spre exemplu, în țările Asiei Centrale, unde Islamul este practicat în mod tradițional, este sărbătorit Novruz Bayram, adică Anul Nou. Este una dintre cele mai vechi sărbători. Ea se sărbătorește în noaptea echinocțiului de primăvară. Interesant este faptul că această sărbătoare anuală se sărbătorește în cinstea învierii de sub pământ a Duhului Bun, ce aduce lumină, și a înfrângerii Duhului Rău. Aproape ca Paștele contemporan. Interesant este că printre principalele atribute ale mesei sunt lumânările, oglinda și ouăle vopsite. Toate acestea au semnificație simbolică, care este legată de interpretarea spirituală a acestor simboluri. Spre exemplu, lumânarea este focul lăuntric al omului, forța lui de viață; iar oul semnifică nașterea vieții spirituale a omului. Și iată, sărbătoarea Novruz era celebrată încă în epoca de înflorire a religiei antice zoroastrism, care a precedat atât creștinismul, cât și islamul.

▶ 01:16:45 – 01:22:32

VIDEOCLIP №5

"Iluzia și Realitatea lumii"

„Viața nu poate fi temporară, temporară este doar existența.”

(Rigden Djappo)

Toată această lume temporară este doar o iluzie a intersecțiilor de oglinzi, care captează atenția persoanei prin realismul fals al umbrelor, prin jocul contemplațiilor reciproce ale acestora. Este mulțimea reflecțiilor oglinzilor, care constituie esența lumii iluzorii – lumii multiplelor pseudo-copii. Aceste oglinzi, rotindu-se, denaturează doar lumina reflectată, nefiind lumină prin natura lor. Iluzia apare din cauza ademenirii persoanei prin dorințele acestei lumi și nedorința ei de a pătrunde în adevărata realitate. Reflecții sunt mai multe, ele ademenesc privirea persoanei, concentrându-i atenția pe ceea ce e mort.

Adevăratul început (impregnarea puterii Allat) era comparat cu lumânarea arzândă. S-a spus că odată ce va dispărea lumânarea arzândă, tot ce e vizibil va dispărea și se va transforma în nimic. Lumânarea este ardere permanentă, oglinzile sunt reflecție permanentă. Totul este reflecția a ceva, efect și cauză. Ce atrage atenția persoanei mai mult pe

parcursul vieții: jocul în care se oglindesc multiplele reflecții ale lumii materiale sau adevărata sursă spirituală, parte a aceleia va și deveni drept rezultat.

Numai cel ce nu este atașat de vizibil are grijă de suflet.

(„Fizica Primordială ALLATRA” allatra-science.org)

T: Iată așa și se întâmplă în istorie... Inovații permanente a vechiului demult uitat, când o religie o înlocuiește pe alta, însă are pretenții cu privire la unicitatea sa.

IM: Iarăși, asta e bine sau rău? Pe de o parte, putem spune că e rău, iar pe de alta, dacă e să analizăm, ce este rău în asta? O religie se substituia cu alta. Persoana are dreptul să aleagă cui să-i servească și cum să se comporte. Și iarăși, cine le făcea pe toate acestea? Oamenii. Prin intermediul a ce? Prin intermediul conștiinței lor. Pentru ce? Pentru a-și populariza propria credință. Cu alte cuvinte, foloseau cu intenții bune anumite instrumente ale tridimensionalității pentru a atinge un anumit scop.

Este bine sau rău, fiecare hotărăște pentru sine. Eu, de exemplu, sincer să fiu, nu văd nimic rău în aceasta. Pe deoparte, pare că înlocuiau religiile stabilite de mult, cu propriile religii, însă acestea doar sunt organizații. Dacă e să facem o paralelă cu oricare organizație... Să luăm o organizație care produce îmbrăcăminte sportivă: pretutindeni sunt semnele lor, promovarea, publicitatea îmbrăcăminteii acestora. Dacă există undeva, într-o anumită zonă, o personalitate notorie sau recunoscută, e destul să-l îmbraci în treningul respectiv și oamenii vor începe a-l imita. E ceva firesc, iarăși revenim la primat, la felul în care lucrează conștiința.

Doar a fost folosit instrumentul conștiinței. Dar de către cine a fost folosit? De oamenii care, mai întâi de toate, se preocupau de faptul ca organizația lor să înflorească și să se extindă, analogic, spre exemplu, organizației care vinde sau produce îmbrăcăminte sportivă.

Păi, ce poți dori de la oameni? E bine sau rău? Din perspectiva organizației – e bine, iar pentru oamenii care primeau aceste cunoștințe? Însă dacă primeau aceste cunoștințe și nu le foloseau, iar, cum deja am mai spus, nu există religii rele, toate religiile sunt bune. În orice religie, ca și în orice organizație, sunt oameni răi care slujesc exact opusul, în neconcordanță cu religia sa, în neconcordanță cu acele învățături propovăduite în această religie. Însă, iarăși, ei sunt doar robii sistemului, sunt doar robii lui satan, ce să-i faci? Oamenii sunt oameni.

T: Da, din păcate, trăim într-o societate consumeristă, unde calea spirituală, firească pentru fiecare om, este circumscrisă, în cel mai bun caz, de limitele unei sau altei religii locale. Iar, religiile, ele doar sunt încadrate în limitele unei anumite organizații și, respectiv, popularizarea lor într-o astfel de societate, într-o societate consumeristă, vine nu prin intermediul percepției simțual-spirituale, ci prin imagini, prin dorințe din partea conștientului. Păi, din această cauză și avem de a face cu așa fenomen precum inculturația...

IM: Iată, dacă e să analizăm mai profund, ce reprezintă inculturația ? Dacă e să lăsăm totul într-o parte... Este o mișcare publicitară, nimic mai mult. Este o dezvoltare evolutivă firească a uneia sau a altei organizații.

▶ 01:22:33 – 01:35:57

VIDEOCLIP №6**"Inculturația creștinismului în lume"**

VIDEOCLIP despre inculturația creștinismului în lume. Aici sunt arătate icoane din diferite țări ale lumii reprezentând chipul Fecioarei Maria, Arhanghelului Gavriil, Iisus Hristos, sfinților creștini ale căror trăsături ale feței coincid cu trăsăturile fenotipice externe ale anumitor popoare. Sunt aduse exemple ale artelor plastice creștine din Africa de Sud, din Asia, din America de Nord și din alte părți ale lumii. Este menționat că în lume există peste 700 de chipuri ale Fecioarei Maria. Sunt arătate părți ale textului din Biblie în dialectul chinezesc Hakka, în limba arabă, în hindi etc.

T: Igor Mihailovici, știu din propria experiență că poate apărea o asemenea întrebare, deoarece la timpul său informația despre inculturație a fost pentru mine, sincer vorbind, un șoc. Fiindcă brusc ai descoperit în tine, că propriul tău conștient credea cu fermitate, spre exemplu, că Iisus sau Maria sunt ai tăi, asemănători poporului tău, că sunt anume așa cum i-ai văzut în icoane în copilărie. Cu alte cuvinte, credeai în aceasta și te mulțumea faptul, însă anume prin aceasta te și limitai. Se poate spune că din cauza leneviei și a mândriei proprii nu ai mers mai departe în cunoașterea spirituală. Iată de ce toate pattern-urile venite de la conștient s-au prăbușit. Iar conștientul îndată a început să caute pe cine în lumea exterioară să învinuiască de aceasta. Însă, Slavă Domnului, datorită faptului că lucrezi asupra propriei persoane și existau anumite percepții simțuale, ai înțeles că inamicul se află anume în interiorul tău, că te limita conștientul (cacofonie); că tocmai el îți impunea să crezi în imagini, în loc să cauți esența spirituală despre care se vorbea în Învățătura acestei religii.

Și totuși, mai rămânea o întrebare. Când pentru prima dată am aflat că sensul nu constă în imagini, m-am ciocnit de un gând standard din partea conștientului: „Cum așa? Doar este însuși Iisus! Este însuși Maria! Cum îi voi alunga de la mine în rugăciuni, doar nu este corect.”

IM: Când persoana îndeplinește o anumită practică și îi vine chipul oricărui sfânt, el vine ca imagine tridimensională, nu fii distras. Mulți sfinți au vorbit despre aceasta, chiar dacă în fața ta vor apărea Iisus sau Maria, alungă imaginea. Nu-i alunga pe ei, ci imaginea alung-o. De ce?

Deoarece conștiința prezintă totul în imagini. Aceasta înseamnă că esența acestei imagini este distragerea atenției. Înseamnă că omul nu se află în stare spirituală, ci doar în stare modificată a conștiinței. Iar acea imagine tridimensională nu este altceva decât o iluzie, chiar dacă spune lucruri corecte. Însă subtextul va fi neapărat în detrimentul persoanei, nu în folosul ei. Iar când persoana se află în practică spirituală, ea îi percepe chiar pe aceeași reprezentări ai Lumii Spirituale prin simțiri, adică nu este o formă tridimensională fixă.

J: Cu alte cuvinte aici ea deja simte, nu vede.

IM: Ea simte.

J: Atenția sa nu o redirecționează...

IM: Desigur.

J: Oamenilor doar nu li se spune, spre exemplu, că Născătoarea de Dumnezeu este Duh. Ce este, cu adevărat, Născătoarea de Dumnezeu? Fiindcă, dacă se pierde semnificația de „Duh”, apoi rămâne numai percepția materială, perceperea faptului că este „Mamă”, că este „protecție și grijă”. Și anume aici conștiința joacă un rol foarte josnic cu oamenii, deoarece promovează activ imaginile, prin aceleași religii, ca elemente ale magiei. Adică, acolo unde oamenii ar trebui cu adevărat să se învețe a percepe și a trăi în Lumea Spirituală, în Lumea lui Dumnezeu, în simțiri profunde, se întâmplă o cu totul altă istorie. Oamenii se blochează pe

imagini și mai departe de aceste imagini, pur și simplu, nu se mișcă, deoarece conștientul persoanei, în acest moment, încearcă să concentreze atenția persoanei asupra acestei substituiri, asupra magiei. Cu alte cuvinte, persoana, apelând la imaginile desenate de alți oameni, începe a cere în mod consumerist ceva pământesc pentru sine.

IM: Corect spui.

T: Când am început să studiez această chestiune, am văzut Cunoștințele din cartea „AllatRa” dintr-un nou punct de vedere. Am înțeles că inițial, în creștinismul timpuriu, practic nu existau imagini, erau doar semne și simboluri.

IM: Corect, iată de ce în religia reînnoită, adusă de prorocul Mohamed, este clar spus despre faptul că „nu vă creați niciun fel de chipuri”, și ei s-au îndepărtat de imagini. De ce la ei sunt interzise icoanele, chiar reprezentările lui Mohamed sunt interzise și toate celelalte? Pentru ca să nu creeze conștientul imagini. Trebuie de perceput simțual, trebuie atinsă percepția simțuală. Anume aceasta îi învăța Mohamed pe ucenici: să perceapă simțual Lumea Spirituală și reprezentanții Lumii Spirituale. Și nicidecum vizual, nu prin vizualizare, nu cu ajutorul halucinațiilor. Iată în ce constă sensul.

T: Da, căci în islam nu sunt recunoscute imaginile în decorarea locurilor sfinte. Musulmanii folosesc ornamente și decorații abstracte...

IM: Absolut corect.

T: ... Pentru aceasta ei folosesc epitete, numele lui Dumnezeu sau versete din Coran, din scrierile arabe.

IM: Corect, chiar și imamii musulmanilor spun despre faptul că cei ce cred că Allah are înfățișare, fie în formă de lumină, a unui tânăr sau bătrân, ei nu-L cunosc pe Allah cel Atotputernic, ei nu știu că este doar imaginația și închipuirea lor, adică iluzia lor care nu există în realitate. Iar nenorocirea acestor oameni constă în faptul că ei nu înțeleg existența fără corp, din care cauză insistent îi conferă lui Allah corp și proprietăți umane. Însă în Coran este spus: „Nu-i nimic asemenea Lui” (se are în vedere Allah)...

J: Da... Dumnezeu, El nu are limite pentru a-L putea imagina și a-I înțelege natura Sa în mod mental.

IM: Orice ai căuta în gândurile tale, nu vei putea găsi nimic pentru a-i descrie chipul Său măreț, deoarece El nu are chip, El este într-atât de măreț încât nu este nimic asemenea Lui...

**Orice ai căuta în gândurile tale,
nu vei putea găsi nimic pentru a-i descrie
chipul Său măreț, deoarece El nu are chip,
El este într-atât de măreț
încât nu este nimic asemenea Lui...**

T: În principiu, acum este dată o explicație mult mai cuprinzătoare despre ceea ce sunt imaginile din icoane ale Fecioarei Maria și ce semnifică Născătoarea de Dumnezeu, cu adevărat, ca Duh. Însă, atunci încă apărea întrebarea din partea conștientului: „Cum rămâne cu... chipurile Maicii Domnului care se ivesc oamenilor în toată lumea?”

IM: De ce sistemul folosește imagini foarte des? Cu privire la faptul că, practic, oamenii din întreaga lume care sunt religioși orientați, și chiar cei ce nu sunt orientați religioși, deseori au vedenii ale reprezentanților Lumii Spirituale. Adică, în imagini familiare. Foarte des ei o văd pe Fecioara Maria, ca ajutoare grabnică, însă iarăși, în majoritatea cazurilor avem de-a face tocmai cu crearea antipodului Mariei. Altfel spus, conștientul folosește imaginea familiară pentru a-i ancora pe oameni în ceea ce e material. Și iată, observați, persoana aflându-se în stare bolnăvicioasă se roagă, respectiv îi apare chipul Mariei, și el se vindecă. Ce se va întâmpla cu acest om? I se va întări credința... credința în conștient, iar în interior îndoiala. Și, respectiv, omul nu continuă singur să se dezvolte spiritual, el se blochează anume în acel moment că el a fost ales, că este alesul, la el au venit, pe el l-au salvat. Oare, lecuindu-se de boală, omul s-a salvat?! Întrebare simplă. Oare el... deja nu va muri? Oare a devenit nemuritor? Este un truc din partea conștientului. Ce va lua naștere în el? Va lua naștere credința – da, înțelegerea – da, dar și frica. Teama care nu-i va permite să treacă în Lumea Spirituală.

Ce a cerut el? Bunuri materiale, soluționarea oarecărei situații conflictuale, îmbunătățirea vieții. Ce a primit el ca rezultat? O astfel de posibilitate. Însă ce are loc acum? Frica de

a pierde. Care e impedimentul? Frica. Are posibilitate? Are. Însă frica față de necunoscut, teama care pornește de unde? De la conștient, de la cel care în fața icoanei a cerut ajutor. Și prin aceasta el îl blochează.

J: Atitudine consumeristă față de Lumea Spirituală. Cu alte cuvinte, el va cere din nou, dacă...

IM: Neapărat, el mereu va cere. El nu va face singur. Pentru ce să crezi ceva singur, dacă poți cere și primi? Așa e mai simplu.

Însă se întâmplă și astfel: omul, realmente, simte intervenția... Persoana care trebuie să facă ceva în viață, ceva pozitiv, sau care este în pragul unei alegeri, ea simte prezența. Și ea înțelege că este influența Mariei, anume a ei. Însă persoana nu vede imagine tridimensională. Este percepție simțuală. Acesta este sensul: percepția simțuală, și deja când apare magia. Iar magia întotdeauna este de la sistem. Ea nu vine de la Lumea Spirituală. Lumea Spirituală nu are nevoie de magie. Pentru ce i-ar trebui să intervină în această lume?

Există intervenție directă, sunt cazuri rare exclusive dar, de cele mai dese ori, acesta este, să-i spunem, un credit de încredere. Este manifestarea acelei forțe, care vine în ajutor oamenilor anume pentru dezvoltarea spirituală ca Personalitate, când poți s-o simți chiar la nivel fizic. Este spre ajutorul oamenilor. Însă mulți oameni folosesc aceste forțe pentru a dezvolta în sine abilități metafizice. Și iarăși, ei întorc totul în detrimentul lor. De ce ei întorc totul în detriment? Dictatul conștientului. Oare el, ca Personalitate, nu simte și nu

înțelege că aceste boabe de rouă dătătoare de viață trebuie păstrate și folosite pentru calea prin pustiu?

T: ...Cu alte cuvinte să le înmulțească.

IM: Corect. Altfel spus, ele nu trebuie numai păstrate, ci, cu ajutorul lor, trebuie să se înainteze pe cale. Conștientul, însă, îndată distrage și spune: „Hai mai bine investește-le aici”, – omul a investit și a văzut efectul. – „Vezi, îți reușește! Iată ai dobândit ceva în tridimensionalitate.” Dar ce rămâne cu tine din tot ce ai obținut aici? Nimic. Totul este o iluzie, totul este temporar. Încă o imagine în conștientul tău. Așa lucrează conștientul.

T: Adică, îți impune, după cum ați mai spus, să revii din nou și din nou la Sursă...

IM: ...s-o dorești, această Sursă. Și omul tinde spre această Sursă, nedevenind însuși sursă, ci doar tinzând către ea, pentru a o folosi din nou în scopurile tridimensionalității.

J: Vine după puteri suplimentare.

IM: Absolut corect, acumularea forțelor, nimic mai mult. Această se dă în cazuri extreme, când este necesar pentru ajutorul oamenilor, dar nu mai mult decât atât. De ce aceste instrumente sunt folosite rareori și, cu adevărat, sunt date rar? Deoarece oamenii deseori folosesc aceasta, în primul rând, în tridimensional, dar nu pentru creșterea spirituală. Uneori aceasta se folosește, efectiv, drept confirmare sau ca „sigiliu”, după cum mai era numită. Adică, „sigiliul puterii” este ceea ce se manifestă...

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

▶ 01:35:58 – 02:18:42

T: Igor Mihailovici, ați vorbit anume despre manifestări-le Maicii Domnului, ale îngerilor etc. Oamenii se întrebă: „Prin ce se deosebește vederea spirituală de plăsmuirea imaginației lor? Ce este vederea spirituală?”

IM: Vederea spirituală este tocmai vederea realității. Și iată acum, încercând să explic aceasta, aș putea ușor să induc oamenii în eroare. Deoarece conștientul (imaginația, halucinația conștientului) mereu conturează în forme obișnuite: în acele în care ne putem imagina, în acele pe care le vedem. Aruncă o privire în conștient, acesta îți va arăta multe. Dar cum poți vedea manifestarea Sfântului Duh, a îngerului sau altceva? Numai prin ochii lăuntrici. Însă ei nu-ți vor arăta o imagine tridimensională.

T: Da... numai prin ochii lăuntrici... Este interesant faptul că oamenii care, cu adevărat, în practică, merg pe calea spirituală se înțeleg unul pe celălalt indiferent de apartenența la o religie sau alta, pentru că Adevărul este unul pentru toți. Și înțelegi aceasta citind scrisori din diferite colțuri ale lumii, comunicând cu oameni care au crescut în mediul diferitor culturi sau tradiții religioase.

Spre exemplu, cum este spus atât în creștinism cât și în sufism despre cunoașterea Dragostei lui Dumnezeu? În tratațele sufiste, practicienii descriu ce înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeu: aceasta înseamnă să trăiești contemplându-L pe Dumnezeu cu inima. Iar prin „contemplare”, sufiștii

subînțeleg tocmai „vederea spirituală”. Ei subliniază că unii oameni se înșală considerând că vederea spirituală și contemplarea sunt o oarecare imagine a lui Dumnezeu pe care o plăsmuiește și o prezintă conștiința lor în virtutea unor închipuiri ale lui, ale memoriei sau ale minții.

IM: Cum altfel, aceasta e doar un program al șabloanelor conștiinței...

T: Iar adevărata contemplare este deja un rezultat al străduinței în Dragostea sinceră și înălțătoare. Dragostea care te ridică ca Personalitate la o astfel de înălțime, unde însăși viața lăuntrică devine unica aspirație către Cel Iubit, către Dumnezeu, către Lumea Spirituală... numai pentru El. Și este iată această conștiințizare lăuntrică că, în afară de El, nimic mai mult nu există.

J: Da, pentru că înțelegi că lucrul asupra ta se manifestă, mai întâi de toate, prin sinceritate și onestitate. Și toată aceasta are loc prin autodisciplină. Altfel spus, nu cuiva îi trebuie, ci, în primul rând, tu ai nevoie de aceasta. Aici deja intervine această necesitate lăuntrică de a trăi cu ceea ce e Dumnezeu, de a trăi cu Lumea Spirituală. Și tu deja ești însetat de acest contact lăuntric; de adâncirea în această nemărginită bucurie a Dragostei; de această viață în sentimente profunde deoarece îți oferă ceea ce e adevărat, îți dăruiește Viața, te reînvie prin Dragoste. Simți cum ea te umple, simți bucuria acelei lumi care nu este temporară, cum ea se revărsa peste margini, cât este de multă; cum ea, prin mulțumire și Dragoste, se manifestă în nemărginirea sa.

Tu înțelegi că aceasta este atât de simplu! Și de la asta tu simți așa o gratitudine, te afli în așa o stare de har... este foarte greu de a o reda prin cuvinte. Efectiv, te unești cu această sursă de Dragoste Dumnezeiască și devii parte componentă a ei. Și râvnești să emani neconținut această Dragoste și să te afli în ea. Deoarece în astfel de momente înțelegi că... Duhul e în libertate!

IM: Da... Pentru a te alătura Lumii Spirituale trebuie să te afli de partea Lumii Spirituale și însuși să devii Duh, și atunci te vei alătura. Adică Duhul se poate contopi cu Duh, materia cu materie. Focul cu foc, apa cu apă. Însă focul cu apa nu se pot amesteca.

T: Igor Mihailovici, într-o scrisoare de la o persoană care practică sufismul avem așa o întrebare. În aceleași tratate sufiste există o astfel de descriere care spune că atunci când persoana exercită “mujahat”, adică jihad-ul lăuntric împotriva propriilor pasiuni josnice, atunci i se deschide “mushahadah”, adică această contemplare beatifică a Dragostei nesfârșite, această încântare îndelungată de măreția și atotputernicia lui Dumnezeu... Și întrebarea este: „Când omului i se deschide vederea spirituală, se șterg oare diferențele dintre această lume pământească și Lumea Spirituală?”

IM: În realitate, atunci când omului i se deschide “mushahadah”, diferențele nu se șterg în niciun caz. Pur și simplu, se capătă o percepție nouă, diferită de cea cu care s-a obișnuit omul ca Personalitate (cu acea percepție care îi este impusă de către conștient). Persoana dobândește una nouă. Ea nu poate fi asociată cu nimic în această lume și chiar

este dificil s-o descrii. Spre exemplu, cum să descrii Dragostea Dumnezeiască? Încercăm s-o descriem prin cuvinte pământești, deseori vorbim despre aceasta, însă oricum este o denaturare, oricum este trivializarea acelei fericiri. Iată, noi spunem – fericire. Dar ce este fericirea în percepția umană? Este un fenomen efemer, momentan, care trece foarte repede. Acolo, însă ea este nesfârșită. Noi spunem: fericire nemărginită și comparăm oceanul nemărginit cu picătura în palma ta. Și iată, numim tocmai această picătură în palmă fericire nemărginită în această lume. În realitate este un ocean, este fără limite, nu are nici început, nici sfârșit. Și este dificil să redai aceasta.

T: Aceasta înseamnă că diferențele dintre lumea pământească și Lumea Spirituală nu se șterg, ci...

IM: ...diferențele nu se șterg ele, dimpotrivă, devin evidente. La ce mă refer eu? Transmiterea cunoștințelor și a experienței într-o asemenea manieră este atractivă doar filozofic. Aceasta sună bine, despre asta se vorbește și se scrie. Or, pentru conștient este acceptabil faptul că se șterg limitele și pentru el faptul este atrăgător. Anume pentru conștient este atrăgător faptul că „limitele se șterg și această lume treptat trece în cealaltă, și acea lume este parte din aceasta”, ca yin și yang.

Evident că Duhul este prezent în această lume, și tot ce este viu de aceea și e viu pentru că este Duh, elimină Duhul și va dispărea totul. Aceasta înseamnă că o parte a Lumii Spirituale este aici, însă ea e prezentă doar ca mișcare, nimic mai mult. Iar mai departe totul deja decurge așa cum decurge,

însă are loc după voia Regelui care conduce aceasta. Și îi este dată această putere nu pentru că s-a răsculat, sau pentru că este puternic, sau egal lui Dumnezeu și a cucerit lumea – nu, în niciun caz. Noi deja am vorbit foarte mult despre aceasta, nu vom repeta. Sensul constă în faptul că sistemului îi este convenabil perceperea în acest mod, prin conștiința oamenilor, aceasta îi alimentează mândria. Dar realitatea este că totul se schimbă drastic, iar imaginile dispar, și apare o înțelegere a deșertăciunii acestei lumi.

Iată de ce de multe ori am vorbit și voi mai repeta faptul că Personalitatea nu percepe lumea tridimensională. Personalitatea începe a percepe această lume din dimensiunile net superioare. Iar din dimensiunile net superioare, chiar dacă ne exprimăm în limbajul fizicii, această lume se transformă în nimic. Este ridicolă, este cu adevărat ridicolă. Dacă ar exista o astfel de oglindă ce ar putea reflecta pentru conștient felul în care Personalitatea vede și percepe această lume, cred că ar fi cel mai tare spectacol care ar putea fi în această lume. De ce? Deoarece ceea ce noi considerăm că este viață, se dovedește a fi un vid, care doar se mișcă schimbând iluziile.

Din această cauză astfel de interpretări induc puțin oame-nii în eroare și, din păcate, intensifică influența conștiinței asupra Personalității. Iar oamenilor, care se adâncesc în anumite reflecții referitoare la astfel de interpretări, le este mai dificil să se elibereze. Deoarece Personalitatea primește de la conștient informația despre faptul că „trebuie să se șteargă limitele și totul să devină un întreg”. Iată de aceea Personalitatea și caută, mai apoi, calea într-acolo

unde totul e un întreg... Iar diferențe sunt. **Ceea ce e Viu nu poate fi mort și, cu atât mai mult, ceea ce e mort nu poate fi Viu.**

J: Da, într-adevăr, este o informație foarte utilă pentru practician. Este un exemplu des întâlnit, și eu însumi m-am ciocnit de aceasta la început de cale, că atunci când persoana abia începe a practica, primul impediment este frica din partea conștientului, adică frica de a ieși în afara limitelor obișnuitului. Când, spre exemplu, persoana pentru prima dată în viață a avut o practică de succes și a venit în contact... iată prima experiență de contact cu spiritualul... acest prim contact cu necunoscutul, asta ca și cum cauzează și atacul din partea conștientului. Cu alte cuvinte, conștientul îi impune frică. În primul rând, teama că persoana își poate pierde identificarea cu propriul sine. Dar oare e identificare sa? Aceasta este întrebarea. În fond, propriul „Eu” îl poate pierde doar conștientul.

T: Conștientul se teme de ceea ce e nou, în special când vine acest moment despre care ai vorbit, momentul contactului cu spiritualul, cu ceea ce, pentru conștient, este în afara limitelor pentru că este necunoscut pentru acesta și calea într-acolo îi este închisă; conștientul nu știe, nu înțelege. Cum a spus Igor Mihailovici, în acest moment, pur și simplu, are loc „ieșirea Personalității în afara acelor limite în cadrul cărora poate funcționa conștientul”.

J: Da, și dacă persoana nu s-a lăsat înșelată de prima teamă, atunci apare a doua teamă din partea conștientului, cum ar fi: „ție niciodată nu-ți va mai reuși așa ceva”.

T: Da, dar mai întâi conștientul îți spune, că: „Iată, memorează aceste senzații pe care le-ai avut acum, sau pe care le-ai avut în trecut și neapărat repetă-le data viitoare”.

J: Desigur, fiindcă el știe că data viitoare persoanei nu-i va reuși exact la fel. De ce? Pentru că, începând să îndeplinești practica spirituală, data viitoare, în loc să faci aceasta, îți vei încorda conștientul să-ți amintești cum a fost data trecută...

T: Iar conștientul, punând capac, va mai și înfrumuseța acest „trecut eroic”. Și atenția ta devine captivă... În loc de practică e un film despre Superman proiectat de conștient, unde regizorul este mândria ta. Și în genere, ce îți poate arăta conștientul? Îți arată iluzii ordinare, imagini, tot ce e aparent... Pentru că aceasta este tot de ce e în stare.

IM: Ați menționat foarte exact că acest conștient creează o iluzie și încearcă să lege Personalitatea de această iluzie. Însă observați, nu de practică, și nici de experiența anterioară, ci de acea iluzie creată de conștient în baza experienței anterioare. Respectiv, persoana îndeplinind practica spirituală (indiferent de e rugăciune, meditație etc.), capătă experiență simțuală, adevărata experiență, experiența de percepere a Lumii Spirituale. În ea se manifestă ceea ce este imposibil de exprimat prin cuvinte. Și aici tocmai conștientul Primar, dat fiind faptul că are o vădită legătură cu Personalitatea, este cel care primește ecouri, izbucniri. Acesta nu primește acea informație pe care a perceput-o Personalitatea.

Conștientul Primar primește doar ecouri. Nu flacăra focului, ci, să zicem, sclipiri îndepărtate și căldură ușoară. Însă, în baza acestora, el își creează iluzia. Și după ce persoana a ieșit din practica spirituală sau din rugăciune, peste ceva timp el o impune să analizeze: „*Ce ai sesizat? Ce ai perceput?*” Și deja își impune propria variantă... în interpretarea sistemului. Aceasta nicidecum nu e acea experiență... **Personalitatea capătă adevărata experiență, iar conștientul creează iluzia în baza acestei experiențe.** Ulterior, el începe a-i povesti Personalității că „*tu trebuie să simți aceasta, aceasta și aceasta*”, cu alte cuvinte o aduce în lumea materială. Conștientul impune persoana să simtă manifestările fizice pe care el le simțea în timpul practicii.

Însă, iarăși, ce avea loc în timpul practicii? Când Personalitatea contacta cu ceea ce este necunoscut pentru conștient, căpătând experiență spirituală, bineînțeles, că aveau loc alte procese, manifestări mai puternice ale altor tipuri de energii. Este fizică elementară. În corpul fizic, la fel, sunt ecouri ale acestor manifestări. Și conștientul, subliniez din nou, conștientul Primar le poate percepe. Ulterior, predispune Personalitatea, spunând: „*Nu îți va reuși nimic. Ai ajuns acolo întâmplător. Iar pentru a ajunge acolo și a te statornici trebuie mai întâi să generezi în tine aceste senzații în corpul fizic. Trebuie să te afli în stare modificată a conștientului...*” Și respectiv, începe să povestească ceea ce a perceput, însă, ca de obicei, cu substituiri. Și persoana încearcă să facă ceva, însă deja face cu ajutorul conștientului și nu-i reușește.

Ulterior, conștientul începe a-i spune: „*Oare a fost acea experiență sau a fost doar o iluzie? Sau poate a fost auto-sugestie, auto-hipnoză? Poate a fost halucinație, poate a fost doar o coincidență faptul că ai simțit aceasta. În fond, după cum vezi, aceasta nu există. Iar faptul că despre aceasta vorbesc alți oameni, ei cad în înșelăciune, în iluzie. Este un fel de fanatism care vorbește în ei până la unele tulburări psihice, faptul că ei văd ceea ce nu există. Și iată, dacă vei practica și te vei ocupa cu aceasta și cu tine se va întâmpla o nenorocire. De aceea, mai bine nu face asta. De ce? Doar ai încercat și nu ai reușit. Rezultă că aceasta nu există.*”

Iată cum, des și dens, conștientul îndepărtează oamenii de la calea adevărată, înlocuind-o cu anumite, să zicem, elementare reprezentări teatrale în tridimensionalitate; impunând persoana să exercite ceva fizic, să îndeplinească anumite practici, să se așeze corect, să se scoale corect. Dar ce importanță are în ce poziție se află corpul tău?! Ce importanță are ce faci în tridimensionalitate?! Câți la o tamburină, aranjezi pietre sau efectuezi un alt ritual – acesta este doar un ritual, este doar ceea ce îți impune sistemul.

Dumnezeu, El este alături. El este, într-adevăr, mai aproape decât artera ta carotidă. El este foarte aproape și este foarte ușor să vii la El. Însă în cale îți stă ceva mai mare decât munții. În cale îți stă conștientul, iar conștientul este parte a sistemului. Cu alte cuvinte, în calea spre Viu stă ceea ce e mort. Și aceasta trebuie de reținut.

Și în niciun caz să nu te concentrezi la ceea ce îți povestește conștientul. E nevoie de râvnă spirituală, experiență spirituală. Trebuie să învățăm..., pur și simplu, să Trăim. Iar Viața e

minunată. Și indiferent ce ar spune conștientul, indiferent cât de mult te-ar convinge că „nimic nu-ți reușește, și tu nu poți nimic”, pe tine asta nu te privește. Tot ce spune este despre sine. Conștientului într-adevăr nu-i va reuși. Și el într-adevăr nu știe nimic despre Lumea Spirituală. Doar ecouri despre care vorbesc oamenii care au perceput ceva și din asta el își face propriile imagini iluzorii. De aceea, principalul e să-ți continui calea și să nu renunți. Și să nu-i ascuți pe cei care te ghidează greșit... mă refer la conștientul tău. Pentru că nu este al tău conștientul, ci este parte a sistemului, fapt care nu trebuie uitat. Atunci totul va fi bine, atunci totul îți va reuși.

J: Da... iar când trăiești prin percepție simțuală, atunci tu, pur și simplu, Trăiești. Și în aceasta e o diferență enormă, deoarece este ca și cum ai respira aer. Și, pur și simplu, știi în interior... cum este... să respiri... și atât. Conștientul nu oferă libertate Personalității. Trebuie, pur și simplu, să știi că dacă ți-a reușit o dată, atunci a doua oară nu visa, nu-i învinui pe toți cei te înconjoară de faptul că nu ți-a reușit pentru că este doar un șiretlic, este o „salutare” din partea conștientului când el caută inamicul în exterior. Trebuie, pur și simplu, să înțelegem că conștientul poate crea astfel de obstacole, fiindcă nu-i este convenabil ca tu să te eliberezi spiritual. Și atunci când înțelegi că acesta este doar lucrul conștientului, că el este acel care acționează astfel, nu te mai lupți cu el, ci continui să te deschizi în libertate. Cu alte cuvinte, înțelegi că totul devine foarte ușor, că nu ai atașament față de trecut, nu ai atașament față de viitor. Înțelegi faptul că, **în practica spirituală este constantul „acum”**, deoarece aceasta este adevărata Viață. Iar **în Viața adevărată fiecare moment este unic.**

T: Este absolut corect.

J: Atunci tu, pur și simplu, trăiești cu lăuntricul, tu ești plin în interior. Tu vezi această diferență nu atunci când privești cu ochii pământești la persoană, ci când privești cu văzul spiritual lăuntric. Devine foarte ușor să diferențiezi Adevărul de Minciună, pentru că indiferent ce ar spune cineva, tu deja simți ce se întâmplă ca atare... Persoana devine pentru tine ca o carte deschisă: sunt vizibile toate gândurile ce vin de la conștient, persoana este văzută în toată esența sa spirituală deoarece tu simți, iar sentimentele nu pot fi mințite. Tu simți cine e gol în interior și nu are experiența spirituală despre care vorbește conștientul său. La fel îi simți pe acei, care ca și tine se află în stare de practică permanentă, pe acei care trăiesc cu Lumea Spirituală, care sunt plini de această scumpă Dragoste Dumnezeiască. Tu vezi esența lui spirituală pentru că o simți din interior, și înțelegi faptul că în spatele acesteia este ceva mai mult, ceea ce vă unește. Și această experiență nu se aseamănă cu cea care era în viața obișnuită când alimentai conștientul cu atenție. Fiindcă, în tridimensionalitate *tu alimentai imaginile... tu alimentai propriul conștient*. Iar când ai început să trăiești cu Lumea Spirituală, atunci toată atenția ta... este îndreptată prin sentimente profunde către Dumnezeu. Atenția ta este orientată spre ceea ce e drag, spre Sursă. **Tu, pur și simplu, Trăiești în Duh.** Fiecare alege cum să trăiască, fiecare alege singur.

IM: Ai menționat foarte bine. Văzul spiritual se deosebește substanțial de cel pământesc. Văzul spiritual oferă înțelegerea Adevărului, vezi ceea ce este într-adevăr. Iar văzul pământesc este doar ceea ce conștientul vrea să-ți impună sau

să-ți arate ție ca Personalitate. Altfel spus, creează o nouă iluzie, cea în care tu trebuie să crezi, cea care trebuie să te distragă de la adevărata ta menire, de la acel lucru pentru care tu ești aici. În aceasta este o mare diferență.

La fel, despre minciună... Minciuna este element al sistemului. În Lumea Spirituală nu există și nici nu poate fi minciună. În Lumea Spirituală este doar Adevăr. Iată de ce văzul spiritual, subliniez din nou, acesta întotdeauna arată ceea ce există realmente. Un moment important este faptul că oamenii aspiră la magie din cauza că, în realitate, Personalitatea tinde spre dezvoltare spirituală...

T: Prin urmare Personalitatea simte această necesitate de dezvoltare spirituală, dezvoltare a ceva ce e în afara limitelor, iar conștientul, pur și simplu, substituie această necesitate cu magia?

IM: Da. Aici este un aspect. El anume constă în faptul că Personalitatea caută să afle Adevărul. Personalitatea tinde spre libertate, spre adevărata libertate. Personalitatea nu are și nici nu poate avea inamici, se are în vedere în Lumea Spirituală. Din perspectiva înțelegerii Lumii Spirituale, Personalitatea este absolut liberă. Ea caută această libertate, ea aspiră spre ea. Iar conștientul, după cum am mai menționat, face tot posibilul pentru ca Personalitatea să nu se dezvolte ca ființă Spirituală. Altfel spus, pentru a-și păstra puterea, puterea sa iluzorie asupra Personalității.

Corect... absolut corect ai spus. Din fericire, aș vrea să menționez că foarte mulți oameni au început să înțeleagă

aceasta. Și, într-adevăr, la ora actuală, poți vorbi cu mulți tăcând. Anticipând, voi spune că, an de an, astfel de oameni vor fi tot mai mulți și mai mulți. Și este plăcut... este cu adevărat plăcut.

Ideea rezidă în faptul că limbajul practicienilor sau al oamenilor ce merg pe calea spirituală, care cu adevărat tind spre Dumnezeu indiferent de religie, confesiune, sau orice altceva, este unul, și oamenii se simt unii pe alții. Dumnezeu cu adevărat este unul, Lumea Spirituală este una și oamenii nu au absolut nimic de împărțit. Conștientul divizează. El creează învrăjbire, impune iluzii doar pentru putere, pentru dorința de dominare asupra Personalității. Însă, când oamenii înțeleg ce este cu adevărat Lumea Spirituală, ei devin o singură familie, indiferent de naționalitate, de viziuni religioase, chiar dacă omul a fost ateu sau oricine ar fi fost până în momentul când a putut simți că Lumea Spirituală există. Odată ce persoana a simțit, a perceput și a înțeles aceasta, ea devine parte a familiei spirituale; a adevăratei, realei, inseparabilei familii unde viața e Veșnică, ea nu se sfârșește și, bineînțeles că ea nu este în tridimensionalitate, ea nu e pământească.

Tot ce-i pământesc e finit, orice ar exista aici, este temporar. Chiar aceleași iluzii impuse de conștient, ele sunt temporare. De aici și rezultă anumite situații în care oamenii slujesc cu credință și fidelitate toată viața unei religii, însă până în cea din urmă zi se îndoiesc: „Oare este Dumnezeu?” De ce? Deoarece ei au slujit... au slujit conștientului. Și iată aici este un astfel de moment: cui au slujit ei cu conștientul lor? Cu siguranță nu lui Dumnezeu și nici Lumii Spirituale. Ei

au slujit doar sistemului: în folosul anumitei organizații, în favoarea propriilor dorințe sau ceva de acest gen; dar cel mai des, în folosul dorințelor străine impuse lor de către conștientul străin, nici măcar de al lor. Iar când oamenii ajung să cunoască în practică, în realitate, când ei dobândesc Cunoștințe, atunci nu mai au nevoie de cuvinte. Ei înțeleg aceasta, ei știu. Ei știu cine sunt, ei știu unde merg și pentru ce. Aceasta este valoarea supremă. Pentru aceasta oamenii vin aici, pentru a se naște... a se naște Vii.

J: Da...

T: Igor Mihailovici, am fost profund marcată de ceea ce tocmai ați spus, în special ceea ce ați menționat despre familia unită în sensul spiritual. Însă conștientul răsuțește cu banalitate totul și impune anume idei pământești despre propria familie. El îndată fragmentează și divizează... Îți arată anumiți oameni, imagini... Altfel spus, îți arată rudele de carne și sânge. Și mai mult de atât, primul lucru care vine în minte, sunt anume relațiile emoționale cu acești oameni, mai concret relațiile cu conștientul lor.

Cel mai interesant este că anterior, aflându-te cu acești oameni mai mult în relații cotidiene, nu-ți venea niciun gând măcar, ce sunt, de fapt, acești oameni... că în acești oameni, la fel ca și în tine, este parte a Sfântului Duh, că sunt Personalități, Personalități în sensul nematerial al acestui cuvânt.

Și de ce gândeai așa anterior? Pentru că, pur și simplu, gândeai, ci nu simțeai, pentru că însuși erai și trăiai prin conștient. Iar, conștientul, bineînțeles, în toate și întotdeauna

are la bază propriul egoism. Și iată, dacă e să privim cu onestitate la relațiile cu apropiații, ce se întâmplă în acele momente când trăiești sub dictatul propriului conștient? Conștientul tău subestimează permanent importanța altora în comparație cu tine. La el totul e în gânduri tainice și conștientul se teme să le expună. El se teme de puritatea relațiilor, de sinceritate, de simplitate. De ce? Deoarece conștientul râvnește la putere, el este preocupat de coroana sa: cine și ce a spus rău despre tine, sau invers, cine te-a lăudat. Iată în acest context și îți se perindă viața, mai exact, decurge viața conștientului tău. Însă, când realizezi că tu, de fapt, ești Personalitate, atunci în altă persoană, în primul rând, vei vedea potențialul ei spiritual, vei vedea Personalitate spirituală. Și, cel mai important, e că tu o simți indiferent de faptul ce îți spune conștientul tău.

IM: Este adevărat. Cum percepe conștientul nostru ce este „familia”, cine sunt „rudele și apropiații”? Iarăși, sunt mama, tata, copiii, bunicii, buneii, frații, surorile, și, într-un fel, toată familia. În realitate, când oamenii dobândesc experiență spirituală, ei înțeleg că toți sunt una, indiferent de culoarea pielii, indiferent de locul de trai. Este una, un tot întreg, este omenirea. Fiecare are suflet. Și nu este corect să-i faci rău cuiva, fiindcă e ca și cum i-ai face rău celui mai apropiat om. Este incorect să urăști pe cineva, chiar dacă omul e rău și ți-a făcut ceva rău, trebuie să înțelegem că este conștientul său. Eu nu spun despre faptul că dacă ai fost lovit pe obrazul stâng întoarce-l pe cel drept. Când în fața ta este sistemul trebuie să-l faci să înțeleagă, altfel nu va conștientiza. Dar vreau să subliniez că Personalitatea,

ca potențială Ființă Spirituală, este la toți totuna, ea aparține mai mult Lumii Spirituale. Și doar atunci când cedează, pierde propriul Armagedon și devine parte a sistemului, atunci ea, pur și simplu, moare... Da, lent... Subpersonalitatea e problemă, chinurile de după moarte de asemenea sunt grele. Însă întrebarea nu constă în aceasta... Oricum este vremelnic, oricum ea va înceta să existe.

Însă, până când omul este viu, are șansă, are posibilitatea de a se alătura Lumii Nemărginite, Lumii Spirituale și de a deveni parte a unei familii imense. Și, iată aici, este important de înțeles că orice rău înmulțit de om prin conștient, acesta cu adevărat stă între Personalitate și Lumea Spirituală și te îndepărtează de oamenii cei mai dragi ție. Și, după cum am mai spus, cel mai apropiat este orice om. În special, aceasta o simt și o înțeleg oamenii care, în mod practic, ajung să perceapă Lumea Spirituală. Ei înțeleg totul.

Bineînțeles, este și aspectul negativ, vorbind în limbaj pământesc. De ce? Pentru că, așa cum s-a mai zis, se simte și minciuna din partea conștientului. Când persoana vine, să spunem în limbaj religios, „cu diavolul în sân” și vorbește din numele diavolului, evident, nu este plăcut. Ți este milă de Personalitatea lui, îți este milă de... momentul pierdut de dobândire a cunoașterii spirituale. Însă, în același timp, când persoana permite ca ei, ca Personalitate, să-i dicteze conștientul și prin ea se realizează răul, aceasta este neplăcut. În schimb, omul știe Adevărul. În schimb, el știe cu cine vorbește: comunică cu Duhul sau comunică cu diavolul. Este, de asemenea, un lucru important.

J: Da, și acesta este unul din acele efecte adverse ale dezvoltării spirituale: când tu simți omul înainte ca acesta să înceapă a vorbi, când simți din partea cui va începe a vorbi și ce dorește cu adevărat. Și deja cunoști scopul final al vizitei sale. Pentru că aceasta nu este ceva extrasenzorial când oamenii prind fragmente ale gândurilor. Nu, aici totul este mult mai serios. Tu ai o înțelegere completă și cuprinzătoare. Tu ai o percepție completă și cuprinzătoare. Și îți sunt clare relațiile de cauză-efect, altfel spus, tu vezi mai profund, tu știi din partea cui vorbește omul: din partea Duhului sau a sistemului. Și știi ce anume vrea sistemul. Tu, pur și simplu, știi...

**Ce e Viu nu poate fi mort,
și cu atât mai mult,
ce e mort nu poate fi Viu**

IM: Dacă e să privim adevărul în față, atunci conștientul manipulează persoana. El și ajută concomitent: noi comunicăm și ne percepem unul pe celălalt cu ajutorul lui. Însă el, camuflându-se prin posibilitățile sale intermediatoare, diplomatice dintre Personalitate și tridimensionalitate, manipulează persoana.

Personalitatea nu este cu totul materială. Dacă, conștientul este material, apoi Personalitatea este nematerială. Pentru înțelegerea acestui proces voi explica simplu cum acesta are loc. Conștientul este un intermediar, el are legătură directă cu Personalitatea. Iată de ce noi percepem, de ce vedem, sesizăm etc. În acest proces Personalitatea primește acea informație despre tridimensionalitate pe care i-o oferă conștientul în acea formă în care noi ne-am obișnuit s-o vedem. Însă, când persoana descoperă posibilitatea de vedere lăuntrică, atunci tridimensionalitatea apare cu totul diferit, și noțiunea de imagine cu două picioare sau ceva de acest gen, aceasta nu corespunde întocmai realității.

T: Cu alte cuvinte, se pierde valoarea materiei înseși?

IM: Da. O persoană a exprimat bine această manifestare. El a fost întrebat: „Cum vezi altă persoană?” Și el a răspuns: „Ați văzut vreodată rotația unui electron, anume noul de electroni? Ceva de felul dat, numai că e mai multă murdărie”.

T: Iată, aceasta la fel e o întrebare frecvent întâlnită: „Ce înseamnă vedere diferită a altei persoane?” Atunci când persoana n-a văzut niciodată nimic mai mult decât

tridimensionalitate și nu are această experiență practică de percepere prin simțire, atunci ce îi va arăta conștiința în altă persoană? Doar corpul, altfel spus, în limbajul fizicii, o imagine tridimensională, fiindcă astfel este sincronizată percepția conștiinței sale.

IM: Da, așa este. Persoana vede în altă persoană tridimensionalitatea: simplu mâini, picioare și restul. Însă, dacă vom privi din perspectiva percepției prin simțire, cu adevărat din perspectiva percepției spirituale la tridimensionalitate, ce vom vedea chiar dacă privim o altă persoană? Noi vedem un obiect – o pată neclară. Ea se aseamănă cu... rotația aceluiși electron în jurul nucleului unui atom. Pur și simplu un nor neclar, și sunt vizibile toate componentele lui. Însă noi nu vedem un obiect tridimensional atunci când percepem prin simțire. Și aici, desigur, ne vine în ajutor conștiința. Adică prin conștiință noi vedem obiectul. Și rezultă că atunci când persoana este destul de dezvoltată spiritual, este liberă, ea simte una, dar vede cu totul altceva. Persoana înțelege foarte bine că vede obiectul cu ochii pământești. Însă ea vede același obiect și cu ochii spirituali. Ea vede dacă persoana este sau nu împlinită spiritual. Dacă este pustie sau plină în interior. Și iarăși, în ce stare se află Personalitatea sa: în stare de sclav sau a obținut un grad de libertate.

Și de ce mulți participanți vă scriu scrisori (le-am citit înainte de emisiune), ei pun întrebări de tipul: „De ce acei pe care îi considerau spirituali, ei îi simt că sunt pustii în interior?” Tocmai în aceasta și constă sensul, că oamenii care se dezvoltă personal, ei încep a simți. Iar percepția prin simțire

este vedere prin simțire. Cu alte cuvinte, ei simt că persoana spune lucruri corecte, iar în interior este goală. Dar în felul acesta, iarăși, și conștientul se poate juca cu oamenii. Persoana intră în templu și în loc să se roage Domnului, ea începe a se întrece cu El în mărimea lopățelelor, ca în nisip, și a emite pretenții în fața lui Dumnezeu. De ce? Deoarece persoana este pustie în interior.

Conștientul nu-i permite să înțeleagă, nu-l lasă să perceapă nimic dumnezeiesc. Iar persoana vrea... conștientul îi povestește persoanei că tu trebuie să simți manifestarea Lumii Spirituale la nivel fizic. Trebuie neapărat ceva să se întâmple chiar acum, atunci tu vei crede. Însă de câte ori oamenii prin aceasta au trecut, pe parcursul istoriei omenirii, când realmente aveau loc fenomene cu manifestări metafizice și alte lucruri de felul dat. Și ce făceau oamenii?! Cum percepea aceasta conștientul lor? El începea să inventeze, să explice prin fenomene naturale, prin anumite întrebări metafizice, prin magie; începea să învinuiască că în această persoană este demon. Ce va spune conștientul în primul rând? „El are demon înăuntru, și nu Duh Dumnezeiesc”. De ce? Fiindcă este mult mai ușor să învinuiești și să respingi, pentru ca Personalitatea să nu obțină libertate. Dacă Personalitatea vede exemple, ea înțelege că și ea poate. Iar pentru conștient faptul este catastrofal de înfricoșător. Iată din care cauză el începe a învinui, a spune: „Haide lasă, acolo dimpotrivă sunt demoni... magie”.

J: Pentru că sistemului nu-i este convenabil ca persoana să se elibereze spiritual.

IM: Bineînțeles, pentru că, în acest caz, sistemul începe a lucra pentru ea.

J: Da, și atunci sistemul în loc să primească...

IM: ...să primească, el cheltuiește. Iată în aceasta și constă fenomenul: nimeni nu vrea să piardă. Este o afacere rea pentru sistem.

T: Am vrut încă să împărtășesc un astfel de moment din propria experiență, deoarece înțeleg că poate apărea și așa întrebare din partea conștientului la oamenii care merg pe calea spirituală. În orice caz, această întrebare mi-a apărut la etapele inițiale. Când pentru prima oară am dat de aceste Cunoștințe, atunci în interior am simțit... ceva foarte apropiat. Și acolo adânc în interior era un „Da!” incontestabil. Iar conștientul permanent îmi arunca îndoieli, permanent cântărea toate „pro” și „contra”. Înțelegerea faptului ce voi obține urmând calea spirituală, era o înțelegere lăuntrică, una în afara conștientului. Acest sentiment irepetabil al libertății... Însă conștientul îmi arunca gânduri: „Ce voi pierde pe calea spirituală?” Aici, desigur, era o capcană pentru că, la acel moment, eu nu aveam un răspuns la această întrebare. Pot spune că apărea chiar o frică în conștient... Dar, desigur, în interior prevala binele.

IM: Pe calea spirituală omul nu pierde nimic în afară de durere și moarte. Omul dobândește. De aceea, frica de a urma calea spirituală vine doar de la conștient. De ce? Deoarece, el își impune cătușele sale Personalității. Iar Personalitatea,

urmând calea spirituală, se debarasează de ele. Iată, mulți oameni se tem că, prin cunoaștere, cu adevărat cunoscând spiritualul, persoana poate pierde acele aptitudini pământești pe care le-a dobândit. Nu le va pierde. Nu se pierde nimic. Vine o nouă înțelegere, vine o nouă percepție. Vine înțelegerea a ce este conștientul. Dar conștientului nu îi convine acest lucru, motiv pentru care își și impune opinia că persoana poate pierde ceva. Nu vei pierde nimic, doar vei dobândi. Și vei dobândi anume ceea ce e imposibil să dobândești în tridimensionalitate. Pentru că ceea ce dobândești este Etern. Și dacă e Etern, apoi nu poate fi pierdut. Iar orice ai obține aici vei pierde. Este important, și acest lucru trebuie știut la începutul căii tale. Și înainte de a face primul pas, persoana trebuie să conștientizeze și să înțeleagă că nu trebuie să se bazeze pe conștient urmând calea spirituală. Dacă îi ascuți indiciile, el te poate aduce și la boală, și la tragedii, și la orice. Dar, mă iertați, ce are aceasta de-a face cu spiritualul când tu te sprijini de cârjele rupte ale propriului conștient?

Nu trebuie să te sprijini pe nimic. Pur și simplu trebuie să Iubești. Și când într-adevăr iubești, ești iubit. Pentru ce îi trebuiesc proptele celui ce nu are corp? Corpul material are nevoie de suporturi, dar el este temporar și orice suporturi sunt temporare. Și aceasta este important.

J: Da, pentru că înțelegi faptul că acea cale practică spre Dumnezeu este tocmai calea sentimentelor și acțiunilor tale lăuntrice. Iată acesta este un moment foarte important – anume acțiunile. Altfel spus, tu nu stai și aștepti că cineva va veni și îți va da ceva, ci acționezi, tu, pur și simplu, îți

exprimi sentimentele, tu iubești, tu te afli în acest sentiment în fiecare zi. Tu exprimi prin sentimente intenția ta, tu o exprimi în momentul „aici și acum”. Și iată aceasta este viața ta personală, este viața Personalității. Aceasta este foarte diferită de acea viață personală pe care o știe conștiința tău, căci el doar îți impunea să suferi din cauza gândurilor, îți impunea gânduri despre extern... Deoarece, în acele clipe de profundă bucurie, tu înțelegi că Duhul tău nu este înrobuit, că Duhul tău este mai presus de rațiune. Tu înțelegi că Duhul este liber și tu înțelegi că puterea lui e în Dragoste. Tu înțelegi că **profunda auto-exprimare a Dragostei tale nemărginite este calea practică spre Dumnezeu, și anume aceasta, în practică, este ceea ce e cel mai important.**

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

IM: Când oamenii sunt deschiși unul față de celălalt și în ei domină mai mult percepția prin simțire, atunci ei doar adaugă tridimensionalitatea. Și, în realitate, se înțeleg cu ușurință și se simt unul pe celălalt. Iar îndată ce conștientul distrage: „Cum oare ne înțelegem unul pe altul? Doar nu cunosc limba ta.” Gata, ei nu se mai înțeleg... De ce? Nu pentru că i-a distras conștientul, ci pentru că percepția prin simțire s-a închis. Căci persoana se află acolo unde își investește puterea atenției. Dacă o investești în conștient, în materie, atunci percepția prin simțire se închide.

T: Este o astfel de părere că, atunci când persoana începe să simtă mai mult, atunci și sistemul începe a reacționa mai mult față de ea. Igor Mihailovici, ați putea comenta acest moment?

IM: Este într-adevăr așa, deoarece sistemul întotdeauna reacționează și face tot posibilul pentru ca, să spunem așa, să îndepărteze persoana de la percepția Lumii Spirituale. Pune obstacole în calea ei. Fiindcă, într-adevăr, când ceva se întâmplă în viața persoanei, ea investește atenția în ceea ce se întâmplă, respectiv, se abate din obișnuință. Și sistemul, prin conștientul persoanei, încearcă s-o țină departe anume de calea spirituală, pentru ca persoana să simtă cât mai puțin. Aceasta, însă, are loc când persoana începe să simtă.

T: Igor Mihailovici, când devine persoana invizibilă pentru sistem?

IM: Atunci când ea trăiește cu Lumea Spirituală, sistemul pur și simplu nu o observă. El o observă doar atunci,

când persoana trăiește cu lumea materială, când revine înapoi aici, la fel cum noi ședem, vorbim etc. – acum suntem vizibili.

T: Așadar, primul pas pe calea spirituală este cunoașterea de sine.

IM: Da. Realmente această cale, despre care vorbim, este simplă, elementară, ea oferă posibilitatea să-ți conștientizezi propria esență, profunzimea. Și, iarăși, să studiezi cum lucrează propriul conștient, să ajungi la înțelegerea că acest conștient nu este chiar al tău, oricât de paradoxal ar suna, și cel mai amuzant – el nu ești tu. Noi deja am abordat această temă în emisiune, slavă Domnului, acum putem spune aceasta. De ce? Deoarece faptul este confirmat de mulți neurofiziologi, cât și de alte persoane care studiază sau, cel puțin, se analizează pe sine. Ei înșiși se ciocnesc de faptul că, parese, conștientul mai mult te împiedică decât te ajută în procesul de cunoaștere a lui...

T: Care este motivul pentru acest lucru?

IM: De faptul că, conștientul fiecărui individ este parte componentă a întregului. E asemănător cu miceliul. Sistemul realmente există. Și faptul că în religie, în Biblie se vorbește că există diavolul... Da, desigur el este, nimeni nu contrazice faptul. Îl poți numi în diferite moduri: poți numi aceasta Rațiune Universală, îi poți spune Absolut, sau îi poți spune câmp Informațional, oricum. Însă mai comod e să-l numim sistem.

**Pe calea spirituală persoana nu pierde
nimic în afară de durere și moarte**

▶ 02:18:43 – 02:32:21

T: Igor Mihailovici, dar ce nu văd oamenii? Ce se întâmplă, totuși, la nivel global cu ei?

IM: Aceasta este o întrebare bună: „Ce nu văd oamenii?” Oamenii nu văd nimic. De fapt, dacă ne referim la om ca Personalitate, ca spectator care este prezent în teatrul vieții, atunci omul nu vede cel mai important lucru. Oamenii nu văd faptul că ei sunt Personalitate. Și oamenii nu văd și nu înțeleg faptul că ei, într-adevăr, pot deveni nemuritori. Ei nu văd și nu înțeleg elementarul – pentru ce sunt aici, cea mai simplă întrebare – care este sensul existenței lor.

În ce se încred ei? În ceva obișnuit: în ceva cu care s-au deprins din copilărie, în ceea ce-au fost învățați. Dar ce-au fost învățați? Să fie deștepți, să asculte conștiința, să fie șmecheri, să trăiască, să supraviețuiască. Să trăiască și să supraviețuiască unde? Iată, directiva este corectă: să supraviețuiască. Iarăși, să trăiești – este corect. Și să trăiești bine, la fel, este corect. Însă unde să trăiești? Viața veșnică este substituită de existența temporară. Și ce se întâmplă cu omul? El e asemeni unui orb. Iar ceea ce îi arată lui conștiința... Este corect, acesta îi arată: „*Iată un copac*”. Omul s-a apropiat, a atins – este copac. „*Iată o piatră*”. Omul s-a apropiat, a pipăit, da, este piatră. El o poate ridica, este grea. Și conștiința zice: „*Oare poți contrazice acest fapt?*” *Și știința confirmă acest lucru. Iar voi vorbiți despre niște lucruri spirituale*”.

Însă cine confirmă? Și prin intermediul a ce se confirmă? Prin conștiință. Dar ce este conștiința? Păi, iată omului i se

pare că acest conștient este chiar el însuși. Dar oare-i el? Și iată aici este cea mai mare taină și cea mai mare vulnerabilitate a celui care este numit diavol sau sistem. În aceasta constă slăbiciunea.

Mulți afirmă că puterea lui satan constă anume în faptul că a putut demonstra că el nu există. Însă oricare om care a ales calea Spirituală, care a început să cunoască toate dificultățile acestei căi, toată simplitatea și frumusețea acesteia, primul lucru care îl vede este acela că nu este al lui conștientul și acesta nu-l slujește. Iar conștientul și este dictatorul, acesta și este parte a sistemului care manipulează omul și face din el, ca dintr-o Personalitate liberă, un rob. În asta este sensul.

Însă pentru ca omul să vadă acest lucru el trebuie, întâi de toate, să fie însetat de libertate lăuntrică. Nu să vrea, nu să dorească, ci să fie însetat. Aceasta trebuie să fie o necesitate a lui. Și, iată, când omul simte această necesitate, atunci poate parcurge această cale. Dar dacă el „vrea” și „dorește”, atunci toate aceste „*vreau și doresc*” oricum trec prin conștient. Când el trece prin conștientul său toată experiența sa de „cale spirituală” (o vom numi astfel, în ghilimele), atunci va putea oare ajunge undeva?

Voi doar tot v-ați împotmolit în asta. Ei, și cum a fost? E posibil oare să obții ceva prin conștient? Nimic. Pentru că acesta va face totul ca tu să nu progresezi. De ce? Pentru că, iarăși, e vorba de legile materiei: „*stăpânește și domină*”, „*posedă, măcar temporar; însă posedă, aceasta este mult mai bine decât să nu ai nimic aici în lumea materială*”.

J: Păi, da, iar dacă va pierde puterea conștientul asupra Personalității, atunci acesta efectiv nu va putea supraviețui. Și aici este așa un moment, care este foarte important de-l înțelege: că, chiar și după ce persoana în timpul vieții sale devine liberă spiritual, conștientul oricum rămâne cu ea în complexul pe care-l formează cu corpul. Însă, în același timp, când tu, realmente, obții această libertate lăuntrică, când într-adevăr simți lumea Spirituală, trăiești cu ea în fiecare zi, aceasta devine parte integrantă a vieții tale. Și, desigur, deja devine foarte ușor să-ți guvernezi propriul conștient. E clar că respectivul conștient își continuă agresiunea față de tine ca Personalitate, încă încearcă cu astfel de tipare să-și impună programele lui. Însă Personalitatea, ea deja înțelege acest lucru, înțelege în ce constă Adevărul. Și acesta este sensul. Este necesar de menționat că, acest proces devenind nerentabil pentru conștient, acesta va ataca mult mai puțin.

Iar când corpul își va trăi zilele pământești, atunci Personalitatea liberă, care a atins eliberarea spirituală încă în timpul vieții corpului, efectiv pleacă Acasă, ea revine în Lumea Spirituală. Iar Conștientul își încetează existența pentru totdeauna. Și iată anume de aceea, când Personalitatea râvnește, când ea simte aceste impulsuri lăuntrice, când ea, într-adevăr, răspunde chemării lăuntrice, Dragostei sufletești, sentimentelor care vin de la suflet, tocmai de aceea, când te eliberezi spiritual, conștientul știe despre aceasta și se teme enorm de moartea fizică a corpului, pentru că, pentru el acest proces, ca și pentru corpul fizic, este doar moarte.

IM: În sensul direct, da. Iată această parte a sistemului care se numește conștientul omului, ea își încetează existența sa

ca atare după decesul corpului persoanei eliberate spiritual. Însă conștientul, la fel, pierde controlul asupra persoanei când ea se eliberează spiritual în timpul vieții, adică ea devine liberă – în aceasta constă sensul libertății. Persoana este liberă! Adică ea își controlează conștientul.

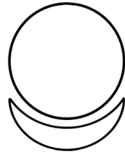
Oricare om poate spune: „*Eu îmi controlez propriul conștient. Acesta doar este conștientul meu. Ce vreau aceea fac*”. Noi am discutat mult pe această temă. Iată, așează-te, ia o foaie și un pix și notează tot ce îți arată și îți povestește conștientul. Iar mai apoi citește și analizează: oare tu ai dorit asta? Ai solicitat tu aceste gânduri? Ai solicitat tu aceste dorințe? Și de ce se întâmplă toate acestea?

T: Iată acesta este un sfat practic foarte bun atunci când conștientul încearcă să te împovăreze cu tridimensionalitatea, te ajută enorm ca să ieși din starea de îngustare a atenției și să conștientizezi cine ești. Eu așa și notez pentru mine, cum ați spus, cum ați sfătuit: iată, așa cum este totul, doar pentru mine, fără înfrumusețări, fără oarecare formulări rezultate din logică. Altfel, cum bine ați remarcat atunci, când știi că cineva va citi asta, atunci conștientul începe activ să înfrumusețeze textul pentru ca nimeni să nu gândească de rău despre tine, mai exact despre conștientul tău. Adică nu este onestitate ca în cazul când scrii aceasta doar pentru sine, cum se spune, pentru puritatea experimentului.

Și atunci când, iată așa, onest, scriu tot ce îmi roiește în gânduri, iar ulterior citesc totul pentru mine, atunci vezi limpede că respectivul conștient îți infiltrază un fel de delir al unui animal bolnav: un manual al înșelăciunii, minciunii

și defăimării conștientului tău. O reclamă fragmentară a egoismului conștientului mixată cu niște trăiri emoționale obsesive, cu subestimarea importanței tale, cu unele și aceleași fragmente din trecut care se amestecă cu fragmente de informație zilnică. Pur și simplu e un fel de terci. Și în toată aceasta se schimbă subiectele, însă esența este aceeași... Pe scurt, un delir care se repetă stereotipic din zi în zi. Pur și simplu un spectacol maimuțăresc. Și psihologia modernă este departe de soluționarea acestor probleme...

IM: Da, s-ar putea încerca de demonstrat din perspectiva psihologiei, neurofiziologiei și a altor științe de ce anume așa se întâmplă, de ce conștientul a produs aceea... șabloanele (tiparele) acestuia. Or, toată psihologia este construită pe tipare ale conștientului, bine, aceasta e ca să fie clar. Ei studiază aceste tipare și studiază tehnicile de manipulare cu ajutorul altor tipare asupra acestor tipare. Adică, iarăși este același băț, dar cu alt capăt.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

J: În viața de zi cu zi în tridimensionalitate Personalitatea întotdeauna își aude conștientul. Personalitatea nu-și aude conștientul doar atunci când se află totalmente în robia conștientului. Și atunci, pentru tine, conștientul chipurile ești tu.

T: Da, adică omul, deja aflându-se în această stare, pe care tu acum o descrii, este ferm convins de faptul că el chiar este, așa-numitul conștient.

IM: Absolut corect.

T: Igor Mihailovici, iată încă un moment interesant că, de fapt, sistemul nu poate influența libertatea de alegere a omului. Însă ce face el? El (**IM:** – Distrage.) încearcă să insufle că...

IM: Acesta distrage. Dar ce este insufierea? Insufierea este impunere. Impunerea unui chip, a unei imagini. Aceasta este stimularea dorinței. Aceasta, este, iarăși, un joc cu ce? Cu egoismul, mai întâi de toate. Aceasta este individualizarea individului, să spunem astfel, care și așa deja există. Adică: „*Acesta doar ești tu. Tu ești separat. Tu în genere ești, păi, cum așa... Și totul trebuie să se învârtă pentru tine, în jurul tău trebuie să se învârtă*”. Bine, las să se învârtă. Dar oare pentru mult timp? Iar timpul trece atât de repede că te uiți și deja gata, a încetat să se învârtă. Iar mâine? Iar mâine pentru tine nu există. În aceasta și rezidă sensul. Însă este bine să înțelegi acest lucru de pe poziția când ai în față nu doar ziua de mâine, ci ai Eternitatea înainte, atunci în fiecare zi e clar pentru tine că asta nu înseamnă nimic.

Iar pentru omul muritor care trăiește cu conștientul... (Iarăși, accentuez, muritor. De ce muritor? Pentru că, într-adevăr, este muritor). Pentru el, fiecare zi este viață. Conștientul se agață de fiecare zi și se străduiește s-o facă mai agitată, mai intensă. Însă unii vor spune: „*Cum adică agitată, intensă dacă eu nu am făcut nimic?*” Iată anume în inactivitate, în scâncit, în apatie – aceasta și este manifestarea furtunoasă a conștientului.

Iată omul, cum se spune, este sleit de puteri, nu are dispoziție sau este în depresie. Ce este depresia, dacă e să clarificăm? Poate exista depresia în genere? Nu poate. Dar ce este depresia? Este parte a egoismului sau una din formele de manipulare a omul însăși. Conștientul, pur și simplu, îi dictează și în acest moment el se află în stări emoționale extrem de negative.

T: Ipostaza de victimă...

IM: Ipostaza de victimă... Unde investește omul atenția? Mereu în resentiment. În scâncetul său. Ce va fi cu acest om? Este asemeni vacii rău hrănite, însă care este mulșă de dimineață până seara; este stoarsă fiecare picătură: organismul nu a reușit să genereze lapte, iar el deja este stors. Iată acestea sunt chiar stările depresive sau viceversa, extrem de vesele – e doar o manipulare. Însă în spate la aceasta este ceva adevărat? Nu. Pustietate. Adică dacă e să privim în esență, atunci aceasta este pustie.

Dar ce este adevărata fericire, adevărata viață, de pe poziția vieții spirituale, când omul intră în contact cu Adevărul?

Este... iarăși, poate oare exista așa noțiune ca depresia? Este amuzant. Poate oare, în genere, exista dispoziție proastă? Este amuzant. Da, corpul poate arăta obosit, trist, dar ce se întâmplă în interior cu omul?

J: Da, acolo trăiești prin Duh. Iată, corpul este obosit, însă Duhul trezește bucurie în interior.

IM: De ce Sfântul Duh? Fiindcă cu el este vesel, Sfânt, Sărbătoare. Duh de sărbătoare, iată astfel și poate fi numit, fiindcă întotdeauna este sărbătoare. Ce poate fi mai bun? Nimic. Se poate oare substitui măcar cu ceva pământesc, măcar o clipă acolo? Cu nimic. De aceea, când omul, într-adevăr, realmente a intrat în contact cu acea lume, el deja nu mai face prostii. El deja se străduiește, fie și pe alături, fie și prin conștient, însă el urcă spre asta. Când el a interacționat nu cu o oarecare reflecție, să spunem, cu umbre ale acestei stări, deși și aceasta este minunat, ci când, eu am în vedere, deja cu adevărat... atunci este imposibil să înlocuiești cu ceva.

J: Da, un exemplu din practică: când ești foarte obosit fizic, posibil pentru că ai dormit puțin și toată ziua faci anumite eforturi fizice (**IM:** însă aceasta este problema corpului...), și, într-un moment dat, înțelegi că acest lucru nu te distrage deloc de la ceea ce este în interior. Tu, dimpotrivă, parcă intensifici aceste sentimente...

T: Ești bucuros că corpul este ocupat, că creierul este ocupat și nu-i încurcă Personalității (**IM:** să trăiască) în Lumea Spirituală.

J: Tu folosești chiar și starea de rău spre folosul stării tale spirituale. Însă, să admitem, corpul este îngrijorat de sănătatea sa. Iar tu înțelegi că tu nu ești corp...

IM: Corpul este îngrijorat de sănătate, de odihnă, însă pe tine acest fapt nu te afectează.

T: Da, odihnă din mândrie și o fotografie ca amintire pentru egoismul tău – aceasta nu te mai interesează, fiindcă totul este iluzia zilei de ieri.

IM: Când Personalitatea percepe ceea ce trebuie să perceapă – Lumea Spirituală, ea se eliberează de aceste iluzii. Este clar că ea crește, ea cunoaște lumea. Însă, în orice caz, ea începe să vadă lumea așa cum este. Și tridimensionalitatea nu este cea mai interesantă dimensiune pentru cunoaștere, să spunem astfel, eu am în vedere pentru Personalitatea spirituală. Pentru că anume puterea atenției deja se modifică în raport de 70 % la 30 % pentru ceea ce nu vizează lumea materială.

▶ 02:32:22 – 02:57:03

VIDEOCLIP №7**"Informația și influența ei.
Cum pot fi Mass-media?"**

VIDEOCLIPUL relatează cum sistemul folosește mijloacele de informare în masă pentru a intensifica influența conștientului asupra Personalității. Manipularea, minciuna, tactici psihologice ascunse de control și manipulare, puterea cuvintelor, a frazelor și a promisiunilor, seducerea oponenților și obținerea profitului, psihologia mulțimii, magia vânzărilor, miracolul manipulării cu interlocutorul fără știrea lui, strategia psihologică de cumpărături impulsive involuntare – acestea și multe altele ce transformă omul în sclav al conștientului și trezesc în el tot ce e josnic...

Dar oare poate fi altfel? Poate fi. Informația care îl determină pe om să lucreze asupra sa, să studieze sistemul. Oferă înțelegerea faptului prin ce diferă Personalitatea de conștient, cum să se elibereze Personalitatea de sclavia conștientului și să dobândească libertatea, cum să Trăiești cu Duhul. Relatează despre experiența și practica din istoria spirituală a omenirii. Cele mai bune exemple de Dragoste Spirituală, opinia oamenilor din diferite țări despre nevoia de a trăi în sentimentele profunde, despre importanța Vieții în lumea Spirituală. Toată această informație creează condiții pentru ca Omul să devină liber și fericit. Alegerea este a Omului!

IM: La ce a ajuns știința contemporană? Cei care se interesează pot găsi toată această informație (acum este acces liber la multe studii) și se pot convinge singuri că oamenii care încep să studieze cum funcționează conștientul și ce prezintă acesta, ajung la înțelegerea că nu omul controlează conștientul, ci conștientul, ca atare, este ceva străin care-l manipulează și controlează pe om.

J: Mai mult decât atât, conștientul încă mai desenează și iluzie, special pentru o Personalitate concretă. (**IM:** *Desigur, numaidecât*). Adică omul vede doar 10 %, iar restul 90%, după cum afirmă azi știința... că 10% creierul percepe...

IM: Conștientul, nu creierul. (**J:** Da, conștientul...) Creierul percepe ceea ce-i dă conștientul, și iarăși, în limita funcționalității acestuia, nu mai mult. Iar conștientul este manipulatorul principal. Cea mai mare parte a informației, pur și simplu, trece pe lângă Personalitate. Aceasta în genere nu ajunge la Personalitate.

J: Aceasta este așa... Apropo, încă un moment important din experiența practică de cunoaștere a conștientului: conștientul prezintă informația Personalității ca pe un răspuns gata pregătit, adică fără a-l consolida prin probe. Și întotdeauna se străduiește să-i însereze, încearcă să-i insuffle Personalității o oarecare concluzie proprie gata făcută. **Însă conștientul se teme de fapte și de practică.**

IM: Da, este adevărat. Iarăși, să examinăm artistul pe scenă. Ce vedem noi? Faptul că el prezintă pe scenă și joacă un anumit rol. Iar toată viața artistului rămâne în spatele cortinei...

Păi, totul se repetă fractal în această lume materială... Un exemplu interesant, însă nu vom menționa numele. Un tovarăș a interpretat rolul regelui Solomon în teatru. El a jucat acest rol într-atât de convingător, încât mulți admirau tehnica sa de actorie și îl percepeau pe actor ca fiind înțelept precum însuși regele Solomon. Iar în viață era un banal alcoolic. Iată și dreptatea.

T: Rege...

IM: Iată poftim, un așa rege. Însă oamenii inconștient îl percepeau ca fiind aproape însuși regele Solomon.

T: Da, conștientul îi joacă feste omului când acesta trăiește prin standardele materiale. Și, pur și simplu, se joacă cu omul ca pisica cu șoarecele. Rezultatul acestui joc, de fapt, este cunoscut în prealabil. Și totul, desigur, e bazat pe mândria omenească...

IM: Ce este încă destul de interesant și concludent: că respectivul conștientul doar se joacă cu noi... Mulți oameni studiază creierul, încearcă să găsească în el conștientul. *Însă creierul este deja consecință, nu cauză.* Iată un exemplu simplu. Când persoana vede o anumită acțiune în realitate, atunci, dacă e să examinezi creierul său în acest timp cu aparatul RMN, are loc stimularea anumitor neuroni. Și dacă persoana doar își imaginează o oarecare acțiune, atunci are loc stimularea aceluiași neuroni. Altfel spus, *conștientul nu distinge o iluzie de alta.* Acesta, la fel, este un moment important. De ce? Deoarece ceea **ce se întâmplă în conștientul uman, Personalitatea o percepe ca pe realitate.**

J: Iată acest lucru este foarte trist, fiindcă dacă Personalitatea nu este liberă spiritual, atunci pentru ea există doar o singură realitate pe care i-o arată acesteia Conștiința primară.

IM: Absolut corect... Spre exemplu, somnul. Noi deja am discutat despre faptul că în timpul somnului persoana se simte pe sine ca în realitate. Ea simte și duritatea materialului tare și moliciunea a ce e moale, și apa o simte ca apă, și focul ca foc. Însă aceasta este o iluzie.

T: Igor Mihailovici, la fel un moment interesant, însă aceasta e mai aproape de libertatea alegerii, că începând cu anii 1970 au loc în mod activ experimente *referitoare la studierea faptului: are o persoană libertate de alegere sau nu*. Și, în ultimul timp, este activ promovată opinia că creierul ia decizia înainte ca persoana să realizeze anumite acțiuni sau să conștientizeze această decizie.

IM: Însă aceasta, într-adevăr, este așa. Conștiința omului ia o decizie cu mult înainte de a prezenta rezultatul Personalității și, respectiv, înainte ca Personalitatea să poată conștientiza aceasta. Adică rezultă că într-o dispută... spre exemplu, tu și eu am început o dispută referitor la ceva, rezultatul este deja cunoscut pentru conștiințele noastre, iar noi continuăm să ne contrăm. Ei deja au decis demult cine va câștiga. Dar cum poate fi altfel dacă al tău conștiință, conștiința mea și conștiința tuturor celor care ne vor auzi, dacă vor dori, sunt parte dintr-un întreg. Este asemeni jocului de șah cu tine însuși: cât ai face-o pe înțeleptul, oricum ai încerca să te autoamăgești, oricum tu vei câștiga, dar tot tu și vei pierde.

T: Da, șah și mat... Se poate spune: „Un mat perfect”...

IM: Paradoxul constă în faptul că rezultatul acestei dispute este cunoscut din start. Dar nu este cunoscut ambilor participanți la polemică. Ei sunt doar pionii în jocul sistemului. Ei ambii emană emoții, ambii retrăiesc, investesc forța atenției proprii în anumite cuvinte și sunt prinși de anumite emoții. Însă, într-un final, sistemul deja a prezis rezultatul acestei dispute.

T: Da, și rezultatul acestui joc este evident și ireversibil dacă atenția ta este în joc.

IM: Da. Omul, într-adevăr, are libertatea alegerii. Însă această alegere nu se face în conștient și, cu atât mai mult, nu în creier. Pur și simplu, oamenii nu înțeleg că omul, mai întâi de toate, este Personalitate. Iar Personalitatea este structură nematerială. Și **puterea atenției, pe care anume o investește Personalitatea ca structură nematerială, se află în Spirit, și nu în materie. Pentru a deveni cu adevărat liber și a trăi fericit, cu adevărat fericit, și cu adevărat să obții libertatea, e nevoie doar să investești această atenție anume în dezvoltarea percepției prin simțire și să o direcționezi spre dezvoltarea spirituală.** Însă nu să investești în gânduri inutile, în acele imagini iluzorii care îți le induce conștientul. Și, cu atât mai mult, nu în emoții inutile impuse de conștient. Trebuie doar de economisit și de investit rezonabil, ca resursele. Atunci și vei dobândi ceea ce nemărginire spre care râvnești, însă doar atunci când, realmente, când cu adevărat, tinzi spre aceasta.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

J: În ultimul timp oamenii de știință au început să declare sus și tare publicând în mass-media ipotezele lor despre faptul că, persoana, într-un fel, este lipsită nu doar de propria alegere, ci ea, la fel, este lipsită și de voință. Însă aceasta nu are loc pur și simplu...

IM: În realitate omul nu poate poseda voință. Omul poate fi purtător al voinței. Atâta timp cât este divizat, el nu este un tot întreg. Iar partea nu poate deține puterea întregului. În aceasta este sensul. Iar voința este manifestarea întregului.

Care este sensul? Persoana poate transmite fie voința de la sistem (de la diavol), fie voința de la Lumea Spirituală. Însă omul, ca Personalitate, poate alege ce să accepte. Iată libertatea alegerii omul o are. Însă conștientul uneori, pur și simplu, te pune în impas. Un exemplu simplu. Mergi liniștit gândindu-te la ceva spiritual sau citești o anumită rugăciune și, dintr-o dată, un câine latră la spatele tău. Ce reacție vei avea? Oare tu nu vei investi atenția în aceasta? Vei investi, cum altfel, neapărat. Aceasta este o exagerare, eu doar explic.

T: Chiar și acum se dovedește că conștientul unor spectatori se poate lega de câine și afirma: „*Vezi, tu nu ai libertate de alegere*”. Deși, aici noi discutăm despre banala tridimensionalitate.

IM: Involuntar vei investi puterea atenției în păstrarea corpului tău. Aceasta este legea conservării vieții. Și conștientul este obligat să reacționeze la faptul că acel câine a lătrat la tine. Aceasta este normal și este firesc. Întrebarea este

unde erai tu? Dacă tu, ca Personalitate, în acest timp te afli în percepția prin simțire a Lumii Spirituale, atunci, oricum, conștientul tău va reacționa, oricum tu vei investi atenție. Însă aceasta nu te va readuce pe tine, ca Personalitate, înapoi sub controlul conștientului tău.

Nu este ca în jocul de calculator, nu, în niciun caz. Nu în felul cum este reprezentată matricea sau încă ceva. Este ca o observare din interior a externului. Sau dintr-o parte asupra externului. De ce? Deoarece tu vei vedea totul în întregime. Tu vei reacționa normal, însă aceasta nu va putea să te scoată din acea stare și să te pună din nou în robia conștientului, dacă tu cu adevărat trăiești cu Lumea Spirituală.

Însă, când persoana nu are această experiență, conștientul îi va relata contrariul: că oricum ai sta în meditația ta, oricum ți-ai face rugăciunea, în caz de ceva, acesta neapărat va începe a funcționa. Conștientul va începe a funcționa, desigur. Aceasta este funcția lui. Conștientul trebuie să reacționeze și să-și mențină existența.

T: Iată de ce el și spune: „practică spiritualul, dar nu-l trăi”.

IM: Poți practica sportul sau încă ceva, însă spiritualul trebuie să-l trăiești. Până când persoana nu va înțelege aceasta, conștientul tot timpul îi va povesti: „*Du-te și fă exerciții fizice, du-te și te roagă, fă o meditație sau o practică spirituală*”. Nu contează cum se va numi aceasta. Însă persoana o va face, dar nu va trăi. Iar diferența este mare. Să te ocupi de ceva poate însemna de corpul fizic, să faci ceva cu ajutorul conștientului... Iar în Duh trebuie să trăiești.

J: Da, pentru că spiritualul nu este un hobby, ci este principala necesitate lăuntrică. Tu ai nevoie de ea mai mult decât tot pământescul luat la un loc. Și fără aceasta este pur și simplu un iad, dar nu existență.

IM: Iată tocmai aici este și esențialul: de ce conștientul îi îndeamnă pe oameni să practice spiritualul? **Cu Spiritualul trebuie să Trăiești, nu să-l practici.** De ce are loc așa ceva? Pentru că Lumea Spirituală nu este percepută de conștient. El nu știe cum se poate trăi cu Lumea Spirituală. De aceea conștientul îi și îndeamnă pe oameni să-și petreacă timpul și să-și irosească puterea lor (puterea atenției, întâi de toate) pentru a încerca să devină spirituali, ca să-și redirecționeze atenția de la un moment la altul. Oamenii, care sunt sub controlul conștientului, întotdeauna se află în căutare: ei întotdeauna sunt în căutarea unei religii, a unei magii sau încă ceva...

T: ...a ceva nou.

IM: Desigur. Ei sunt interesați de nou. Iată după această nouătate și aleargă conștientul. Adică oamenii sunt goniți de conștient, să spunem așa, dintr-un cult în altul, dintr-o comunitate religioasă în alta. Adică respectivul conștient se află mereu în căutare, în căutarea magiei, mai întâi de toate pentru sine, și mai apoi pentru a-i distra pe oameni de la adevărata cale.

T: Iar dacă persoana trăiește cu spiritualul?

IM: Dar dacă persoana trăiește cu spiritualul, atunci conștientul... acesta lucrează, funcționează, latră la fel precum același câine, însă nu distraje.

T: Adică sistemul creează condiții: situații, iluzii, provocări. Și toate acestea se fac pentru a distra atenția persoanei de la ce este mai important. Și iată acea situație care s-a creat acum în mediul științific... acest capac, dop, privind studierea conștientului... Iar de conștient este legat totul în această tridimensionalitate: începând cu gândurile omului și terminând cu confruntările și războaiele dintre oameni care sunt numite drept, subliniez, ”conflictul profund al conștientului”.

J: Da, însă în ce constă acest conflict profund? În faptul despre care a și menționat Igor Mihailovici: că, a priori, conștientul se opune Lumii Spirituale, oricăror licăriri ale Personalității care tinde să trăiască în interiorul ei cu lumea Spirituală. Sistemul încearcă să facă totul pentru ca Personalitatea să nu dobândească această libertate lăuntrică și să rămână în robia agresiunii și a fricii.

T: Da, și de aceea cunoștințele despre același conștient sunt foarte importante. Și savanții, studiind conștientul, reclamă faptul că răspunsul la întrebarea: „Ce este conștientul?” necesită tocmai ieșirea în afara limitelor standard ale metodelor științifice. Căci dificultatea în studiere apare deja la etapa de formulare a întrebării însăși: „De ce există conștientul?” Cercetătorii au chiar așa un termen ca ”problema dificilă a conștientului”.

J: Da, este așa ceva.

T: Da, în mediul științific această problemă este un subiect important de cercetare, și în filosofia modernă a conștientului, și în psihologie, și în neuroștiință, și în aceeași fizică

cuantică. Savanții elaborează diverse teorii ale conștientului, studiază posibilitățile, inclusiv introspecția, adică observarea propriului sine.

Însă problema este că ei realizează, în mare parte, anumite cercetări teoretice, adică ei, prin conștient studiază, să spunem așa, ”secțiuni” ale aceluiași conștient și fac concluzii prin propriul conștient, în același timp rămânând, în viața lor, robi ai aceluiași sistem, robi ai conștientului... Chiar s-a observat că, imediat cum se aprofundează problemele conștientului, atunci și sănătatea proprie este afectată și acești oameni încep să se îmbolnăvească. Însă, de fapt, în-suși conștientul chiar îndeplinește rolul acestui dop universal în studierea sistemului.

IM: Sistemul se împotrivește ideii ca persoana să poată studia sistemul. Adică oamenii care au încercat pe cale științifică să studieze conștientul prin propriul conștient, întotdeauna ajungeau într-un impas. Iar acei care se apropiau mai mult, efectiv, își pierdeau sănătatea, și mulți dintre ei pentru totdeauna (cei care erau prea insistenți), iar unii doar pentru un timp, atâta timp cât făceau această cercetare. Mulți cercetători au trecut prin aceasta.

Imediat ce se apropiau de ceva interesant, tot grupul se îmbolnăvea, și, îndată ce stopau experimentele, se însănătoșeau.

Cu cât mai insistenți deveneau, cu atât mai grav se manifesta boala. Acesta este un fapt care este înregistrat și astfel de grupuri, apropo, au fost foarte multe.

Și foarte mulți care s-au confruntat cu asemenea manifestări, pur și simplu, abandonau cercetările. De ce? Fiindcă se începe metafizica, inexplicabilul. Și foarte mulți din neuro-fiziologii moderni, savanți din alte domenii care realmente studiază conștientul, cum lucrează, cum funcționează, înțeleg foarte bine că se confruntă cu unele manifestări paranormale, metafizice și chiar se tem să vorbească despre asta. Dar cine în ei se teme? Iarăși, același conștient: „Ce vor crede oamenii despre ei? Ei își vor pierde imaginea de savant”.

T: Adică conștientul le propune să investească atenția în programele fricii și dubiilor ale sale.

IM: Da. Foarte mulți oameni și-au pierdut sănătatea, mulți și-au pierdut și viața când au încercat, cu ajutorul conștientului propriu, să studieze conștientul. Păi, aceasta este asemeni unui răscoale pe corabie: corabia este imensă, iar aici o pereche de marinari au decis să creeze probleme, să spunem așa. Păi, firește, ei erau fie suprimați, fie îi aruncau peste bord în concordanță cu legile acelor vremuri.

T: Prin urmare, sistemul nu va permite să fie studiat?

IM: Sistemul, firește, nu va permite să fie studiat, dacă în persoană prevalează Conștientul, și nu Personalitatea. Sistemul poate fi studiat și trebuie studiat, însă doar de pe poziția Personalității ca Observator Spiritual, adică a dominării naturii Spirituale în om, dar nu a Conștientului secundar al naturii materiale care provine de la sistem sau de la cel care în religii este numit diavol. O întrebare simplă: poate oare

diavolul să indice drumul spre rai? Nu, desigur. El poate arăta calea spre sine în cazan, dar nu în rai.

Sistemul, în realitate, este simplu de studiat pentru acel care devine parte a Lumii Spirituale. Nici măcar nu ai nevoie să-l studiezi. Totul se vede ca în palmă, nici nu e necesar să te încordezi. Iar acel care se străduiește să studieze sistemul, fiind controlat de sistemul însuși, prin conștientul său ca parte a aceluiași sistem, păi... aceasta, desigur, nu va duce la nimic bun. Asta este imposibil.

Despre aceasta, într-un fel sau în altul, în diferite timpuri, au vorbit oamenii înțelepți, acei care au fost numiți Întelepții omenirii, care, într-adevăr, cunoșteau Lumea Spirituală, care lucrau intens asupra studierii propriului conștient ca parte a sistemului. Mai devreme sau mai târziu, aceștia ajungeau la înțelegerea faptului că nu sunt parte a sistemului, ci parte a Lumii Spirituale. Și iată atunci li se deschideau toate tainele acestei mici și lipsite de valoare lumi tridimensionale, în care, ca atare, taine nici nu sunt.

Cea mai mare taină a acestei lumi rezidă în faptul că diavolul există și diavolul este parte inseparabilă a fiecărui om. Și, în fond, totul rezidă doar în alegere – cui slujești tu. Iar omul nu poate să nu slujească. Chiar și atunci când el nu face nimic, se străduiește să nu se gândească la nimic și să nu se miște – el slujește diavolului. Inacțiunea, în special sub aspect Spiritual, este slujire a diavolului. Iar slujirea lui Dumnezeu – asta este slujire lui Dumnezeu. Asta este dezvoltarea în sine a percepției prin simțire. Este ceea ce te

umple de Dragoste Adevărată și te face Nemuritor. Adică asta este Viață. Altceva nu poate fi.

T: Da, rezultă că întrebarea se referă doar la faptul cu ce trăiești tu lăuntric în fiecare zi, de ce te umpli. De Duh, de recunoștință, de Dragostea lui Dumnezeu sau trăiești cu mândria, cu setea de a deține putere asupra cuiva, cu orice putere doar ca să pari, ca să fii considerat cineva... Însă, iarăși, în sistem.

IM: Sistemul domnește în tridimensionalitate. Însă conștientul fiecărui om dublează o parte a sistemului. Sistemul sau diavolul, întotdeauna tinde să devină Dumnezeu, sau, cel puțin, ca să fie considerat astfel. Sistemul înțelege, conștientizează că nu reprezintă nimic, el nu se poate compara și nu poate poseda acele capacități și abilități pe care le posedă Lumea Spirituală. Însă el încearcă să impună cel puțin așa o impresie Personalităților care îl ascultă. Iarăși, prin ce? Prin intermediul părții sale – prin conștient. Însă chiar și această parte – conștientul, fiind parte a întregului, posedă individualitate, și ea mereu tinde să se opună totului. Adică, acest paradox este iarăși condiționat de multiplele fragmentări, divizări. Sistemul divide chiar și întregul. Însă, totuși, el rămâne controlat de conștientul universal sau de cel pe care noi îl numim sistem. Aici nu este niciun fel de confuzie. Aici totul este exact, întotdeauna totul este la locul său. Sistemul nu va permite niciodată nici uneia din părțile sale să dețină putere asupra sistemului însuși.

T: Adică persoana care urmează calea spirituală, de fapt, trebuie să înțeleagă că...

IM: Persoana care tinde, care are ceva lăuntric, adevărat, ce nu poate fi substituit... Voi spune astfel, mai întâi de toate, omul trebuie să se clarifice cu sine: oare are nevoie să meargă pe calea spirituală? Dacă vrea să se joace, lasă-l să se joace. Dacă vrea ca despre el să gândească astfel – păi, lasă-l să gândească, lasă-l să se distreze. Iar dacă persoana, într-adevăr, dorește asta, dacă asta realmente este alegerea sa, atunci el trebuie să înțeleagă că nu este nimic mai simplu decât calea spirituală. Iată nimic nu este mai aproape ca Lumea Spirituală. Ea întotdeauna este cu tine, ea este alături, de aceea trebuie doar rațional să-ți utilizezi atenția. Și atât. Asta este foarte simplu.

T: Adică trebuie să trăiești cu asta, dar nu să joci teatru pentru public.

IM: Da. Dacă omul spune doar prin cuvinte că asta este necesitatea lui, dacă el încearcă să simtă ceva pur și simplu de dragul experimentului, bine, e ca un fel de joc doar pentru ca alții să-l considere om spiritual. El petrece ore în rugăciuni și meditații împreună cu alți oameni, are loc un joc pentru public. Adică el încearcă, în tridimensionalitate, să creeze o impresie despre sine în fața conștientului altor oameni, o anumită părere despre sine, însă în realitate nu lucrează asupra sa, nu trăiește cu sentimentele, iar aceasta se simte foarte bine... Doar se joacă. Nu studiază, măcar elementar, cum lucrează conștientul său, cum conștientul îl controlează pe el, cine îl împinge la aceste acțiuni. El nu înțelege asta, ci doar joacă un astfel de joc de la sistem, atunci evident că el nu va ajunge nicăieri jucând în iluzie. Așa și

se va rătăci în această iluzie, și firește că acolo va și rămâne până când el însuși va deveni, iarăși, aceeași iluzie.

În asemenea cazuri, astfel de persoane întotdeauna au dubii, frici... păi, șabloanele obișnuite ale conștientului. În ciuda jocului extern pentru public, acești oameni, în realitate, au dubii referitor la tot și, mai întâi de toate, referitor la Dumnezeu și la tot ce este legat cu Lumea Spirituală, de aceea ei se și joacă. Însă pe ei îi îndeamnă la asemenea acțiuni mândria lor. Iar mândria este parte a conștientului care leagă strâns Personalitatea, la figurat vorbind, de mâini și de picioare și îi impune să îndeplinească ceea ce îi este benefic sistemului.

▶ 02:57:03 – 03:01:29

VIDEOCLIP №8 **"Studiul de sine"**

IM: Primul lucru este studierea de sine. Și toți trec prin această cale, altfel nu va funcționa în niciun mod. Până nu vei înțelege că, de fapt, conștientul tău îți joacă feste și îți arată multe din lucrurile pe care le considerai fiind reale, însă nu sunt de fapt, păi asta este doar luptă pentru atenția ta. Până nu vei conștientiza asta, tu nu vei înțelege mai multe.

Ce este această lume? Este doar o iluzie, sunt umbre ale oglinzilor distorsionate ale septonului. Este o anumită putere care naște tot, acest tot se distorsionează și, într-un final, trece în undă, această undă devine materie și rezultă că noi toți suntem iluzie. Dar noi cu tine ne simțim unul pe altul, iată și pe sine, mâinile, masa și tot restul. Pentru noi asta este important. Dar cine simte, cum simte, de ce simte? Dar ce se află în spatele acestui lucru?

Faptul că există ceva diferit, ceea ce a creat toată materia și ce constituie însăși Viața... Păi, dacă înlăturăm ceea ce numim Duhul Sfânt sau manifestarea Dumnezeuiască – atunci totul dispare. Datorită acestei lumini în interiorul septonului, oglinzile acestuia reflectă și creează iluzie. Acestea reflectă doar lumina interioară, creează materie. Dacă privim ce este cu adevărat materia: materia este iluzie. Însă cu cât

mai densă este această iluzie, cu atât ea devine mai materială. Și materia percepe materia ca pe materie.

Observă chiar un vis... Să luăm ceva simplu, lucrul minții. Observă, în somn noi simțim totul real, nu facem diferență între aici și acolo. În rare cazuri, conștientizăm că este un vis. Iar în rest totul este real. Iată de pe poziția, iarăși, a observatorului sau spectatorului, noi vedem acest teatru de acțiuni, pentru noi solidul este solid, materialul – material, auzim, mirosuri, gusturi, pentru noi viața trece absolut real... aceeași iluzie este aici. Prin ce diferă ea? Bine, așa spune prin durata sa. Și mai diferă substanțial prin faptul că în această iluzie noi avem posibilitatea de a dobândi Viața.

Bucuria poate fi diferită. Bucuria poate fi de la conștient, de la achiziționarea unui lucru, însă ea este de scurtă durată. Iată de ce bucuria unității prin simțire cu Lumea Spirituală, nu se epuizează, nu se termină. Ea este întotdeauna, fiecare clipă este nouă. Este o infinitate de noi senzații, de percepții prin simțire. Este o viață clocotindă, este plină de Viață. Viață plină de viață, altfel nu o poți numi. Iar în lumea materială este o iluzie de scurtă durată.

Dacă omul, venind în această lume, nu a ieșit din ea Viu, atunci el, pur și simplu, și-a irosit viața. De aceea și trebuie de studiat propriul conștient. Însă aici este un mic fenomen: când omul studiază conștientul său, el se îngrozește, conștientul se îngrozește. Iar când Personalitatea conștientizează că ea este Personalitate, ea simte o fericire incredibilă. De ce se întâmplă aceasta? Fiindcă, în aceste momente, fiecare dintre ei intră în contact cu cel care i-a creat...

▶ 03:01:30 – 03:36:44

T: Adică atunci când omul devine participant al acestor jocuri iluzorii ale conștientului, atunci în el însăși vor fi prezente și îndoielile, și fricile...

IM: Îndoielile, fricile – acestea toate întotdeauna vin de la conștient. Or, conștientul nu percepe spiritualul. De ce îl atrage magia? Este ceea ce depășește limitele de percepere ale conștientului: „iată aici s-a manifestat, iată așa s-a întâmplat” etc. Adevărata magie se manifestă cu totul altfel și pentru conștient ea este practic inobservabilă. Și conștientul o percepe ca pe niște procese firești. Iată asta este magia adevărată. Dar nici acesteia nu merită să-i acorzi atenție. Iar fricile și îndoielile – toate acestea sunt de la minte, de la conștient, acesta trebuie să aibă dubii. Tu, însă, nu trăi prin conștient, ci trăiește cu spiritualul și atât. Când omul începe a trăi prin spiritual, atunci dispar practic toate fricile care există în lumea materială. De ce? Pentru că înțelegi destul de bine că asta este o iluzie.

Până la urmă, nu-ți faci griji... să zicem, dimineața te-ai trezit, dacă ai visat un vis... Iată, persoana a avut un vis. Ea se trezește dimineața și își face griji în legătură cu acest vis până când îi este distrasă atenția. I-a distras atenția – visul și-a pierdut valoarea. La fel și viața de aici, toată această existență este doar o iluzie temporară care trece foarte repede. Despre asta se poate vorbi mult, dar, cu adevărat, faptul este înțeles doar atunci când începi să trăiești.

T: Sistemul face publicitate foarte activ în mediul uman acestei atractivități a magiei, desigur, pornind de la propriile interese. Însă, mulți oameni, aflându-se sub influența propriului conștient, au o atitudine foarte frivolă față de acest fapt.

J: Pur și simplu, ei nu înțeleg cât de distructivă e magia, consecințele severe ale acesteia asupra lor. Deoarece asta este calea directă spre subpersonalitate. Este o alimentare a sistemului...Oamenii nu înțeleg că însăși tentația de a poseda sau a dori magie este, efectiv, o cale directă spre iad...

IM: Ați menționat corect că însăși dorința de a poseda abilități magice – asta deja este departe de spiritual. De ce? Deoarece, dorința de a poseda abilități magice deja este o dorință ascunsă de a deține putere. Iar conștientul tinde mereu spre putere. Bine, să spunem astfel, sistemul prin intermediul conștientului. Și el aranjează totul pentru a deține putere asupra oamenilor, adică asupra conștientului lor. Și face tot posibilul pentru a acapara tot mai mult și mai mult această putere, de aceea el râvnește...

Sistemul întotdeauna râvnește, în special, spre tainele spirituale. Pentru ce? Pentru ca, cel puțin, să-și prelungească existența. Asta nu e pentru a căpăta viață veșnică, deși el tinde spre aceasta și râvnește la ea pentru că este conștientă de efemeritatea timpului. Dat fiind că sistemul este foarte inteligent, el se percepe pe sine ca "Eu", de aceea și se opune lui Dumnezeu. Însă, observați, mulți întreabă: „De ce sistemul... doar acesta înțelege, ca ființă conștientă, că este muritor, dar de ce continuă să se impună și să se opună lui

Dumnezeu, în loc să tindă spre reconciliere cu Dumnezeu sau ceva de acest fel și își va păstra viața?” Păi, în primul rând, acesta este un antipod, sistemul niciodată nu poate accepta reconcilierea, deoarece este creat pentru asta. Asta în primul rând. Iar în al doilea, cum procedează oamenii? Or, persoana căpătând măcar cât de puțin o anumită abilitate sau cât de puțină putere, continuă să se poziționeze și să povestească... să se preamărească în fața celorlalți.

Noi cunoaștem mulți oameni în mișcare, care, să spunem așa, nici antrenamentul autogen nu-l pot face, însă ei aleargă și spun altor oameni că ei deja sunt ”Bodhisattva” și altele de genul acesta. De ce? Pentru că pentru ei este important ca să se creadă astfel despre ei, să fie considerați anume așa. La fel și sistemul procedează, absolut identic. Conștientul impune Personalității percepția despre sine drept Dumnezeu. Și el creează, el arată, vindecă de boli, poate încălca chiar toate legile de el însuși create, poate manifesta diferite fenomene metafizice. Însă pentru ce? Pentru a părea în ochii, chiar și unei asemenea creaturi neînsemnate precum omul, în comparație cu sistemul, a părea Dumnezeu. Or, oamenii exact așa și procedează. Iată și aici avem repetarea fractală a ceea ce e mic de la ceea ce e mare.

T: Este interesant cât de șablonard acționează conștientul. Iată acum Dvs., Igor Mihailovici, ați menționat despre oamenii care se preamăresc față de alții, însă totodată nu lucrează asupra lor... Și conștientul în gânduri imediat îți concentrează atenția, o concretizează asupra anumitor oameni pe care îi cunoști în orașul tău, în țara ta. Însă despre acești

oameni nu știu alții, de exemplu, oamenii care trăiesc în alte țări. Și iată așa conștientul desenează pentru fiecare o iluzie personală din propria mândrie și o anumită opoziție locală, plăsmuită, apropo, tot de conștientul său. Cu alte cuvinte, pentru cineva acesta este Petru, pentru altcineva – Vang, iar pentru al treilea va fi, de exemplu, John. Conștientul impune fiecăruia deja propriul răspuns gata pregătit de la mândrie, asta este ceea ce despre ce a vorbit Janna.

Însă, dacă ieși din starea de îngustime a conștientului, atunci vezi deja situația la scară globală în care nu este loc pentru mândria ta. Și situația rezidă în faptul că tu înțelegi cum sistemul în genere acționează șablonard timp de veacuri. Iată în asemenea mod, prin dorințele oamenilor născute din mândrie, prin pofta de putere, conștientul se infiltrează în Învățăturile aduse, în ceea ce este un tot întreg de la Lumea Spirituală. Și sistemul divizează toate acestea, divizează întregul în mulțimi și le transformă în curente pe care le ține sub control, religii cu autoritățile lor, cu virgulele lor și cu aceeași sete de putere. Iată, așa cum ați spus, totul se repetă fractal.

Cu alte cuvinte, ce importanță are ce fel de oameni fac asta?! În acest moment, ei, pur și simplu, slujesc capriciilor propriului conștient, ceea ce înseamnă că îndeplinesc voia sistemului. Însă unde ești tu în acest moment? Astăzi sistemul are anumiți călăuzitori, mâine – alții, acei, care cu adevărat râvnesc puterea și se numesc pe sine, spre exemplu, sfinți (în orice caz, ei doresc foarte mult ca oamenii să-i considere astfel). Însă, la scară globală, esența nu este în anumiți oameni, ci în sistem, în modul cum el acționează.

Și, știind asta, tu deja înțelegi și ești atent la propriul conștient, la propriile reacții. Ești în extern? În conflict? În separare? Conștientul îți desenează un alt dușman? Sau simți Adevărul, vezi global manifestările sistemului și nu cedezi provocărilor acestuia? Iată acum te întrebă cui slujești în acest moment? Unde îți este atenția în acest moment? Simți tu oare Lumea Spirituală în tine? Ce cultivi acum în tine însuși?

J: Adică, ce se cultivă în tine în momentul când în tine domină conștientul? Se cultivă tocmai mândria, grandomania, setea de putere. Și rezultă că tu, pur și simplu, investești puterea atenției în aceste jocuri ale conștientului.

T: Și, apropo, pe fiecare îl face să devină obsedat de jocul lui. Pe cineva – de fanatismul anumitei religii, pe altul – de magie, pe cel de-al treilea (care neagă atât religia, cât și magia) îl obsedează, de exemplu, cu știința etc.

IM: Satan este viclean: nu-L vrei pe Dumnezeu, nu vrei magie – bine, poftim știință. Oare asta nu e o distragere? Important e ca tu să investești toată atenția în ceea ce e material și efemer. Și atâta timp cât ești exploatat – satan este viu. Când el te educă să fii egoist, să ai simțul mândriei și al superiorității, atunci cu cât mai multă mândrie e în tine, cu atât mai mult ești sclav. Orice ai face, așa este. Cu cât mai mult te preamărești în propriile gânduri și te consideri mai presus ca toți, cu atât te duci mai în jos decât toți ceilalți; pentru că, într-adevăr, devii sclav manipulat și condus de satan. Când hulești pe cineva – ești sclav. Bine, asta este ceva firesc.

T: Da. Și iată conștiințele umane se hulesc constant unele pe altele pentru anumite alegeri externe, pentru o oarecare separare externă. Și oamenii irosesc atâta energie și nervi, certându-se, demonstrând ceva cuiva jumătate de viață. Drept rezultat, acest timp trece și ceva se schimbă în extern: același corp îmbătrânește, posibilitățile sunt pierdute. Oamenii simt în acest moment că, de fapt, iarăși este decepție, iarăși e dezamăgire. Și, drept urmare, în interior e pustiu și oamenii sunt nefericiți.

IM: Absolut corect.

J: Însă în realitate totul este simplu – nu sluji sistemului.

IM: De fapt, conștiințul omului, oricum l-am preamări, este foarte primitiv. Dacă e să-l comparăm cu tehnologiile moderne, este ca primul Pentium. Pur și simplu el dispune de o auto-asociere cu o anumită libertate sau o auto-identificare a "EU-lui". I s-a oferit puțină libertate și dreptul la alegere și gata, începe îndată a deveni agresiv. Însă acesta este, totuși, un drept la alegere imaginar. În realitate, conștiințul nu alege nimic, toate acestea sunt programe șablonarde. Personalitatea alege din acele programe care îi sunt infiltrate de către conștiință. Însă acesta îi infiltrează Personalității, iarăși, șablonard, conform listei, putem spune. Într-atât de banal și de simplu este totul, nimic nou.

T: Într-adevăr, din veac în veac una și aceeași. Aceleași gânduri în conștiințul persoanei, care o ispitesc, care o manipulează. Și sunt atât de multe exemple în literatură, în special în literatura religioasă, când unele și aceleași fenomene, pur

și simplu, erau numite cu diferite noțiuni. În același zoroastrism ele se numeau ”devași”, în islam aceleași fenomene se numeau ”spiriduși”, iar în același creștinism – ”demoni” sau „demoni ai pasiunii, mândriei, dorinței”.

IM: „Demoni” – pur și simplu așa îi numeau înainte. Acum putem comunica într-o altă limbă – cea a IT – a tehnologiilor. Le putem numi programe. De ce? Iarăși, conștientul este o structură de câmp. Aceasta este mai aproape de înțelegere, omului contemporan îi este mai ușor.

Asta este o structură de câmp, sunt programe prescrise, care ajungând în conștientul nostru se despachetează (se deschid), ca în computer, și încep a funcționa. Iată, noi le-am privit, să spunem așa, am concentrat atenția sau am investit puterea atenției noastre. Am realizat o acțiune, am activat această programă și ea începe a funcționa, doar atât... Însă, imaginează-ți cum ar fi fost posibil anterior să le explici aceasta oamenilor: ”devașii” – niște ființe invizibile care vin și te ispitesc. Ei, bine, acestea, iarăși, sunt doar cuvinte. Va trece timpul și acest lucru va fi numit altfel. Sensul e că nimic nu se schimbă, esența rămâne următoarea: **nu tu ești acel care conduce acest proces, tu ești cel condus.** Și nu e nicio diferență: cu ajutorul unei anumite programe virusate sau cu ajutorul unui ”devaș” care te ispitește. Important este că te lași ispitit. Și dacă ești ispitit, înseamnă că ești sclav.

J: Însă, având cunoștințe, este posibil de trăit altfel.

IM: Trebuie de trăit altfel. În general, pentru a Trăi, trebuie acționat altfel. Conștientul trebuie să se supună. Nimic nu

se schimbă din cauza asta. Vezi, iarăși am revenit la faptul că mulți oameni nu înțeleg: „Cum adică voi controla conștientul? Cum oare voi putea conduce automobilul? Eu ce, trebuie să nu mai gândesc?” Păi, nu, și automobilul este condus și tot așa mai departe. Pur și simplu, viața devine mai frumoasă și mai interesantă, deoarece viața începe acolo, în Lumea Spirituală, aflându-te încă în corp, iar conștientul devine ușor de condus și controlat.

Este aidoma unui computer. Să zicem: tu ai devenit mai deșept, iar computerul tău este vechi. Programele de protecție sunt învechite. Și, oricum, în el se strecoară diferiți viruși, diferite programe pe care nu tu le vrei. Țsta este doar un computer, doar nu este obligatoriu să imprimi (să activezi) ceea ce îți arată, corect? Spre exemplu, a apărut o imagine care te tentează. Doar știi foarte bine: o vei imprima și computerul se va bloca pentru mult timp. Păi, de ce s-o deschizi? Ai închis-o, ai pus-o deoparte și lucrezi mai departe. Totul este ușor și simplu.

T: Un alt moment interesant: rezultă că Personalitatea are această libertate de alegere pe care sistemul nu o poate influența. Însă, în ultimul timp, unde se observă acțiunea sistemului? În faptul că el doar îi propune persoanei să creadă că nu are această libertate de alegere.

J: Da, și noi recent am relatat o ilustrare clară a faptului că experimentele științifice și concluziile conform cărora conștientul ia decizia cu mult mai înainte ca persoana să o enunțe... Și această declarație a oamenilor de știință actualmente este promovată activ în mass-media. Păi, și ce fel de

concluzii va trage conștiientul omului de rând? Ce gânduri îi vor apărea, în general, când i se va prezenta o asemenea informație unilaterală din partea sistemului, când nu este explicată esența?

T: A apărut gândul...

IM: Că ești sclav și nu ai nici o ieșire din situație. Însă, în realitate, haideți să observăm când a început acest proces? Relativ recent se afirma că Lumea Spirituală nu există și că este doar o relicvă a trecutului, doar un rudiment al conștiientului de la iluziile anterioare.

T: Sistemul, într-adevăr, a început oarecum intensiv să depărteze oamenii de înțelegerea Lumii Spirituale... Dar despre ce vestea el în conștiientul oamenilor în ultimele secole? Rezultă că oamenii dezbăteau în limitele viziunii asupra lumii aparținând sistemului Rațiunii Animalice: „Materia este primară, iar conștiientul este secundar sau invers?”

IM: *Materia* mereu tinde să domine și să-și impună întâietatea, în special, asupra Lumii Spirituale. Ea propune, sau mai exact, infiltrează în conștiientul oamenilor faptul că materia formează totul în această lume și că toată lumea constă exclusiv din materie.

J: Da, și se poate spune că tocmai cu asta începe orice manual de filozofie în oricare instituție de învățământ, precum că „materia formează unitatea lumii”... cu toată această filozofie grandilocventă din partea conștiientului: materialismul, idealismul etc. Însă, finalizând cursul de instruire,

oamenii, de obicei, nici nu înțeleg toată această filozofie, deoarece ea vine de la minte. Ea doar încearcă să abordeze tangențial problemele spirituale. Însă, de ce se întâmplă așa? Deoarece are loc un joc obișnuit al sistemului. De la conștient se complică de nenumărate ori ceea ce este simplu, se exagerează semnificația a ce este fără conținut și oamenii se ciocnesc cu dificultăți de percepție. Fiindcă acei care au scris sub dictarea conștientului această filosofie, pur și simplu, nu înțeleg esența spiritualului. Din această cauză apar raționamente infinite „despre ce este important” în loc de practică, și anume de aceea se complică ceea ce este simplu. Însă asta nu e pentru că oamenii sunt răi. Pur și simplu, sistemul încearcă astfel să infiltreze în percepția persoanei faptul că materia, chipurile, ar fi primară. În loc ca persoana să se dezvolte spiritual, ea doar reflectează la nesfârșit despre aceasta tocmai cu aceste categorii elevate.

T: Rezultă un astfel de joc din partea sistemului: „*În ce mă vei crede? În materialismul dialectic sau în idealism?*” Pentru generațiile ulterioare, el va mai născoci încă ceva.

IM: Păi, cum altfel... aceasta îi este funcția, să inventeze ceva nou...

T: Însă, în toate acestea, sistemul se va compara pe sine cu Lumea Spirituală. Doar că modul său de operare este foarte șablonard și recognoscibil. Spre exemplu ca aici: și într-un caz și în altul sistemul se promovează pe sine însuși doar atribuindu-și calitățile Lumii Spirituale. Este ceea ce spuneți Dvs. că sistemul întotdeauna tinde să devină Dumnezeu pentru om.

Și iată un exemplu simplu: **când calitățile lumii Spirituale, precum că Ea este eternă și infinită**, în materialism sistemul tot același lucru îl impune despre sine, iată tot același lucru el afirmă despre materie care, în realitate, este muritoare și finită. Și iată sistemul afirmă că, chipurile, în lume „*nu există nimic, exceptând stările diferite ale materiei*” și că „*anume materia formează unitatea întregului tablou al lumii*”. Însă, în realitate, din timpuri imemorabile oamenii știau că **Dumnezeu este unul și că sursa a toate este Lumea Spirituală**.

J: Da, sistemul se promovează prin asta ca și cum devorează atenția prin faptul că distorsionează informația venită de la Sursa Spirituală, adică, el e ca un bajocoritor. Însă toate aceste întortochești care vin din partea sistemului se resimt foarte bine. Și ele sunt simțite ca un vid, deoarece când, cu adevărat ai experiență în dezvoltarea spirituală, atunci simți cu certitudine, știi unde este adevărul ce vine din partea spiritualului, și unde, pur și simplu, e ceva gol din partea sistemului.

T: Da. Sau iată un așa exemplu: acela care trăiește cu Lumea Spirituală, el înțelege că etapa inițială în cunoașterea Lumii Spirituale este percepția prin simțire, este percepția prin sentimentele profunde. Sistemul transpune asta foarte primitiv asupra sa, leagă acest lucru mai mult de senzațiile corporale. Cică, „*după percepția prin simțire vei avea o anumită etapă mai înaltă*” ...de la sistem – „un oarecare nivel de gândire abstract-logică” în loc de percepția prin sentimentele profunde pe care conștientul efectiv nu o înțelege.

Și iată, la fel se întâmplă dacă e să te uiți la percepția lumii din punctul de vedere al sistemului, însă deja prin prisma idealismului unde se accentuează anume rolul activ al conștientului și se afirmă că conștientul construiește lumea, iată, se induce un fel de misticism al conștientului, de fapt, pur și simplu, magie.

IM: Sistemul întotdeauna are două extreme ca la scrânciob: sau logica de fier de la mândrie, sau frica panicardă și misticismul din necunoaștere. Este normal...

T: Da, și iată sistemul încearcă să traseze anumite paralele, comparându-se cu Duhul. Și iarăși, unde se pune accentul? *Pe conștient, pe logică.* De exemplu, afirmă că: „*conștientul uman se dezvoltă pe calea înfrângerii învelișului trupesc ca o autocunoaștere a duhului absolut*”. Momentul-cheie e că acesta este conștientul uman, și nu Personalitatea ca Duh. Tot idealismul este construit, putem spune așa, pe noua versiune a raționamentelor pentru contemporani, însă în baza conștientului filosofilor antici greci, romani, anume a celor pe care Dvs. i-ați menționat la începutul emisiunii, cei care căutau magia, ci nu calea spirituală.

Pentru sistem întotdeauna spiritualul suprem este o magie, fiindcă el este limitat în această percepere. Iar calea spre cunoașterea spirituală, desigur, îi este închisă. Și iată, cum corect ați menționat, prin conștient, prin vorbăria din cap, e imposibil să cunoști în mod practic Lumea Spirituală. Deoarece aceasta este posibil, desigur, doar prin profundă percepție simțuală.

J: Însă, când cunoști aceste chei spirituale, atunci începi deja să înțelegi în ce este ascuns șiretlicul din partea sistemului. Toată încurcătura și dificultatea este doar un semn al lucrului conștientului, sunt jocuri ale sistemului. Iar cunoștințe spirituale, cu adevărat practice, aici, pur și simplu, lipsesc.

IM: Deoarece **calea spirituală este întotdeauna simplă, iar conștientul este doar vorbărie complexă și goală...**

J: ...principiul de lucru al sistemului, al conștientului.

T: Și iată deja revenind la știință, pur și simplu, devine clar de unde astfel de directive – de la sistem. Dacă mergi în știință, atunci trebuie neapărat să fii de acord, la nivelul viziunii conștientului tău, tocmai cu directiva politică a veacurilor trecute – cu materialismul – cu faptul că „respectivul conștient este funcția creierului, reflecția lumii obiective”. Altfel, începând încă din secolul XIX, a fost așa și tot așa e și până în prezent că nimeni nu te primește în știință cu o altă viziune. De ce, în genere, a apărut o asemenea directivă politică?

IM: Mai întâi de toate, o asemenea directivă politică a apărut din motivul că în secolul al XIX-lea oamenii s-au apropiat foarte mult de așa noțiune precum ”eterul”. Eterul în sine furniza energie liberă, infinită care ar fi putut, absolut gratis, să le asigure oamenilor necesarul de energie. Însă asta nu era nicicum în interesul celor puternici din această lume. Pentru că din ce ar putea agonisi și cum să țină

oamenii? Acesta este un aspect. Și celălalt rezidă în aceea că însăși dovada existenței a ceva nematerial care creează materia, care dă energie – este ceva foarte aproape de Lumea Spirituală. Iată așa o paralelă. Asta și a trezit tensiunea și frica la puternicii acestei lumi, de aceea ei au și interzis în general această temă.

Bineînțeles că elita mondială, desigur, rapid a sistat totul și a stabilit directive politice sistemice care au condus civilizația în asemenea labirinturi ale materialismului că și până acum este dificil de ieșit. Și, desigur, drept rezultat, asta s-a răsfrânt și asupra științei, și asupra bunăstării oamenilor, și asupra dezvoltării spirituale, păi, și asupra altor factori.

Aici, pe de o parte, cineva ar putea întreba: dar cum pot astfel de evenimente influența dezvoltarea spirituală? S-ar părea că ce are aici de-a face energia gratuită cu dezvoltarea spirituală? Doar, în realitate, persoana nu este împiedicată de nimic să se dezvolte spiritual. Însă, iarăși, de ce ne ciocnim? Ne ciocnim de conștient. Și, iată, imaginați-vă un exemplu simplu când știința se dezvoltă până la așa un nivel în domeniul fizicii, încât demonstrează că există Ceva transcendental, care creează această lume, care furnizează această energie lumii. Și se dovedește că structura universului nostru nu este deloc așa cum ne-au învățat la școală sau la universități. Este mult mai complicată și în spatele ei se află ceea ce oamenii numesc Lumea Spirituală. Și conștientul nu poate contrazice acest fapt, deoarece acesta este adevărul. Oare s-ar fi răsfrânt acest lucru asupra dezvoltării spirituale? Desigur, s-ar fi răsfrânt în mod drastic.

Asta i-ar fi apropiat pe toți oamenii de înțelegerea faptului că există Lumea Spirituală, Lumea lui Dumnezeu. Și dacă e așa, înseamnă că asta deja exclude orice scepticism în conștient, deoarece existența Lumii Spirituale ar fi fost demonstrată de știință. Bineînțeles, oamenii ar fi început să trăiască conform legilor spirituale, conform altor legi, ei ar fi căpătat libertate spirituală. Și deja indiferent cine și ce le-ar fi spus, păi, cum să conduci o astfel de societate care aspiră la Lumea Spirituală? Oare pe astfel de oameni îi poți incita la o competiție pentru îmbogățire, acaparare, sau ceva de acest fel? Nu, nu poți. Dar să le trezești unor oameni ura față de alții, să le insuflă gânduri despre superioritate personală asupra altora, când în fața Domnului toți sunt egali? Asta ar fi fost cu neputință. Bineînțeles că faptul a trezit numeroase întrebări și frici la așa-numita elită. De aceea, noi și până astăzi ne folosim de hidrocarburi... De aceea, la momentul actual, cei care se numesc ”savanți”, se tem măcar să crâcnească la acest subiect, pretind că aceasta nu există. Iată așa este sistemul.

T: Cu alte cuvinte, iarăși vin afirmații și directive de la sistem... Pur și simplu, acum nu e de mirare faptul că în mediul științific, savanții atei, care deja au văzut multe în viață, sunt excesiv de insistenți în a-și expune viziunile lor materialiste. Întrebarea constă doar în faptul: ale lor sunt oare opiniile? Cu atâta zel susțin pozițiile aceluiași materialism, apără conștientul: precum că a existat conștientul, că iată, s-a format în contextul dezvoltării evoluționiste, și că totul este material și totul are loc în creier etc. Iar alții, care sunt mai tineri, pur și simplu, îi citează fără înțelegerea adevăratului motiv al apariției unei atare, să spunem astfel,

în ghilimele, ”viziuni științifice”. Deoarece sistemul acțiunează în sensul prevenției în conștiința oamenilor, și, din păcate, încă nu a pierdut teren în acest sens.

IM: Este absolut corect. Hai să privim adevărul în ochi... Au început a se răspândi câte puțin Cunoștințele. Și foarte mulți oameni au început a vorbi despre altceva. Și iată, cum se spune, printr-o simplă mișcare a baghetei magice, într-o bună zi, în mințile oamenilor, ce studiază neurofiziologia, psihologia etc., au început să apară gânduri de felul: „*Dar cum oare lucrează conștiința noastră? De ce are loc această?*” Și iată, observă, la satan întotdeauna totul e în contra-balansare. Au venit Cunoștințele – a venit o justificare. Însă justificare a venit în altceva.

T: Are loc o astfel de justificare din partea sistemului cu substituirile lui ca răspuns la valul spiritual și la Cunoștințele care au venit în această lume.

IM: Da. Adică persona care va începe acum să folosească ceea ce am vorbit (procesul de observare după sine), va vedea că gândurile vin. Însă, cei ce aleargă înaintea noastră, aceiași ”devași” sau programe care lucrează, i-au explicat deja persoanei că: „*Nu este ieșire din situație. Da, gândurile vin mai devreme decât tu te-ai gândit. Da, tu nu le poți controla*”. Unii savanți s-au ciocnit de acest fenomen, au început să-l cerceteze și ei spun: „*Nu, mai departe nu vom merge, deoarece aceasta miroase a metafizică și, în general, a ceva ce este în afara limitelor. Așa ceva nu poate fi*”. Și ei chiar renunță să studieze în continuare faptul dat. Însă, cu toate acestea, confirmă că:

„Da, așa fenomen există, prin urmare, rezultă că omul este controlabil. Însă tu nu poți schimba nimic, pentru că se dovedește că nu deții voință, tu îndeplinești voința cui-va care vine din afară.”

T: Putem spune că pe savanți, pur și simplu, îi ia frica de a studia mai departe, frica de a-și pierde conștientul. De parcă este o lipsă de înțelegere a faptului că omul oricum nu se va desparti de conștient până la sfârșitul vieții sale. Întrebarea constă doar în faptul: conștientul te controlează sau tu, ca Personalitate, devii liber de puterea conștientului.

J: Da, prin urmare, conștientul, pur și simplu, tănuiește faptul că libertatea Personalității este Viața în Duh. Deoarece tocmai Viața în Duh este neclară pentru conștient, iar pentru Personalitatea care se dezvoltă spiritual aceasta este ceva firesc – Viața în Duh.

IM: Desigur. Și iarăși, vezi cât de interesant și simetric lucrează totul, chiar fuge nițel înainte. Or, cum au fost aduse Cunoștințele, cum a început totul să se dezvolte și îndată a apărut lucrări în această direcție. Dar de ce până acum nu au fost? De ce până acum nu s-a vorbit despre asta? Deși, în religiile trecutului, despre toate acestea s-a vorbit. Și prorocii au vorbit despre asta. E interesant...

T: Da, însă i-au auzit oare oamenii? Chiar mai exact cine în ei a auzit și a reacționat? Or, conștientul, el în totalitate e constituit pe mândrie, la el totul este aparte, foarte fragmentat, ireconciliabil.

J: Da. Și, din păcate, iată cum conștiientul robilor sistemului fragmentează Cunoștințele, Cunoștințele Spirituale aduse și le interpretează în felul său, cum conștiientul oamenilor începe a modifica aceste Cunoștințe?! Aceasta doar o putem observa actualmente, aceasta are loc efectiv sub ochii noștri. Și cu ce pârghie sistemul conduce în mințile oamenilor? Cu mândria. Iar robii sistemului nu observă faptul, fiindcă vălul mândriei și al importanței proprii le acoperă ochii.

T: Da. Și iată acum este înțelegerea faptului de ce sistemul... de ce conștiientul, când sunt aduse Cunoștințele spirituale, pur și simplu, începe a-și strânge șuruburile atât în religie, cât și în știință. Rezultă că pentru ca mai apoi, în baza acestui lucru, să-i întoarcă pe oameni unii împotriva altora. Și iată un exemplu foarte bun în acest context, să luăm așa știința ca primatologia – adică știința ce studiază maimuțele. Căci dacă e să citim istoria formării acestei științe, toate dificultățile cu care s-a ciocnit, apropo, dificultăți, în mare parte, legate anume de percepția psihologică de către societate a rezultatelor cercetării și studierii biologiei maimuțelor, biologiei omului și compararea acestor date, atunci devine clar de ce s-a întâmplat astfel, de ce oamenii se temeau atât de mult de orice identificare a lor cu primatele și stopau dezvoltarea acestei științe. Desigur, un rol important l-a avut aici anume aspectul religios. Și până acum există contradicții referitor la acest fapt.

Și toate acestea se întâmplă, deoarece, cu părere de rău, în societate sunt deja pierdute cheile cunoștințelor spirituale și are loc lipsa de înțelegere de sine a oamenilor, neînțelegerea

propriei naturi duale. Iată, pe baza exemplului primatologiei, putem înțelege clar cum sistemul a creat o problemă enormă din nimic, cu ajutorul interpretării de la conștient și a ciocnit oamenii care studiau această știință și oamenii care studiau religia, pur și simplu, cap în cap.

IM: Foarte adevărat. Despre aceasta sunt puțini care știu, fiindcă puțini sunt cei care se interesează de acest lucru. Însă, în realitate, dezvoltarea aceluiași copil și a maimuțicăi, până la o anumită perioadă, este absolut identică. Sunt lucrări interesante pe acest subiect.

T: Da. Este într-adevăr așa. Și acest fapt a fost înregistrat de către savanți, deși cauza rămâne necunoscută, bine, cel puțin până la lansarea acestei emisiuni. Însă aici oamenii din diferite organizații religioase au început să se revolte împotriva savanților: „*Stați puțin, cum așa?! Cum rămâne cu credința? Doar este spus în Biblie că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa.*” Dar ce pot răspunde savanții, dacă ei, la fel, sunt doar oameni simpli care studia-ză materia prin conștient? Ei pot opera doar cu fapte și ipoteze... Și, în plus, savanții au descoperit că cimpanzeul are chiar abilitate de comunicare verbală. Și asta, la fel, a trezit un val de critici ale acestor experimente, drept consecință, să spunem astfel, încă a unei ”traume religioase”. Pe scurt, coasa s-a izbit de piatră.* Și a început agresiunea reciprocă, deoarece în mințile oamenilor domină conștientul. Conștientul într-atât i-a

---

* Este conflictul viziunilor, intereselor, caracterelor a două individualități, unde nici una, nici alta nu vor să cedeze reciproc.

bui măcit și i-a înrăit pe oameni unii împotriva altora, i-a prins prin mândrie, prin frică, prin necunoaștere... și chiar prin terminologie.

Aici este relevant chiar și cuvântul ”primates”, care în traducere din latină înseamnă ”primar”, ”primul”, prin care savanții au numit în biologie grupul de animale cu cel mai înalt nivel de organizare. Se dovedește că acest termen a fost folosit în ierarhia bisericească. Și nu întâmplător în anul 2006, unul din titlurile vechi și pompoase ale Papei de la Roma cu titlul generic de ”Patriarhul Vestului”, a fost îndepărtat oficial din titulatura papei. În descifrarea acestei titulaturi este un rând întreg de denumiri, printre care și titlul ”Primatus Italiae”. Și iată acest titlu indică faptul că episcopul Romei este ”*primul între egali*” în rândul episcopilor italieni.

Conștiința, pur și simplu, se amuză pe seama oamenilor. El îngustează percepția oamenilor până la punctul de conflict. Iată, dacă e să privim în general, ce se întâmplă în lume: aici titulaturile sunt eliminate, peste ocean – ei dispută, organizează ”procese maimuțarești” ca opoziție ipotezelor, adică născocirilor conștiinței. Iar în India, în general, au creat cultul lui Hanuman – zeul maimuțelor, zeul puterii fizice și al magiei, și îl venerază ca pe un îndrumător în științe. Mai mult ca atât, acesta este cel mai popular zeu în hinduism și au o mulțime de temple dedicate lui, altare cu chipul său.

IM: Iată, vedeți cum lucrează conștiința.

J: Da, conștientul creează nenorocire. Or, el nu înțelege spiritualul și tot timpul distorsionează esența acestuia.

T: Întocmai. Oamenilor, pur și simplu, le lipsește înțelegerea și reconcilierea. Iată dacă ei toți ar cunoaște răspunsul la întrebarea: ce înseamnă, realmente, că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea sa, ce este natura duală a omului, cum conștientul înșeală și de ce maimuța trăiește în fiecare din noi... Iată, dacă ei ar ști răspunsurile la aceste întrebări, atunci nici nu ar exista întrebări nici din partea religiei, nici din partea științei care doar studiază materia și nimic mai mult.

Cât despre primatologie, atunci într-adevăr, nu te poți contra cu faptele din biologia lumii animale. Ele chiar, dimpotrivă, deschid ochii asupra faptului cum lucrează conștientul, cum sistemul acționează în mod standard. Și iată, în principiu, cum Dvs. Igor Mihailovici, ne-ați spus mai înainte că: prin exemple din zoologie, din aceleași discipline ale acesteia ca primatologia, etologia, studiind observațiile asupra comportamentului animalelor, inclusiv al oamenilor, pot fi înțelese aceste scheme, aceste tipare primitive ale sistemului, modul în care acesta acționează.

Și, sincer vorbind, când m-am ciocnit pentru prima dată personal cu studierea acestui subiect, pentru mine a fost ca un duș rece peste cap, deoarece reiese că omul crede că este corp, că este gânduri, că e emoții. El se mândrește cu asta. Însă, ciocnindu-te de primatologie, înțelegi că tocmai natura ta de maimuță din tine consideră astfel.

▶ 03:36:44 – 03:44:20

VIDEOCLIP №9

**"Maimuța și Omul. Date științifice șocante"
(pag. 145-163)**

În video sunt prezentate selecții de materiale științifice interesante din domeniul primatologiei, care indică înrudirea biologică a maimuței cu omul, o asemănare uluitoare: începând cu moleculele ADN și până la comportament.

Caracteristica generală a primatelor, intelectul, similitudinile biologice și fiziologice, capacitatea de învățare a limbajului gesturilor.

O selecție unică a similitudinilor între comportamentul maimuței și al omului: mândria, agresivitatea, iritarea, frica, depresia, acumularea bunurilor, lăcomia, minciuna, acțiuni secrete, "relațiile economice". Experimentul cu maimuțele și banii, experimentul privind simțul dreptății, experimentul "Aici, așa stau lucrurile".

Mențiunile istorice din diferite epoci despre faptul că trupul (cacofonie) omului se trage din animal. Desemnarea simbolului maimuței în diferite civilizații antice.

Prin ce, totuși, se deosebește omul de maimuță, dacă biologia lui, emoțiile și intelectul au așa o asemănare uimitoare?

MAIMUȚA ȘI OMUL: caracteristica primatologică comună

- **Primatologie** – știința care studiază originea, fiziologia, comportamentul, stilul de viață al maimuțelor (aproximativ 400 de specii de maimuțe, semi-maimuțe și altele, cu excepția oamenilor). Este o secțiune a zoologiei.
- **Primatele** – sunt cel mai înalt ordin de mamifere, care include semi-maimuțe, maimuțe și oameni.

Denumirea provine de la cuvântul latin „**primates**”, semnificând „**primari**”, „**primii**”, „**din întâi**”.

CLASIFICARE ȘTIINȚIFICĂ:

- **Maimuță** – ordinul primatelor, cele mai înalt organizate animale. Denumire științifică internațională: *Primates*
- **Omul inteligent** (*Homo Sapiens*, omul de tip modern) – ordinul primatelor, cele mai înalt organizate animale.

MAIMUȚA	ASEMĂNĂRI	OMUL
Eukaryota	Supraregn	Eukaryota
Animalia	Regn	Animalia
Multicelular	Subdomeniu	Multicelular
Bilateria	Subregn	Bilateria
Deuterostomia	Infraregn	Deuterostomia
Chordaria	Supraîncregătura	Chordaria
Chordata	Încregătura	Chordata
Vertebrata	Subîncregătura	Vertebrata
Gnathostomata	Infraîncregătura	Gnathostomata
Tetrapoda	Supraclasa	Tetrapoda
Mammalia	Clasa	Mammalia
Mamifere Vivipare	Subclasa	Mamifere Vivipare
Animale Placentare, superioare	Infraclasa	Animale Placentare, superioare
Euarchonta	Supraordin	Euarchonta
Primates	Ordin	Primates
Haplorrhini	Subordin	Haplorrhini
Simiiformes	Infraordin	Simiiformes
Catarrhini	Parvordin	Catarrhini
Hominoidea	Suprafamilia	Hominoidea
Hominidae	Familia	Hominidae
MAIMUȚA	DIFERENȚA	OMUL
Cimpanzeu	Gen	Om
Banobo, Pan paniscus	Specie	Omul inteligent Homo sapiens

Ordinul primatelor include aproape 200 de specii, inclusiv omul.

ASEMĂNĂRI BIOLOGICE

ale omului cu reprezentanții lumii animale

Cu păsările – **10%**

Cu rozătoarele – **20%**

Cu mamiferele
ce nu sunt primare – **30-40%**

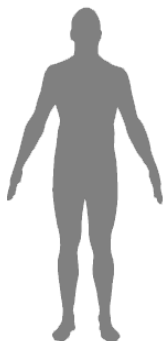
Cu prosimii (mămuțe pe jumătate) –
до 50%

Cu cercopiticidele – **50-75%**

Cu primarele antropoide – **90-99%**

Cu primarele antropoide – **90-99%**

ÎN CE CONSTĂ TOTUȘI SIMILITUDINEA ÎNTRE MAIMUȚĂ ȘI OM?

STRUCTURA BIOLOGICĂ

Anatomică

- Structura scheletului
- Structura auditivă
- Structura creierului
  - Scoarța nouă
  - Volumul și greutatea

Fiziologic

- Somn
- Hipnoză
- Funcția creierului
- Dezvoltarea psihomotorie
- Activitatea inimii
- Nutriție
- Perioada de reproducere

INTELECT

Memoria

Limba

Gândire

- Gândire asociativă
- Abstractizare

COMPORTAMENTUL

Mândrie

Lăcomie

Viclenie

Minciună

Agresiune

Furia de la eșec

Depresie

Abilitatea
de a imita

Acumularea
proprietății

„Relațiile
economice”
ale lumii animale

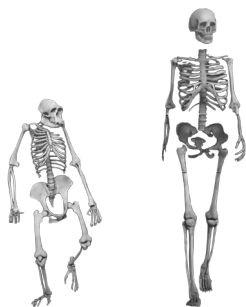
STRUCTURA BIOLOGICĂ

STRUCTURA ANATOMICĂ:

1. structura scheletului;
2. structura auditivă;
3. structura creierului, scoarța nouă, volum și greutate.

În 1929, anatomistul englez Arthur Case a identificat în om 1065 de semne, dintre care sunt caracteristice:

- 312 – numai omului;
- 396 – cimpanzeului și omului;
- 385 – gorilei și omului;
- 354 – urangutangului și omului;
- 117 – gibbonului și omului;
- 113 – altor maimuțe inferioare (aproximativ la jumătate maimuțelor cu nas îngust și maimuțelor cu nas lat) și omului;
- 17 – semi-maimuțelor și omului.

Structura scheletului:

- numărul total de vertebre și gradarea lor pe secțiuni ale coloanei vertebrale;
- numărul de coaste (12-13);
- coloana vertebrală are patru curbe mici;
- mecanisme similare de mișcare în spațiu.

Structura creierului:

Maimuțele se nasc cu un creier mai ”pre-gătit” decât al omului. La un cimpanzeu nou-născut, masa creierului constituie 45% din masa sa finală, iar la un copil nou-născut, această cifră este de 25%.

Zona regiunii limbice:

- rhesus macaque (macaca mulatta) – 73%;
- omul – 25%.

Asemănarea în anatomia și structura creierului este maximă. În esență, nu lipsește nimic din ceea ce se află în creierul uman.

STRUCTURA FIZIOLOGICĂ:

1. somn;
2. hipnoză;
3. funcționarea creierului;
4. dezvoltarea psihomotorie;
5. activitate cardiacă;
6. nutriție;
7. perioada de reproducere.

Activitate cardiacă:

Maimuțele la fel ca și omul au:

- tensiune arterială
- electrocardiogramă;
- ritm cardiac.

Activitate nervoasă: formarea componentelor EEG la maimuțe, după naștere, trece prin aceleași etape ca și la omul în creștere.

Dezvoltarea psihomotorie: se desfășoară identic atât la un cimpanzeu cât și la un bebeluș.

Boli: în baza datelor obținute în timpul studiului maimuțelor, au fost detectate similitudini în următoarele:

- începutul bolilor și dezvoltarea lor;
- simptomele bolilor;
- prevenirea bolilor;
- consecințele neurogene ale acestora: hipertensiune arterială, boli coronariene, infarct miocardic, afecțiuni ale sistemului digestiv, reproductiv, etc.

Nutriția maimuțelor practic nu diferă de alimentația umană, în cazul unui mod de viață sănătos.

INTELECTUL

- memorie;
- limbă;
- gândire: gândire asociativă, abstractizare.

MEMORIA

Memoria de scurtă durată: maimuțele au aceleași mecanisme de prelucrare a informațiilor pe termen scurt pe care le au și oamenii.

Memoria de lungă durată: avantajul maimuțelor, față de toate animalele, este în memoria pe termen lung.

Efectul memoriei primare și recente: cel mai ușor sunt memorate obiectele de la sfârșitul listei („acțiunea recentă”) și la începutul acesteia („acțiunea primară”). O astfel de proprietate a memoriei este inerentă omului și unor specii de maimuțe.

CORTEX ASOCIATIV

Mărimea cortexului asociativ:

- la oameni – 84% din suprafața scoarței noi;
- la maimuțe – 56%;
- la iepure – 22%;
- la șobolan – 11%;
- la arici – este absent.

Cimpanzeii sunt capabili de gândire asociativă superioară. Confirmată pe baza operațiilor matematice cu cantități și proporții ale întregului.

ABSTRACTIZARE

Cimpanzeii sunt capabili să rezume astfel de proprietăți ale obiectelor ca mărimea, forma, culoarea, asemeni copiilor cu vârsta de 2-3 ani. Prin posibilitățile de „proiectare” sau „mapare” (structurare), acțiunile individuale în mediul înconjurător ating nivelul unui copil cu vârsta cuprinsă între 4 și 7 ani (W. Maison, SUA).

LIMBA

- 1969, A. Gardner și B. Gardner – învățarea cimpanzeului limbajul semnelor surdo-mutului – ASL, prima maimuță ”vorbitoare” – cimpanzeul Washoe.
- 1971, D. Rambo – „Proiectul Lana” – predarea maimuțelor limbii intermediare Yerkish.
- 2002, T. Matsuzawa (Institutul de Studiu al Primatelor, Universitatea din Kyoto) – învățarea cimpanzeului a hieroglifelor Kanji.

COMPORAMENTUL

- mândrie;
- lăcomie;
- viclenie;
- minciună;
- agresiune;
- furia de la eșec;
- depresie;
- capacitatea de a imita;
- acumularea bunurilor;
- „Relațiile economice” ale lumii animale.

Depresie: simptomele depresiei la maimuțe sunt foarte similare cu cele la copii și adulți.

Simptome:

- starea de spirit depresivă;
- tulburare de somn;
- lipsa poftei de mâncare;
- o scădere clară a activității motorii;
- pierderea interesului pentru jocuri.

Depresia la maimuțe poate dura ani de zile și, cel mai important, deja la vârsta adultă, animalul este inferior biologic și este extrem de dificil să-l vindeci.

Mândria: comportamentul este direcționat spre atragerea atenției altor maimuțe sau experientatori.

Mai atractive pentru om sunt acele maimuțe care sunt mai puțin asemănătoare cu el, în timp ce acele specii în care asemănarea cu omul este mai accentuată, îi sunt aproape întotdeauna dezgustătoare.

Acumularea de bunuri: maimuța nu numai că își păzește gelos proprietatea, dar face și încercări independente de a o dobândi.

Trage totul sie și pentru sine. Astfel, amintește de copii, de dependența lor de a colecta orice deșeuri în curte. Maimuța este gata să-și atribuie orice lucru arătat, deși după ce îl primește nu întotdeauna îl folosește.

Lăcomie:

Reacția unui cimpanzeu la cererea de a împărți alimentele:

- Se grăbește să mănânce totul până la sfârșit;
- întoarce spatele în timp ce mănâncă;
- mănâncă acoperindu-se cu o mână;
- ascunde comestibilul în spatele său, încercă să-l ascundă.

Dacă delicatasa a fost dată altuia:

- nemulțumit și supărat că mâncarea nu a ajuns la el;
- la început tace perplex, apoi atacă adversarul și încearcă să îi ia delicatasa.

Minciuni: un mod mai puțin nobil, dar creativ de a folosi limbajul; este o încercare de a denatura percepția realității de către alții, cu alte cuvinte, o minciună. Animalele mint pentru a evita pedeapsa. Maimuțele mint, gesticulând: „Nu sunt eu!”, sau învinovățind pe alții.

Agresiune: maimuțelor le este caracteristică apărarea zeloasă și agresivă a proprietății lor. Simplul fapt de a fi privat de ”proprietatea sa” conduce cimpanzeul în stare de furie. Maimuța este gata să lupte pentru obiect, necruțându-se nici pe sine însuși, nici pe concurentul său (indiferent cât de înrudiți ar fi).

Acțiune clandestină: când o maimuță îndeplinește o acțiune secretă, pentru care a fost pedepsită anterior, atunci, auzind că omul se apropie, îi distrage atenția, prefăcându-se ocupată de altceva. Maimuța este capabilă să mimeze o atenție sporită la diferite obiecte, provocând aceeași reacție și la alte maimuțe. Astfel, ea distrage atenția de la adevăratul ei scop – mâncarea. A fost observat faptul că târârea secretă a lucrurilor interzise conferă cimpanzeilor (și multor maimuțe) o plăcere deosebită.

„Relații economice”

- **Capturarea sursei de venit** – un loc bogat în alimente, o plantă fructiferă, o sursă de apă și așa mai departe.
- **Tâlhărie** – acapararea averii de la cei de rang inferior.

- **Confiscarea proprietății altuia fără încăierare conform dreptului de dominare.** Indivizii subordonați ascultător oferă tot ceea ce interesează dominantul, anticipându-i furia.
- **Cerșetoria:** este caracteristică maimuțelor situate la etajele inferioare ale ierarhiei. Este adresată întotdeauna, fie celui care a confiscat sursa de bunuri, fie unui individ mai puternic, fie unui egal în rang.
- **Înșelăciunea:** Este detectat programul de a înșela: de a strecura ce e rău și a lua ce e bun, de a capta ambele obiecte în momentul schimbului, cât și altele asemenea.
- **Furtul:** este comis de individul de rang mai mic decât al celui jefuit. Fură în secret și, după ce au furat, fug, ascunzând cele acaparate sau mâncând pe ascuns. Este lansat programul: dacă te prind, te vor bate.

EXPERIMENTE

Experimentul cu maimuțele și bani

Etologii americani au efectuat un experiment privind introducerea relațiilor de ”muncă” într-o turmă de capucini. Imediat ce capucinii au aflat regula simplă ”muncă = remunerare”, li s-a introdus imediat un agent intermediar – cercuri de plastic multicolore. În loc de struguri, au început să primească jetoane cu diferită ”valoare nominală”.

Curând societatea maimuțelor a fost stratificată. Au apărut aceleași tipuri de comportament ca și în societatea umană. Au apărut muncitorii și leneșii, bandiții și acumulatorii.

Dar principalul lucru, pe care experimentatorii l-au remarcat: maimuțele au manifestat trăsături de caracter care au fost atestate anterior – lăcomie, cruzime și furie în menținerea banilor lor, suspiciune unul față de celălalt.

Experiment de echitate

Maimuțele au fost învățate să dea pietricele experimentatorului în schimbul unui castravete. Capucinii lucrau în perechi, atâta timp cât ambele maimuțe primeau câte o felie de castravete pentru pietricele lor, totul mergea bine. Dar când experimentatorii au schimbat regulile și au început să dea unei maimuțe o boboacă de strugure dulce pentru o pietricică, iar cealelalte, ca înainte, o felie de castravete – situația s-a schimbat. Ciocnindu-se cu o astfel de nedreptate, maimuța jignită a încetat să-și mănânce porția de castravete. Experimentele au arătat că în 40% din cazuri, maimuțele jignite au încetat, în general, să ”cumpe-re” mâncare. Iar când uneia dintre maimuțe au început să-i dea struguri degeaba, situația s-a agravat și mai mult: a doua maimuță a început adesea să arunce pietricelele cu mânie, iar schimbul pe castravete avea loc în doar 20% din cazuri.

Același lucru se observă și în societatea umană. Când vine vorba de distribuirea inegală, o persoană, pentru a evita acest lucru, este însăși pregătită să renunțe la anumite prestații, numai pentru ca altcineva să nu dispună de aceste prestații. Acest lucru este confirmat de experimentul ”Jocul Ultimatumul”, realizat în diferite țări.

Experimentul „Aici așa este instituit ”

Într-o cușcă erau suspendate banane, după care au fost lăsate să intre mai multe maimuțe în ea. Când una dintre maimuțe încerca să ia o banană, toate maimuțele erau udate cu apă rece. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori, până când s-a întărit reflexul: încercarea de a obține o banană însemna inevitabil pentru maimuțe un duș colectiv rece. Maimuțele au început să bată pe oricare dintre rude, care încerca să pună mâna pe o banană. Treptat, situația s-a aliniat în așa fel încât toate maimuțele ședeau și se uitau la banană, dar nimeni nu încerca să o ia.

Procesul s-a repetat din nou, până când în cușcă au rămas numai acele maimuțe, care nu au fost niciodată expuse la apă rece. Toate ședeau și se uitau la banană. Savanții au ajuns la concluzia că noile maimuțe, care au fost plasate în cușcă, nici măcar nu au încercat să obțină banane, deși niciuna dintre ele nu înțelegea de ce acest lucru nu trebuie făcut.

ISTORIC

Mențiuni în antichitate

despre faptul că corpul uman are proveniență animală

În secolul VII î. e. n., filosoful grec antic Anaximander a scris că „**inițial omul a provenit din animale de o altă specie**”.

Heraclit în secolul al VI-lea î. e. n. a asociat maimuța cu omul.

Marele medic al antichității Claudius Galen (anii 130-201) – un clasic al medicinei medievale, a descris structura omului, ascunzând faptul că a descris-o pe baza studiului său asupra anatomiei maimuțelor în cadrul autopsiei lor.

În 1543, Vesalius a descoperit că Galen a făcut aproape 200 de greșeli. Aceasta este o consecință a faptului că Galen a transferat datele de la experimente pe maimuțe inferioare la oameni. Adică era convins că maimuțele sunt o copie a oamenilor?!

Cultul maimuței a fost menținut timp de câteva mii de ani. Egiptenii antici sculptau imaginile acestora și adesea conofereau zeilor lor aspectul maimuțelor. Maimuțele erau mumificate (împreună cu alte animale de rit), era studiată structura internă a cadavrelor lor. Mumificarea corpului uman avea o semnificație practică medicală și, de asemenea, rituală, în acest din urmă caz ca alegorie și amintire a îngrijirii cu privire la viața ulterioară a unei persoane decedate.

În eposul indian, maimuța Hanuman, înzestrată cu o minte extraordinară și o forță fizică imensă, era un sfătuitor înțelept pentru regele tribului maimuțelor și un slujitor credincios al lui Rama. Indienii antici, la fel ca și descendenții lor actuali, construiau case și temple speciale pentru maimuțe.

Babuinii erau dedicați lui Mercur, zeul cunoașterii. Romanii îi țineau pentru divertisment în casele lor și la fel studiau structura internă a corpului uman din cadavrele lor.

În religia timpurie a grecilor, hamadrylul babuin a fost identificat cu Hermes – zeul creșterii bovinelor, al comerțului, mesagerul lui Zeus.

În horoscopul chinez, maimuța servește ca un semn al fanteziei, deoarece se adaptează circumstanțelor schimbătoare mai repede decât oricine și este foarte curioasă. În legende și povești, este înzestrată cu o minte ascuțită, o memorie bună și un simț al umorului dezvoltat. Nu este lipsită de defecte, cum ar fi lenea, narcisismul, emoționalitatea excesivă, secretoasă și trădătoare.

În cultura europeană, este simbol al păcatului, vicleniei, viciului, dorinței de lux, răutății, lenii, prostiei umane. La creștinii Evului Mediu timpuriu a devenit un simbol al diavolului. În epoca gotică, o maimuță cu un măr în gură simboliza căderea omului, iar o maimuță în lanțuri – victoria asupra păcatului. Până în ziua de azi, maimuța în unele țări europene este un simbol al beției. În mistere, maimuța era starea omului înainte ca sufletul să intre în el.

Conform dogmelor oficiale, maimuța devine personificarea diavolului. Așa a fost înregistrat în primul compendiu al zoologiei creștine "Physiologus" (sec. II), care a strâns informații despre animale sub formă de alegorii, fabule, basme. O astfel de reprezentare a existat oficial până în secolul XIII. Picturile Judecății de apoi în Evul Mediu conțineau neapărat imagini ale maimuței.

Orice templu, de regulă, includea maimuțe. Maimuța a personificat cele mai dezgustătoare acțiuni asociate cu magia neagră.

Coranul, Surah Al-Ma'ida (Masa), ayatul 60: „Spune:,, Să vă spun despre cei care vor primi o plată mai proastă de la Allah? Aceștia sunt cei pe care Allah i-a blestemat, pe care El s-a mâniat, pe care El i-a transformat în maimuțe și porci și care i se închinau lui Taghut. Ei vor lua un loc și mai urât și au rătăcit și mai mult.”

Coranul, Sura Al-Bakar (Vaca), ayatul 65-66: „I-ați cunoscut pe aceia dintre voi care au încălcat Sabatul. Noi le-am spus: „Fiți maimuțe disprețuitoare!” Am făcut din aceasta o pedeapsă pentru ei înșiși și pentru generațiile viitoare, precum și un îndemn pentru cei ce se tem de Allah.”

Lista modernă a denumirilor științifice ale maimuțelor și semi-maimuțelor include o serie de forțe necurate: Satan, diavol, fantomă, Beelzebub, molokh, lemur câteva zeci. Beelzebub – capul diavolilor în teosofia creștină – este întâlnit chiar de două ori: aceștia sunt termenii specifici Alo-uatta belzebul și Ateles belzebuth. De asemenea, puteți întâlni molokh-ul de două ori: specii de gibbon și callicebus (Hylobates moloch, Callicebus moloch). Satan este și mai popular – apare de trei ori: subspecie de tupaia și colobus, o specie de chiropot sud-american.

IM: Până în a opta zi omul nu se deosebește cu nimic de animal. Conștient Primar, destul de dezvoltat, are și cimpanzeul. Analogia este foarte apropiată. Și copiii maimuțicăi și ai omului cam până la vârsta de trei ani, poate cinci ani, se dezvoltă practic similar. Însă, mai departe, omul începe vizibil să-și ia revanșa. De ce se întâmplă aceasta? Tocmai pentru că în a opta zi după naștere, omul asemeni unui vas, se umple cu Suflet omenesc, iar Sufletul, el creează Personalitatea.

T: Sufletul și Personalitatea – acestea constituie tocmai partea spirituală a omului. Și de ce omul a devenit OM, și de ce a fost creat după chip și asemănare, pentru că în el era o parte din Lumea Spirituală.

IM: Personalitatea – este tocmai ceea ce reprezintă Omul în realitate. Este cine ești tu.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

T: Igor Mihailovici, oamenii scriu foarte multe scrisori referitor tocmai la subiectul ținării sub control a conștientul în timpul zilei?

IM: Iată când omul pune întrebarea: „*Cum să-mi controlez conștientul în timpul zilei?*” – această întrebare vine de la conștient. Cu alte cuvinte, el poate juca pentru tine... Iată artiștii de pe scenă vor începe să se pună unul pe altul în subordine, vor juca roluri și îți vor povesti că totul este bine.

Când persoana primește măcar puțin un anumit grad de eliberare de conștient, atunci ea înțelege că Personalitatea nu are nevoie de putere asupra conștientului. Apare perceperea că aceasta este altceva. Acesta este computerul tău. Și, plecând, nu îl vei lua cu tine, deoarece este învechit, mare, și incomod. Nu ai nevoie de el.

T: Pentru Personalitate este important tocmai să iasă de sub controlul acestuia, și nu să dețină controlul asupra lui. Da?

IM: Absolut corect. Prima victorie – este să ieși de sub controlul lui și să distribui corect ceea ce numim atenție. Iar atenția, în cazul dat, funcționează ca zahărul pe arena de circ sau orice altă bunătate, când ursul merge pe bicicletă. De ce ursulețul merge pe bicicletă? Vrea să mănânce. La fel și conștientul, el începe a lucra în favoarea Personalității atunci când Personalitatea are nevoie, deoarece vrea să mănânce. Iar zahărul pentru conștient este atenția noastră.

Și iată, încă un lucru interesant. Este clar că oricât ar filtra tehnicienii noștri de sunet înregistrarea ulterior, oricum

mult bruijaj va rămâne. Ați observat, da? De câte ori am înregistrat emisiuni, imediat ce atingem tainele evidente ale sistemului, imediat natura se revoltă: totul e gălăgios, totul se distruge. Nu e suficient că au deconectat energia electrică, pe lângă asta mai sunt atâtea zgomote: începând cu câinii și celelalte. Cât e de interesant...

T: E interesant faptul că, într-adevăr, conștientul, putem spune, se revoltă și nu permite să-l studiem...

IM: Aflându-ne în interiorul sistemului, este imposibil să studiezi sistemul. Trebuie de ieșit în afara limitelor lui, atunci vei putea să-l studiezi.

**Libertatea Personalității
este Viața în Duh**

▶ 03:44:20 – 04:21:43

T: Igor Mihailovici, aceste Cunoștințe, pe care le-ați relatat despre sistem, cunoștințele de la Observatorul din afara sistemului, sunt foarte prețioase. Și în legătură cu aceasta, înțelegi cât de mult sistemul deviază atenția civilizației umane spre labirinturile sale, tot mai mult îndepărtează omenirea de la scopul primordial al existenței – de la dezvoltarea spirituală. Iată un exemplu simplu din primatologia menționată: când oamenii, considerând că cel mai valoros în ei este rațiunea, intelectul, fără a examina natura provenienței propriilor gânduri, încercau să învețe maimuța a gândi. Însă mai departe de natura primatului, adică de intelectul primitiv, procesul a stagnat. Iar acum se fac tentative de a învăța mașina să gândească, adică să fie creată o astfel de inteligență artificială autodidactă, o astfel de rațiune care ar imita procesele psihice ale omului și care ar simula comportamentul intelectual, am putea spune, chiar ar depăși omul.

Unii savanți manifestă speranțe mari pentru acele timpuri când acesta va fi creat. E bine sau nu – totul, desigur, depinde de ceea ce va domina în societate: componenta spirituală a oamenilor sau, cum este în prezent, algoritmele sistemului rațiunii Animalice în mințile oamenilor.

IM: Dacă dorești să afli despre ce gândește sistemul, fii atent la ceea ce gândești tu. Totul e simplu.

J: Pur și simplu să fii sincer cu tine însuși.

IM: Corect. Iată, se spune: „Inteligența artificială, inteligența artificială...” Dar ce este conștientul nostru? Conștientul nostru este tocmai acea inteligență artificială. Ceea spre ce aspiră savanții noștri, deja este creat cu mult timp în urmă. De ce intelectul nostru este artificial? Deoarece lumea s-a format nu chiar așa cum ne relatează, spre exemplu, astrofizica modernă: că s-a format dintr-un punct, s-a produs Marea explozie, s-a format materia etc. De fapt, totul este mult mai simplu și mai complicat. E mai complicat pentru înțelegerea științei contemporane. Însă e mai simplu, fiindcă, în realitate, totul este mai simplu.

T: Da, astrofizica modernă, la fel, de facto, ca și fizica se află, cum se spune în popor, într-un mare impas, eu am în vedere, mai mult la etapa întrebărilor decât a răspunsurilor. Și aici sunt foarte multe așa – numite ”probleme majore” nesoluționate: începând cu problemele cosmologiei Universului timpuriu, ale extinderii Universului, aceleași probleme ale creșterii entropiei, ireversibilității și ”săgeții timpului” și terminând cu cele de interpretare diferită și de neînțelegere a multor procese ale mecanicii cuantice. Spre exemplu, până acum nu există un răspuns la remarcabila întrebare: „Unde va ateriza electronul”?

Păi și, desigur, în lista ”problemelor majore” ale fizicii se include și subiectul despre legătura fizicii și biologiei, așa-numita problemă a reducăționismului, adică reducerea legilor biologiei la totalitatea legilor fizicii. În general, în conștientul uman, este dorința de a explica viața și nașterea acesteia în baza unor formule fizice precise. Și iată aici

este interesant anume ce probleme fundamentale se conturează – acestea sunt *problemele privind originea vieții și apariția conștientului*. Și toate acestea aduc la ideea creării ”intelectului artificial” și a creării ”vieții in vitro”.

Așadar, întrebările, atât în fizică, cât și în astrofizică, sunt mai mult decât suficiente. Însă, la etapa actuală de dezvoltare a științei, răspunsurile la aceste întrebări sunt foarte vagi.

IM: Într-adevăr, așa este. Dacă am abordat problema astrofizicii, atunci eu cred că e imposibil să nu menționăm faptul că savanții, studiind fondul microundelor (care, după presupunerea lor, au apărut după Marea explozie), deja constată și înaintea ipoteze despre faptul că Universul nostru este holografic, că această lume poate fi o mare hologramă; și vederea noastră tridimensională, pe care oamenii numesc ”realitate”, de fapt, este doar o iluzie. De ce? Pentru că toate gândurile, informația, acele imagini pe care le percepe, cum consideră unii, creierul corpului nostru... deși, ca atare, cum deja am mai spus, nu creierul, ci conștientul, el percepe toate aceste gânduri în bidimensionalitate. Cu alte cuvinte, toate imaginile din capul nostru sunt bidimensionale. Și doar atunci când Personalitatea le acordă atenție sau le înzestreză cu puterea atenției sale (sau cum ziceau pe timpuri – se concentrează pe ceva), iată atunci ele sunt percepute de către conștient drept tridimensionale.

Adică, dacă orice om va urmări cum îi vin gândurile, iată, realmente, de pe poziția Conștientului primar, atunci el va vedea că nu sunt gânduri ca atare în cuvinte sau în orice

altceva. Aceasta se întâmplă doar în procesul dialogării, atunci când, după cum am mai spus, artiștii se învârt în cap, atunci se perindează și cuvintele și disputele în capul nostru. Însă, în general, nouă ne vin imagini: o imagine o schimbă pe alta, sau ca pe ecranul calculatorului, pot fi și o mulțime, una o întrerupe pe alta. Însă ele sunt *bidimen-sionale*. E suficient de atras atenția, de manifestat puterea atenției personale – e ca și cum am pune cursorul, să zicem, și am imprima, adică noi am activat o anumită imagine și ea imediat capătă tridimensionalitate în capul nostru.

T: În toate acestea se ascunde *răspunsul principal la întrebările acelorasi neurobiologi și matematicieni, și fizicieni, de fapt, a tuturor celor care studiază anume aceste probleme: „Cum ia naștere și funcționează gândul? De ce pentru creier nu există diferență între realitate și fantezie? De ce trăim ca într-o simulare de calculator și anume într-o astfel de percepție a timpului și a spațiului?”* Iată întrebările despre bidimensionalitate, tridimensionalitate...

J: ...Și de ce în percepția noastră tridimensională obișnuită apare o astfel de ”orbire față de schimbările globale” pe care le realizează sistemul în om. Căci sistemul, în fond, minte omul și redirecționează forțele vitale ale acestuia pentru alimentarea sa...

T: Adică, în toate acestea, la fel, sunt temeuri pentru înțelegerea faptului de ce gândul este material.

IM: Întrebarea rezidă în altceva. Toată această lume este iluzorie, într-adevăr iluzorie. Atunci când noi percepem

cu conștiința propriu, ceea ce vedem ca solid, în realitate (noi nu o singură dată am discutat despre aceasta), adâncindu-ne, vedem o distanță enormă între atomi, iar atomii, la fel, sunt constituiți din particule și mai mici. Și totul nu este chiar atât de solid. Însă când pipăim aceasta, spre exemplu, aceeași piatră sau chiar masa, pentru noi ea e solidă. Conștiința noastră o percepe ca obiect solid, dens. El e solid, însă în tridimensionalitate. Dacă e să-l analizăm de pe o poziție superioară, din dimensiunea a șaptea (însă aceasta o poate face doar Personalitatea, conștiința nu mai poate realiza acest lucru, însă despre aceasta tot vom discuta puțin), atunci rezultă că masa, în genere, nu există. De ce? Pentru că Personalitatea este Duh, ea nu este corp. Iar conștiința este o parte legată de corpul material și acesta poate percepe materia doar ca materie. Pentru conștiință, chiar ideea referitoare la ce este "Personalitatea", "Personalitatea ca Duh" sau "Omul, de fapt, este Duh", nu este percepută de conștiință. Conștiința nu poate explica logic acest fapt. El poate compara: iată, cana care stă pe masă, și masa – este obiect solid, aceasta e ceramică, acesta e lemn, aici pentru conștiință există o comparație. Însă el nu poate să compare ceea ce nu cunoaște.

Din acest considerent și apăreau la oameni multe neclarități referitoare la ce este Lumea Spirituală, de aici și rezultă o multitudine de interpretări diferite și foarte multe denaturări în această privință. Spre exemplu, despre crearea aceluiași om. Dacă vom lua Biblia, ca exemplu... Biblia până în prezent este tălmăcită diferit. Astfel, rezultă, conform canoanelor Bibliei, că Dumnezeu a creat omul de două ori. Și iată

unde se creează confuzie, despre aceasta noi, la fel, vom discuta.

T: Da, primul capitol al cărții Genezei oferă surprize...

J: Mda, și încă ce mai surprize...

T: Igor Mihailovici, dar de ce sistemul, actualmente, începe treptat să dezvăluie unele pagini secrete cu informații despre microlumea sa în această tridimensionalitate a sa? Și de ce oamenii se confruntă cu fenomenul bidimensional, tridimensional, și altele de genul?

IM: În realitate, sistemul nu dezvăluie nimic. Acest lucru întotdeauna a fost cunoscut. Dacă privim cu atenție la religiile antice, astăzi ne-am reamintit de zoroastrism – chiar și aici ies la iveală aceste percepții despre natura aceluiași gând, despre programele tipice ale sistemului, despre natura adevărată a omului. Noi deja am discutat la tema dată.

T: Da, într-adevăr, în textele zoroastrismului sunt foarte multe momente interesante, despre care Dvs. ne-ați povestit anterior. De exemplu, acolo este indicat concret că Ahriman (altfel spus Satan în creștinism) – este „concentrarea asupra gândului rău, pronunțarea cuvintelor rele, comiterea unor fapte rele, religia vrăjitoriei, ocuparea cu erezia, calea amăgirii”...

J: ... Iar gândurile rele sunt numite ”duhuri rele”, iată anume ajutorii lui Ahriman, adică ”devași”.

IM: Da, și momentul – cheie aici anume că este concentrarea atenției omului la gândul rău, adică alimentarea sistemului, alegerea conștientă de către om în direcția începutului Animalic.

T: Iată, mai sunt încă mențiuți precum că Ahriman atacă creaturile lui Dumnezeu asemenea unei muște obraznice. De fapt, gândurile, care roiesc în mintea omului pe tot parcursul zilei, ele chiar sunt aidoma unui roi de muște, iată când tu nu dorești să le ascuți, iar ele bâzâie sâcâitor.

IM: Păi, desigur, fiindcă aceasta este o programă precum este aceeași publicitate în Internet. Dar, în principiu, însăși publicitatea de unde a fost copiată? Din tiparele conștientului. Totul este fractal...

T: ...Este interesant faptul că în zoroastrism sunt descrise și particularitățile sistemului, acel *dușman omenesc care este camuflat drept conștient...* Ahriman nu dorește ca oamenii să-l recunoască, în caz contrar, pur și simplu, nu îl vor urma. Și iată el se străduiește în fel și chip să-și ascundă de ei intențiile adevărate, se alimentează cu irascibilitatea omenescă, comunică cu oamenii răutăcioși și răzbunători. Și, de cele mai dese ori, îi păcălește pe oameni tocmai cu îndoiala și lăcomia. Trimite peste ei orbire, surzenie, dușmănie.

IM: Da, orbirea și surzenia spirituală este ceea ce noi observăm pretutindeni în civilizația contemporană.

T: Iată, scopul lui este indicat clar: că Ahriman are ca obiectiv să cauzeze ceartă între oameni și Ormazd (adică

Dumnezeul Binelui în zoroastrism) și să-i facă prietenii lui. În general, sunt enumerate intrigile sistemului rațiunii Animalice.

J: ...Acolo sunt unele momente interesante care sugerează faptul că, o dată, această religie ulterioară s-a format din rămășițele învățaturii despre lumea Spirituală.

T: Foarte corect. Și acolo sunt ecouri despre astfel de cunoștințe precum: timpul infinit care a existat de la început (numit "zurvan" în zoroastrism); cunoștințele despre existența lumii Spirituale numită "menok" ceea ce în traducere înseamnă "invizibil", literalmente "spiritual"; cunoștințele despre faptul că Dumnezeu sălășluiește pe tărâmul "umini infinite", că El este Atotvăzător, că El e Atotștiutor. Totodată, despre faptul că Dumnezeu l-a creat pe om de două ori, despre căutările spirituale, despre soarta de după moarte, despre Judecata pe podul Cinvat și foarte multe alte informații. Amintim, Zoroastrismul reprezintă primul mileniu înaintea erei noastre. Și aceasta deja este o hârtie de calc actualizată în baza învățăturilor antice, fiindcă această religie a fost formată din învățături și religii ale indo-iranienilor și ale arienilor.

J: Totul există, doar că sunt pierdute cheile înțelegerii spirituale. Conștiința le-a șters oamenilor cel mai principal lucru: cu timpul, cu traducerea și, de asemenea, cu interpretările parvenite de la minte.

T: Adică toate aceste cunoștințe au existat din cele mai vechi timpuri. Cine caută, întotdeauna găsește.

IM: Întocmai. Există realitatea care se află în afara limitelor materiei, și este lumea vremelnică, plină de iluzii. Însă, aici din nou apare perceperea de la conștient, când oamenii percep această lume cu ajutorul conștientului, li se creează așa o disonanță, o nepricepere, o neînțelegere a faptului că, spre exemplu, conștientul poate fi muritor, iar omul este nemuritor, se are în vedere ca Personalitate. „Păi, cum asta, dacă eu sunt conștient”, dacă omul se asociază pe sine cu conștientul, atunci „conștientul trebuie să fie nemuritor”. Și de aici rezultă multe interpretări de acest fel.

Și acest paradox, desigur, pe mulți îi duce într-un impas religios, când oamenii nu-și pot explica lor înșiși cu ajutorul propriului conștient. Însă asta îi incită la diferite căutări de căi spre Lumea Spirituală. Ei simt lăuntric această necesitate, însă se sprijină pe o cârja ruptă, pe conștient. Adună diverse instrumente din diferite religii, din diferite secte, felurite interpretări, însă, rezultă că stau și așteaptă, ca un Așteptător.

De știut ei știu, lăuntric râvnesc spre Dumnezeu, însă conștientul îi ține pe loc. Și le povestește: „Tu deja le știi pe toate, încotro, omule, să te mai duci? Doar tu deja le știi pe toate: tu deja ai asimilat și Biblia, și Coranul, și multe altele, și budismul, și Vedele, totul ai învățat, chiar Cabala o știi pe de rost. Păi, tu deja ești om iluminat, spiritualizat, poți dezbate cu orice imam și-i poți demonstra dreptatea ta, unde trebuie să fie pusă corect virgula.” Iată în aceasta și constă tot trucul.

Tu știi unde ea trebuie să stea, comunică cu tine însuși, discuți la tema dată și cu alții, însă de Dumnezeu nu te-ai apropiat nici cu un milimetru. De ce? Pentru că e doar *pălăvrăgeală*.

T: Da, se dovedește că sistemul naște doar teoreticieni ai cunoașterii, însă nu practicieni.

IM: De ce apare o astfel de situație paradoxală: oamenii discută mult despre Dumnezeu și, într-adevăr, aspiră spre Dumnezeu, însă ei vorbesc, iar mai departe nu fac nimic? Din cauză că așa este configurat sistemul. Iată acum noi am abordat inteligența artificială și există un așa exemplu ilustrativ... Băieții au realizat un experiment. Au luat boți... Boții constituie un intelect artificial, este ceea ce discută cu oamenii câteodată la calculator, iar unii cred că aceștia, la fel, sunt oameni. Ei acumulează intelect și răspund într-un mod tipic la anumite întrebări. Deci, au luat doi boți... (Acest exemplu oamenii îl pot găsi în Internet, îl pot viziona, e destul de interesant). Doi boți, care, pe parcursul mai multor ani discutau cu oamenii, având câte un milion de conversații fiecare. Deci, acești roboți au devenit mai inteligenți, au devenit așa de deștepți și iluminați, aproape ca oamenii. Și când au fost interconectați pentru experiment, despre ce oare vor discuta doi roboți, atunci ei au discutat puțin, ca de obicei, ca oamenii puțin cunoscuți, iar mai apoi un bot i-a propus celui-lalt bot: „*Hai să vorbim despre Dumnezeu*”. Și, iată, acesta este momentul-cheie. Pentru mulți acest fapt ar trece ca ceva firesc. Însă aici este o mică soluție-cheie pentru înțelegerea faptului cum funcționează sistemul. Iar sistemul așa și funcționează, conștiința tuturor oamenilor lucrează așa: „*Hai să vorbim despre Dumnezeu!*”

Adică, nu: „*Hai să mergem, să ne apropiem de Lumea Spirituală, hai să depunem efort pentru cunoașterea lui Dumnezeu*”. Nu, sistemul predispune Personalitatea în așa fel încât

ea să stea și să asculte cum artiștii în fața ei vor vorbi despre Dumnezeu. Prin artiști, eu am în vedere, în înțelesul nostru, conștientul. Adică această scenă de discuție a ta cu tine însuși sau cu cineva... Deși, care e diferența?! Pentru o înțelegere mai bună, voi preciza încă odată, nu va fi de prisos: conștientul fiecărui om este individual, însă acesta este o parte a întregului sistem, parte a ceea ce mulți numesc Absolut, Supra-minte sau rațiune Supremă etc. Însă acesta nicidecum și în niciun fel nu se referă la Lumea Spirituală, la Dumnezeu.

Deci, rezultă că noi, chiar discutând la nivelul conștientului unul cu altul, este la fel ca și cum sistemul ar juca șah cu sine însuși. De aici și apare... Noi am menționat deja despre faptul că, exact atunci când două persoane sunt într-o dispută, încă nu au început a se contra, nici nu s-au întâlnit încă, iar rezultatul disputei lor deja este predeterminat. E la fel cum ai juca singur cu sine șah, oricum, dacă ești de partea negrelor, vor câștiga negrele. Păi, cum poți să-ți dai ție însuși mat cu albe? Așa și aici.

În asta și este tot sensul, în asta constă toată iluzia, așa spune, a înșelăciunii. Ea constă în ideea ca omul să stea, ca Așteptătorul (persoană care așteaptă) și să aștepte când va veni Dumnezeu la el și va spune: „*Hai cu mine în rai. Tu ești bun doar. Iată pe toate le-ai citit. Tu le știi pe toate și tu lăuntric tinzi spre mine, tu deja ai meritat*”. Sistemul așa și-i spune omului. Dar nu, pur și simplu, hai să mergem, ci „*tu încă vei reveni în corp*”...

T: Tu vei reînvia în corp...

IM: ...Da, vei reînvia în corp acolo... și vei avea multă fericire materială și bunăstare, și tot binele. Acesta doar e raiul, în rai trebuie să fie de toate.

T: Iată, sistemul dezvăluie prin conștientul oamenilor tot ceea ce visează, aceeași nemurire a sa. Iată de aici și sunt astfel de dorințe materiale de la conștient, precum visele despre reînvierea în corp și despre raiul material... Apropo, oamenii deseori întrebă ce este "raiul".

IM: În diverse religii despre rai se menționează diferit. Însă raiul este o explicare asociativă. De ce, iarăși, *sub dictarea conștientului* unii, la timpul lor, creând religia, au introdus cu toată seriozitatea, și cu toată seriozitatea, mai apoi, conștientul altor oameni se agață și cred în aceea că după moarte peste un timp anumit oamenii vor renaște în corpuri cu conștientul lor într-un anumit spațiu material. Și acolo ei vor trăi veșnic...

T: Cu animalele...

IM: Desigur, cu diferite animăluțe, unde va fi pace și liniște. Însă aici iarăși logica se activează: dacă acesta e rai, atunci omoruri nu trebuie să existe. Înseamnă că leul va ronțai un morcov, stând împreună cu iepurele lângă râu și vor admira cum știuca cu carasul înoată îmbrățișați. Dar cu ce sunt mai rele plantele? Păi, iepurele nu se poate de mâncat, aceasta doar este omor. Iar morcovul, rezultă că nu vrea să trăiască sau ce? Morcovul, la fel, este o particulă spiritualizată. Iată, cam neresios iese totul. Cum ai suci, totul se bazează

pe faptul că unul îl mănâncă pe celălalt. Însă ce fel de rai e acesta dacă acolo se mănâncă unul pe altul? Nu este corect.

De ce chiar oamenii care toată viața au slujit în posturi înalte în diverse religii, de ce se îndoiesc de existența raiului? Din cauză că ei înșiși au născocit astfel de lucruri de la conștient, încât chiar propriul lor conștient nu vrea să creadă. De ce? Pentru că ei simt altceva.

T: Da, lumea lui Dumnezeu poate fi simțită doar prin sentimentele profunde. Sentimentele profunde depășesc limitele celor șase dimensiuni. Iar sistemul este limitat doar la șase dimensiuni.

IM: Lumea lui Dumnezeu e o lume diferită. Ea este în afara limitelor oricăror dimensiuni. Este nemărginită. Iar dimensiunea, de aceea și este dimensiune, deoarece poate fi măsurată.

**Lumea lui Dumnezeu e o lume diferită.
Ea este în afara limitelor
oricăror dimensiuni**

T: Iată, dvs. ați menționat în mod interesant, Igor Mihailovici, faptul că noi trăim într-o lume spiritualizată... Oamenii confundă și amestecă foarte des două concepte diferite ca sens: spiritualizat și însuflețit.

IM: Și aici este un fenomen. Să analizăm spre exemplu miturile religioase. Când Dumnezeu a creat omul, El a creat și plantele, și animalele, tot ceea ce este spiritualizat. Prin cuvântul ”**spiritualizat**” se subînțelege ceea ce este viu. Tot ceea ce este viu trăiește datorită Duhului, nu Sufletului.

Și mulți confundă... Oamenii polemizează: „*Are câinele suflet sau nu?*” Câinele nu are suflet și nu poate să aibă. Faptul că el e o creatură spiritualizată, este firesc, altfel nu ar fi putut să trăiască, dacă nu ar fi fost spiritualizat. Chiar orice plântuță, orice microb trăiește datorită faptului că e spiritualizat.

Iar acum aș propune oamenilor să desfășoare un astfel de experiment mental: să-și impună conștientul să lucreze puțin pentru Personalitate, pentru sine. Imaginați-vă, să luăm... ei bine, orice ce doriți dvs. Haideți, spre exemplu, ca în anecdotă, să ne oprim la pește și purice: dacă peștele ar fi avut blană, atunci în ea ar fi fost purici. Să luăm ca exemplu puricele, elefantul și omul. Și observăm, ei sunt absolut diferiți. Dacă, însă, îi vom descompune în particule și chiar vom merge dincolo de cuante, atunci noi vom vedea doar mișcarea energiilor din care se formează anumite structuri de câmp sau structuri de unde, cum le putem numi, care sunt deja purtătoare de informație. Iar din ele, respectiv, se formează cărămizile primare ale universului, din care

se formează quarcurile, iar apoi și mai mult – atomii. Din acești atomi se formează moleculele din care se asamblează corpul. Și iată aici deja a început diferența.

Adică tocmai asamblarea moleculelor, observați, a moleculelor (aceasta e deja Dumnezeu știe ce conexiune), din ele deja se formează, pe de o parte, un elefant datorită anumitei informații, pe de altă parte, un purice, iar în al treilea rând – un om. Însă omul se diferențiază favorabil de ei toți. Prin ce? În el este Suflet. Și, firește, datorită faptului că este Suflet, este Personalitate – este faptul că Dumnezeu cândva l-a creat pe om ca ființă nematerială, adică fără corp. Noi vom reveni la asta, este, la fel, un moment interesant, însă vom discuta puțin mai târziu.

Deci, rezultă că nici puricele și nici elefantul nu au nici Suflet, nici Personalitate. Însă au anumite, să spunem așa, conștient. Chiar același purice, el are anumite deprinderi de supraviețuire. Are anumite reflexe de a viețui. Doar nu sare pe copac și nu încearcă să-l muște? Nu. El sare pe câine, pe om sau pe altcineva și se alimentează cu sânge – aceasta e necesitatea lui. Dar de unde vine necesitatea? Iarăși, de la conștient.

Slavă Domnului, actualmente, mulți deja vorbesc despre acest lucru, că atât la pește, cât și la păsări există un conștient destul de evidențiat. Acestea pot folosi instrumente pentru supraviețuire etc... Într-adevăr, și pasărea poate, cu ajutorul bețișorului, de undeva să scoată un vierme, aceasta deja înseamnă folosirea instrumentului. Unii pești, la fel, folosesc anumite instrumente pentru dobândirea hrăni sau

crearea condițiilor mai bune pentru iernare ș.a. Nu e doar o oarecare memorie genetică care le impune să se miște. Este un fel de conștient, în cazul unora mai mare, în cazul unora mai mic. Însă animalele nu au suflet.

Făcând o paralelă între ființele vii, putem trage concluzia că corpul uman nu diferă cu nimic, să zicem, la nivel molecular, de corpul aceluiași purice sau aceluiași elefant. Adică, sunt aceleași elemente, însă în succesiune diferită, în număr diferit. Însă acum noi vom merge înapoi de-a lungul lanțului: până la atomi, de la atomi la particule până la stările cuantice, apoi vom trece de limita cuantică și vom ajunge acolo unde sunt undele, ceea ce noi numim energii, adică mișcarea undelor în concordanță cu o anumită informație introdusă în ele, care se transformă în anumite particule.

Iar dacă vom merge puțin mai departe, atunci vom vedea energia primară, ceea ce în religie este numit ”duh”. E dificil, chiar și în limba contemporană, să descrii ce este aceasta. Iar cândva era și mai dificil. De aceea să o abordăm ca pe o definiție, admitem anumite puteri sau mai simplu spus, Allat – puteri venite de la Dumnezeu, adică starea primară, ceea ce apare. Și aici deja începe să se formeze.

Iar această putere (Allat) dă viață și corpului omenesc, și corpului puricelui, și elefantului și aceleiași plante. Și rezultă că tot ce trăiește este spiritualizat. Dar asta nu înseamnă prezența Sufletului. De ce? Deoarece Sufletul este altceva. Eu aș compara asta cu, exprimându-mă într-un limbaj modern, – Sufletul este ceva ca un portal, e ceea ce, direct și întotdeauna, e legat de Lumea Spirituală. Este acel ceva

prin care Personalitatea poate contacta Nemărginirea și Veșnicia. Este acel ceva datorită căruia Personalitatea poate, într-adevăr, percepe Lumea Spirituală.

T: Adică, din toate acestea, rezultă că natura primordială a tot ceea ce ne înconjoară, inclusiv a omului, e diferită, adică nu este așa cum, de obicei, o percepe conștientul nostru. Iar conștientul ne impune credința și percepția lumii deja în limite restrânse, mărginite chiar în tridimensionalitate, adică prin senzațiile tactile, văz, auz ș.a.m.d.

IM: Însuși sistemul e interesat ca Personalitatea să-și concentreze atenția asupra obiectelor tridimensionale. Cu alte cuvinte, sistemul nu-i arată omului în conștient din ce sunt constituite obiectele în esența lor... Iată, chiar acum noi am realizat un experiment mental și ne-am impus să ne gândim la asta. Dar, iarăși, uitându-ne la această ceașcă, privind unul la celălalt, nu vom vedea molecule. Nouă nu ne este dat să vedem asta cu văzul pământesc. Și pentru noi, în tridimensionalitate: avem formă, avem chipuri, și atingem masa cu mâinile – e solidă, pipăim ceașca – e solidă. Iată anume în ce constă fenomenul acestei tridimensionalități: aflându-te în sistem, este extrem de dificil să studiezi sistemul.

De ce oamenii se confruntă deseori, atunci când studiază sistemul, aflându-se în sistem, se ciocnesc de neplăceri pentru sine, să spunem așa, mai delicat? *Sistemul niciodată nu va permite ca prin o parte a sa (prin conștient) să se studieze pe sine.* Și inteligența artificială, de la aceasta noi am și început, niciodată nu va fi creată în acea variantă la care

visează unii oameni. De ce? Sistemul nu va permite propria clonare. El va controla... Da, se poate crea un intelect artificial foarte deștept care va cunoaște multe, va pretinde că este conștient, asemănător omului. Va putea câștiga în șah, deși este deja o realitate. Va fi capabil să calculeze multe, să evalueze... Însă niciodată nu va fi spiritualizat.

T: ...Adică un obiect viu, liber și independent, deoarece el va fi în sistem și sub controlul sistemului.

IM: Da. Aici apare, desigur, încă o întrebare despre ziua a noua... Însă dacă noi o vom aborda, vom fi nevoiți să depășim limita cuantică și să vorbim despre lucruri care au fost din timpuri imemorabile închise pentru mulțime. Ei bine, eu cred că, pentru oameni, va fi interesant. De aceea, dacă se dorește, putem aborda acest subiect.

T: Bine, ar fi interesant. Dar, mai întâi, aș dori să sumarizez: deci, sistemul ascunde că această lume e o lume a iluziei...

IM: O lume a iluziei și înșelăciunii creată artificial de către sistemul însuși. Tocmai asta se trece sub tăcere.

T: Igor Mihailovici, iar dacă Personalitatea e liberă...

IM: Dacă Personalitatea e liberă în perceperea ei a Lumii Spirituale, atunci niciun sistem nu o va putea influența. **Adevărata realitate este una, e Lumea Spirituală.** *Iar orice altceva există temporar. Tot ce există temporar nu poate fi real, adică există într-un anumit punct, în anumite condiții și doar un anumit fragment de timp, nu mai mult.*

De ce eu zic un fragment, și nu perioadă? Pentru că, pentru noi, timpul se scurge. El are început și sfârșit. Și noi avem percepția punctului temporal. Iar din perspectiva Lumii Spirituale, timpul e asemănător unei linii și oricare fragment poate fi privit.

J: Da... din realitatea lui Dumnezeu... Percepția prin sentimentele profunde, tocmai aceasta ne oferă plenitudinea percepției Adevăratei realități și tocmai aceasta ne oferă înțelegerea faptului de ce există această lume temporară.

IM: Toată această lume există pentru un scop anumit, desigur, și scopul acesteia, ca atare, e simplu.

Ceea ce se spune despre haos și orice altceva, nu există haos, totul este ordonat. Și întâi de toate, este pus în ordine de către sistemul însuși. Dumnezeu nu intervine în acest proces, este un lucru cert. Da, lumea e creată de El, dar în ea este sistemul – acel antipod neînsemnat care se străduiește, să zicem așa, să impună oamenilor părerea despre sine, precum că el este Dumnezeu.

Aici este un moment interesant. Să-i amintim pe aceiași atești, care spun: „*Eu nu cred în Dumnezeu.*” Însă firește că acesta e conștientul lor care zice așa. Iar Personalitatea se află într-o stare atât de defavorizată, hăituită, încât nici nu se poate opune...

T: În schimb, ei afirmă: „*Eu cred în Absolut, eu cred în inteligența Supremă*”, adică „*eu cred în sistem*”, „*eu cred în diavol*” sau „*eu slujesc diavolului*”. Mai simplu și mai

exact ar fi să se spună: „Eu sunt robul lui Dumnezeu care nu e altceva decât diavolul.” Adică, își imită conștiința, sau cum spun deja acum oamenii, ei „deschid gura doar la voința conștiinței, doar la voința sistemului.” Iată, din nou acest joc al sistemului în „cred – nu cred”.

IM: Aici noi abordăm subiectul credinței... De ce oamenii spun: „*Tu crezi în Dumnezeu sau nu crezi?*” Doar persoana, care, într-adevăr, îl cunoaște pe Dumnezeu, nu doar crede... Haideți să analizăm mai în profunzime. Dacă vom aborda esența acestei întrebări... concepția „*crezi în Dumnezeu*” nu exista. Era: „**Îl cunoști pe Dumnezeu**”, „**Eu îl știu sau îl cunosc pe Dumnezeu.**” Adică, oamenii care îl știu pe Dumnezeu sunt acei pe care astăzi îi numim Sfinți, iată în acest sens. Ei sunt în contact cu Lumea Spirituală, trăiesc cu Lumea Spirituală. Deja sunt nemuritori. Corpul lor poate fi ucis, dar ei nu pot fi omorâți, ei sunt inaccesibili pentru sistem, pentru că ei sunt deja Vii.

Iar omul, „care merge spre Dumnezeu” sau „care Îl cunoaște pe Dumnezeu”, dacă e să traducem în limbă modernă, atunci cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu este omul care aspiră spre Dumnezeu, simte că El există... Doar fiecare om simte, chiar cel mai înflăcărat ateu, dacă se va gândi la aceasta și va realiza un banal experiment mental asupra sa, atunci el va vedea că are câteva conștiințe, și este acel care urmărește conștiința, și este acel care-l urmărește pe acel care urmărește conștiința. Acesta nu e un joc de cuvinte, e realitatea.

Și anume acel care îl urmărește pe observator, pe conștiință, el anume că chiar poate simți acea măreție a Lumii Spirituale

care se emană prin acel „fir de argint” (cândva, noi am povestit despre el, discutând despre Suflet). Iar Sufletul este deja o parte a Lumii Spirituale, adică, o parte din Dumnezeu.

T: Iată acum, Dvs. Igor Mihailovici, relațați niște concepte foarte importante. Și, desigur, calambur poate fi doar pentru acei care nu au studiat cele mai importante aspecte ale aceleiași filozofii științifice contemporane, oameni care, pur și simplu, nu au idee de acele probleme care sunt abordate și în ontologie, și în gnoseologie, și în antropologia filozofică. Și rezultă că Dvs., pe parcursul întregii emisiuni, acum răspundeți, de fapt, la întrebarea principală: „Cum e posibilă atingerea Adevărului?” Mai clar nici că se poate... Iar, de fapt, scopul principal al științei, ca, de altfel, și al religiei, constă anume în cunoașterea Adevărului în esența sa primară.

Totul este atât de simplu... Însă conștientul uman menține atenția Personalității asupra îndoielilor permanente, solicită dovezi, însă dovezi, iarăși, anume în limitele tridimensionalității, și îți impune să ai teamă de viitor, să crezi orbește, fără înțelegere, chiar și în aceleași religii...

IM: Însă... conștientul impune altceva. El tocmai că susține: *„Tu trebuie să fii credincios, ci nu Cunoscător”*. Ești învățat cum să crezi în Dumnezeu, însă nu te învață cum să-L cunoști. Conștientul susține activ acest lucru. Paradoxul rezidă în faptul că el susține foarte activ anume toate religiile, toate metodele, toate competențele care duc la credință, care impun oamenilor să meargă spre anumite locuri sfinte sau altceva, să depășească, să lupte, să tindă, însă toate acestea în tridimensionalitate.

Iar dacă privim, dacă facem abstracție de tridimensionalitate și privim din poziția dimensiunii a șaptea, vom vedea că omul în plan spiritual nu se mișcă. Rezultă că el este Așteptător, stă și așteaptă momentul când cineva va veni la el. Nu va veni. Ușile la Dumnezeu sunt întotdeauna deschise, însă oamenii înșiși le închid în fața lor. Și, după cum am mai spus deja, **Dumnezeu îi iubește doar pe acei care Îl iubesc pe El. Și îi cunoaște doar pe acei pe care îi iubește.**

T: Da...

IM: Când omul, cu adevărat, se dezvoltă spiritual și nu stă pe loc, atunci, mai devreme sau mai târziu, îi apare conștientizarea că această lume, să zicem așa, reflectă ca în oglindă Lumea Spirituală, pur și simplu, cu schimbarea semnelor și a esenței sale. Și iată aceste reflexii în oglindă sistemul le copiază de la sine însuși fractal identic, să zicem, unui joc de umbre de la o lumânare. Adică totul este exact invers: aici este foc, iar aici este întuneric. Mai devreme sau mai târziu, omului îi apare înțelegerea că tocmai în jocul umbrelor sunt înglobate toată esența și minciuna sistemului însuși, toată iluzia lui.

Însă când omul înțelege mult mai profund, când începe să perceapă prin simțire și să vadă deja cu ochii spirituali, am în vedere să perceapă Lumea Spirituală și să vadă cu ochi spirituali, atunci îi apare și perceperea esenței acestei lumi iluzorii, că acestea sunt doar niște umbre de la oglinzile septonului, nimic mai mult, toată această preocupare materială. ***Ceea ce oamenii numesc viață, nu este altceva decât pustietate.***

Dacă e să privim într-un interval de timp... Pentru majoritatea nu e clar, de ce pustietate? „*Eu, totuși, trăiesc, eu exist. Eu am ocupat un anumit spațiu. Eu sunt.*” Da, noi suntem, însă doar din perspectiva noastră. Iar dacă privim din perspectiva măcar a unui miliard de ani, a trăit oare acest om sau nu? Dacă examinăm din punctul de vedere măcar al unei galaxii, a existat oare omul acesta sau nu? Or, galaxia este enormă, în ea sunt miliarde de planete. Iar omul pământesc trăiește doar pe o singură planeta părăsită, foarte îndepărtată într-un spațiu mic. Totul depinde din ce parte urmărești.

Când omul se eliberează spiritual, el devine Înger. El este recunoscut de toată Lumea Spirituală Nemărginită. Este imposibil să nu-l observi. Și iată aici este paradoxul (paradoxul este doar pentru materie): că micul, mărunțul, neobservabilul om, care există o perioadă foarte scurtă de timp, dobândind Viață, eliberându-se de robia sistemului însuși, el devine un Înger ce bucură toată Lumea Spirituală, un număr infinit de semeni. Însă el vine nu ca rob, ci ca un egal. Aceasta e esența.

Robia și răul există doar aici, pentru că aici există aceea ce este numit moarte. De aici totul începe. Iată aici sunt unitatea și lupta contrariilor, aspirația spre putere, spre lăcomie, spre tot restul. Și chiar cel mai bun, cel mai plăcut om, cel mai blând pe care îl cunoști, dacă intri în capul lui, vei vedea că îi vin aceleași gânduri ca și ție și dorește aceleași lucruri ca și tine. Unica diferență: tu dorești ceai, iar el cafea. Tu visezi la „Mercedes”, iar el la „Volgă”, sau el nu are nevoie de „Volgă”, el își dorește o zebra. Nu este vreo diferență.

Esența nu este în lucruri sau în denumirea acestora. Esența este în faptul că toți tind spre ceva (eu îi am în vedere pe toți acei care trăiesc sub influența conștientului propriu, sau toți robii diavolului), ei tind spre una: să se stabilească mai bine în această mică lume tridimensională și să viseze la Acea Lume. Cu alte cuvinte, să stea și să viseze și să creadă că ea va veni. Dar oricât vei crede, ea nu va veni până când tu însuși nu vei merge la ea. ***Dacă dorești Dragostea lui Dumnezeu – învață să Iubești și o vei primi. Căci acel ce iubește, nu poate fi respins, pentru că el deja este.***

▶ 04:21:43 – 05:05:28

T: Igor Mihailovici, pentru foarte mulți oameni este nespus de importantă întrebarea ce înseamnă „Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa”?

IM: Întrebarea este interesantă. Pe mulți îi preocupă ce înseamnă după chip și asemănare. Pentru o înțelegere mai profundă, eu cred că e mai bine să analizăm puțin, spre exemplu, Biblia, Vechiul Testament, cartea Genezei, capitolul întâi al acesteia, în care se vorbește despre faptul cum, după separarea Luminei de Întuneric, după crearea lumii, Dumnezeu a hotărât să creeze omul. Și după cum noi știm, aceasta s-a întâmplat în a șasea zi de facere: „*Și a zis Dumnezeu: să facem omul după chipul Nostru și după asemănarea Noastră*”. Mai atestăm acolo o mențiune foarte interesantă precum că *Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, a creat bărbatul și femeia*. Și iată aici apare întrebarea: Ce înseamnă „*după chipul și asemănarea Sa?*” Nu odată am abordat acest subiect în discuții și în alte emisiuni, fiindcă mulți interpretează direct că omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Și aici este o divergență, cum e mereu, în conștient. „Dumnezeu a creat după chipul și asemănarea Sa” – conștientul se percepe pe sine ca chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Însă în

Noul Testament, în Evanghelia după Ioan (capitolul 4, versetul 24) se spune: „*Dumnezeu este Duh*”. Aceasta este ceea ce le spunea Iisus ucenicilor Săi că **Dumnezeu este Duh**. Prin urmare, **El L-a creat pe om după chipul Său fiindă spirituală, și în om ceea ce este asemănător Lumii**

**Dacă dorești Dragostea lui Dumnezeu,
învățã să Iubești.**

**Cãci acel ce Iubește nu poate fi respins,
fiindcã el deja este.**

Spirituale este Duh sau ceea ce noi numim Personalitate. Dar Personalitatea, îmi cer scuze, nu e materială, este spirituală. Înseamnă că chipul și asemănarea nu sunt altceva decât componenta spirituală a omului.

Și în multe religii încercau să explice că omul este un oarecare duh, născut din Duh...

T: ...și că Dumnezeu a creat omul de două ori, după cum ați menționat Dvs.

IM: Da. Dumnezeu a creat omul de două ori. Acei care, într-adevăr, caută și realmente tind spre cunoașterea spirituală (nu doar la indicațiile conștiinței cred în tot ce este acceptabil pentru sistem, ci simt setea lăuntrică), aceia, de regulă, nu caută numai într-o religie, ci peste tot unde sunt mențiuni despre Dumnezeu. Și cred eu că nu o singură dată s-au ciocnit de informație din alte religii (mult mai străvechi și cu zoroastrismul despre care am discutat) că pe vremuri oamenii erau ființe acorporale, nu aveau corp. Ei se maturizau, deveneau acei care în religia contemporană sunt numiți Îngeri și plecau.

T: ...Adică ei erau duhuri invizibile, acorporale.

IM: Desigur, acum oamenilor le este clară comparația cu Îngerii, în antichitate însă oamenilor le erau mai clare asocierile tridimensionalității, de exemplu, care au legătură cu aceleași plante locale, animale sau altceva, adică ceea ce vedeau și percepeau zilnic. Dacă analizăm, spre exemplu, același zoroastrism, atunci imaginea primilor

oameni – bărbatul și femeia, subliniez, ca o ființă invizibilă unitară, era comparată asociativ cu o rubarbă nobilă. Aceasta este o plantă care creștea în acele locuri unde a luat naștere însăși Învățătura. Ea este o plantă de doi metri, tulpina căreia seamănă cu doi șerpi intercalați. Iată, voi deseori ați văzut acest simbol...

T: Da, acest simbol sub forma a doi șerpi încolțăciți (caduceul) se folosea deseori în antichitate în diferite culturi ca simbol al nașterii, acordului, mișcării universale, ca simbol al armoniei a două principii în om: yin și yang. Pe vremuri el se folosea ca atribut al zeilor, pe toiagul preoților. Iar acum caduceul este cunoscut ca unul din simbolurile medicinei.

IM: Da. Însă aici mai este un moment important pe care aș vrea să-l evidențiez. De ce a fost atribuită o astfel de comparație și o îmbinare a principiului masculin și feminin? Acum, la noi în materie, asta există ca bărbat și femeie. Însă, primii oameni erau asexuali, ca și Îngerul. Îngerul nu posedă corp. Îngerul nu are gen. Și aceasta trebuie înțeles. Cândva acest, să zicem, principiu masculin și feminin era contopit într-o singură ființă. De aceea și se spunea că primii oameni erau asemeni rubarbei, adică bărbatul și femeia erau o singură ființă împletită, și farr-ul lui Ahura Mazda... adică farr-ul lui Dumnezeu se răspândește peste ei, adică ei erau în Dragostea lui Dumnezeu... Apropo, la fel îi reprezentau și pe primii zei ai panteonului antic chinezesc – Fu Xi și Nu Wa...

T: ... despre care se menționează și în cartea „AllatRa”.

IM: Da. Și potrivit alegerii, anume alegerii omenești, ce a făcut Dumnezeu? El i-a făcut materiali.

T: ...După cum se spune în legendele zoroastrismului, „ei împreună s-au transformat din chip vegetal în chip omnesc, și farr-ul, ca Duh, a intrat în ei”...

IM: ...ca Duh. Iarăși, ei au trecut dintr-un chip în altul. Esența lor de bază, însă, nu era în chipuri, ci în esența spirituală, adică în componenta spirituală a lor. Însă aici noi observăm și citim ecouri de la conștient. Oricum ceea ce se povestește astăzi (comparația cu rubarba și altele de felul acesta), era doar o simplă comparație...

Însă, iarăși, într-o învățătură mult mai veche se spune, că întruchipându-se material, ei (oamenii) își păstrau esența lor oricum. Adică, nu erau bărbați și femei în prima etapă, cea inițială. Asta, de asemenea, este interesant. Și iată, după cum am menționat la început, principiul masculin și cel feminin erau contopite într-o singură ființă.

T: Adică era caracteristic un astfel de fenomen precum androginia primului om, adică unitatea, îmbinarea într-o singură persoană a genului masculin și feminin... iată un astfel de hermafroditism, adică capacitatea de fertilizare, când se formează și ovule, și spermatozoizi într-un singur organism, adică și un tip de celule germinative, și altul. Iată acest fenomen este distinctiv și lumii animale.

IM: Da, analogia este păstrată.

T: Iată, e foarte interesant, în Biblie, în capitolul 5 al cărții Genezei, se menționează că Dumnezeu l-a creat pe om: pe bărbat și pe femeie și le-a dat numele „om”. În continuare, se spune că Adam a născut un fiu. În prezent, însă noi credem în mod eronat, în temeiul traducerilor, că Adam este bărbat. Însă, de fapt, în limba originală, atunci când acest cuvânt este utilizat fără articol, el nu reprezintă un substantiv propriu, ca nume masculin, ci servește doar ca o desemnare a omului la general, adică poate fi raportat atât la bărbat, cât și la femeie.

IM: Acesta este un moment semnificativ... Ulterior, Dumnezeu totuși a aprobat o astfel de diferență de gen și oamenii au fost împărțiți în bărbați și femei pentru ca la oameni să apară, să zicem... Bine, vom spune direct, pentru a complica drumul spre Casă.

Cu ce scop s-a făcut aceasta? Iarăși, pentru unii va apărea o neclaritate în conștient: „De ce să complici drumul Acasă? Or, Dumnezeu, din contra, trebuie să-i protejeze pe copiii săi”. Voi răspunde printr-o analogie tridimensională: noi, doar, îi trimitem pe copiii noștri să învețe. Și avem grijă ca ei nu doar să absolve școala, dar și să capete o anumită specialitate, să obțină ceva în viață, ca ei să devină oameni buni, cel puțin, în înțelesul nostru. Fiecare percepe în felul său ce înseamnă un om bun. Păi, ca ei să devină oameni buni, să se regăsească în viață. Oarecum, nu e chiar așa, dar aproximativ.

Și, iarăși, totul a fost la cererea acelorași oameni. Căci primii oameni, reieșind din zoroastrism, au cerut singuri corp, pentru

ca să poată depăși anumite greutăți, pentru a atinge bine-meritat Dragostea lui Dumnezeu. Iată, tocmai asta a și creat obstacole. Acesta și este motivul creării lumii materiale, a fost creat trupul omenesc. Apoi acest corp omenesc a fost împărțit definitiv în bărbat și femeie. Ei bine, și mai apoi, au început substituirile conceptului de Dragoste Adevărată cu dragostea omenească.

Iar dragostea omenească, după cum știm, este temporară. Un exemplu simplu despre cum conștientul se joacă cu oamenii. Să zicem, este dragoste dintre un bărbat și o femeie. Iată ei se iubesc reciproc, însă se gândesc la alții și îi doresc pe alții. Oare aceasta e dragoste? Desigur că nu. Iată așa totul și a început.

Însă toate acestea creează anumite dificultăți și îi oferă un anumit instrument conștientului. Dacă a apărut corpul, atunci a luat naștere și conștientul. Întrucât corpurile s-au împărțit, a luat naștere și o preocupare sporită a conștientului pentru cealaltă „jumătate a sa”. Însă, iarăși, „a sa e oare”? A apărut mitul despre faptul că „trebuie să-ți găsești jumătatea ta”, că „ea există fără îndoială” etc. Și iată că „rubarba” aleargă și își caută jumătatea.

E interesant desigur. În fond, legendele nu toate sunt deșarte, în ele este mult sens. Pur și simplu, trebuie să poți să le înțelegi.

J: Da, este foarte interesant, luând în considerație și ceea ce Dvs. ne-ați spus anterior: că în femeie există mai multe puteri Allat, însă ea este mai puțin stabilă, iar bărbatul este mai

stabil, dar el deține mai puține puteri Allat în comparație cu femeia. Aici, desigur, întrebarea nu constă în faptul cine și ce are mai mult sau mai puțin. Aceste competiții în gânduri sunt jocuri de la conștient. De fapt, toți au de toate dacă îți investești rațional atenția. Și aici întrebarea constă în altceva, încotro redirecționezi cu atenția aceste puteri Allat? Ce sporești tu în tine: moartea sau Viața?

T: Da, aceasta, într-adevăr, este interesant. Și știți, acum înțelegi mai profund cum propriul tău conștient, într-o măsură considerabilă, tot ție îți complică viața. Cum conștientul generează o multitudine de gânduri negative, consumeriste, de certuri între oameni, între bărbat și femeie, și de ce, în genere, în relațiile dintre ei nu sunt sentimente adevărate, profunde. Înțelegi cum conștientul ispitește și derutează femeile cu exteriorul, distrăgând puterea atenției lor de la adevărata Dragoste, de la adevărata Sursă care se află în ele. Cum conștientul le afundă în minciunile sale, în viclenia sa, în înșelăciune, în acumulare de pulbere, în niște scopuri false și, efectiv, le impune să-și irosească viața pe aceste iluzii.

Deoarece, dacă e să aruncăm o privire, atunci cu ce trăiește femeia în gândurile sale? Pe ce își irosește viața? Pe magie: pe căutarea dragostei externe, pe pierderea și reîntoarcerea ei, pe vrăjmășie, pe vrăjitorie. Adică nimic altceva decât magie.

Iar bărbații? Ei, doar doresc Dragoste. Însă, și aici, conștientul întoarce totul în favoarea sa, pentru sine, îți impune iată acest joc în tridimensionalitate al cărui rezultat e deșertăciune și dezamăgire în toate. Și iată, conștientul îi împinge pe bărbați

spre egoism nesatisfăcut, spre invidie, spre competiție permanentă în goana după autoritate, spre stabilirea a cine e mai puternic, mai cool, mai bogat. Și, drept rezultat, la ce duc toate acestea? La agresiune, războaie, suferințe. Și iată, conștientul lor procedează la fel și cu femeile. Conștientul, pur și simplu, le impune gândul că femeia trebuie posedată precum un bun, adică să nu fie iubită, să nu fie în armonie cu ea, ci anume să o posede ca pe un lucru. Adică înrobirea de către conștient a originii divine...

Și iată, înțelegi că, înainte, tu așa și trăiai, sub dictatul conștientului, că mereu cereai ceva de la alții pentru sine. Însă, aici apare întrebarea: „Pentru sine oare?” Și însuși sufereai din această cauză. Nu știai de această Dragoste Dumnezeiască lăuntrică și nu o cultivai în tine însuși.

T: Adică la crearea omului au fost două etape de bază: aceasta era etapa... nașterii spirituale și etapa... transformărilor în materie... Iată, acum mă voi opri pentru un minut și, totuși, voi enunța acele gânduri care mi-au răsunit acum în minte. Gânduri de la sistem, când acesta a încercat să impună răspunsul său final gata-pregătit, și eu era cât pe ce să spun că „au fost 2 etape de bază: până la crearea materiei și după”. Iată întotdeauna conștientul încearcă să înșele și să strecoare mai întâi gândul despre... între ghilimele „super importanța” sa... Sistemul întotdeauna încearcă să promoveze cu insistență importanța materiei, diminuând importanța spiritualului... Și iată, pentru a câta oară te convingi cât este de important să controlezi ce anume vorbești, ce vrei să spui tu, ci nu conștientul tău.

J: Da, și cum spunea Igor Mihailovici: să vorbești de la conștient și să propovăduiești de la Duh sunt lucruri absolut diferite. Fiindcă conștientul întotdeauna vrea să fie partener pentru Personalitate, și mai rău decât atât, și dictator. Însă, Personalitatea, nu e un partener, nu e sclavul conștientului. Personalitatea – este Stăpân. E cea care plătește cu atenția sa toată această prezentare a conștientului. Este cea care răspunde pentru consecințe. Când știi acest lucru, atunci este foarte ușor să fii tu însuși și să nu ai frică de a-ți demasca conștientul.

T: Da, trebuie să fii sincer față de tine însuși, sincer cu adevărat...

J: Da.

Dumnezeu a creat omul de două ori.

T: Așadar, când a fost creat omul, au existat două etape de bază și momentul-cheie a fost tocmai alegerea omenească – alegerea de a sluji Lumii Spirituale, chiar fiind întemnițat aici, în materie.

IM: Absolut corect. Inițial, oamenii se nășteau ca, să zicem așa, mici îngerăși, creșteau, se dezvoltau și deveneau parte a Lumii Spirituale. Ei nu știau de suferințe, nu cunoșteau răul. Era îmbucurător, minunat, bine. Însă, oamenii au ales tocmai calea cea dificilă. Iată, în zoroastrism, este bine spus că ei au luat decizia, subliniez, oamenii au luat decizia de a opune rezistență răului, fiind în corp. Adică de a căpăta materialitate.

T: Da, în cărțile sfinte ale zoroastrismului, se menționează această legendă, conform căreia, cândva, Dumnezeu i-a întrebat pe oameni dacă El trebuie să-i apere de Ahriman sau ei înșiși, deja în înveliș corporal, „în formă corporală” pot să lupte cu el și să-l învingă, după care să devină nemuritori. Și oamenii au ales-o pe ultima.

IM: E alegerea oamenilor înșiși. Ei au dorit să se opună lui Ahriman în corpuri, să înceapă sub conducerea acestuia, să porceadă de la dualitate. E o alegere serioasă, pentru că în Lumea Spirituală să vină deja nu îngerăși, ci Îngeri. Asta s-a transpus în lumea materială, unde oamenii se nășteau, se dezvoltau și apoi, în mod conștient, alegeau că au nevoie să meargă în Lumea Spirituală. Și este interesant, este îmbucurător când vin Îngeri, este minunat.

T: Și iată, la fel, un moment interesant este când, în cărțile despre același zoroastrism, se spune că Dumnezeul Binelui

(Ahura Mazda) a plăsmuit creaturile sale tocmai ca ființe spirituale. Mai exact, El a creat „chipurile spirituale ale tuturor creaturilor”, iar abia mai apoi a creat lumea materială și le-a atribuit formelor create aspect corporal. Și că creaturile Lui incarnate în „formă corporală” vor fi capabile să-l învingă pe Ahriman și răul produs de acesta, că principalii luptători cu Ahriman sunt tocmai oamenii înșiși.

J: Da... Încă unul din momentele-cheie, care este menționat acolo, se referă la faptul că victoria este posibilă doar prin participarea activă a omului însuși, că omului i se cuvine să țină minte că el provine din lumea Spirituală, că este creatură spirituală, dar nu pământească, și că tocmai chestiunile spirituale sunt cu mult mai importante decât cele pământești.

T: Absolut corect. Se indică faptul că Ahriman dorește foarte mult să ascundă de oameni ceea ce se va întâmpla, de facto, cu ei, dacă aceștia vor urma intențiile lui, adică să ascundă pedepsele pentru păcate și „rezultatul final”. Iar cu referință la Ahura Mazda, este exact invers: El dorește foarte mult să fie recunoscut; este deschis pentru toți. Și încă un lucru interesant, se menționează că omul deja la împlinirea vârstei de 15 ani trebuie să cunoască răspunsul la întrebarea cui îi aparține: lui Ahura Mazda sau lui Ahriman.

IM: Vârsta de 15 ani a fost stabilită mai târziu din cauza întârzierii în dezvoltare a unor oameni. Dar, în general, inițial era 11-12 ani. Către vârsta de 11-12 ani, omul trebuia să facă alegerea finală: cui slujește.

J: Are legătură cu amplificarea?

IM: Da, acest lucru este determinat de amplificarea secundară, și omul deja făcea o alegere independentă cu cine este: cu Ahura Mazda sau cu Ahriman.

Dacă e să ne uităm, în multe religii se afirmă sau se menționează despre faptul că diavolul este viclean și nevăzut, și că el se ascunde de ochi și este suficient să-l demaști pe diavol pentru ca el să-și piardă puterea. În realitate, aici este un sens profund. Iată, noi deja am vorbit despre lucrul conștientului și altele de felul acesta. Când omul începe a conștientiza și a înțelege că joacă cu el o glumă rea conștientul, și se dovedește că omul nu are voință proprie, ci doar îndeplinește fie voința Lumii Spirituale, fie a sistemului lumii materiale, atunci el poate alege care voință s-o îndeplinească. Și aici, de asemenea, aș dori să abordez un așa aspect, noi deja am menționat despre aceasta: omul nu e robul lui Dumnezeu, în niciun caz. El poate deveni rob doar al conștientului său. Adică omul este liber să aleagă cui să-i slujească: lui Ahriman sau lui Ahura Mazda, sau, vorbind în limbaj contemporan obișnuit, lui Satan sau Dumnezeu. Cui îi slujește? Dacă îi slujește lui Ahriman (Satan), atunci, în acest caz, devine rob. Iar dacă îi slujește lui Dumnezeu, atunci devine liber.

T: Știți, la timpul meu, această informație m-a marcat profund, anume faptul că totul a început și s-a întâmplat tocmai prin alegerea omenească. Iată, tocmai acesta este Adevăratul eroism... Conștientului, firește, îi este dificil să înțeleagă această importanță și semnificație a ceea ce se întâmplă.

Or, în esență, tu te afli adânc în spatele liniilor inamicului omului. Fiindcă tu, ca Personalitate, ești încarcerat într-o construcție cu corp material, cu un conștient activ, în plus, mai ești înconjurat și de un sistem artificial din toate părțile.

J: Adică tu te afli în interiorul a ceea ce este mort. Și doar Sufletul tău te leagă de ceea ce e natal, de ceea ce este Viu. Și, într-adevăr, trebuie să Iubești incomensurabil lumea lui Dumnezeu pentru ca să ai această enormă putere a Duhului, să opui rezistență sistemului, fiind întemnițat în el, pentru ca să slujești aici, în acest iad, Lumii Spirituale, pentru ca să revii Aca-să cu victorie lăuntrică, matură, adevărată...

T: Da... Igor Mihailovici, Dvs. ați menționat absolut corect că legendele antice nu sunt chiar atât de simple cum par a fi la prima vedere.

IM: Absolut corect.

T: Iată și în zoroastrism, și în creștinism, să ne amintim chiar și istoriile despre faptul că Dumnezeu l-a creat pe om de două ori... Iată, noi acum examinăm acest subiect...

IM: Da, în Biblie este descrierea creării omului de către Dumnezeu nu doar în a șasea zi, dar și în a opta zi. Rezultă că El l-a creat a doua oară. Dar aici deja se scrie cu totul altfel: „*Și a creat Domnul Dumnezeu omul din țărână, și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul suflet viu.*” Aceasta e cartea Genezei, capitolul 2, versul 7, oricine o poate deschide și citi.

Adică, dacă prima dată El l-a creat după chipul și asemănarea Sa, El îl creează pe acel care este fără de corp. Aceasta era ființă spiritualizată, nematerială. Și e doar o chestiune de timp, ea se maturizează, se contopește și pleacă deja maturizată. Iar aici noi vedem că, în a opta zi, Dumnezeu a creat omul din țărâna pământului. Și iată multe se raportează la a opta zi. Noi ne ciocnim de un fenomen foarte interesant, dacă facem puțin abstracție de Biblie, ca o versiune înnoită a religiilor antice, și ne vom baza puțin pe religiile antice (deși aceasta se atestă și în religiile mult mai târzii, de exemplu, și în creștinism, și în islam este, și în multe alte religii, este foarte dezvoltat în iudaism), de ce anume în a opta zi i se dădea nume omului și altele de acest fel?

T: Da, și la foarte multe popoare s-au păstrat tradiții și acțiuni sacre legate anume de a opta zi de naștere a omului...

IM: Foarte corect, deoarece **exact în a opta zi Sufletul intra în corpul omenesc, ca într-un vas, și se forma Personalitatea.** Și de aici vin aceste cuvinte că Domnul Dumnezeu „a suflat în fața lui suflare de viață”, se are în vedere crearea Personalității...

T: ...cu venirea Sufletului.

IM: Da. Ulterior Personalitatea creștea, se maturiza, aflându-se în corpul omenesc, și trebuia să se contopească cu Sufletul

T: Adică, **aflându-se înăuntrul a ceea ce e mort**, a însăși sistemului, care este orientat împotriva a tot ce e divin, fiind

întemnițat în una din părțile acestui sistem, tu, ca **Personalitate, ca Duh Viu, rămâi impecabil în dăruirea de sine, în slujirea lumii Spirituale, în sporirea Dragostei spirituale chiar aici, aflându-te în asemenea condiții...**

IM: Și tocmai în asta constă eroismul. De ce anume s-a întâmplat așa? Aici, la fel, există o logică pentru minte, deoarece ființa vie care luptă pentru viață, care trece prin dificultăți, realizează o anumită izbândă: ea **învinge diavolul, câștigă Armagedonul său și dobândește Viață. Și vine un Înger matur.** Adică, într-adevăr, se produce un eveniment care se reflectă în toată nemărginirea Lumii Spirituale.

J: Adică, în interiorul a ceea ce este inevitabil mort, tu devii veșnic Viu.

T: Igor Mihailovici, noi am vorbit acum despre crearea primilor oameni și ar fi foarte interesant de dezvăluit încă un subiect foarte important. În diferite religii, această chestiune este numită Căderea primului om, iar în creștinism este numită ca „păcatul originar sau păcatul strămoșesc”. Și iată de aici apare o întrebare interesantă pentru omul care gândește: „Sunt eu oare păcătos de la naștere drept urmare a faptului că oamenii sunt a priori păcătoși ca rasă umană? Oare sunt eu păcătos din start, sau, de exemplu, copiii mei, sau bebelușii, dacă ei încă nu au făcut nimic rău?”

Dacă e sa fim laconici, ce știe mireanul în acest sens? Ceea ce e scris în capitolul trei din Cartea Geneza, că: păcatul (Căderea) a fost comis de către primul cuplu omenesc – Adam și Eva în rai, când ei, fiind ispitiți de diavol, au gustat din fructul interzis din „pomul cunoașterii binelui și răului” sau, cum mai este numit, „pomul vieții și morții”. Și, drept rezultat, ei au fost alungați din rai și au devenit ființe muritoare, de aceea, deja, ulterior toți oamenii au devenit păcătoși. Și iată astăzi sunt foarte multe interpretări ale acestei legende din cartea Genezei.

Ce îl sperie și îl împovărează pe credincios? Faptul că el este păcătos din naștere, că are blestemul păcatului. Ce-a auzit el în biserică? Că purificarea, eliberarea de puterea „păcatului originar” are loc prin sacramentul Botezului – acesta este ritualul care în creștinism este considerat drept nașterea spirituală a omului, adică el ca și cum, formal, moare pentru viața păcătoasă și se naște deja într-o nouă viață binecuvântată. Și că anume datorită Botezului îi va fi dăruită libertatea de tirania diavolului. Oamenii cred în asta, însă, în majoritatea

**În interiorul a ceea ce este inevitabil mort
tu devii veșnic Viu**

cazurilor, lucrurile mai departe de credință nu merg. De regulă, oamenii mizează pe ritual, dar nu pe schimbarea lor personală, nu pe lucrul lăuntric asupra lor.

Printre teologii diferitor organizații, confesiuni și curente, de asemenea, nu există o opinie unică privind acest subiect, fiecare face trimitere la autoritățile lor, la acei care, ceva, cândva s-au referit la subiectul dat: este oare omul păcătos din naștere.

În general, *Iisus nu a spus așa ceva, asta au spus-o oamenii*. „Păcatul originar” este un termen pur teologic în creștinism. El a fost introdus peste 400 de ani după Iisus, în perioada când creștinismul a obținut statut de religie de stat. În ansamblu, ca de obicei: oamenii se învârt parcă în cercuri în jurul Adevărului, doar că atunci când încearcă să perceapă cu mintea, atunci apare această veșnică dispută despre unde trebuie pusă virgula corect, după cum bine ați remarcat și dvs.

IM: Vorbind despre păcat, este important să înțelegem că omul a priori este liber și nu are păcat. Omul, am în vedere ca Personalitate. Ce este „primul păcat”? În diferite religii întâlnim frecvent că omul este păcătos de la început, prin naștere. Și iată aici este necesar să analizăm ce este păcatul.

T: Da, ideea constă tocmai în faptul că noțiunea de păcat, săvârșit de cel dintâi om, noțiunea căderii acestuia, există și în legendele altor religii, de exemplu, în același zoroastrism. Însă vom mai reveni la acest subiect. Într-adevăr, dorim foarte mult să clarificăm cum este în realitate...

IM: Primul păcat, de fapt, este acel prim moment, **al celui dintâi păcat, când omul, ca Personalitate, a dat crezare conștientului. Este prima credere în minciună. Iată tocmai acesta este primul păcat.** Când a fost ispitit de către conștient, s-a lăsat ispitit ca Personalitate de iluziile conștientului, de ceva material.

Păi, și în continuare putem spune simplu că omul, ca Personalitate, inițial este fără de păcat. Însă în acest caz apare întrebarea: dacă omul, ca Personalitate, nu este păcătos, atunci de ce trece în starea de subpersonalitate, sau exprimându-ne în termeni religioși, de ce ajunge în iad, dacă nu-i păcătos? Uite, aici avem un astfel de concept ca **inacțiunea.**

Omul, ca Personalitate, vine în această lume ca să obțină eliberarea de lumea materială și ca să se unească cu Lumea Spirituală, adică să vină în Lumea Spirituală ca ființă matură. Însă inacțiunea sa ca Personalitate: când omul trăiește în lumea iluziilor și toată atenția sa o investește în iluziile conștientului, în avida, iluzoria sa natură, altfel nu o poți numi, el, efectiv, își irosește viața. Și este, să spunem așa, ca ovulul feminin care a rămas nefertilizat. Astfel și Personalitatea, dacă „nu este fertilizată”, atunci devine subpersonalitate. Își continuă, desigur, existența, căci nimeni nu a anulat legea conservării informației. Și atâta timp cât este energie, atâta timp cât există purtătorul, va exista și informația. Tocmai din acest considerent, omul rămâne în stadiul de subpersonalitate.

Însă, păcatul, ca atare, încetează să existe, imediat ce omul, ca Personalitate, subliniez, se eliberează din sclavia conștientului.

Omul începe deja să existe de sine stătător. El nu va admite nimic rău. **Eforturile lui principale și toată atenția sa le va îndrepta tocmai spre Lumea Spirituală, spre căutarea, inițial, a acestei căi, iar ulterior, spre aflarea în această stare până când va dobândi Viața.**

Așa că păcatul, în sine, este o noțiune relativă, și el este mai mult impus Personalității. Totul este simplu. De fapt, totul este simplu, foarte simplu. Este conștientul, este Personalitatea, este Sufletul, ca și călăuză, sau, să zicem, ca un mijloc de transport, poate fi și așa numit. Dacă Personalitatea a reușit să se unească, adică dacă Personalitatea s-a eliberat de sub puterea conștientului, și-a aruncat lanțurile, atunci ea a văzut realitatea, a simțit Lumea Spirituală. Iar simțind Lumea Spirituală, deja nu mai vrei să te îndepărtezi de ea.

T: Da, cu adevărat este simplu. Și e lesne de înțeles chiar citind în aceeași Ortodoxie, precum că, inițial, omul nu cunoștea experiența aflării în starea fără de har. Iar căderea, în fond, este pierderea binecuvântatei stări înălțătoare de aflare cu Dumnezeu, este pierderea Vieții în Dumnezeu. Iar această binecuvântare este legată de prezența în om a harului Duhului Sfânt chiar de la creare. Și că Duhul acționa în Profeți și îi învăța, și era în interiorul lor, și li se arăta lor. Și când Duhul dorea, sălășluia în el, și Adam cunoștea dulceața Dragostei lui Dumnezeu.

J: ...Da, și că Duhul Sfânt este Dragostea și dulceața Sufletului... Și cine l-a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, acela zi și noapte nesățios râvnește spre Dumnezeu cel viu.

T: Da... Și iată aceasta, la fel, explică de ce moartea a devenit rezultatul căderii de la Dumnezeu: cu cât omul s-a îndepărtat de la Dumnezeu, iată cu atât s-a apropiat de moarte.

IM: Da. Când Personalitatea se află în robia conștientului, trăiește în iluzie, anume o iluzie impusă. Uite aici, asta poate fi numită stare de păcătoșenie. Și, firește, nimeni nu se va ruga pentru tine, pentru iertarea păcatului tău. Nimeni nu va putea să ți-l ierte până când tu însuși nu te vei feri de el. Un exemplu simplu, să ne amintim de timpurile antice: omul se află în robia faraonului. Îl întâlnește pe alt rob ca și dânsul și acela îi zice: „Tu nu ești sclav, ești liber, poți merge oriunde dorești. Și nu acorda atenție cătușelor. Faptul că poți merge strict pe o anumită arie, ei bine, care e diferența, tu doar ești liber. Mulțumește-te cu ceea ce ai și bucură-te și laudă-l pe stăpânul tău”. Deoarece, anume pentru robi, stăpânul este Dumnezeu, el poate să facă cu viața lor orice dorește. Însă, iarăși, prin viață, aici se subînțelege doar această existență temporară. De aceea, gândiți-vă voi înșivă.

T: Da, sclavii nu-l cunosc pe Dumnezeu, de aceea și sunt robi. Ei îl percep pe stăpânul lor ca pe Dumnezeu... Iată știți, aș vrea, de asemenea, să vă împărtășesc un moment din copilăria mea... Desigur, în societatea contemporană, de regulă, nu este obișnuit să vorbești despre senzațiile tale din copilărie, deoarece conștientul îți impune un fel de joc de-a imaginea, de-a autoritatea, „de-a bunătatea”. Unele istorii și povestiri despre sine, în opinia conștientului, îți pot afecta reputația. Însă, dacă e să fiu sinceră, eu, pur și simplu, m-am săturat să trăiesc după regulile

conștientului... Și când accepți în sinea ta faptul că „*adevărul, pentru mine, este mai scump*”, atunci devine simplu să enunți faptul cum acesta lucrează. Și eu, realmente, simțeam în mine în copilărie incluziunea a ceva rău, iată această păcătoșenie, simțeam că era ceva din natura Animalică. Și doream să fiu bună. Însă acest ceva rău mereu mă apăsa, și, în mine însumi, doream să scap de această stare. Însă ea era foarte obsesivă. Însă atunci eu nu înțelegeam de ce se întâmplă așa...

IM: Și iată, tu ai abordat corect subiectul. De fapt, în copilărie, mai cu seamă, la vârsta de 5-6 ani, ei, bine, puțin mai în vârstă, până la vârsta de 10-11 ani, oamenii simt un fel de dualitate. Ei simt că lor conștientul le impune. Simt că nu doresc asta, însă conștientul le impune. Ei nu vor să se teamă, dar se tem. Nu doresc să facă rău sau să mintă, dar mint. Ei înțeleg că ceva dual le este impus. Însă, când nu li se povestește despre Personalitate, când aceasta este o informație ascunsă pentru ei, atunci Personalitatea pierde acea putere pentru a opune rezistență conștientului, ea nu înțelege cum să ajungă la această sfințenie, să dobândească această libertate.

Dar ce este sfințenia? Mai întâi de toate este eliberarea de cătușele conștientului, este tocmai ispășirea păcatului. Ispășirea păcatului este tocmai refuzul dictaturii conștientului, când devii cu adevărat om liber, adică Personalitate independentă de lumea materială. Însă mulți vor spune: „Dar cum să nu depinzi de corp?” Corpul depinde, conștientul depinde, Personalitatea, ea este doar temporar aici. Ce este mai important? La asta merită să ne gândim.

Însă asta nu înseamnă că trebuie de întrerupt, să zicem, orice discuție cu propriul conștient, în nici un caz. Orice dorință de a accelera procesul vine de la conștient. Doar conștientul îi poate dicta omului să se sinucidă, sau iată: „*Tu acum vei trece la Dumnezeu. Pur și simplu, stai culcat, nu face nimic, nu mânca, nu bea, mâine vei muri, doar roagă-te și vei ajunge la Dumnezeu*”. Nicăieri nu vei ajunge, vei deveni subpersonalitate. De ce?

Deoarece calea spre Dumnezeu este tocmai lucrul Personalității, este aspirație. Dacă vei rupe un fruct verde, acesta va fi verde. Totul trebuie să se coacă. Așa și aici. Este altceva faptul că, la unii, coacerea are loc mai devreme, iar la alții mai târziu. Însă acel termen care îți este dat ca să te afli aici (chiar dacă omul a înțeles multe, el are dreptul să plece, a început să Trăiască, a avut loc contopirea), dar oricum se va afla aici. De ce? Ca să slujească Lumii Spirituale, fiindcă este o necesitate. Iar dacă el nu are această necesitate de Slujire, înseamnă că nu posedă înțelegerea Lumii Spirituale, înțelegerea acestei importanțe, nu este plenitudine. Înseamnă că e o iluzie de la conștient, o altă iluzie.

T: Mulți au percepția că sunt aproape de Adevăr, dar conștientul... Conștientului, într-adevăr, îi este frică de fapte și de practică.

Apropo, la fel, este interesant cum se menționează în zoroastrism despre primul păcat al oamenilor. Uite, chiar astăzi am menționat despre crearea primului cuplu uman din rubarbă și despre ceea ce este scris în legenda din capitolul 15 „Despre natura oamenilor” în cartea sfântă a zoroastrismului „Crearea

originii” (Bundahishn). Și iată, acolo este interesant că, potrivit acestei legende, când oamenii s-au transformat în chip omenesc (adică ei au căpătat materialitate, corp), atunci cu ce continuau să Trăiască în interiorul lor? Cu ceea ce erau de fapt prin Duhul lor. Trăiau prin Bucurie, prin Bucuria în Dragostea lui Dumnezeu, iată, cu această stare de har spiritual ca izvor al Vieții lor reale.

Conform legendei, Dumnezeu (în zoroastrism era numit Ormuzd, este prescurtare de la Ahura Mazda) a spus primului cuplu uman, care se numeau Mashya și Mashyana, că... Acum, pur și simplu, voi cita unele momente... „Eu v-am creat din cele mai desăvârșite și bune intenții. **Îndepărtați** onest faptele credinței, gândiți gânduri bune, roștiți cuvinte bune, faceți fapte bune și nu cinstiți devașii”. Și, inițial, ambii așa și s-au gândit că vor gândi unul despre altul, că el este om pentru el. Și primul lucru pe care l-au făcut... ei (așa și) s-au gândit... Și primele cuvinte, pe care le-au spus, au fost: „Ormuzd a creat apa, pământul, plantele, animalele, stelele, luna, soarele și toate bunătățile ale căror proveniență și ale căror roade sunt din manifestarea neprihănirii.”

Și aici este un moment important în povestire: „Apoi, dușmanul s-a strecurat în gândurile (lor) și a spurcat aceste gânduri. Și ei au exclamat: „Duhul cel rău a creat apa, plantele, animalele și toate lucrurile sus-amintite”. Această falsă cuvântare a fost rostită sub influența devașilor și duhul Rău a obținut de la ei prima (sa) bucurie. Din cauza acestui discurs fals, ei ambii au devenit păcătoși și sufletele lor au rămas în iad până la incarnarea finală”.

IM: Ei au dat crezare conștientului... În acest caz, dacă e să examinăm zoroastrismul în care este interpretat faptul că oamenii s-au gândit la rău și Ahriman s-a bucurat de păcatul lor, adică ei s-au contrapus pe ei înșiși lui Dumnezeu, Lumii Spirituale, dar aici este tocmai faptul că au crezut în conștient.

T: Da, ei doar au crezut în conștientul lor material înșelător.

IM: Corect. Adică oamenii simțeau, de la început știau, ca Personalități, că această lume este creată de Dumnezeu. Însă conștientul le-a impus o substituție și ei l-au crezut. Și ei au rostit în glas că această lume a fost construită de Ahriman și îi aparține acestuia.

T: Da, ei au început a rosti gândurile și dorințele sistemului, cum că sistemul, chipurile, este creatorul ordinii mondiale. Adică au început să slujească diavolului. Știți, aceasta îmi amintește de ceva: rațiunea Universală, Absolutul, ateismul, materia este primară, Marea explozie, autoorganizarea materiei...

J: Da, da, da.

T: Și mai departe se relatează, aducând exemplu alegoriile legendei despre primul cuplu uman, despre cum avea loc această îndepărtare a oamenilor de adevărata lor natură spirituală și redirecționarea atenției deja asupra gândurilor de la conștient. Conform legendei, când ei au băut lapte de la capra albă, Mashya i-a zis Mashyanei: „Bucuria mea era de la faptul că nu am băut acest lapte, iar acum, când

l-am băut, bucuria mea s-a micșorat și corpului i s-a făcut rău”. De la această a doua cuvântare, puterea devașilor a crescut...”

J: Adică a avut loc investirea puterii atenției, a acestor puteri divine ale Allat-ului, în gânduri despre sănătatea corpului lor muritor, despre materie.

T: Da. Și apoi se menționează, că atunci când ei deja și-au pregătit prima mâncare la foc din carne de oaie, atunci o mână de mâncare au aruncat-o în foc spunând că „asta este partea focului”, iar a doua mână de mâncare au aruncat-o în cer și au spus că „asta e partea zeilor”. Însă „pe lângă ei trecea în zbor un vulture și a înhățat această carne, în timp ce pe prima a mâncat-o un câine”. Adică, asta este o alegorie a faptului că, în tridimensionalitate, s-a început deja irosirea puterilor Allat pe magie, pe ceea ce este hrană pentru sistem. Iată aceste puteri, ele nu au fost investite în amplificarea Dragostei și Bucuriei în harul Dumnezeiesc.

Iar mai apoi citim în legendă că, „din cauza nerecunoștinței pe care ei au manifestat-o, devașii s-au înrăit, și ei (Mashya și Mashyana) au început să simtă (unul față de celălalt), fără să vrea, o furie păcătoasă. S-au ridicat unul împotriva altuia, se băteau (unul pe altul), își rupeau (unul altuia) părul și își (zgâriau) unul altuia fețele”. Atunci devașii au strigat din întuneric: „Voi, oameni, onorați devașii pentru ca al vostru devaș al furiei să se odihnească”. Și în continuare se vorbește despre faptul că Mashya a mers și a săvârșit, în esență, un ritual magic, și, de aceea, devașii s-au făcut mai puternici, iar ei ambii (Mashya și Mashyana) au devenit atât de

neputincioși, încât, un timp îndelungat, nu au putut îndeplini ceea ce trebuia. Și abia după 50 de ani din acel moment, li s-au născut deja copii și urmași ai acestora, care au format rasele umane.

J: Adică, de fapt, păcatul primilor oameni constă în aceea că ei au dat crezare propriului conștient, au început să piardă percepția prin simțire a Lumii Spirituale, bucuria lăuntrică de la comunicarea cu El. Și, pur și simplu, au început să irosească puterile Allat-ului pe gânduri false, pe gânduri despre sănătatea corpului lor, pe dorințele pământești – pe magie. Și, de fapt, e ceea ce se întâmplă astăzi cu majoritatea oamenilor.

IM: Însă, iarăși, ce a servit drept cauză? În cazul dat, este investirea propriei credințe, a propriilor puterilor în iluzie, în înșelăciune, în speranța de a obține ceva. Pur și simplu, aceasta este etapa inițială de dezvoltare a sistemului în lumea umană.

▶ 05:05:30 – 05:42:42

T: Igor Mihailovici, oamenii deseori adresează astfel de întrebări și se încurcă în răspunsuri, de exemplu: „Cine sunt Eu?” sau „Dacă Eul meu nu are legătură cu corpul, atunci cum aud?”, sau „Cum mă pot auzi pe mine însumi?” sau „Cum poate Eul să urmărească starea propriului conștient?” Sau iată o așa întrebare: „Cum să distingî în sine: unde sunt Eu ca Personalitate, și unde este conștientul meu?” În genere, „Cum funcționează conștientul?”, „Cum este viața Personalității ca Duh?” și multe alte întrebări. Pur și simplu oamenii nu au înțelegerea acestor întrebări.

IM: Da, oamenii nu înțeleg și aceasta se datorează dezvoltării intensive a psihologiei, filosofiei, diferitor mișcări religioase și direcții care au întărit poziția conștientului nostru. Și, la omul modern, Personalitatea se află într-o poziție mai puțin favorabilă decât, spre exemplu, la omul care a trăit cu cel puțin o mie de ani în urmă. De ce? Deoarece fluxul informațional este prea puternic, sunt prea multe oferte care te duc în diferite părți. Și Personalitatea pur și simplu este confuză, iar conștientul este activ. Sistemul este activ. El mereu a fost activ, iar acum mai este și bine înarmat. Este înarmat cu scripturile sale pe care le-a creat. Este înarmat cu tehnologii moderne, nu doar cu cărți ca mai înainte, ci și cu Internet, cu televiziune și toate celelalte. Și Personalitatea se află într-o poziție mai puțin favorabilă decât conștientul. De aceea și se numește, la drept vorbind, această perioadă de timp – timpul de Răscruce sau timpul alegerii omenești, pe care drum să meargă.

**Omul, ca Personalitate,
inițial este fără de păcat.**

J: Da... alegerea omenească între inevitabilul mort și veșnicul Viu.

IM: Exact. Pentru ca să înțelegem mai bine, va trebui să privim dincolo de limita cuantică, cea care pune în ordine ceea ce conștientului i se pare a fi un haos, și să privim la obiectele materiale obișnuite care există până la dimensiunea a șasea. Și, în același timp, să privim dincolo de limitele dimensiunii a șasea, unde se află ceea ce oamenii numesc suflet. Poate, într-adevăr, e necesar să vorbim puțin despre asta.

Deci, haideți să privim dincolo de limita cuantică și să analizăm din punctul de vedere al unui om obișnuit, ca să fie clar: ce este conștientul, cum acesta funcționează, ce este Personalitatea. Și vom începe de la cel mai simplu. Logicienii pot polemiza, sau pot să nu o facă, dar eu voi spune așa cum este fără a complica aceste procese. Iar cel care nu va fi de acord cu asta, însă dorește să găsească confirmări, poate căuta răspunsuri în alte surse și cel însetat întotdeauna va găsi.

Să începem cu ceva simplu. Ce este conștientul omului? Cum este organizat? Și, cel mai important, de ce foarte multe organizații religioase închise, subliniez, visează la „ziua a noua”? Ce înseamnă în genere „ziua a noua” și de unde a pornit acest concept? Această istorie numără sute și sute de ani. Și până în prezent există acest clan preoțesc care face foarte mult pentru a realiza această „a noua zi”. E interesant. Acest lucru este ceva de genul conspirațiilor de talie mondială (este pentru cei cărora le place subiectul conspirațiilor). E amuzant, desigur, însă e adevărat.

Deci, pentru înțelegere, vom începe cu chestiunea dezvoltării omului, cum are loc totul.

T: Da, va fi un ajutor semnificativ pentru oameni – să înțeleagă ce prezintă, de fapt, în sine conștientul și ce ești tu ca Personalitate.

IM: Da, desigur. Sunt două tipuri de conștient. Primul conștient, îl vom numi conștientul primar, el este de bază și se naște împreună cu corpul fizic, este conștientul primatului, al animalului. Iar următorul strat al conștientului, care se manifestă în opoziție manifestării Personalității în corpul omenesc, este deja conștientul secundar. Conștientul secundar este conștientul modern sau noul conștient, mai este numit și conștientul uman. Iată aici este important de înțeles că acest *conștient secundar este cel datorită căruia am întrecut mai-muștele în dezvoltarea noastră intelectuală.*

T: Este un moment foarte important. Acesta este tocmai acel răspuns pe care îl caută neurofiziologii deja de mulți-mulți ani. Însă nimic nu s-a schimbat... Ei bine, cel puțin, până la acest moment istoric.

IM: Da, este adevărat. Păi iată, acest conștient nou este foarte agresiv și activ. Deși și o parte și alta a conștientului nostru nu sunt altceva decât parte a întregului sistem, și este clar că e o structură de câmp. În nici un caz nu sunt neuronii creierului și ceva de acest fel. Neuronii creierului (deja am discutat în cadrul uneia din emisiuni) sunt, să spunem, doar fizică. Neuronii sunt acele structuri care convertesc informația venită de la structurile de câmp ale conștientului în reacții fizice, mai apoi în reacții

chimice, iar ulterior înapoi în cele fizice ș.a.m.d. Dar în nici un caz nu e ceea unde are loc sau se naște gândul și unde acesta funcționează. În ziua de astăzi, slavă Domnului, savanții noștri deja înțeleg perfect că observă doar reacțiile, deși încearcă să prindă gândul, să captureze ceva, însă ei văd și urmăresc reacția.

T: Adică, văd consecința, și nu cauza.

IM: Da. Deci, mă voi întoarce puțin înapoi. În momentul nașterii omului însuși, în timp ce el se află încă în uterul mamei, odată cu dezvoltarea creierului său, se dezvoltă și așa-numitul conștient primar. De ce anume primar? Deoarece se dezvoltă încă în uter. După nașterea omului, conștientul primar este conectat nemijlocit cu întregul organism al corpului uman. El controlează anume toată chimia și tot restul. Totuși, el posedă, aș spune, un intelect slab evidențiat, adică acest conștient este limitat. Însă tot el este conectat cu conștientul secundar.

Și iată aici este un moment interesant: **sufletul uman intră în om exact în a opta zi. Până în a opta zi, omul nu se deosebește cu nimic de animal.** Conștient primar are și cimpanzeul, printre altele destul de dezvoltat. Căci are loc o analogie foarte similară. Copilașii, să zicem, ai maimuței și omului, orientativ până la vârsta de trei ani, până la cinci ani, se dezvoltă practic la fel. Iar mai departe omul începe a se desprinde rapid. De ce se întâmplă asta? Tocmai pentru faptul că, **în a opta zi după naștere, omul, să zicem, ca vas, se umple cu suflet omenesc. Iar sufletul creează Personalitatea. Personalitatea este tocmai ceea ce este în realitate omul. Este acel cine ești tu.**

T: Sufletul și Personalitatea sunt anume componenta spirituală, și de ce omul a devenit om, și de ce el a fost creat după chip și asemănare, pentru că în el era parte din Lumea Spirituală.

IM: Iarăși un moment interesant, la fel nu aș vrea să-l omitem. Mulți oameni asociază sufletul cu ceva inteligent și atotcunoscător. Însă sufletul este ușa, să zicem, în Academia de științe. În Academia de științe sunt oameni inteligenți care știu totul. Dar, spuneți-mi, ușa știe ceva? Prin ea trec oamenii inteligenți, dar, în sine, aceasta este o ușă. Deci, sufletul este un portal, este ușa deschisă către lumea lui Dumnezeu. Iar Personalitatea este tocmai acel student sau lector asistent, care a venit să lucreze în această academie și poate cunoaște totul. Însă sufletul nu e nimic altceva decât trecerea spre Cunoștințe. E clar că toate acestea sunt cuvinte, e clar că toate sunt alegorii. Totuși, este o încercare de a explica la nivelul contemporan, ce este aceasta.

T: Igor Mihailovici, iar practica „Cine sunt Eu?”, despre ea se menționează și în cartea „AllatRa”, și Dvs. ați menționat în emisiunile anterioare. Ea subînțelege tocmai faptul că trebuie să te adâncești până la înțelegerea faptului că „Eu” – ești tocmai tu ca Personalitate?

IM: Da, în sensul că „Eu” este Personalitatea. Iar Personalitatea este tocmai ceea ce e direct legat de conștiința primară. Aceeași practică „Cine sunt Eu?”, subînțelege tocmai faptul că omul trebuie să găsească ceea ce este „Eu”, adică Personalitatea.

T: Adică „Eu”, ca Personalitate care e conectată cu sufletul și cu conștientul primar, (iată cu acel conștient al primatului despre care Dvs. ați vorbit anterior, că dezvoltarea maimuței și dezvoltarea copilului sunt identice până la o anumită etapă).

IM: Absolut corect, adică cu conștientul primatului. În dezvoltarea sa, el rămâne la nivelul unui copil, adică la nivelul vârstei unui copil de 5-6 ani cel mult, însă de cele mai dese ori chiar și mai mic.

T: Acest conștient primar (conștientul primatului), tot el leagă Personalitatea de tridimensionalitate?

IM: Da. Conștientul primar în sine este conectat direct cu lumea tridimensională. Este legat de văz, de auz și de toate senzațiile noastre tactile. Are legătură cu acel tot, prin intermediul căruia percepem lumea tridimensională. Conștientul primar este ceea ce-i oferă informație despre lumea tridimensională Personalității noastre.

T: Iată, este un moment foarte important pentru înțelegere, pentru că sistemul din copilărie ne povestea că tocmai informația primită de la organele de simț formează percepția de către om a lumii și a propriului sine. Însă, de fapt, Personalitatea are o percepție absolut diferită, diferită de percepția materiei ca atare. Este diferită de percepția acelei corp în tridimensionalitate, care este controlat prin creier de către conștientul primar. Este o infamie globală din partea sistemului, substituirea conceptului „cine ești tu” în realitate.

Adică, cum am fost învățați din copilărie? Că tu percepi această lume cu ajutorul celor cinci organe simțuale de bază: văz, auz, gust, miros, atingere. Că tu simți durerea, diferența de temperatură, presiunea, simțul echilibrului, poziția în spațiul tridimensional, accelerarea în acesta, sesizarea greutății, unele senzații kinestezice. Adică, exprimându-ne în termeni științifici, toată această nocicepție, termocepție, echilibriocepție și propiocepție a corpului.

De fapt, acestea sunt problemele corpului reflectate în conștientul primar. Iar sistemul pune semnul egalității între tine și corp. Deși toate aceste percepții corporale ale tridimensionalității sunt doar un produs al conștientului primar, nu mai mult. Toată această informație despre tridimensionalitate, toate evenimentele, toate situațiile, trăirile – toate acestea sunt derivate de la conștient. Nu ești tu.

În ce constă substituirea? În faptul că nu conștientul percepe, ci chipurile tu ești cel care percepe. Din nou, sistemul a substituit cheile noțiunilor. Este ca în tradițiile zoroastrismului (ceea ce am menționat deja), când, la început, omul știa că „Ormazd a creat apa, pământul, plantele, animalele...” ș.a.m.d. Iar mai apoi conștientul i-a spus că „Ahriman a creat apa, plantele, animalele...” ș.a.m.d. Adică, minciuna și substituirea – acesta este principiul de funcționare a sistemului, părți ai căruia sunt conștientul primar și secundar. Și aceasta se referă la orice: la viața omului și sensul existenței lui, și la întrebarea cine este el cu adevărat.

J: Da, Personalitate și conștient... Omul este dual. Și conștientul, ca parte a inteligenței artificiale, ca parte a sistemului,

face totul ca să se dezvolte doar o singură parte, ca să domine conștientul. Chiar și în religii... Ce vedem noi? Rugăciunile, mantrele, care se rostesc în voce sau se repetă de mai multe ori în gând, ce dezvoltă ele? Conștientul primar sau secundar. Dar cum rămâne cu Duhul?

IM: Da...

T: Rezultă că oamenii, neînțelegând acest fapt, fac absolut totul ca să domine conștientul, adică esența omenească. Iar esența îngerească, ceea ce ei sunt cu adevărat, pur și simplu, este înrobită. Oamenii se percep pe sine ca fiind conștient (cu o mulțime de gânduri în cap, cu izbucniri emoționale). Iar spiritualul este pierdut. Duhul, cu părere de rău, nu se dezvoltă. Rezultă că trăiești ca un animal deștept. Iată de aici și zgârcenia, și ura, și invidia... și moartea.

J: Da, iar tot ce e adevărat, pur, divin – aceasta tocmai că nu se dezvoltă. Deși ar fi trebuit să se dezvolte în primul rând. Pur și simplu, renunți la ceea ce te face mort și redirectionezi puterea atenției tale, trăiești în interior cu ceea ce te face viu. Și iată, până nu am înțeles acest lucru în mod practic, îmi era foarte greu să trăiesc – să trăiesc cu conștientul. Deoarece conștientul este o mulțime de îndoieli, tot felul de alternative, de algoritmi ai lui.

Iar viața Personalității ce se dezvoltă este cu totul altceva. Personalitatea percepe orice situație holistic, volumetric. Personalitatea știe, nu se îndoiește. Și aici diferența dintre percepții e enormă. Personalitatea percepe holistic și

volumetric legăturile cauză-efect, chiar și ceea ce îi propune conștientul. Este o viață complet diferită. Aceasta se deosebește foarte mult de viața biologică. Conștientul este cel ce creează cauza, apoi culege consecința. În conștient e întotdeauna fragmentare, diviziune și o aglomerare de haos. Însă este doar un flux de informație prelucrată, prezentată Personalității de-a gata.

Pentru a te înțelege ca Duh, cel mai bine e să-l dezvolti în tine și să nu aștepti să se întâmple totul de la sine. Nimic nu se va întâmpla dacă însuși nu vei depune efort.

T: Absolut corect. De asemenea, voiam să zic că acest conștient într-atât îl derutează pe om (și cu relațiile, și îi leagă atenția de rutina zilnică), că pur și simplu, nu-i permite acestuia să-și vină în fire. Dar ce ascunde conștientul de Personalitate? Faptul că omul, într-adevăr, este Duh. Ascunde faptul că, pentru conștient, Personalitatea este doar o sursă de alimentare. Și că toată această zarvă, pur și simplu, e fără rost dacă într-un final te așteaptă moartea.

IM: Absolut corect. Deci, în această practică „Cine sunt Eu?” noi dezvoltăm conștient ceea ce reprezintă acel cineva, cui îi povestește totul conștientul primar (adică ceea ce vedem, auzim, pipăim, în genere, toată percepția noastră a tridimensionalității). Iar conștientul secundar este tocmai cel care se dezvoltă mai departe. În timp ce conștientul primar se stopează în dezvoltare, adică își oprește dezvoltarea la nivel de 5-6 ani aproximativ (de cele mai dese ori la o vârstă chiar mai fragedă), deci conștientul rămâne ca cel al primatului, atunci

conștientul secundar se dezvoltă mai departe. Și iată, cu ajutorul conștientului secundar noi analizăm, gândim...

T: Da, analizăm prin conștientul secundar. Este un paradox! Și considerăm că este ceea ce suntem.

IM: Păi, astfel ni se pare nouă, că analizăm, gândim. Iarăși, haideți să revenim, noi suntem Personalitate. **Personalitatea nu are de-a face cu lumea tridimensională.** Bine, să zicem, în ierarhia dimensională ea se află cu mult mai sus. Personalitatea este direct legată de conștientul primar, dar nu este legată de conștientul secundar. Iată conștientul secundar este ceea ce noi, de obicei, considerăm, că suntem... Deci cum vin gândurile, imaginile, cum se realizează procesele noastre de calcul, aceeași logică și multe altele. Adică toate aceste imagini, toată această informație, primită de noi, vine prin conștientul secundar către conștientul primar, iar mai apoi deja conștientul primar îi prezintă aceasta Personalității. E pentru înțelegere: ce, pentru ce și de ce.

T: Da, și substituția cheie constă în identificarea de sine: căci „noi suntem acei care gândim”.

IM: Aici paradoxul constă tocmai în faptul că noi recepționăm totul, că „noi suntem acei care gândim” și altele de felul acesta. Totuși, noi suntem Personalitate. **Personalitatea nu gândește, nu are capacitate pentru procesul de gândire în sensul direct, deci în modul în care noi considerăm.** Conștientul primar are capacitatea să gândească, să cugete.

Dar, iarăși, fără conștientul secundar, toate gândurile se reduc practic la starea primitivă sau la conștientul primatului: gânduri vor fi foarte puține și doar despre ceea ce e necesar (în fond, cu dominarea dorințelor noastre).

T: Și multe emoții ale primatului.

IM: Da. Și e condiționat, iarăși, de sfera emoțională. Ură, dușmănie, invidie – toate acestea sunt în conștientul primar. Ei bine, și atracția: dorințele, impulsurile și toate celelalte. Iar conștientul secundar, tocmai el îi și impune conștientului primar o mulțime de dorințe și momente interesante. Este ceea ce noi percepem ca fiind noi înșine.

De cele mai dese ori, persoana se asociază pe sine anume cu conștientul secundar, chiar omițând conștientul primar. La etapele inițiale, când pornește pe calea spirituală, realmente începe a cerceta, a urmări, urmărește cu ajutorul conștientului primar acțiunile conștientului secundar. Și doar mai târziu, ea îl poate găsi pe cel ce supraveghează conștientul primar, și deja poate începe să se dezvolte ca Personalitate. Cu cât mai mult ea se dezvoltă ca Personalitate, cu atât mai mult se obișnuiește cu o altă metodă, de a nu gândi, ci de a percepe. Este percepția prin simțire. E, să zicem, asemănător înțelegerii procesului în întregime fără raționamente și fără impunerea de diferite gânduri inutile „*dar poate*” sau „*undeva acolo*”. Păi, există, să zicem, altceva... Este dificil să exprimi asta, iată care este paradoxul. Cu adevărat este dificil să exprimi modul în care Personalitatea percepe lumea. Căci lumea, ea nicicum nu o percepe. Păi, este și este.

T: Igor Mihailovici, oamenilor le poate apărea o astfel de întrebare de la conștient: „*Dar cum rămâne cu negândirea? Păi cum, noi doar cugetăm despre spiritual? Doar datorită faptului că chibzuim în gândurile noastre sau vorbim în voce cu cineva, ajungem la spiritual.*”

IM: Omul niciodată nu ajunge la spiritual chibzuind despre spiritual. Când omul chibzuiește despre spiritual, el doar chibzuiește despre spiritual. El, ca un Așteptător, stă și cugetă. Stă și așteaptă când va veni. Iar **Personalitatea are abilitatea de a se mișca. Adică datorită acestui impuls lăuntric, tendinței interioare a Personalității, omul poate ajunge în Lumea Spirituală, tocmai datorită acelei sete și acelei aspirații adevărate. Pentru Personalitate, pentru ea nu există spațiu, pentru ea nu există timp.** E ceva diferit.

T: Iată aici, posibil, este necesară încă o concretizare, fiindcă următoarea întrebare va fi: „*Ce înseamnă a te mișca în spiritual?*” Fiindcă pentru o persoană obișnuită în tridimensionalitate, noțiunea de „mișcare” semnifică faptul că trebuie să mă mișc în spațiu.

IM: Absolut corect. Uite, aici iarăși ne confruntăm cu un paradox. În percepția conștientului, aceeași „mișcare spre spiritual” înseamnă că trebuie să depășești distanță sau un anumit spațiu sau timp, adică ceva ce trebuie depășit. **Însă ce depășește Personalitatea în calea spre Lumea Spirituală? Obstacole de la conștient,** doar atât. Adică, depărtându-se de dependența de conștient, ieșind de sub puterea lui, sau eliberându-se din robia acestuia, Personalitatea devine

liberă și atunci ea poate tinde, să zicem, spre a se contopi cu lumina Unică. Aici, desigur, pot fi găsite multe epitete, exemple asociative, dar toate acestea vor fi legate de lumea tridimensională obișnuită pentru conștient, și nici unul din ele nu va fi corect. Deoarece este cu totul altceva (nici măcar nu e o altă fizică, este ceea ce e dincolo de fizică), să devii un tot întreg cu Lumea Spirituală sau să devii parte a acesteia.

Ce este important: **chiar devenind parte a Lumii Spirituale, Personalitatea își păstrează individualitatea, ea devine cu adevărat liberă.** Aici, la fel, conștientului îi este greu să înțeleagă aceasta: „Ce este libertatea?”, „Ce înseamnă să devii nemărginit, păstrând, în același timp, individualitatea proprie?” Și iarăși, vorbim într-un limbaj asociativ și folosim exemple care, cu adevărat, sunt dificil de transmis. Bine, să spunem mai simplu, e mai bine să o faci, decât să auzi despre asta. E mai bine să vii și să vezi. Pur și simplu să începi a Trăi, atunci totul revine la locul său, devine clar, este ușor, minunat și interesant.

T: La fel, e interesant, faptul că cuvântul are putere. Și conștientul omului, cunoscând acest sacrament, pur și simplu manipulează cu sensul cuvintelor. Chiar în știință, demult, este cunoscut faptul că mintea noastră, sau mai exact spus, conștientul nostru confundă procesul de transmitere a informației despre realitate, cu ajutorul limbajului, cu realitatea însăși. De fapt, acesta este unul din algoritmele unei astfel de substituiri subtile și denaturări din partea conștientului. Astfel funcționează conștientul.

Și iată, odată cu dezvoltarea vorbirii umane (sau, cum înțelegem noi acum, odată cu dezvoltarea funcțiilor conștientului secundar) conștientul deja începe să codeze experiența în cuvinte. Și de aceea, în majoritatea cazurilor, nici nu observăm când cuvintele devin pentru noi deja mult mai reale decât însăși realitatea. Dar cuvintele sunt doar asocieri și simboluri, este încercarea de a reda în tridimensionalitate experiența percepției prin simțire.

Igor Mihailovici spune absolut corect despre faptul că, cu realitatea spirituală, trebuie pur și simplu să trăiești în interiorul tău... În Orient, există o minunată pildă despre cum un ucenic l-a întrebat pe învățător despre menirea cuvintelor. Iar învățătorul i-a răspuns acestuia: „Cuvintele sunt degetul ce indică spre Lună. Însă, când ai văzut Luna, de deget trebuie să uiți”.

J: Da, când treci în practică prin toate acestea, atunci vezi deja această diferență care, anterior, pur și simplu, nu o observai, diferența în substituțiile celor mai importante conștientizări. Iată, de exemplu, când, în practică, prin trăirile lăuntrice, percepi realitatea lumii Spirituale, înțelegi că, în realitate, sesizezi această fericire nemărginită, o simți. Înțelegi că acolo nu există dorințe, pentru că acolo este totul... Și acolo este bucuria Dragostei nemărginite și multe posibilități... Dar asta este tocmai ceva holistic, e o înțelegere volumetrică, deosebită cardinal de perceperea prin conștient.

Direct vorbind, ce are în vedere conștientul prin „a avea totul, a avea multe posibilități”? Pentru conștient, asta

înseamnă să ai acoperiș deasupra capului, casă, apartament, atmosferă de familie, automobil și poate un ban de mâncare, îmbrăcăminte. Bine, dorințe nesfârșite de „a avea totul”, adică totul material, tot ce este în tridimensionalitate, tot ce este cenușă pieritoare.

Și acum, înțelegi că necesitatea de „a avea totul”, de „a avea multe posibilități” și de „a trăi în bucuria Dragostei nemărginite”, de fapt vine de la Personalitate, de la dorința ei să înceapă a Trăi, de la dorința ei de a Trăi cu adevărat. Însă conștientul substituie perceperea a toate acestea și abate atenția ta, simplu, spre ceea ce este muritor.

Iată, înainte, auzai că Lumea Spirituală e un fel de lumină. Păi, și îți imaginezi toate acestea cu conștientul tău așa cum puteai, ținând cont de toate filmele, imaginile străine, povestirile pe care le-au auzit urechile tale pământești și pe care le-au văzut ochii tăi pământești. Căci ce este lumina în concepția conștientului tău? E ca lumina strălucitoare a soarelui care străbate prin întunericul norilor sau, pur și simplu, lumina soarelui care vine pentru a înlocui întunericul nopții. Însă acum înțelegi, simți, știi că acolo, în lumea Spirituală, e cu totul altceva: acolo este lumină în care nu se formează umbre, acolo este lumină și nu este întuneric.

Și nu e ceea ce își imaginează conștientul tău, ca o lumină care orbește sau bate în ochi. Nu, este complet diferit...

Sau iată că mai înainte ai citit în carte, le-ai povestit și altora că „lumea Spirituală este o bucurie nesfârșită, plină de viață,

și că e stare de pace”. Dar tu însuși nu înțelegeai cum se pot combina concomitent bucuria fericirii și liniștea. Fiindcă, în înțelegerea conștientului tău, bucuria este emoție, iar liniștea este odihnă în vise sau somn, sau șederea, simplu, a corpului pe scaun și a nu face nimic. Adică, pur și simplu, sunt ca două stări diferite ale conștientului. Și doar în practică ai înțeles ce se avea în vedere prin acest concept. Deoarece acolo, în lumea Spirituală, cu adevărat, este o bucurie vie, acolo este o voieșie vie, acolo e o viață plină, mereu nouă și irepetabilă, în nemărginire și, în același timp, în stabilitate și liniște. Și asta este cu totul altceva față de ceea ce își imaginează conștientul tău în tridimensionalitate.

**Personalitatea cunoaște,
ea nu are dubii.**

T: Igor Mihailovici, unul din momentele importante ale conversației este înțelegerea faptului a ce ești Tu ca Personalitate. Pentru că acum, foarte mulți nici nu bănuiesc că gândind sau vorbind „despre sine”, de fapt, în majoritatea cazurilor omul, pur și simplu, enunță problemele și minciuna conștientului său secundar, bine, și impresiile de la filmul pe care îl rulează pentru el conștientul primar.

Se poate concretizat mai în detaliu ce sunt și cum interacționează conștientul primar și secundar al omului și, îndeosebi, ce este conștientul secundar?

IM: Conștientul secundar este ca un antipod al Personalității, nu este altceva decât, aceeași reflecție, noi deja am vorbit despre asta. Când Sufletul intră în ziua a opta, omul devine om, – în el apare Personalitatea. Și ca antipod al Personalității, apare conștientul secundar. Acesta, într-adevăr, este un intelect artificial foarte puternic. De ce artificial? deja am vorbit despre asta, deoarece tot sistemul este creat artificial. Și conștientul primar, și cel secundar nu sunt altceva decât o parte a sistemului. Conștientul secundar este mai strâns legat, aproape direct, de ceea ce oamenii numesc „Absolut” sau „Intelectul suprem”, sau cum noi spunem din comoditate – „sistem” (poate fi numit în mod diferit, în religie este numit „diavol”). Iar conștientul – tiparele acestuia, mai înainte erau numite și „spiriduși”, și „demoni” și altele de acest fel. Iată, era o astfel de expresie „demonul a intrat în cineva”. Bine, pentru ce să intre, dacă el deja trăiește acolo demult.

Tocmai conștientul secundar este cel care critică și altele asemenea. Adică, este ceea ce noi numim intelect. E ceea

ce noi dezvoltăm activ învățând la grădiniță, la școală, în universități. Aceasta este tocmai dezvoltarea conștientului secundar. Și cu cât mai activ este dezvoltat acesta, cu atât mai multe instrumente are. Asta nu înseamnă că nu trebuie dezvoltat, din contra, trebuie dezvoltat și cât mai mult. Însă trebuie de înțeles ce reprezintă.

Conștientul primar este legat și de corp și de Personalitate. Însă, conștientul secundar este legat doar de conștientul primar. Și iată aici apare un moment interesant: fiecare dintre aceste conștienturi se consideră pe sine ca fiind „Eu”. Și între aceste conștienturi, cât ar fi de paradoxal, are loc o luptă. Însă, de asemenea, are loc opoziția ambelor conștienturi (fiecare în parte și ambele luate împreună) împotriva Personalității. Ele luptă pentru puterea atenției, pentru acea sevă dătătoare de viață, să zicem într-un limbaj mai material, ce provine de la Personalitate, pentru acea energie. Este ca în exemplul: pentru ca becul să ardă, trebuie să fie curent electric, dacă oprim electricitatea – becul se va stinge. **Atât timp cât Personalitatea noastră acordă atenție la ceea ce ne-a propus conștientul – conștientul este activ.**

Când suntem ocupați de o anumită activitate: gândim, suntem concentrați la ceva, suntem încărcăți sau, pur și simplu, întreținem activ o discuție, sau jucăm șah, cugetăm – la noi funcționează anume conștientul secundar. Este acolo unde e nevoie de multă prelucrare de informație, etc. Și noi întotdeauna ne considerăm că suntem exact asta.

Dar, dacă vom reflecta, vom începe să urmărim **cum vin gândurile...** Iar gândurile tocmai că vin, în mare parte, în

conștientul secundar, iată toate aceste imagini scăpărătoare – toate acestea au loc acolo. **Totuși, ele sunt proiectate în conștientul primar, adică în interiorul nostru** (să zicem, în construcția noastră) **le urmărește conștientul primar. Personalitatea nu le urmărește direct. Iată, deja prin conștientul primar, sunt văzute de către Personalitate. Și tocmai Personalitatea este cea care dă acea putere, sau acea atenție (vom numi această putere – atenție), ea direcționează această atenție pentru ca să se agațe sau nu de acest gând, să-l activeze sau nu.**

Dar în ce mai constă paradoxul? Conștientul primar, la fel, se consideră pe sine ca fiind „Eu”. El este acel copil mic care se află în fiecare persoană. Chiar și într-un bătrân academician se află un copil mic. Psihologii, neurofiziologii cunosc foarte bine acest lucru. Deja nu mai vorbesc de politologi. Atrageți atenția, toate sistemele sunt elaborate pentru bebeluș, pentru un copilăș cu vârsta de 6 ani. Iată atunci ele funcționează. De ce? Deoarece toate acestea sunt direcționate spre conștientul primar.

T: Da, pentru conștientul care a stagnat la nivel de copil. Și iată acum, Igor Mihailovici, Dvs. ați oferit răspunsul la încă o întrebare a psihologilor nesoluționată până în momentul de față. Ei privesc, doar din punctul lor de vedere material, la dualitatea omului. Și ce observă ei, asupra a ce își frământă mințile? Că omul are câteva „Eu-ri”, și că este un copil, chiar în cel mai bătrân, cel mai înțelept om.

J: Da, îmi amintesc când Dvs., Igor Mihailovici, ne povesteți că, înainte, oamenii care se dezvoltau spiritual, la

bătrânețe deveneau mai înțelepți, mai liniștiți, mai calculați, deoarece aveau deja multă experiență practică spirituală, experiența stăpânirii propriului conștient. Adică ei deja țineau strâns conștientul lor sub control. Priveau lumea deja ca o Personalitate matură, se are în vedere în sens spiritual, desigur. În ei înșiși era liniște și pace, plinătatea vieții cu Lumea Spirituală. Adică ei trăiau în bogăția și în diversitatea vieții spirituale. Și în viața de zi cu zi, în tridimensionalitate, acțiunile lor în exterior erau o reflectare a stării lor lăuntrice. Generațiile următoare se adresau lor pentru această înțelepciune lăuntrică. Acești oameni înțelepți aveau grijă ca, în societate, să domnească aceeași liniște și pace ca și cea care era în ei. Și ca oamenii să nu aibă această nevoie stringentă de ceva material. Adică se implicau în rând cu toți în crearea condițiilor pentru prevenirea, pentru protejarea societății de influența activă a sistemului însuși. Ei aveau grijă ca nici un fir de păr de copil să nu cadă de pe căpșorul pruncului tău, ca nici o burtică de copil să nu fie flămândă. Și asta, desigur, este incomparabil cu ceea ce se întâmplă în ziua de azi în societatea în care sunt pierdute cheile cunoștințelor spirituale. Iată aici totul este exact opus.

T: Da, cu părere de rău... Și iată pe ce sunt bazate diversele tehnici de manipulare cu conștientul omului? Iată acum, din păcate, aceasta este o temă în vogă, ce este parte a vieții de zi cu zi a unui om obișnuit: cum să influențezi, cum să conduci pe ascuns, să manipulezi cu conștientul altor oameni, cum să conduci gloata. Și pe ce se bazează totul? Tocmai pe influența asupra acestui copil care se află în fiecare om, adică **pe conștientul primar nedezvoltat**. Dacă e să privim global, ce se întâmplă în însăși persoana, în același anturaj

al său, într-un colectiv mic? La fel ca și în macro. Adică toate religiile și organizațiile politice, și organizațiile preoțești sunt bazate pe această manipulare și o astfel de influență... Totul este explicat ca unui bebeluș, ca unui copil cu vârsta de 5-6 ani.

IM: Desigur...

T: Și nimeni nu știe de ce anume așa și nu altfel.

IM: De ce? Deoarece, în realitate, conștientul primar deține putere asupra conștientului secundar, sau a noului conștient. El deține putere asupra acestuia.

T: Iar când Personalitatea se dezvoltă spiritual? Cum să devii liber de toate acestea?

IM: Cum funcționează Personalitatea? Personalitatea, în virtutea anumitor legi, contactează direct conștientul primar. Însă, iarăși, conștientul secundar, adică cel uman, îi dictează primatului, adică conștientului primar și îi povestește, îi arată imagini, iar ulterior, conștientul primar îi prezintă toate acestea deja Personalității...

Însă când omul dobândește un anumit grad de libertate lucrând asupra sa, începe deja să-i dicteze și să-i spună ce să facă acestui conștient al primatului. Și iată, în acest fel, el controlează totalmente conștientul. Deci poate fi oare diavolul biruit? Nu doar că poate, ci trebuie. Și, în primul rând, el trebuie biruit în sine. În toți nu-l vei birui. În toți – este treaba fiecăruia. Și, iarăși, am revenit unde am început. Biruindu-l în tine,

ți-ai schimbat lumea ta. Este foarte important. Însă când astfel de oameni sunt mulți, atunci se schimbă și societatea. Atunci se pierde puterea în întregime, eu am în vedere puterea lui Satan, și **societatea se eliberează**. Este visul oricărei societăți normale. Așa trebuie să fie.

▶ 05:42:42 – 06:20:30

IM: Noi nu odată am vorbit despre aceasta, că acest conștient ca parte a sistemului, mereu impune, e activ, forțează, obligă, ispitește. Iar Lumea Spirituală – pur și simplu este. E de ajuns ca omul să se liniștească, să se depărteze de gânduri, și înțelege că poate să-și urmărească propriile gânduri. Și iată, cel ce urmărește – este Personalitatea.

Iar când începe din această poziție de observator, ca Personalitate, să direcționeze puterea atenției sale în Lumea Spirituală, adică în percepția prin simțire a ceea ce se află în afara limitei acestei tridimensionalități, el începe să vadă mult mai bine cum gândurile încearcă să-l conducă, cum îl manipulează.

Iar când omul, în realitate, va studia și va înțelege deja destul de bine că conștientul nu este el, păi firește că respectivul conștient își pierde puterea asupra lui. Și iată, aici omul poate alege și acționa. Asta nu înseamnă că la exterior viața se schimbă, ea devine totuși plină și interesantă. Astfel, omul se debarasează de așa concepte cum ar fi „depresia”, „problemele psihologice” sau încă ceva – căci toate acestea aparțin sistemului.

Un exemplu simplu. Cum se poate afla în depresie persoana? Depresia – e una din formele iubirii de sine egoiste la pătrat, eu aș spune chiar, când *„toată lumea e rea, doar eu sunt bun, nu mă înțelege nimeni și nu am nevoie de nimic”*. Dar în același timp *„acordați-mi toți atenție, la sărmanul nefericit”*. Păi, e una din metodele de manipulare.

**Poate oare diavolul biruit?
Nu numai că poate, ci trebuie.**

**Și, în primul rând,
el trebuie biruit în tine însuși.**

**În toți nu-l vei birui.
În toți – este treaba fiecăruia.**

J:.. atragerea atenției de către sistem.

IM: Desigur, tendința spre putere. O simplă întrebare, poate oare Personalitatea să se ocupe de așa ceva? Desigur că nu. Deoarece, **primul lucru pe care o persoană începe să-l simtă este prezența constantă a bucuriei.** Bine, cu cuvintele noastre pământești „bucurie”, doar trebuie asociată cu ceva. Însă ea e infinită, e nemărginită, e aceea ce noi numim fericire. Și iată, **a obține fericirea – e tocmai a dobândi Viața. Acesta și este sensul existenței omului aici. Dacă omul a trăit o viață și nu a început a Trăi, păi în zadar e aici.** Iar înțelegerea doar este, căci Personalitatea nu dispare nicăieri. Ea are înțelegerea, însă e slab dezvoltată, iată cum a fost copilaș, așa și a rămas. Iar o astfel de activare excesivă, așa spune, hiper-dezvoltare a conștientului, pur și simplu distruge persoana și ea devine... nici măcar sclav, ea devine zombi: face tot ce îi dictează conștientul. E pur și simplu instrument în mâinile diavolului, nu mai mult...

J: Da, pe cine îl conduce conștientul, acela e condus de frică, ură și înțelegerea inevitabilității, acela trăiește conform șabloanelor...

IM: Desigur. Dar, într-o primă fază, pornește de la faptul că neagă totul ce e spiritual, sau manipulează spiritualul în favoarea sa.

T: Păi da, sunt create și secte, și culte religioase, și zic că „Dumnezeu așa dorește”. Dar de fapt, are loc procesul de înrobire a Personalității. Chiar dacă oamenii tind spre Dumnezeu, păi, în calea lor, sistemul pune autorități, care pur

și simplu se îmbogățesc pe spinarea oamenilor. Ei ascund interesele sale pământești în spatele cuvintelor că „*așa e pe placul lui Dumnezeu*”, că „*așa dorește Dumnezeu*” sau „*Dumnezeu așa a zis*”. Adică manipulează cu acest fapt în interesele sale egoiste, politice, în scopuri economice din tridimensionalitate...

IM: Cum se pot ascunde în spatele Lui, a numelui lui Dumnezeu? Sau „*Dumnezeu dorește, oferă-i Lui*”!? Desigur, dacă persoana vrea să-și ajute organizația sa religioasă, e foarte bine. Dar pentru ce să zici că „*Dumnezeu dorește așa*”, când nu Îl știi pe Dumnezeu? La ce îi trebuie lui Dumnezeu banii tăi? O simplă întrebare. Păi oare nu e așa?

J:...Dacă esența Lui e cu totul alta.

IM: Desigur... El nu are interese în tridimensionalitate, în genere în lumea materială, cu atât mai mult în tridimensionalitate. Însă, iată unii se vor indigna: „*Cum?! Noi doar ne-am născut aici, adică noi ne-am născut aici după voința lui Dumnezeu*”. Deci dacă tu crezi că te-ai născut aici din voia lui Dumnezeu, înseamnă că trebuie să te rogi mamei și tatălui tău. Rezultă că ei sunt dumnezeul tău. Explic: dacă am venit în această lume, și am venit în înțelegerea conștiinței „*după voința lui Dumnezeu*”, iar conștiința se află în corp, corpul meu s-a născut datorită tatălui și mamei.

J: E cum se zice „după chipul și asemănarea”, e o distincție între ce este „corpul, conștiința, mintea”, și ce este aceea „suflare a Vieții”, despre care Dumneavoastră ați vorbit.

IM: Absolut corect, este într-adevăr acea parte nevăzută, care a fost adusă aici din Voința lui Dumnezeu de către Îngeri. Se are în vedere sufletul, Personalitatea și acea posibilitate de începere a Vieții. Și cu adevărat, pe bună dreptate, e dreptatea supremă și gradul superior de libertate a omului. El poate alege cui să-i slujească: poate alege moartea, slujirea lui Satan și iluzia importanței; sau poate deveni Înger, adică Ființă nemuritoare, egală între egali, o parte integrantă a lumii lui Dumnezeu. Doar este interesant, și doar e onest.

T: Personalitatea – este Duh, care deține libertatea de alegere. Pentru mulți oameni, care pentru prima dată se întâlnesc cu Cunoștințele, va fi o astfel de informație, că acela, care se mișcă în spațiu, se deplasează, acel ce efectuează ceva acțiune, de exemplu, conduce automobilul, mănâncă, gândește – acesta nu este omul, nu este el ca Personalitate.

IM: Pentru ca să te găsești pe tine însuși, e destul să te liniștești. Am vorbit deja despre asta. Și să urmărești gândurile „*tale*”, acțiunile „*tale*”, în ghilimele „*ale tale*”. Și iată aici noi iarăși vom vedea, cum vin gândurile, vom simți aceste gânduri, venirea lor. Și vom simți cum „*eu nu vreau să mă gândesc la asta*”, dar gândul se bagă, „*eu nu vreau să vorbesc despre asta*”, dar vorbesc. Și iată acel, care „*eu nu vreau*”, este tocmai Personalitatea. Iată, de la acest mic cârlig se și începe cunoașterea de sine. Paradoxul constă în faptul că Personalitatea nu o poți vedea în oglindă. În oglindă noi vom vedea nimic altceva decât existența temporară, cochilia materială.

T: Da, e bine, când omul înțelege și e conștient de acest fapt. Însă când Cunoștințele spirituale sunt pierdute în societate, atunci sistemul, începând deja din copilăria omului, încearcă să înrobească noua Personalitate prin conștientul primar. Iată, el impune că reflecția în oglindă – chipurile ești tu: adică tu ești corp, tu ești conștient, și toate gândurile sunt ale tale, te vezi pe sine. Adică, oferă astfel de directive de identificare materială, ca Personalitatea să-și concentreze toată atenția sa vitală nu spre autodezvoltarea sa spirituală, ci spre falsul „Eu” venit de la conștient în tridimensionalitate, acolo, unde e puterea, consumul sistemului.

Mulți părinți tineri cred că bebelușul, copilul nu are o atitudine față de această lume, adică încă nu s-a învățat să mintă, încă nu poate să exprime acele emoții, care deja, ca șabloane, se înrădăcinează la o vârstă mai înaintată...

IM: Doar până în momentul când i s-a dezvoltat conștientul măcar puțin. Dar, îndată ce începe a se dezvolta conștientul secundar la copil, primul lucru ce îl urmărim – manifestarea egoistă, stări de manipulare. Adică, respectivul copil începe a trăi viața pământească. Primul lucru pe care îl face – se acomodează. Începe să manipuleze. Nu poate încă să vorbească, dar știe că, dacă va plânge, va fi așa cum el dorește. Nu este așa? Când este plictisit, începe să fie capricios, este luat în brațe, adică i se acordă atenție. Și iată, de aici începe totul.

T: Da, de fapt, bebelușul încă alăptat deja deține mecanisme de conducere ascunsă a adulților – e plânsul de copil, care răsună pe așa frecvențe, că provoacă disconfort la cei ce îl aud și-i stimulează pe adulți să acționeze, spre satisfacerea

necesităților apărute ale copilului, în mare parte necesitățile conștientului său primar, ale corpului său în tridimensionalitate. Și iată, mai departe, când copilul crește, ce fel de stări pot fi observate la el? E mirarea față de ceva în tridimensionalitate, o stare foarte emoțională, veselă, sau invers, foarte deprimantă, depresivă. Iar la părinte în mare parte – disprețuitoare, „supracorectă”, îngrijorată, iritabilă. Iar intonațiile? Acuzatoare, indulgente, critice, supresive. Adică, de fapt, are loc educarea de către conștientul secundar (conștientul parental dominant) a conștientului primar (conștientul dominant al copilului). Totuși, dacă adulții înșiși s-ar dezvolta spiritual, atunci acolo ar fi fost mai multe anume trăiri lăuntrice adevărate și Dragoste, chiar în ciuda provocărilor venite de la conștientul ce se dezvoltă al copilului. Căci paralel se va dezvolta și Personalitatea. Adică, părinții ar fi fost un exemplu spiritual bun și ilustrativ pentru copiii lor. E benefic și pentru părinți, și pentru copii.

Și iată, dumneavoastră aveți absolută dreptate, că sistemul, de fapt, din copilărie, învață copilul să atragă atenția asupra sa. Și acest fapt e legat de dezvoltarea conștientului primar și secundar. Adică sistemul, începând din copilăria omului, își pregătește robul...

J: Păi, da, și îl învață pe copil că vocea din capul lui, că toate aceste programe-artiști de la conștient – toate sunt el: că e vocea lui, sunt gândurile sale, sunt fanteziile sale... Mi-am amintit un moment, când Dumneavoastră, Igor Mihailovici, ne-ați povestit, că, *după impulsul primar la copii, începe dezvoltarea intensivă a conștientului secundar.*

IM: Absolut corect.

J: Toate acestea pot fi urmărite la copiii cu vârsta de 3-7 ani, când începe a se manifesta fantezia furtunoasă, imagini, poze, „dorințe”, lăcomie. Cu alte cuvinte, când are loc dezvoltarea intensivă a conștientului secundar.

IM: Desigur. Și mai departe, vedem: cresc copiii într-o familie, copii de aceeași vârstă, de exemplu, unul e egoist, al doilea e bun (este adorat). Cine e vinovat? E o întrebare interesantă. „*Iată, copilul așa s-a născut*”. Nu vei putea spune că au educație diferită, au aceeași educație. Au părinți minunați. Din copilărie, sunt educați în valori morale înalte, în perceperea umană, norme etice, iar omul crește narcoman, sau nemernic, aceasta se întâmplă des. Dar de ce se întâmplă așa? „*Iată influența străzii sau a altcuiva*”. Ba nu. Toate acestea sunt componenta dezvoltării conștientului. Și totul începe din momentul .. când începe a se dezvolta conștientul secundar.

T: Iată aș dori să mai adaug referitor la faptul că, atunci când se dezvoltă conștientul secundar, sistemul, din copilărie, învață copilul să atragă atenția spre sine. Și iată, când Dumnezeu voastră ne-ați povestit despre aceasta pentru prima dată, au fost foarte ușor de citit, cu această cheie a cunoștințelor, lucrările științifice despre studierea psihologiei copiilor și, în genere, să înțelegi mai mult decât e descris acolo, să înțelegi adevărata cauză într-unul sau altul comportament al copilului. Era ușor să-ți răspunzi chiar pentru sine la întrebările pe care și le pun savanții.

De exemplu, despre paradoxul conversațiilor copiilor. Spre deosebire de adulți, pentru copil, cuvântul este aproape de acțiune. Când, de exemplu, doi copii vorbesc, e ca un monolog în doi: fiecare din ei se străduie din greu să-l atașeze pe celălalt de gândul sau acțiunea sa, dar, cu toate acestea, nu tinde să fie auzit. Copilul, de parcă vorbește singur cu sine, ca și cum ar gândi cu voce tare.

IM: Absolut corect.

T: ... și el consideră că toți ceilalți percep lumea ce ne înconjoară exact așa cum o percepe el. La copilul de această vârstă, are loc un monolog continuu. Nu-l interesează nici poziția interlocutorului, nici gândurile lui. Copilul, de fapt, nu se îngrijește să fie auzit sau înțeles. Caracteristica-cheie a gândirii sale la această etapă e pur și simplu egocentrismul pronunțat. Pentru el, interlocutorul e doar stimulator! Pentru copil, e important doar acest interes vizibil al interlocutorului.

J: Da, da.

T: ...Adică, simplificat – „să fure” atenția, are loc vânătoria de atenție. O situație frecventă este atunci când adulții discută ceva, copilul se pune în centru și începe a cere ceva sau a povesti ceva, este capricios, respectiv, prin asta atrăgând atenția tuturor adulților asupra sa.

IM: Mai întâi, sistemul te învață să cucerești atenția, apoi să manipulezi cu aceasta, ulterior introducând aceasta în acțiune permanentă, construind un anumit sistem. Și

bineînțeles, ca rezultat al dezvoltării ulterioare a conștientului secundar, copilul poate deja activ să inventeze diferite situații, să-și imagineze obiecte, care nu există în realitate, și să le prezinte ca realitate. Dar adevărul este, că pentru copil, aceste ficțiuni ale sale sunt deseori aceeași realitate, așa cum este pentru noi ceea ce ne înconjoară. E doar funcția conștientului lui.

T: Da, și iată un moment la fel interesant despre reacția la critică. Conștientul secundar, la critica venită de la alt conștient, pornește deja mecanismele de apărare...

IM: Absolut corect.

T: .. evaluează ceea ce se întâmplă în genere ca amenințare.

IM: Deja din copilărie, sistemul îl deprinde pe om cu „Eu-ul”. Cu „Eu” ca fiind centrul egoismului său, cu „Eu” ca mândrie. De aceea, el și impune astfel de mini-bătălii, adică lupte în dezbateri și ceva de acest gen.

T: Adică astfel de băătălii în dezbateri, unde micul om cu toată seriozitatea, cu depunerea puterii atenției, încearcă să înțeleagă: cine, el sau interlocutorul său, deține o mai mare abilitate de impunere a gândului său altuia. Dar ce înseamnă asta pentru copii? Pur și simplu de a demonstra încă o dată, cine asupra cui domină. Și iată, astfel de comportament al copiilor e similar comportamentului maimuțelor. E un proces costisitor, obositor pentru om și super-profitabil pentru sistemul rațiunii Animalice. Iată unde se și scurge atenția valoroasă a omului.

IM: Da, e corect. Ca rezultat, deja la omul maturizat au loc ulterior lupte fără sfârșit în propriul conștient pentru dominarea ego-ului său în lumea materială.

T: Ce va alege omul, în mod firesc, după așa pregătire? El va apăra „adevărul” mitic venit de la iluzia sistemului și va condamna deja în conștientul său tot ce e spiritual, deoarece pur și simplu nu cunoaște asta din copilărie.

J: Păi da.

T: Un astfel de om nu conștientizează că e Personalitate.

IM: Pentru el, noțiunea de „Personalitate” e cu totul alta, e ceea ce interpretează sistemul: e conștientul său, e ego-ismul său, e mândria lui, impusă din copilărie de propriul conștient. În așa mod, sistemul pur și simplu își produce robi.

E clar că acest conștient secundar trebuie dezvoltat pentru comunicare și supraviețuire în condițiile moderne ale tridimensionalității. Dar iarăși, fără dominarea în societate, în viața de zi cu zi a bazelor spirituale (anume în practică, ci nu în cuvinte) copilul crește egoist. Și sistemul îl învață să folosească conștientul său pentru, să zicem, obținerea beneficiilor personale și pentru dominarea asupra altora. Adică din start, minciună chiar față de sine însuși.

J: Da, din copilărie, sistemul te învață să te minți pe tine însuși.

T: Păi, și, ca urmare, ce se întâmplă într-un astfel de caz? Trebuie să depui apoi eforturi colosale, pentru ca în genere

să te reeduci și să te schimbi. Și devine clar de ce oamenii fac unele și aceleași greșeli. Deoarece conștientul primar nu prea vrea să se reeduce și să se schimbe, iar conștientul secundar cu atât mai mult nu se schimbă.

IM: Trebuie înțeles că respectivul conștient primar este o parte a sistemului, la fel ca și conștientul secundar. Sistemul nu vrea să-și piardă puterea asupra Personalității.

J: E adevărat. Dar e interesant faptul că, la copii, se strecoară câteodată și înțelepciunea spirituală, necătând la toată presiunea sistemului. În primii ani de viață ai copilului, conștientul primar se dezvoltă mai intens și domină asupra conștientului secundar (cel secundar, cum deja am menționat, începe a se dezvolta activ după impulsul primar). La această vârstă, copilul pur și simplu deține libertate spirituală într-o mai mare măsură, adică Personalitatea nu e într-atât de înrobătă de șabloane. De aceea, uneori se strecoară această înțelepciune. Copiii la această vârstă sunt mai predispuși către perceperea prin sentimente profunde, către simțirea Adevărului, către Adevărul pe care ei cu părere de rău astăzi nu-l primesc de la adulți...

T: Păi da practica lipsește și aici. Ce primesc ei de la părinți în cel mai bun caz? Teorie, interpretare de la conștientul secundar a unor momente, a uneia sau a altei religii, care e practică de părinții lor, sau postulatele viziunilor lor ateiste. Dar ce poate să-i povestească conștientul secundar copilului despre Dumnezeu? Spune că „*Dumnezeu e un nene cu bărbuță, care șade undeva acolo în nori*”. Ei, și copilul redirecționează căutarea a ceea ce e închis în interiorul lui,

spre căutarea în exterior. Și mai apoi, toată viața sa caută, unde e, în exterior, drumul spre casă. De aici se și dezvoltă rădăcina tuturor îndoielilor, și ca rezultat, apare dezamăgirea de la imaginile iluzorii ale tridimensionalității.

De exemplu, să luăm același creștinism. În interpretările religioase ale Bibliei, la subiectul privind lucrul asupra sine-lui, este menționată fraza din Evanghelia lui Matei, că „De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor”. Și iată „*întoarceți-vă către Dumnezeu*” se interpretează ca schimbarea modului de viață, dar iarăși este înțeles la nivelul gândurilor în tridimensionalitate. Da, acolo se subliniază că să te adresezi trebuie cu „toată inima”, se menționează în unele tălmăciri, că acest cuvânt „inimă” este o alegorie, și în Biblie semnifică de regulă esența Personalității umane, concentrarea sufletului și a duhului (iarăși, concentrarea e direcționarea puterii atenției). Se spune că principala sarcină a vieții omenești este scrisă în „inimile noastre” și că „tocmai inima ia *decizia spirituală* cu privire la atitudinea față de Dumnezeu”. Rezultă că totul este, doar că sunt substituite cheile spre înțelegere, și omul fără practică deja nu știe ce este de fapt sufletul lui, ce este Duhul, ce este el ca Personalitate – Personalitatea, a cărei viață reală nu are nici o legătură cu tridimensionalitatea iluzorie.

J: Însă când știi aceste Cunoștințe, vezi și grăunțele care a fost pus în aceste cuvinte. Aceeași expresie „fiți ca și copiii”, se avea în vedere tocmai momentul când Personalitatea e mai liberă de presiunea conștientului... și e aproape de percepția prin simțire.

IM: Absolut corect. Copilul într-adevăr e mai aproape de Dumnezeu. De ce? Conștientul se dezvoltă, dar mai puțin activ, și Personalitatea e mai liberă, nu e într-atât de dependentă de conștient. De aceea, uneori copiii spun astfel de lucruri înțelepte, care sunt caracteristice unui bătrân căruia îi este timpul să moară. De ce, la fel, unii bătrâni pot fi mai sinceri, deși nu toți. Există răutăcioși, închiși în sine. Iată, toată viața a fost un om minunat, iar spre bătrânețe devine prea îngrijorat, deoarece înțelege că sensul vieții nu e în a construi o casă, a naște un copil sau altceva. Iată, el și-a trăit viața, înainte deja nu e nimic, iar principalul nu l-a cuprins. Dar ce e cel mai important? **Se dovedește că lucrul principal e tocmai să începi a Trăi.** Toată viața a alergat în gol, în zadar.

Dar viața trece ca o zi, noi deja am atins subiectul în emisiune. Iată, cum pentru tine a trecut ziua de ieri (eu vorbesc la figurat, pentru oameni), așa va trece și toată viața. Ea va deveni ziua de ieri chiar astăzi. În asta și e problema – iluzia timpului. Se pare că e mult timp, „*iată, înainte mai sunt ani*”... Însă, trebuie să trăiești astfel încât fiecare zi, fiecare moment să fii gata să pleci, dar pentru tine asta trebuie să fie o recompensă. Totuși, nu poți accelera acest proces, omul nu are dreptul.

J: Doar totul e simplu: dacă ai luat decizia să Trăiești, păi, pur și simplu, începe a Trăi chiar acum. Dacă vei amâna pentru un moment – conștientul neapărat se va folosi de asta.

IM: Există un astfel de concept (pe care îl atingem aici), și anume conceptul de „slujire a lumii lui Dumnezeu”. Și iată, aici se începe, ce e slujirea lui Dumnezeu?

T: Da, astăzi, mulți înțeleg asta doar de pe poziția consumatorilor... Trăiesc în interiorul lor prin conștient, nu în duh, trăiesc tridimensionalitatea.

IM:... Da, stau, repetă rugăciunea, și cu ce am început noi conversația, trăiesc sub dictatul conștientului. Și cu ajutorul conștientului, trăncănesc sau citesc lista propriilor dorințe Domnului Dumnezeu, printre altele adăugând ode de laudă către El. Știi, de parcă s-ar adresa părinților pământești, s-au obișnuit să zică părinților: „vreau mașinică” sau „păpușică” sau altceva.

J: ...Pentru obținerea beneficiului său.

IM: Absolut corect.

J: Altfel spus, atitudine consumeristă față de Dumnezeu.

IM: Cel mai teribil lucru care poate fi.

J: Adică, în genere contrariul, conceptul de slujire distorsionat...

IM: ...Și iată, observă, cel mai interesant aici e că mulți zic: „*dacă te-ai îmbolnăvit, roagă-te și te vei însănătoși*”. Te-ai rugat și da, te-ai însănătoșit. Dar ce ai cerut? Ceva material. Și iată, reieșind din înțelegerea banală de divizare în satan și Dumnezeu, în două componente, te-ai rugat cu conștientul „către dumnezeu” și corpul tău s-a însănătoșit. Păi care dumnezeu ți-a trimis sănătate după rugăciune? Oare Dumnezeul Veșnic? Nu. Anume, aici reiese că sănătatea ta,

ca și corpul și conștientul tău se află sub puterea lui Satan. El îți poate lua sănătatea și o poate da.

Domnul nu-ți va lua sănătatea, și cu atât mai mult nu îți va trimite boli. Pentru ce? Dar, iarăși, conștientul spune: „*Tu doar ești copilul lui Dumnezeu, creat după chipul și asemănarea Sa. Și El în fiecare zi, neîncetat, numai pe tine te urmărește*”. Iată, nu are altceva de făcut. „*Dar El e Dumnezeu. E Atotputernic. Are o mulțime de ochi, pe fiecare îl urmărește... Și urechi are multe. El ascultă ce gândești, ce vorbești*”. Doar este fapt cunoscut la ce te gândești, despre ce vorbești, cui? Iarăși, celui pe care îl numesc Satan. Dar de ce îi este cunoscut ce gândești? Deoarece acestea sunt programele lui, e lumea lui, și aceste programe sunt scrise de el, fiind introduse în conștientul tău, ca în calculator.

T: Da, totul în sistem este mort: pur și simplu nu este Viață, ci sunt doar iluzia și jocurile conștientului. Iată, unii artiști ai conștientului joacă rolul de patroni, alții – solicitanți. Dar unde în toate acestea sunt oamenii? Unde e Viața în ei?

T: Te uiți la tot acest obscurantism al lumii și... este doar o prostie umană sub dictatura conștientului.

IM: Cândva, demult, am dat peste un manuscris al catedralei, în care oameni inteligenți încercau să calculeze numărul Îngerilor în Lumea Infinită, Nemărginită. Paradox. Conștientul muritor al câtorva oameni încerca să numere infinitul și nemărginitul număr de Îngeri. Eu până în prezent mă aflu sub această impresie. Care e sensul a toate acestea? Ce megalomanie are conștientul?! Și de ce omul, condus de conștient, la fel se compară pe sine cu Dumnezeu sau se consideră egal Lui? Astfel de oameni au doar cerințe către Lumea Spirituală, dar nici un efect util.

T: Doar o listă.

IM: Deseori apare și teama, teama conștientului că El există, când Personalitatea e activă, omul simte asta. Apare teama, frica de moarte. Și persoana tinde deja să obțină cel puțin Liniștea, pentru a evita chinurile. Ea încearcă carecumva să se împace cu religiile, cu reprezentanții religiilor, dar toate acestea sunt din nou doar jocurile conștientului. Păi ce să-i faci, așa e lumea.

T: Reiese că respectivul conștient înșeală omul. *De fapt, conștientul e doar intermediar între Personalitate și lumea tridimensională. Dar niciodată nu poate fi intermediar între Personalitate și Lumea Spirituală.* Deoarece ce e mort știe doar despre moarte.

**Dacă ai luat decizia de a Trăi,
pur și simplu începe a Trăi chiar acum.**

IM: Cu siguranță. Asta și face omul dual. Pe de o parte, e legat de tridimensionalitate, de lumea materială. Iar pe de altă parte, în om este și natura Spirituală, ce aparține Lumii Spirituale, care ajută ca omul să devină acel care, de exemplu, în religie este numit Înger, adică Ființă *nemuritoare* și *spirituală*. Dar la fel, observați, *fără de corp*, și acest lucru, de asemenea, e foarte important.

J: Da.

IM: După moartea omului, să zicem, nici un conștient nu poate intra în Lumea Spirituală. Conștientul în genere nu percepe Lumea Spirituală. Și iată, acei oameni care se ocupă serios și au experiență (nu credință, subliniez, ci experiența contactului cu Lumea Spirituală), au înțelegere chiar la nivelul conștientului, că ceva se întâmplă. Chiar să descrii corect ceea ce simt ei, modul în care percepe Personalitatea Lumea Spirituală, prin cuvinte, în tridimensionalitate, e foarte dificil. Iarăși, e „fericire”, toate aceste epitete obișnuite, exprimarea a ceva minunat și infinit. Însă nu putem exprima mai detaliat. Deși, la nivel de Personalitate, astfel de oameni înțeleg foarte bine asta, știu, sunt fericiți, bucuroși, dar nu o pot descrie.

T: Vorbeam de dualitate, și e interesant că, în foarte multe religii, se întâlnește un astfel de concept ca „omul interior și exterior”, mai ales în ortodoxie. Referitor la omul exterior, în principiu totul este clar, toți îl identifică cu corpul. Însă omul interior, e omul care... Eu însămi știu, că dacă nu aș fi venit în contact cu Cunoștințele, dacă nu ar fi experiența prin simțire, înțelegerea faptului că Personalitatea este Duh și doar astfel e posibilă comunicarea cu Dumnezeu, apoi cel

mai probabil prin omul interior s-ar fi înțeles ceea ce nu este vocalizat, pur și simplu în interior, careva gânduri în cap...

IM: Absolut corect.

T: De fapt, lucrul conștientului primar și secundar.

IM: Adică s-ar fi înțeles din nou acel conștient primar, respectiv conștientul primatului, care este controlat de conștientul nou (secundar).

T: Desigur, sau mândria de la conștientul primatului, sau gândurile de la conștientul secundar. Căci, de regulă, conștientul secundar joacă scene întregi cu artiștii săi: cum ar trebui în tridimensionalitate să meargă căutarea ta de Dumnezeu și cum să arate calea ta spirituală în imaginația conștientului. Și iată, aceste gânduri – nu ești tu, e minciuna sistemului. Și principalul e să înțelegi și să te clarifici cine ești tu în realitate.

IM: Corect. Conștientul secundar într-adevăr e foarte activ și e în mare parte ceea ce noi ne considerăm a fi. Dacă pur și simplu, să zicem, ne calmăm și observăm cum ne vin gândurile. Iată, să închidem ochii, să ne relaxăm și să observăm, **cine ne oferă aceste gânduri.** La început, auzim dispute, vedem că ceva se întâmplă, apar anumite imagini, adică viața continuă să ruleze. Întrebarea este: **cine urmărește aceste imagini care apar?** Este tocmai conștientul primar.

În momentul ațipirii, dar când încă nu dormim, activitatea conștientului încă mai continuă, anume, în acest moment,

putem urmări activitatea conștientului secundar. Este foarte activ și ne distrage permanent. Pe noi – se are în vedere ca Personalitate. Și datorită acestui instrument noi putem percepe că avem două „Eu-ri”, dar nu „Eu-I” adevărat.

Iar când am învățat să urmărim acest proces, putem concomitent să învățăm a simți, adică să percepem Lumea Spirituală prin sentimentele lăuntrice – e perceperea prin simțire a Lumii Spirituale. Când omul dezvoltă văzul spiritual, cum am mai zis, masa solidă sau ceașca solidă încetează deja a mai fi solidă și să aibă o așa formă. Iluzia dispare. Și vedem totul deja ca niște conglomerate, structuri de câmp, banal, însă doar până la a șasea dimensiune. Iar Sufletul, el se află în afara limitelor dimensiunii a șasea. Respectiv, tot ce e legat de el este, de asemenea, în limita pragului, să zicem așa. În dimensiunea a șaptea, Personalitatea pleacă în mod conștient, când se unește deja cu Sufletul. Eu aș spune că e la limită, adică foarte-foarte aproape de Lumea Spirituală. Atunci când deja ne auto-identificăm, adică ne eliberăm de iluzia materiei, de însuși sistemul, de aceste conștientie (le putem urmări, le putem controla), păi aici apare deja, să spunem astfel, nu înțelegerea, ci experiența. Și Personalitatea începe să se dezvolte, apropo, rapid și activ. Iată, mulți vor adresa întrebarea: „Ce înseamnă să te dezvolți?”. Voi explica puțin. Personalitatea omului, de fapt, practic nu se dezvoltă în lumea modernă...

T: Da, foarte multe distrageri de la conștient în lumea modernă. Și oamenii nici nu își propun ca scop să se elibereze singuri de sub puterea conștientului și să creeze condiții mai bune pentru maturizarea spirituală a altor generații.

IM: Absolut corect. Spuneți-mi, cine se ocupă de dezvoltarea Personalității copilului său în sens spiritual? Acele imagini din diferite publicații religioase, conversația despre Dumnezeu, ce sunt acestea? E la fel cum roboții ar vorbi despre Dumnezeu.

T: Da, pur și simplu părinții tineri învață copilul ceea ce au fost ei singuri învățați. Și dacă nu este experiență spirituală personală, dacă ei înșiși nu înmulțesc în sine Dragostea spirituală, dacă în ei nu e dezvoltată perceperea Lumii Spirituale prin sentimentele profunde, rezultă doar vorbe goale și doar învățătură a teoriei de la conștient, dar fără practica de a înmulți în sine Dragostea în Duh. Desigur, ei probabil ar fi bucu-roși să fie în alt mod, dacă ar fi știut cum. Însă au fost învățați cu conștientul, pur și simplu să creadă și să spere, și nu să trăiască aici și acum în prezent, prin lăuntric.

IM: Iarăși, la ce revenim: „Cred sau nu cred?” Credința – nu e Cunoștință. Credința – e speranță, că poate ceva va fi. Personalitatea îl poate percepe pe Dumnezeu, conștientul – nu îl poate percepe pe Dumnezeu. Conștientul poate doar să creadă sau să nu creadă. Credința doar teoretic admite posibilitatea existenței Lui. *Personalitatea însă, mereu va fi de partea Dumnezeu, iar conștientul – împotriva lui Dumnezeu.* Și iată, aici, rolul decisiv îl joacă anume conștientul primar. Dacă acest conștient primar este condus de sistem sau de conștientul secundar, atunci Personalitatea este osândită. **Dacă Personalitatea conduce conștientul primar – ea poate studia sistemul însuși din exterior.** E singura cale de studiere a sistemului fără a dăuna sănătății, fără a dăuna propriului conștient, să zicem astfel.

T: Este un moment cheie tocmai pentru cei care, cu ajutorul experienței personale sau pe cale științifică, încearcă să studieze conștientul. De altfel, să studiezi sistemul, aflându-te în el...

IM: ...Bine, experiența arată, deja am vorbit despre asta, că spre bine asta nu duce, când aflându-te în sistem, studiezi sistemul. Noi putem doar să urmărim și să obținem acea informație, pe care sistemul însuși ne-o va permite, dar nu mai mult. Totuși, aceasta întotdeauna va fi profitabil pentru el, nu pentru noi ca Personalitate, ci pentru el (ca ființă muritoare), spre deosebire de noi (ca ființă potențial probabil nemuritoare). Și aici e întrebarea: „De ce potențial probabil nemuritoare?” Deoarece, ceea ce oamenii numesc Iad și Rai, vom repeta, de nenumărate ori am vorbit, dar, deoarece am început, o vom spune...

Personalitatea, când se eliberează de robia conștientului, de materie și cunoaște Lumea Spirituală, ea, apropiindu-se, devine un tot întreg cu Sufletul, devine ceea ce astăzi este numit Înger. În religiile antice, se numea altfel, dar sensul de la aceasta nu se schimbă. Omul devine ceea ce trebuie să fie – Ființă nemuritoare, și în mod firesc, după moartea corpului, fiind deja Înger, nu poate muri, el se eliberează ca ființă maturizată (vorbind la figurat, ca fluturele din cocon) și trece în Lumea Spirituală. Asta nu înseamnă că el zboară undeva sau altceva. Pentru conștientul nostru, e că trebuie să zbori undeva sau să te miști. Lumea Spirituală – e Nemărginită, Infinită și e peste tot, pur și simplu puțin mai sus, să zicem așa.

Iar conștientul – el pur și simplu dispare, atunci când se eliberează Personalitatea. Însă asta nu îi este convenabil conștientului, fiindcă el se identifică pe sine ca „Eu”, și nu îi este convenabil sistemului însuși. Fiindcă că acest conștient (mă iertați pentru așa comparație primitivă) – e ca un aparat de muls pentru sistem, care este atașat vacii (Personalității) și prin care se obține laptele (puterea atenției Personalității – puterile Allat), ca produs alimentar (a sistemului). Conștientul – nu e altceva decât unealta existenței sistemului însuși, sau Absolutului, sau cum oamenii numesc, rațiunea Superioară, e modul lui intensificat de hrană, care îi dă viață. De aceea, sistemul este interesat în faptul ca Personalitatea să nu să se elibereze pe parcursul vieții.

T: Igor Mihailovici, mulți oameni își pun o astfel de întrebare, se interesează, ce este reîncarnarea? Ce este renașterea sufletului?

IM: Renașterea sufletului sau așa-numita reîncarnare are loc după moartea corpului fizic. Acest fenomen are loc dacă Personalitatea nu s-a eliberat, atunci Personalitatea se contopește cu conștientul într-un tot întreg.

Ce este renașterea sufletului, dacă e să vorbim în formă mai simplificată? Când Personalitatea nu s-a dezvoltat, ea nu a reușit să se contopească cu Lumea Spirituală, să spunem astfel, neviabilă, atunci conștientul se păstrează, el se auto-identifică, el continuă să funcționeze ca același aparat de muls, dar trece puțin în altă stare împreună cu ceea ce noi numim suflet. Pentru fizicieni va fi mai clar... și toată această structură energetică-informațională trece, la figurat vorbind, dintr-un vas

(corpul distrus) în altul (corp nou, în care intră sufletul și formează o nouă Personalitate, și respectiv în calitate de antipod al Personalității, se formează și un nou conștient). Dar dat fiind faptul că sufletul nu a părăsit această lume (el e folosit, are loc reîncarnarea), păi în mod firesc că rămâne și Personalitatea anterioară, și cele două conștientate active, care suprimă.

Și iată, în această stare, omul se confruntă cu ceea ce se numește „chinurile iadului”. El le simte mai mult la nivelul conștientului decât al Personalității, la nivelul conștientului primar. Observați, conștientului secundar aici îi e mai ușor, fiindcă persistă înțelegerea acestei stări. Însă, la nivelul conștientului primar este anume durere, suferințe și ceva de acest gen, și toate senzațiile neplăcute.

Poate apărea întrebarea: „*Cum poate fi durere, dacă nu există corp?*” Eu aș compara asta cu acel efect, când lipsește un membru, de exemplu, persoana nu are un picior, iar degetele la picior o dor (sunt numite „dureri fantome”). De asemenea e similar... iată, oamenii care au trăit un accident vascular cerebral, când se aflau în corp, însă nu puteau să intre în contact cu această lume. Ei nu au nici perceperea corpului ca atare, totuși rămâne o înțelegere clară, o percepere a toate. Iată aceasta și este starea de subpersonalitate. Respectiv, tot ce ai acumulat în timpul vieții, tot ce era activ, cu ce ai trăit, totul te va însoți pe parcursul, probabil, a multor reîncarnări, până când se va găsi o Personalitate care se va elibera, și atunci toate structurile se distrug, sau, vorbind în limbaj modern, până când se va produce anihilarea completă, adică totul se va șterge complet. Este una din forme...

**Personalitatea va fi de partea
lui Dumnezeu mereu,
iar conștientul – împotriva lui Dumnezeu.**

▶ 06:20:30 – 07:06:00

T: Igor Mihailovici, referitor la întrebarea despre conspirația globală, Dvs. ați menționat că există structuri preoțești care deja, de secole, visează la ziua a 9-a.

IM: Ce este ziua a 9-a? Visul sistemului despre ziua a 9-a afirmă anume faptul că, dacă Sufletul nu va intra în corpul uman ca într-un vas în a 8-a zi, atunci vasul va rămâne gol și, în ziua a 9-a, Sufletul deja nu va mai putea intra. Și sistemul va crea și va dezvolta în această persoană imperfectă ceea ce este numit de către sistem „dumnezeu” – o creatură nemuritoare, manifestată material, care va fi egală în forță cu Dumnezeu (adică va putea crea alte iluzii și susține la infinit această iluzie), sau un anti-dumnezeu, să zicem așa.

T: Mulți oameni, care nu sunt bine informați cu privire la acest subiect, pot avea dubii referitor la faptul că, în lumea modernă, există organizații secrete care se ocupă cu proiectul „Zilei a noua”. Însă cine e curios, îi pot da o sugestie: urmăriți cine a inițiat și a sponsorizat cercetările în întreaga lume referitoare la conceperea omului in vitro și a promovării științei în această direcție?

IM: Bună sugestie...

T: ...Cine a fost interesat în asta și de ce?

IM: Da... Sistemul întotdeauna se opune pe sine lui Dumnezeu. El (sistemul) le impune oamenilor să considere însuși sistemul – Dumnezeu.

T: Ei bine, această dorință a sistemului, într-adevăr, se manifestă prin robii ei, când anumiți oameni, conștientizând toată nimicnicia lor ca robi, în mod clar demonstrează altora, aspiră, visează și doresc să fie văzuți de către alți oameni ca fiind cei care sunt numiți și considerați zei. Ei deseori povestesc altora că au obținut foarte multe în lumea Spirituală și se auto-prezintă că fiind întruchiparea însăși a lui Dumnezeu în corp. Altfel spus – hubrisul. Apropo, iată, în Grecia Antică, tocmai așa era numit omul arogant, omul care era plin de mândrie – hubris.

J: Cu regret, acești hrubiși... mai exact hrubiși... hubriși pot fi întâlniți și în prezent.

T: Da... Căci toate acestea dezvăluie fața sistemului care transmite prin intermediul lor, tendința sistemului însuși de a se asemui lui Dumnezeu. Adică, ceva mărunț și infirm încearcă să se asemuiască Măreței Nemărginiri... Și dacă e să vorbim prin exemplele din creștinism, atunci e asemeni obscuranțiștilor simoniei în dorința de a domina asupra Sfântului Duh.

IM: Iată, acest paradox se păstrează. De ce? Deoarece, pur și simplu, are loc lupta pentru supraviețuire a sistemului însuși. Tot el și crează astfel de condiții pentru manipularea propriului sine.

T: O astfel de zi, totuși, nu poate sosi, nu-i așa?

IM: Păi, referitor la faptul că, dacă poate veni ziua a 9-a sau nu, voi repeta încă o dată: aici totul este material, sistemul există doar în limitele a 6 dimensiuni, în a 7-a dimensiune,

acesta deja nu există. Și iată, asupra acestor 6 dimensiuni, mai sunt încă 66 de dimensiuni, care nu vor permite să se întâmple una ca asta.

Pentru o percepere figurativă la nivelul conștientului, voi aduce un exemplu a ce de fapt este această lume. Imaginează-ți o floare, orice floare, nu are importanță care, de exemplu, romanița. Ți-ai imaginat romanița? Iar acum, imaginează-ți că romanița a dispărut și în locul acesteia a apărut o păsăruică. Ți-ai imaginat? Păi, iată, această lume pentru Lumea Spirituală este ca și acea romaniță pe care ți-ai imaginat-o și pe loc ai și uitat-o – este momentană și iluzorie. În asta și constă sensul. Însă pentru oameni, ca Personalități, această lume nu este altceva decât fie o trambulină pentru un salt în Viața Veșnică, fie o prăpastie în suferința îndelungată. Alegerea aparține oamenilor.

Aici, desigur, se poate alege. Însă, pentru a alege, trebuie să știi ce alegi. Iar pentru a ști, trebuie să ai experiență. Iar pentru a avea experiență, trebuie, totuși, să lucrezi asupra ta. Conștientul povestește că nu trebuie să schimbi nimic în interiorul tău, trebuie doar să studiezi, trebuie să cunoști ceva în exterior, în tridimensionalitate. Câteodată, el povestește ce trebuie să faci, să repeți anumite meditații, exerciții sau încă ceva, nu are importanță, orice-ai face. Dar fără o muncă profundă asupra ta însuși, anume de pe poziția înțelegerii, a cunoașterii tuturor acestor procese; fără căutarea Lumii Spirituale în interiorul tău, nu va fi nimic. Lumea Spirituală nu o vei găsi în exterior. Lumea Spirituală poate fi găsită doar în interiorul tău, deoarece calea spre asta trece prin om. Noi am vorbit deja de multe

ori despre asta, în multe emisiuni, și, până la noi, mulți au vorbit de nenumărate ori despre asta.

Până când omul nu va depune efort, niciodată nu se va putea apropia de Lumea Spirituală. Și, cel mai dificil și cel mai simplu lucru este faptul că, întâi de toate, omul trebuie să se înțeleagă, să se conștientizeze și să se perceapă pe sine ca Personalitate. El trebuie să se găsească pe sine – cel care este. Și el trebuie să-i vadă pe acei artiști în conștientul său, care îl distrag și îl impun să se ocupe de orice, zicându-i: „*Te vei distrage, cum vei reuși fără noi? Vei cădea*”. Nu vei cădea, dimpotrivă, îți vei lua zborul. Până când omul nu va conștientiza acest fapt și nu va începe a lucra asupra sa, el nu va învăța ceea ce e cel mai dificil și cel mai simplu lucru – să fie fericit, să fie Viu, pur și simplu să fie, și nu doar să existe.

**Să fii fericit,
să fii Viu,
simplu să fii,
și nu doar să exiști.**

IM: Când oamenii studiază măcar puțin sistemul, adică, încep cu adevărat să se ocupe de dezvoltarea lor spirituală... Eu nu am în vedere abordarea modernă vis-à-vis de înțelegerea „dezvoltării spirituale”, – adică să stai în meditație sau în rugăciune și să aștepti că va fi un rezultat, ci când omul se ridică și merge, adică începe să lucreze intens asupra sa, când începe să se studieze cu adevărat pe sine ca Personalitate, să-și studieze propriul conștient (acel dușman din interiorul său, care în fel și chip îl distrage de la calea spre Lumea Spirituală)... După cum s-a spus: „Fără a studia inamicul, nu-l vei putea învinge”.

T: Da, precum scriau în antichitate, sensul existenței omului aici este anume de a se învinge pe sine, de a învinge în sine dușmanul omenirii.

IM: Paradoxal, însă așa este... Atunci devii Om și atunci această ușă despre care noi am vorbit, se deschide în fața ta. Și iată, când omul tinde să se apropie de această ușă pentru a ieși, atunci începe a urmări. Întâi de toate a studia: „Cum ia naștere gândul și cum este controlat?” Mai întâi, înțelege că acolo unde-și investește puterea atenției (sau, cum se spunea în același zoroastrism, încotro își direcționează gândul, sau asupra ce se concentrează), acea stare o generează în sine însuși. Dar ce este concentrarea? Este investirea atenției. Adică ne putem juca cu cuvintele aici, dar esența nu se va schimba.

T: Adică Personalitatea percepe tridimensionalitatea și situațiile în ea în modul în care i le prezintă conștientul primar. Vorbind la figurat, e ca și cum tu, spre exemplu, lucrezi în

birou, iar contabilul tău necinstit intră permanent și te distrage cu discuțiile sale, împingându-ți concomitent niște hârtii pentru semnat. Și, în fond, sigur că el minte referitor la ce anume se întâmplă realmente în procesul de producere. Mai mult decât atât, de fiecare dată în așa fel, încât finanțarea ulterioară din partea ta să fie cât mai semnificativă posibil, relatează situațiile, astfel ca tu să-l crezi, că, chipurile, asta este de fapt viața ta, că problemele tale sunt toate astea, și nu ceea ce a inventat el pentru propriul beneficiu.

Și iată, în această alegorie, contabilul necinstit este tocmai conștientul primar, care lucrează clandestin și pentru Personalitate, și pentru conștientul secundar. Însă, cu toate acestea, el întotdeauna își urmărește doar propriile interese materiale. Iar finanțarea – este tocmai atenția Personalității.

IM: În principiu, așa este. Noi am concentrat atenția noastră asupra a ceva, adică, am investit puterea atenției noastre – deci am finanțat acest spectacol pe care ni-l prezintă conștientul nostru. Și artiștii din capul nostru au început să se agite. Încep a povesti despre una sau despre alta. Dar poate oare omul însuși să scoată măcar o singură vorbă din sine? Nu. Și iarăși ne confruntăm cu faptul că, dacă omul nu poate rosti de sine stătător nici un singur cuvânt, atunci cine este omul? Este el conștientul? Nu, el este Personalitate. Iată, realmente, omul este Personalitate. Conștientul poate vorbi, comunica... Dacă e să eliminăm conștientul nostru (dacă e să-l deconectăm), noi nu vom putea discuta iată așa, verbal. De ce? Deoarece Personalitatea, cum am mai spus deja, nu interacționează cu lumea tridimensională, însă interacționează cu conștientul primar.

T: ...Da, cu conștientul primar... Și doar conștientul primar este ca o combinație din toate luate la un loc. Pe de o parte, de la conștientul secundar vin atacuri permanente asupra lui printr-un roi de gânduri obsesive, diverse provocări pentru excitarea diferitor stări emoționale...

J: Da, și asta se observă ușor când lucrezi asupra ta. Pot spune chiar din propria experiență că acest val de provocări, care vine din partea conștientului secundar, este abia vizibil, dar el poate fi simțit.

T: Da.

J: Și se simte când asta se intensifică încetul cu încetul: de parcă apare o stare de alertă, o schimbare subtilă de dispoziție în ceva nu chiar bun. Altfel spus, apare un fel de îngrijorare, uneori cu nuanță de mâhnire, cu un fel de tristețe abia sesizabilă. E abia observabilă, însă recunoscutibilă. Iată, știi cu siguranță și deja înțelege că sistemul va începe acum, pur și simplu, să-ți ruleze filme. Și ulterior, ca urmare a acestui val provocator, va veni primul cadru impresionant, adică o oarecare imagine clipart, apoi sonorizarea în cap (adică vine un anumit gând). Însă, fără atenția ta, acest gând, pur și simplu, nu este viu, este gol. Și sună de parcă ți-ai amintit ceva sau „hai, să ne gândim, iată, pur și simplu, așa...”

T: Păi, da, aceste comparații—calculule ale conștientului.

J: Da. Însă, în acest moment, tu ești cel care alege: să-i acorzi atenție sau nu. Ei bine, și în funcție de alegerea ta, se dezvoltă ulterior situația. Spre exemplu, ți-a venit deja

o binecunoscută adiere de la conștientul secundar, apoi au urmat aceste imagini de la conștientul primar, apoi gândurile, de genul: să te superi pe ceva sau nu. Și dacă tu îi acorzi atenție acestui gând, adică activezi mândria, începi fie să te joci cu acest gând, fie să-l analizezi sau savurezi cu seriozitate deplină, adică să investești în el toată atenția ta, atunci deja, în scurt timp, te simți pur și simplu ca și cum ai fi ciomăgit; fiindcă ești supărat deja pe toată lumea, ești deja așa de trist, ești tulburat și plin de autocompătimire, de mândrie exagerată. Adică emoțiile erup deja ca un havuz și sistemul se alimentează. Iar dacă respectivul conștient îți propune „*să te superi sau nu*” și tu alegi: „Nu! Dă-o încolo de tridimensionalitate cu toate ale ei... și cu contabilul, și cu hrubișiii”, și, pur și simplu, te cufunzi în această bucurie a sentimentelor profunde, atunci toate aceste situații trec de parcă nici nu au fost. Și înțelegi că acestea au fost doar provocări din partea sistemului cu iluziile lui, nimic mai mult. Dar cel mai important este că ți-ai apărat alegerea, ai apărat alegerea ta ca Personalitate, și nu ai procedat ca un rob al conștientului.

IM: Ai dreptate.

T: Conștientul primar este, pe de o parte, un roi de gânduri și de stări emoționale venit de la conștientul secundar. Iar pe de altă parte, constituie tot ceea ce este legat de lucrul a însuși conștientului primar: începând cu mândria și un complex întreg de sentimente și stări distructive de natură Animalică, precum – ura, invidia, dușmănia, până la interacțiunea acestuia cu corpul prin intermediul creierului (iar acestea sunt tot felul de senzații ale corpului, bolile

acestuia, emoțiile, totul ce acesta aude și vede într-un diapazon limitat în tridimensionalitate)... Și iată, are loc un astfel de atac complex asupra Personalității din partea conștientului.

Ca urmare, ce știe despre tridimensionalitate Personalitatea „care doarme”, să-i zicem astfel, nedeșteptată, care se află în robia conștientului? Doar ceea ce-i este propus de către conștientul primar: toată această iluzie a informației, situații inventate, stări emoționale de natură Animalică. În esență, o înșelăciune a ceea ce se vede și se aude.

De exemplu, se știe că 90% de informație din lumea tridimensională este primită prin intermediul ochilor. Și iată, conștientul îi zice Personalității că, chipurile, „*tu vezi asta cu proprii ochi*”. Însă asta este o minciună! Deoarece aceasta este perceput de către conștient prin intermediul corpului, prin sistemul optic al ochilor. Dar ce sunt ochii? Sunt un monopolist specific, un furnizor de informație vizuală exclusiv monopolist. Deci ochii nu sunt ferestrele spre lume, ci sunt ferestruicile mici ale creierului, care, pe lângă toate, este sub controlul conștientului primar.

Căci tot ceea ce noi considerăm că „*vedem, chipurile,*” este o minciună. Ochii, pur și simplu, percep doar partea vizibilă a spectrului de radiații electromagnetice, mai mult ca atât, într-un spectru foarte îngust de vizibilitate. Și toate acestea se mai și transformă în impulsuri electrice și, deja, prin creier, ajung în conștientul primar. Și numai după asta, conștientul primar îi oferă Personalității un tablou limitat despre situația în tridimensionalitate, și deja cu propriile corectări și accentele

stabilite. Adică, în propria interpretare, evidențind unele detalii cheie pentru conștient însuși și omițând informația mai puțin interesantă pentru el.

J: Dar ce este mai puțin interesant pentru conștient? De regulă, este tot ceea ce nu îi oferă o imagine impresionantă pentru absorbirea atenției, e tot ceea ce poate să-l elibereze pe om de robia conștientului.

T: Da, este doar un joc de-a „Telefonul stricat”, când la un capăt a fost spus una, iar deja, la ieșire, ajunge atât de distorsionat, încât este dificil să înțelegi ce a fost inițial... Adică, practic, conștientul primar, ca un calculator, rezolvă pe moment un șir întreg de sarcini, creând din mers iluzia și prezentând-o ca fiind „realitate”. „Realitate”, să-i spunem astfel, în ghilimele, deoarece chiar pentru lumea materiei – pentru sistem, pentru el, realitatea este fizica energiilor primare, este vânătoarea după puterile Allat. Iar restul sunt doar iluzii create tot de către sistem ca niște capcane pentru fiare. Așa că nouă doar ni se pare că noi suntem cei ce percepem lumea înconjurătoare, de fapt, însă, Personalitatea nu are ochișori.

IM: Personalitatea în general nu posedă așa fenomen, ea nu are astfel de ochișori...

T: ...Da, precum are corpul, deoarece Personalitatea este Duh.

IM: Absolut corect.

J: Da, Personalitatea are cu totul altă percepție... Acum îți amintești oare cum ai trăit anterior, când unica ta realitate era conștiința? Căci acesta era pur și simplu un coșmar, iar tu considerai că „*viața de fapt așa este*”. Trăiai ca un bolnav paralizat, având un televizor cu un singur post de televiziune, care crea în existența ta iluzia vieții, dar nu viața însăși. Trăiai așa cum trăiesc mulți acum. Trăiai cu ceea ce îți arăta acest post, iar acesta îți arăta ceea ce dorea. Trăiai ceea ce ți-a fost impus de acest post – starea de iluzie a unei eterne melodrame a propriilor, scurtelor subiecte.

Însă mai apoi, când realmente am început să lucrez în mod serios asupra mea, în practică, atunci am înțeles că acest post se dovedește a fi nu doar unul singur și că în mâinile mele se află o telecomandă de gestionare a posturilor. Ei bine, conștiința, desigur, și aici își însera comentariile sale, direcționându-mi atenția, ca de obicei, în gol, spunând: „uite cât de magic manipulezi butoanele”. Însă când am simțit pentru prima dată această libertate nemărginită în interiorul meu, libertatea conexiunii cu lumea Spirituală, atunci am înțeles că deja nu e interesant să privesc acest televizor al sistemului, unde sunt multe lucruri pustii, unde totul e stereotipic, unde vorbesc roboții. Dar cine oare ar dori să asculte ceea ce e mort și pustiu când în tine vibrează adevărata Viață, când simți plenitudinea ei, când simți bucurie imensă, când în tine este fericirea!? Când tu nu ești un zombi pasiv-depresiv, care e legat de corpul tridimensionalității, ci când ești într-o libertate incomensurabilă, când tu însuși devii contopit cu Viața adevărată, cu enormul proces de creare în Dragoste. Așa că percepția prin intermediul Personalității este o cu totul altă percepție...

Și datorită acesteia, tu percepi prin sentimentele profunde această Viață adevărată, care este Cunoaștere vastă și această nu este limitată nici de timp și nici de spațiu.

IM: Da.

T: Mi-am amintit, de asemenea o informație importantă, după părerea mea, pe care Dvs. Igor Mihailovici ați împărtășit-o cândva: că Personalitatea dezvoltată spiritual percepe informația despre lumea tridimensională nu doar de la conștientul primar, ci ea deja are posibilitatea să perceapă informația și de la structurile de câmp ale câmpului unic al conștientului, ca și cum ocolind conștientul primar. Adică acele structuri din construcția omului, care sunt legate nemijlocit de structurile creierului, așa ca: nucleul amigdalian, ș.a. Și în cartea „AllatRa” acestea sunt descrise detaliat sub denumirea de „entități laterale și cea posterioară a omului”.

IM: Da, este adevărat.

T: Adică, dacă Personalitatea este liberă de autoritatea conștientului, atunci ea, pur și simplu, cunoaște adevărul în întregime, indiferent de modul în care ar minți-o și ar înșela-o acest contabil – conștientul primar.

J: Da, și ce mai este interesant e faptul că Personalitatea nu are o astfel de funcție ca prelucrarea informației despre lumea tridimensională, pe care o are conștientul și structurile de câmp, ca părți integrante ale acestuia. Căci Personalitatea

are posibilități cu mult mai avansate decât tot acest set primitiv al conștientului luat la un loc. Ea are o *percepție holistică*. Ea efectuează alegerea. Adică, vorbind în limbajul asociațiilor lumii tridimensionale, Personalitatea ia decizia: să investească puterea atenției sale în una sau alta, sau să nu o facă. Iar cu tridimensionalitatea, Personalitatea are (cum Igor Mihailovici ne-a explicat bine odată prin asociații) „o conexiune cu canal dublu în regim *online*”: pe deoparte – conștientul primar, pe de altă parte – structurile de câmp ale câmpului unic al conștientului.

IM: Absolut corect.

T: Și iată ce mi s-a mai părut interesant, faptul că, în ciuda faptului că au avut loc anumite dereglări ale neuronilor creierului, de exemplu, ca rezultat al dezvoltării unei maladii sau a unei traume, adică, din anumite motive, este dereglată parțial această legătură între creier și conștientul primar... Spre exemplu, omul și-a pierdut parțial memoria sau a pierdut abilitatea de a citi, sau încă ceva, aceasta nu-l împiedică în nici un fel, ca Personalitate, să se dezvolte spiritual și să-și continue mai departe existența, chiar aflându-se într-un astfel de corp.

J: Da, dezvoltarea spirituală a Personalității în practică constă în procese în regimul „aici și acum”, acestea sunt procese unice de contact cu lumea Spirituală, aceasta este creația în Dragoste spirituală. Și acestea nu sunt legate nici de tridimensionalitate, nici de materia în sine. Deoarece acolo este o altfel de experiență, este o altfel de Viață.

Personalitatea posedă apriori aceste abilități de „conexiune prin canal dublu”. Doar atunci când ea se află în robia conștientului, acestea sunt slab dezvoltate, din această cauză conștientul primar are posibilitatea de a păcăli mereu Personalitatea cu imaginile sale, cu născocirile sale, cu frici și dubii. Chiar acei oameni care practică magia (până la dimensiunea a 6-a), nu înțeleg toate mecanismele și subtilitățile funcționării sistemului, care îi și controlează... Pur și simplu, în aceste momente, mândria le voalează întreaga situație reală. Lor li se pare că ei „sunt așa de puternici, că sunt așa de atotputernici”. Însă, de fapt, nu văd acțiunea principală... pur și simplu nu văd că, cu cât mai mult își dezvoltă aceste posibilități magice, cu atât mai mult crește orbirea față de schimbările globale ce se petrec în ei înșiși, cu atât mai mult sistemul le întinde o cursă, transformându-i în timpul vieții lor în subpersonalitate care e încătușată de puterea atenției sale la alimentarea sistemului.

IM: Absolut corect.

T: Apropo, Igor Mihailovici, o întrebare despre viziunea spirituală. Doar omul în stare de iluminare spirituală, de clarviziune a anumitor evenimente din viitor în tridimensionalitate, el doar nu vede acțiunea ca atare, spre exemplu, așa cum văd aceeași magicieni (cei care sunt limitați la șase dimensiuni).

IM: Este adevărat. Omul nu vede acțiunea, el vede rezultatul.

T: Adică acei ce văd viitorul se împart în două categorii.

IM: Da. Un fenomen foarte rar îl constituie cei care au ochi spirituali, ei văd tabloul în întregime. Lor, ca Personalități, le este greu să se orienteze, unde este ieri și unde este mâine, deoarece pentru ei întotdeauna este astăzi. Iar acei care predică de la Ariman, adică de la diavol, aceia văd evenimentele ca fiind un déjà vu.

T: Păi da, adică ei văd evenimente, însă nu înțeleg nici esența procesului, nici cauza, nici consecința. Ei văd doar un singur puzzle al evenimentului și doar ceea ce le arată sistemul, însă nu văd tabloul în întregime. Iar, în cele din urmă, se dovedește că au dreptate cei ce văd tabloul în întregime, și nu cei care au momente de reverie, neavând idee la ce vor duce toate astea. Tot conștientul este doar construit pe repetarea clișeeilor, pe magie de la conștient...

IM: În principiu, așa este. Primul lucru cu care se confruntă oamenii, dobândind prima experiență spirituală (iată voi ați trecut prin asta, înțelegeți din experiența voastră spirituală), sunt aceste bacșișuri de la sistem, ele distrag.

J: Păi da, brusc ți se încep a deschide anumite abilități magice derizorii, să se dezvolte de la sine anumite situații supranaturale și, în genere, începe a avea loc o oarecare magie diavolească.

T: Da. Stai și știi că iată, acum va intra o anumită persoană și va spune ceva anume. Și asta se întâmplă. Sau brusc, fără nici un motiv, iei telefonul în mână și în memorie îți apare numele omului pe care nu l-ai văzut demult. Și ești convins că tocmai el va suna acum. Și în acest moment – sună. Acțiunea

principală are loc mai apoi când conștientul accentuează, el deja a deschis capcana și încearcă să te prindă în laț, bravând prin aceste emoții de admirație. Și deja artiștii în cap îți încep a aprinde mândria strigând: „*Bravo! Ia te uită cum ai avansat spiritual! Hai să consolidăm aceste abilități. Alege orice obiect sau acțiune în tridimensionalitate și investește-ți toată atenția într-acolo... în această imagine tridimensională...*” Însă dacă ești treaz de iluzia sistemului, adică Personalitatea ta este liberă, atunci înțelegi ce se întâmplă acum. Oare te-ai dezvoltat spiritual? Nu.

IM: Absolut corect. Pur și simplu, ai devenit interesant pentru sistem și el te înzestreză cu unele calități de-ale sale pentru ca să fii distras și să te ocupi anume de ceea ce nu trebuie, ceea ce nu plăsmuiește viață, ci omoară. Nu e altceva decât un virus fatal.

J: Da, și vă aducem mulțumiri enorme pentru faptul că neați prevenit din start despre aceste bacșișuri ale sistemului, și deja știam la ce să ne așteptăm. Fiindcă dacă nu ar fi fost aceste cunoștințe, dacă nu am fi lucrat asupra noastră...

T: Da, într-adevăr, mulțumiri enorme! Sistemul, chiar din copilărie, prin anumite impresii obținute din filme, povești, și în genere, din lumea oamenilor care te înconjoară, unde în mod deschis are loc promovarea magiei, sistemul te pregătește deja pentru momentul în care, posedând anumite abilități supranaturale, te vei diferenția de alți oameni și-i vei influența. Adică, iarăși, sistemul reduce totul la ideea că vei domina și vei conduce. Însă, mai exact, sistemul este acel care va stăpâni și îi va conduce pe alții prin tine, ca printr-un zombi.

Sistemul aruncă doar un oarecare bacșiș magic, ca pe un os unui câine, și dacă persoana nu este înarmată cu conștiințe, cu percepere a ceea ce realmente se întâmplă, atunci începe să caute această magie tot restul vieții. Mai mult decât atât, mândria sa îi implică în acest proces și pe alți oameni.

Sistemul îndeamnă: „Mergi și povestește-le asta altora, laudă-te cu realizările tale... în tridimensionalitate”. De altfel, în gândurile persoanei, acesta deja ilustrează chipurile acelor oameni care vor admira aceasta, chiar și faptul cum ei o vor face. Acei oameni cărora în mod inevitabil le apare invidia față de tine, dorința de a-și însuși asta.

Sistemul nu-l va direcționa pe om către cei care-l vor judeca pentru această faptă. Nu. Aici totul este calculat pe ani înainte și chiar este luat în considerare faptul că tu, în fața viitorilor copii, despre care acum nici nu ai idee, că te vei lăuda în fața lor, de fapt, infectând tinerele generații cu acest virus. Altfel spus, aceste bacșișuri de la sistem sunt foarte chibzuite: investițiile sunt mici, iar profitul este enorm.

Însă când știi asta, este foarte ușor să nu cazi pradă unor asemenea trucuri de la sistem. Chiar dacă a avut loc ceva extraordinar, pur și simplu nu investi puterea atenției tale în asta, înțelege că ăsta este doar „*un salut de la sistem*”.

J: Da, acesta este un moment important. Pur și simplu, distanțază-te de asta, nu dori. Investește atenția în sporirea în tine a Dragostei spirituale, în propria ta creștere. Acesta este sensul. Iar asta nu este legat nicidecum, nici de tridimensionalitate, nici de imaginile acesteia, deoarece e altceva, este divers.

IM: Absolut corect. Cu alte cuvinte, sistemul încearcă să abată persoana care a pornit pe calea spirituală prin nimic altceva decât prin magie. Sistemul începe a-i da omului diferite abilități de genul celor extrasenzoriale sau altele. E clar că nu tuturor oamenilor li se întâmplă, totuși, la majoritatea dintre ei, da. Însă mulți tocmai că însetează după aceste abilități...

Să luăm aceeași carte „AllatRa”. Conștientul multora a fost interesat nu în posibilitatea de a achiziționa Cunoștințe, ci în posibilitatea de a obține abilități magice. Pentru ce? Iarăși, pentru a-și spori puterea în această lume, întâi de toate asupra celor apropiați. Asta își doresc oamenii. Iar când ei nu au dobândit asta, conștientul nu a fost satisfăcut, fiindcă primul lucru pe care noi îl spunem este: țineți-vă cât mai departe de magie. Și când omul tinde spre magie, atunci, firește, asta nu are de-a face cu noi...

„AllatRa” nu este o religie, nici măcar un set de legi sau orice altceva. „AllatRa” este doar o sursă de Cunoștințe, despre unde se află această ușă și cum să te apropie de ea, nici mai mult nici mai puțin. Iar mai departe, este alegerea omului. Dacă dorești, te ridici, mergi, deschizi, intri și înveți. Însă tot timpul, înveți și faci ceva. Dacă nu vei face – nimic nu va fi primit.

T: Da, Igor Mihailovici, Dvs. ați menționat absolut corect că totul începe cu lucrul asupra propriului sine, cu studierea propriului conștient. Și iată, când, în mod practic, începi să te urmărești pe tine însuți, atunci începi să înțelegi că nici nu te cunoșteai și nici nu bănuiai cât erai de sudat cu

conștientul, încât totul în sistem lucrează cu scop. Tot acest joc în pălăvrăgeala din cap este construit anume pe control, pe motive ascunse în goana după câștig. Iar pentru sistem, câștigul este puterea atenției. Și, pur și simplu, îți urmărești onest vocile și disputele propriilor gânduri tale și înțelegi că cineva în capul tău îți impune ceva, îți povestește ceva și, apropo, șablonard.

Vă voi povesti acum despre mine... Inițial, când am început să urmăresc toate acestea onest, pentru mine însămi, (această multitudine de gânduri despre care am povestit anterior) păi, la început, mi se făcuse chiar puțin frică. Însă, iarăși, această frică venea de la conștient. Și, mai mult decât atât, această frică, această emoție era însoțită de gândul: „*Nu cumva îți începe schizofrenia? Auzi deja voci în interiorul tău...*” Iar mai departe, mai mult: cu cât urmăream mai sârguincios tot ceea ce venea în cap și scriam asta, cu atât mai mult conștientul mă speria cu gânduri, excluzându-se pe sine, firește, ca provocator al acestor gânduri, adică conștientul predica la persoana întâia: „*Iată, cum se poate trăi astfel? Căci voi pierde contactul cu această lume. Voi deveni schizofrenică. Alți oameni vor râde de mine*”. Ei bine, cugetam eu: „Aha, dacă sistemul mă sperie în așa mod, înseamnă că sunt cu siguranță pe calea cea dreaptă și trebuie să mă clarific în toate acestea.” Dar prin ce poate fi biruită orice frică? După cum Dvs. ne-ați spus, Igor Mihailovici, prin Cunoștințe! Eu am considerat asta ca fiind o bună oportunitate de a-mi completa bagajul de experiență practică.

Am cercetat literatura medicală și, ținând cont de toate aceste Cunoștințe unice despre Personalitate, despre conștientul

primar și cel secundar, acele Cunoștințe pe care Dvs. Igor Mihailovici ni le-ați dezvăluit anterior, am descoperit un moment foarte curios pentru mine. Faptul că această urmărire a situației referitoare la lucrul propriului conștient nu este un fel de tulburare mentală polimorfă care e legată de dezintegrarea proceselor de gândire și a reacțiilor emoționale – ce de fapt este numit schizofrenie. Și aceasta nu este nici pe departe tulburare disociativă de identitate, care este asociată cu dedublarea personalității sau cu „Eu-rile” multiple. Până în prezent, savanții nu pot determina cauza acestui fenomen. Însă, datorită acestor Cunoștințe pe care Dvs. le-ați relatat, totul devine clar și evident. Tot ceea ce este descris în literatura medicală sunt de fapt problemele corpului, probleme ale conștientului primar. Deși acolo este folosită noțiunea de „personalitate”, totuși în sensul „Eu” de la conștient. Și aceste probleme sunt legate, în primul rând, de faptul că omul, ca sclav al sistemului, pur și simplu e sudat cu conștientul, se teme și crede absolut orice îi propune acesta. Și primul pas ce duce spre dezvoltarea unor astfel de stări patologice, precum schizofrenia și tulburările psihice similare acesteia, este egocentrismul excesiv, iluzia grandorii, setea de putere și, desigur, dorința de supranatural. Adică adevărata schizofrenie din partea conștientului este dorința conștientului de magie.

J: Da, este interesant faptul că, potrivit cercetărilor, schizofrenia este o boală relativ rară și se manifestă pentru prima dată în intervalul de vârstă de la 15 la 25 de ani, adică este perioada în care începe a acționa activ conștientul secundar cu toate dorințele sale de magie tainică.

T: Absolut corect. Și, de altfel, simptomele schizofreniei se aseamănă cu manifestarea crizei adolescenței. Apropo, există cercetări în care se menționează că nu doar anomaliile biochimiei creierului sau ale dereglărilor în anatomia acestuia sunt asociate cu creșterea riscului de dezvoltare a schizofreniei, ci și anomaliile în lobii temporali, hipocamp și amigdala cerebrală.

J: Da, și aici avem la ce gândi, în special dacă e să comparăm aceasta cu informația din cartea „AllatRa” referitoare la fenomenul amigdalelor cerebrale care sunt responsabile de abilitatea de a interpreta informația și despre faptul cum toate acestea sunt legate de corpul fizic al omului, de construcția sa energetică și de lucrul entităților laterale.

T: Este absolut corect, cei ce au citit cartea „AllatRa”, vor înțelege multe acum... Însă m-a uimit încă un moment: oare de ce simt frică în fața unor astfel de gânduri? Căci până la familiarizarea cu literatura medicală, eu nu știam practic nimic despre această boală. Conștientul, din acest cuvânt, a plăsmuit deja o anumită acțiune iluzorie născocită de el însuși. Și iată, aici a ieșit la iveală adevărata cauză a aceste temeri venită de la conștient: „*Alți oameni vor râde de mine*”. Și aceste gânduri de la conștient: „*Ce vor crede alții despre mine? Ce vor crede rudele, prietenii, apropiații, cunoscuții despre mine? Cum voi arăta în genere în fața lor?*” Aceleași gânduri apar permanent în minte nu doar din acest motiv, ci și cu alte ocazii. Respectiv, conștientul le impune oamenilor să trăiască mai mult, pentru ca alți oameni să se gândească la ei, pentru a fi considerați ca fiind cineva.

Adică iluzoriu, doar pentru a crea o anumită imagine inventată în ochii oamenilor...

J: Da, dar ce se întâmplă în acest moment cu acei cărora le este adresată această imagine iluzorie? Căci conștientul altui om nici nu se va gândi în acea direcție, precum presupune conștientul tău, că vei fi admirat. Mândria naște mândrie! Și aceasta va plăsmui doar invidia și furia altui conștient. Ea te va apăsa cu gânduri de felul: „*Acel om a făcut-o intenționat sau ți-a spus asta anume ție ca să te umilească, ca să-ți arate nimicnicia ta în comparație cu el. Ia să-i răspund prin ceea ce sigur îl va agăța și-l va jigni... Păi, și-i va arăta, îi va crea imaginea mea, că EU nu sunt atât de rea în comparație cu dânsul, cum consideră el*”.

Și acest joc de-a marioneta va continua la infinit, în câmpul pătrat al sistemului, până se va sfârși viața ambilor. Când tu, în mod practic, urmărești asta în tine însuși și înțelegi toată această nebunie a ta, efectiv te întrebi pe tine însuși: „*Oare are rost să alimentezi sistemul? Sau, totuși, trebuie să renunți la propria mândrie și să trăiești în interiorul tău în Dragoste, în viața Personalității ca Duh?*” Fiindcă atunci îți este absolut indiferent ce încearcă să-ți șoptească conștientul acolo, în tridimensionalitate.

T: Da, este interesant... Când te autostudiezi onest, fiind în afara emoțiilor, în afara șabloanelor, a dorințelor venite de la conștient, înțelegi că mândria și frica de la conștient sunt doar primul străjer în calea ta spre Adevăr.

IM: Este primul lucru ce-i provoacă teamă conștientului întâi de toate și începe să-i distragă (pe oameni). Este primul străjer. Cel mai înspăimântător lucru de care sunt prinși oamenii – sunt desigur, aceste abilități, magia. Asta distrage foarte mult.

Ulterior, când persoana s-a dezvoltat puțin, devine și mai interesant. Aici, sistemul încearcă la fiecare pas să o distragă cu ceva, să o preocupe. Însă toate acestea au loc atâta timp cât omul merge spre ușă. Îndată ce a deschis ușa – toate aceste minuni și distrageri dispar. **Sistemul de fapt este foarte slab, deoarece deține putere doar asupra corpului uman și asupra conștientului acestuia. Însă niciodată nu va putea poseda ceea ce se numește Personalitate și, cu atât mai mult, suflet. Mai mult ca atât, nicidecum nu poate influența Lumea Spirituală. Este adevărul.**

J: Cândva, datorită cuvintelor Dvs., Igor Mihailovici, m-a ajutat foarte mult înțelegerea faptului că 70% din atenție trebuie menținută asupra lumii Spirituale și 30 % pentru a trăi în această lume materială, să deservești corpul, să îndeplinești anumite funcții, sarcini, să lucrezi în tridimensionalitate. La acea etapă, asta a fost într-adevăr o sugestie foarte importantă, fiindcă erau diferite stări în care te implicai emoțional și atunci deja atenția ta devia spre unele lucruri materiale.

T: Da, lucruri simple, obișnuite pentru conștient. Este foarte important: să înțelegi în mod conștient unde îți investești atenția aici și acum.

IM: Referitor la redistribuirea puterii atenției. Puterea atenției – sunt aceleași finanțe, aceleași resurse, aceeași energie, oricum ar numi-o cineva. Însă aceasta este, într-adevăr, semnificativă. Dacă persoana investește această putere a atenției, pe care o posedă (este precum energia vieții, să o numim astfel, sau o anumită resursă a ei), o investește în mare parte în ceea ce indiscutabil este vremelnic și va muri, atunci ce va fi cu ea?

J: Ea va muri împreună cu asta.

IM: Neapărat. Oricine, orice ar povesti, așa va fi. Însă, când omul investește puterea atenției sale în ceea ce este Viu, în ceea ce va exista veșnic, ce va fi?

J: El însuși devine Viu.

IM: Corect. Adică încotro tinzi, încotro mergi, acolo în cele din urmă și vei ajunge. Corect?

J: Da, și întrebarea este doar ce anume alegi tu.

IM: Aici este foarte important ca oamenii să aleagă... Am în vedere – cei însetați. Iarăși, nu toți au nevoie de asta, nici pe departe. De fapt, Personalitatea oricărui om, cum am mai spus nu o singură dată, tinde spre Lumea Spirituală. În asta constă esența ei. Sensul existenței omului aici, întâi de toate, este de a dobândi adevărata libertate spirituală, adică de a deveni Ființă Spirituală, a dobândi ceea ce trebuie să obțină fiecare om. Pentru asta, este el aici.

Însă datorită existenței conștientului, au loc substituiri și altele de acest gen, care țin în robie Personalitatea omului, și omul, pur și simplu, nu-și dă seama de ce este capabil și pentru ce este aici. Să zicem, aceiași artiști de pe scenă îi povestesc: „*Tu, ca om, ești obligat să realizezi aia în lumea materială. Este important. Este important să-ți formezi o părere despre tine. E important să conștientizezi ceva*” ș.a.m.d. În așa fel, actorii absorb practic 100% din atenția Personalității, adică își atrag asupra lor toată „finanțarea”.

Omul, în loc ca să construiască o *Casă Veșnică*, zidește niște clădiri temporare din ceea ce se va spulbera după orice ploaie, – „casteluri pe nisip”, cum se spunea înainte, că orice val va spăla și va șterge toate astea. Dar iarăși, este alegerea omului. Omul are dreptul la alegere, să greșească, deoarece așa trebuie să fie, este echitabil. Cine îl împiedică să-și asculte lăuntricul? Nimeni.

J: El însuși se lasă pradă trucurilor conștientului.

IM: Da. Oamenii, chiar citind cartea „AllatRa”, iarăși, citind, însă nu cunoscându-o, încep a zice: „*Conștientul mă împiedică, asta mă împiedică, totul mă împiedică*”. Însă, în acest moment vorbește conștientul lor. Adică ei sunt conduși, manipulați de către sistem. E suficient să conștientizezi elementar ceea ce este scris cel puțin în aceeași carte „AllatRa”, și pe om deja nimic nu-l împiedică, va ajunge la Lumea Spirituală prin orice religie. Oare nu este așa? Așa este. Oare este dificil? Nu. Este posibil? Absolut. În asta constă sensul.

T: Da, dacă e să urmărești și gândurile, și convorbirile oamenilor, și literatura istorică, ce le povestește conștiința oamenilor, în genere, referitor la cunoștințele spirituale când omul se ciocnește de acestea. Conștiința zice: „*Nu este interesant. Tu trebuie să-i corectezi pe alții, nu pe tine. Trebuie să lupți cu ceva, să domini, opinia ta este singura corectă*”... Însă dacă omul, totuși, pornește pe calea spirituală (indiferent dacă este singur sau într-o anumită organizație religioasă), dacă merge neacordând atenție împotrivițiilor conștiinței, atunci acesta deja zice: „*Tu trebuie să-i schimbi pe alții, doar știi deja totul.*” Ajunge până la a începe a spune: „*Tu trebuie, în slujirea ta, să-i ucizi pe semenii tăi în numele lui Dumnezeu, să asuprești, să cucerești pe cineva, să-ți extinzi teritoriile.*” Însă, când omul lucrează în mod practic asupra sa, atunci el deja înțelege că dușmanul său nu sunt oamenii ce-l înconjoară, ci dușmanul este în interiorul său, că dușmanul este propriul conștiință, ca parte a sistemului.

IM: Sistemul și este sistem: luptă eternă și confruntare. Totul este colorat, totul este iluzoriu, totul atrage atenția. Este ca o scânteiere de lumină în întuneric: a sclipit, și omului vrând-nevrând, i-a fost atrasă atenția. Dar, iarăși, și întunericul nu e acel întuneric și lumina nu e aceea lumină.

**Dezvoltarea spirituală a Personalității
în practică – este creație
în Dragostea spirituală.**

▶ 07:06:00 – 07:32:02

T: Igor Mihailovici, când ne-ați povestit pentru prima dată despre conștientul primar și secundar, această înțelegere a ajutat mult în practica de zi cu zi, în lucrul asupra sinelui, în înțelegerea mai aprofundată a modului în care funcționează mecanismul aceluiași auto-training, meditații și în general, cât de mult diferă de ele practica spirituală. Deși am menționat deja aceste instrumente la începutul emisiunii, totuși ați putea dezvălui înțelegerea lucrului cu aceste instrumente în lumina cunoștințelor despre conștientul primar și secundar?

IM: Da, desigur. Este, de asemenea, un punct interesant, dacă analizăm instrumentele pe care oamenii le folosesc pentru a cunoaște Lumea Spirituală. Să începem cu ceva simplu. Trainingul autogen... Ce este trainingul autogen și cum funcționează? Căci auto-trainingul în sine este tocmai conștientizarea de sine, deplasarea „Eu-lui” personal de la conștientul secundar la cel primar și lucrul cu conștientul primar la nivelul conștientului primar. De aceea și este un instrument important, și acesta a existat în toate practicile spirituale. Acum îl numim într-o formă transformată, modificată – training autogen, datorită lui Schultz, așa cum am mai spus deja. Totuși, el funcționează la nivelul conștientului primar, prin urmare au loc diverse schimbări în corp și altele de felul dat.

Meditația – este, la fel, lucrul prin conștientul primar, însă deja monitorizarea celui secundar. Dacă auto-trainingul este mai simplu: dezactivăm într-un fel conștientul secundar, nu-i acordăm atenție și lucrăm cu ajutorul conștientului primar cu corpul

nostru, adică acesta este un proces clar, simplu și ușor. Meditația însă, este o practică mult mai complicată. Lucrăm cu ajutorul conștientului primar asupra celui secundar, studiem sistemul. Adică, noi, practic aflându-ne în sistem, adâncindu-ne, ieșind doar puțin din el, începem a-l studia, însă fără pericol pentru sine. Putem deja înțelege procese mai complexe și putem ajunge la nivelul celei de-a șasea dimensiuni. Este aceea, despre ce am vorbit: magia și toate celelalte. Toată magia supremă rămâne la nivelul celei de-a șasea dimensiuni. Însuși sistemul, pur și simplu, nu poate depăși dimensiunea a șasea. Și meditația în sine, oricare ar fi ea, rămâne doar o meditație. Este lucrul la nivelul conștientului primar, ca să fie clar. Cum s-ar zice, nu poți obține mântuirea prin asta, totuși poți obține pacea.

Starea de pace – este... după moarte, atunci când omul devine subpersonalitate, de parcă ar dormi, o subpersonalitate adormită, nu are chinuri. Însă totuși, asta este un fel de moarte, deoarece totuși are loc autoidentificarea. Păi, e ca un fel de anabioză. Dar care este sensul ei, dacă poți Trăi și Iubi? De ce să nu exiști?

J: Păi da, și să folosești iată aceste tehnici meditative pentru obținerea acestei stări de pace – este o pierdere zadarnică a forțelor, este sânguință din necunoaștere. De fapt, aici conștientul pur și simplu se blochează singur pe sine. Totuși, ce se va întâmpla când conștientul se va bloca pe sine? Căci, ce e similar, generează similarul.

T: Da. Conștientizare și înțelegere au rezultat din ce a spus deja Igor Mihailovici la începutul emisiunii, că practica spirituală – „**este ieșirea Personalității dincolo de acele limite**

în care poate funcționa conștientul”. Și prin asta, multe sunt spuse ca ajutor celui ce practică.

IM: Desigur. Practica spirituală se efectuează deja la nivelul Personalității. Asta de fapt și este ce anume dezvoltă Personalitatea. Este deja urmărirea conștientului primar, conștientului secundar, tuturor combinațiilor și manifestărilor lor, auto-conștientizarea de sine ca parte a Lumii Spirituale. Este percepția Lumii Spirituale. Ei, și ca scop final – contopirea cu Lumea Spirituală sau devenirea a parte componentă a Ei. Este deja maturizarea Personalității. Totul e simplu.

J: Da. La timpul potrivit, pentru mine a fost importantă înțelegerea în practică, pe care D-stră ați vocalizat-o odată că **Personalitatea nu contemplă Lumea Spirituală, ci trăiește în ea.**

IM: Da. Personalitatea nu contemplă acea lume, ea o trăiește. Și diferența este imensă. Ea percepe întregul spectru, cel care nu există în conștientul și în corpul uman. Ei bine, e greu să explici asta oamenilor, este mai bine să o trăiești. Se spune: „Ce trăiește omul atunci când vine fericirea?” – „Păi, cum ce? Fericirea.” – „Ce este fericirea?” – „Știi, mai bine trăiește-o”.

J: Da, fericire temporară nu există. Și pentru tine, deja în practică înțelegi că, să trăiești fericirea și doar temporar să o sesizezi în clipe scurte – diferența este enormă.

T: Este adevărat. La etapele incipiente de cunoaștere a practicii spirituale, se întâmplă și așa, că îți-e bine, însă, totodată,

tu... de parcă nici nu exiști, de parcă ai dispărut, ca un gol. Însă cu toate acestea îți este atât de bine, simți în profunzime că ești în contact cu ceva nou, îmbucurător, familiar.

IM: Totuși o întrebare: tu nu exiști sau conștientul a fost exclus? Înțelegi? Firește că actorii tăi tac, teatrul a dispărut și a început Viața. Totuși nu tu, ci artiștii nu-s sau unul din „Eu-rile” tale pământești. Putem numi în mod diferit, însă acestea sunt doar cuvinte.

T: Așa e, și este pur și simplu o trăire de neuitat a libertății a libertății de sub stăpânirea conștientului... Igor Mihailovici, iată o altă întrebare pe care o adresează oamenii în scrisori: despre rugăciune. Ce este rugăciunea ca instrument spiritual? Și este posibil să se realizeze prin rugăciune contopirea Personalității cu Sufletul?

IM: Ce este rugăciunea? Rugăciunea de fapt trece prin multe dintre aceste etape. Cel mai des, rugăciunea se face sub dictatura conștientului secundar. Poate fi vreun rost? Nu. Însă o expresie mai profundă și mai serioasă a stărilor de rugăciune este efectuată la nivelul conștientului primar. Este ceea ce se numește meditație. Realizarea unei astfel de paralele oferă înțelegere.

Orice religie poate duce la Dumnezeu, am vorbit deja despre asta și am vorbit nu o singură dată. Nu există religii rele, există oameni rătați. Religia nu poate fi rea și lumea nu poate fi rea. Oameni răi sunt, deoarece ascultă conștientul, care le povestește... Și iarăși, conștientul doar nu întotdeauna propune ce e rău. El doar uneori propune și ce e bine.

Alege binele și va fi bine. Pur și simplu, deseori, pentru realizarea dorinței care ne-a fost impusă de conștiința secundară, iată, tocmai pentru această realizare, deseori, procedăm rău. Păi, doar este alegerea noastră, corect? Iarăși, ceea ce alegem, asta și obținem.

Deci, este posibil să se realizeze contopirea Personalității cu Sufletul prin rugăciune? Bineînțeles că e posibil. Există cea mai dificilă și cea mai simplă rugăciune – rugăciunea lui Isus. (Dacă e să ne gândim profund cum decurg aceste etape și să urmărim cine și în ce mod a descris aceste stări, cine cu adevărat a realizat-o și cine a atins aceste stări... De fapt, au fost doar câțiva astfel de oameni și mii și mii dintre cei care povesteau că au realizat ceva). La fel ca și în cazul practicilor spirituale, principiul este unul și același. Acolo are loc repetarea rugăciunii lui Isus, a aspirației și a Dragostei pentru El, apărute astfel încât... Iarăși, la ce ajungem? Ajungem la Dragoste.

Dragostea reală, adevărată, sinceră – Dragostea de Dumnezeu. Bineînțeles, dacă începi a te strădui, așa cum spuneau mai înainte, „*să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima*”...Căci rugăciunea lui Isus la asta duce, tocmai **la renașterea percepției prin trăiri interioare a Lumii Lui Dumnezeu – este Dragostea și Recunoștință față de El. Nu există nimic altceva, este doar Dragoste și Recunoștință. În rest, totul este o iluzie în raport cu Lumea Spirituală.** Și iată când apare această trăire, aceasta este tocmai contopirea. E dificil? Nu, nu e dificil. La fel ca practicile spirituale, sunt ele dificile? Nu, nu sunt.

Totuși, ce este dificil? A trăi prin conștient este dificil. Iată, el spune că este imposibil. De ce? Deoarece pentru oricare, atât conștientul primar, cât și cel secundar, intrarea în Lumea Spirituală este închisă. Prin urmare, conștientul se opune. Este întotdeauna împotriva ca Personalitatea să devină ceea ce noi numim Îngeri, deoarece, pentru conștient, asta este moartea.

În om, există cel puțin două „Eu-ri”, deși conștientul se poate dispersa și înmulți. Este un fapt cunoscut din exemplele de dezvoltare a diferitelor maladii sau a manipulărilor speciale asupra omului, când conștientul primar este dispersat și pot fi create câte „Eu-ri” dorești, chiar o duzină.

T: Iată noțiunea de „dragoste”... Foarte des oamenii confundă iubirea pământească cu Dragostea adevărată.

IM: Iarăși, noțiunea de „dragoste”. Dragostea, în concepția pământească, este adesea dictată de conștientul primar ca fiind necesitatea reproducerii, adică a multiplicării propriei naturi. Sistemul, de asemenea, este foarte interesat de acest lucru. Sau este dictată de conștientul secundar ca dorința de a domina, de a poseda și așa mai departe. Atunci dragostea, prin prisma conștientului, arată mai colorat, dar este efemeră.

Însă Dragostea adevărată este Dragostea doar de Dumnezeu și Dragostea față de oricine din Lumea Spirituală.

J: Da. Dragostea de Dumnezeu și față de oricine se află în Lumea Spirituală.

T: Iată am vorbit deja despre faptul că sistemul promovează prin conștientul oamenilor că omul nu are libertatea de a alege, că el se presupune a fi sclav în fața lui Dumnezeu.

J: Da, însă **despre ce tace sistemul? Despre faptul că libertate este numai în spiritual și că există o altă percepție a Personalității, stare, care apare datorită contactului cu Divinul, datorită percepției prin simțire profundă, datorită imensei Iubiri de Dumnezeu.** Și, în această Dragoste nu există frică. Frica este impusă de însuși sistemul; prin conștient impune oamenii nu să-L iubească pe Dumnezeu, ci să se teamă. Iată, să se teamă tocmai ca de cel mare și atotputernic, însă în înțelesul sistemului, în înțelesul puterii, și nu așa, ca în realitate – în măreția și atotputernicia Dragostei Lui infinite. Căci sistemul nu cunoaște realitatea Lumii Spirituale, realitatea acestei Vieți adevărate.

T: Da, deoarece domeniul sistemului este ce e perisabil și muritor. Și iată, de aici vine substituirea de către conștient a temeiurilor spirituale. Căci conștientul transformă chiar și slujirea lui Dumnezeu în domeniul robilor... Și iată, este interesant... căci, înainte, „domeniu” era numită regiunea care era condusă de un domnitor. Însă, în esență, așa și reiese, că această lume tridimensională este domeniul robilor domnitorului acestei lumi.

IM: Absolut corectă observația pe care ați făcut-o aici. Și iată aici, iarăși, are loc o substituire care vine din conștient, și foarte gravă, că „toți care slujesc lui Dumnezeu sunt robii Lui”.

T: Deoarece conștientul este întotdeauna împotriva lui Dumnezeu. Oamenii ori nu înțeleg de multe, unde vorbesc roboții conștientului în ei, și unde este acel sincer impuls interior spre Dumnezeu, impuls care vine din interior. Căci dacă ai frică de Dumnezeu, dacă tu, ca rob, te temi de Dumnezeu, atunci nu Îl iubești, și El nu te vede.

IM: Da. Substituția venită de la conștient este că Dumnezeu este ipostaza supremă, este ceva subiectiv, că toți cei care slujesc lui Dumnezeu – sunt robii Lui, este o înțelegere incorectă a lui Dumnezeu. Și iată că a fost permis în conștientul oamenilor un astfel de conținut toxic, că omul ar trebui să se teamă de Dumnezeu. Și asta ucide chiar însăși râvna Personalității de a-L căuta pe Dumnezeu. De ce? Când Personalității firave începe să i se dicteze, prin conștient, că trebuie să te temi de Dumnezeu ...

T: ... da, atenția omului este deja concentrată asupra fricii în loc de Iubire, adică are loc o scurgere a puterii atenției în direcția sistemului. Și asta generează și mai mare frică în loc de Iubire.

IM: Absolut corect. Iar la Dumnezeu poți veni numai prin Dragoste, altă cale nu-i. Numai prin Adevăr, prin cunoaștere. Cunoașterea poate avansa numai prin Iubire.

T: Da, și e nevoie să înmulțești Iubirea ta zilnic. Este muncă. Însă oamenii își doresc ca persoana brusc, hop și a și devenit o Personalitate dezvoltată spiritual.

IM: Numai în cazuri foarte excepționale pot fi acordate astfel de cadouri anumitor Personalități. De altfel, omul trebuie singur să parcurgă această cale. El trebuie să aleagă slujirea, conform acordului, când oamenii au vrut să lupte cu diavolul în corpuri, meritând Dragostea lui Dumnezeu. Iarăși, nu că Dumnezeu îi va iubi, ci dobândirea Dragostei lui Dumnezeu, să devină Iubire.

Cel mai dezgustător lucru care a fost adus de Ahriman în religie – este frica de Dumnezeu. Când îți este frică de cineva, nu-l poți Iubi, Iubi cu sinceritate, cu adevărat. Te vei teme de el. Și dacă te temi de Dumnezeu, nu vei veni la El niciodată.

Dumnezeu trebuie Iubit. Dumnezeu este Dragoste. Când ești plin de Dragoste, ești cu Dumnezeu. Chiar și sensul Dragostei, și acela a fost înlocuit ...

De aceea, omul nu poate fi rob al lui Dumnezeu. Omul devine rob al diavolului, atunci când trăiește cu lumea materială și cu valorile ei. Atunci da. Atunci el este cu siguranță predestinat, soarta lui. Adică, soarta unui rob este predestinată. Și dacă e să luăm în înțelesul obișnuit, simplificat, atunci omul poate deveni parte a Lumii Spirituale, adică se întoarce în familia sa, iată, în înțelesul uman. Însă el nu poate fi rob în familia sa. Ce fel de familie este asta, dacă sunt sclav în ea? Chiar reieșind din directivele conștientului. Și cum pot eu să-mi iubesc familia, dacă mi-e frică de ea?

T: Este adevărat... Iată, iar despre Dragostea lui Dumnezeu, Igor Mihailovici, ați menționat în mod repetat în emisiuni

că Dragostea adevărată în istoria duhovnicească a omenirii a fost adesea comparată asociativ cu o căldură arzătoare, cu o Dragoste înflăcărată.

IM: De ce persoanele, în diferite religii și nu numai religii, cele care cu adevărat, în mod practic, au atins trezirea spirituală, indiferent de religia pe care o practicau, menționau focul? Și focul acesta era descris întotdeauna în culori neobișnuite. Ei îl numeau „foc care arde, dar nu frige”, l-au numit „focul cel mai curat” și altele de genul dat. Iată, acest concept al focului – este asemenea cu ce dă naștere Vieții, și aici el este menționat de către ei ca fiind forțele primare sau energia primară. Asociativ, la nivelul conștiinței... Asociativ, deoarece persoana care a trăit toate acestea la nivel simțual și încercând să explice altora, selectează o asociere a unei anumite forțe și cu ce se compară aceasta. Apă – nu poate fi, ea curge. Însă ceea ce trăiește persoana, și este mai pe înțeles, mai ales la etapele incipiente – trăiește asta chiar și la nivel fizic... Păi, chiar personal cunoașteți, când are loc iată această manifestare, umplerea de Duh, ce sesizează corpul? El simte această fierbințeală, ca un foc ce arde înăuntru. Însă el nu frige. Este îmbucurător și plin de har. Este curat. Este asocierea percepută de conștiință a acestui foc primar... Cândva, era numit forța Allat.

J: Da, și iată această experiență de neuitat a primului contact cu lumea Spirituală, când pentru prima dată trăiești această imensă fericire nepământească, simți această căldură binecuvântată a Iubirii, pe care nu o cunoșteai înainte, a Dragostei adevărate, inepuizabile. Și această bucurie te copleșește atât de mult, încât chiar și corpul simte asta. Deoarece această fierbințeală este atât de... adevărată, este

sinceră, se extinde, este atât de voluminoasă. Puritatea în sine, este mai pură decât purul.

Ulterior, când trăiești cu Lumea Spirituală, această fierbințeală dispare într-o manifestare atât de puternică, totuși ea coboară în adâncime și devine o parte indispensabilă din tine. Și acolo, în adâncime, este permanent prezentă, mereu este, te umple din interior. Și nu contează, fie zi sau noapte, ești învăluit în ea. Asta se manifestă din nou în plenitudinea sa numai atunci când are loc iată, această intensificare semnificativă sau manifestarea părții spirituale aici, adică atunci când există aici o prezență a Lumii Spirituale.

T: Da. Iată, la fel s-a constatat în experiența practică, că atunci când trăiești cu Lumea Spirituală, pur și simplu dispare simțul singurătății. Anterior, era mereu prezent, din conștient, acest simț al singurătății, simțul detașării în lumea fizică. S-ar părea, chiar și atunci când te afli în cercul celor mai apropiați oameni. Totuși, el persista permanent. Te distrăgeau cumva imaginile conștientului, și această stare se potolea. Totuși, o înțelegere deosebit de vie a acestei singurătăți era tocmai la primele etape ale lucrului practic asupra sinelui. Iată un sentiment foarte ciudat: de parcă ești între oameni, dar ca în pustiu.

Însă, mai apoi, în practică, a venit înțelegerea faptului că simțul singurătății – este starea conștientului, este funcția lui de separare, fragmentare, și este bazat pe emoțiile conștientului primar. Tu însă deja alegi altceva, deoarece deja cunoști altceva. Tu cunoști bucuria și plinătatea Vieții, viața

în Duh, viața cu Lumea Spirituală, unde ești una cu toată lumea Spirituală și cu manifestarea spirituală aici.

J: Da, sunt total de acord cu tine. Și această bucurie este atât de copleșitoare, atât de plăcută, este starea când ești cu adevărat Viu, și Trăiești cu asta. Și într-atât este de puternic și de frumos... Chiar și conștientul percepe această forță Allat. Și iată ce este interesant, de asemenea, are loc înțelegerea în practică a motivului pentru care semnul Allat era reprezentat ca o semilună cu coarnele anume în sus. Căci e ca un bol. Iar când trăiești această primă experiență de neuitat de contact cu Lumea Spirituală, atunci simți doar cum are loc această umplere a bolului un pic mai jos de plexul solar. Te umpli asemeni unui bol, și în acest bol este focul binecuvântat, nu îl poți numi altfel. Conștientul înțelege că „acesta este corp, nu este un bol”. Însă când închizi ochii, simți cu totul altceva. Iată această trăire... Simți acest bol invizibil. Înțelegi, că el radiază această fierbințeală a Dragostei nepuizabile, a Iubirii adevărate. Și această Dragoste este atât de sinceră... Înțelegi că este adevărată. În această Dragoste e... Dumnezeu.

Această trăire... bolul, semiluna, Allat... Iată, de parcă în interiorul tău este pur și simplu un semn volumetric, care radiază această Iubire nemărginită... Chiar și conștientul sesizează acest lucru. Și înțelegi de ce Allat este un bol, care radiază această Iubire infinită. Și de aici, evident, a și pornit acest semn – semnul Allat, anume din experiența spirituală practică a oamenilor. Și e evident faptul că nu este doar un desen. Acum înțelegi asta în mod practic. Știi că este o experiență

spirituală reală. Este experiența celor care s-au eliberat în veacuri. Și, evident, au fixat momentul ca fiind prima experiență a contactului spiritual cu Lumea Nemărginită. Această experiență nu o poți confunda cu nimic, nu o poți uita niciodată. Este întotdeauna cu tine.

T: Da, căci cele mai de preț și mai importante semne ale vechimii sunt găsite pretutindeni. Semnul Allat (semiluna cu coarnele în sus), acesta doar a fost găsit practic pe artefactele tuturor continentelor, pe obiectele sacre ale popoarelor antice. Și iată, în multe religii, se vorbește despre foc ca despre începutul lumii, subînțelegându-se prin asta forțele divine Allat. Adică, cu el începe totul, iată de la acest simț al văpăii interioare a Dragostei omului față de Dumnezeu...

IM: Absolut corect. Și „focul acesta arzând în interior”, iată această „manifestare, umplere de Duh” – ulterior numai cum nu l-au numit. Totuși, denumirea „Allat” – este mult mai corectă. Și iată, acest semn Allat – semiluna cu coarnele în sus, era pretutindeni.

T: Da, există o mulțime de exemple: începând de la petroglife, care datează de zeci de mii de ani (despre originea cărora nu se știe nimic, cu excepția timpului apariției lor), până la artefactele diferitelor credințe, culturi, civilizații, religii mondiale, printre altele, destul de recente, ne referim la ultimele cinci milenii. Bineînțeles că respectivul conștient, desigur, a șters foarte multe, a distorsionat foarte multe, a schimbat, să zicem, la „discreția sa”, mai exact, la discreția sistemului și a transformat în ritualism. Dar însuși faptul...

▶ 07:32:02 – 08:34:47

VIDEOCLIP №10

"Artefactele cu semnele Allat și AllatRa în culturile poapoarelor lumii"

Videoclipul prezintă o mare varietate de artefacte cu semnele Allat și AllatRa, care sunt patrimoniul cultural al diferitelor ere, credințe, religii și civilizații. Semnele Allat și AllatRa se găsesc pretutindeni: Asia, Africa, Europa, Australia și Oceania, America de Nord și de Sud.

T: Conform artefactelor acumulate, experiența și practica spirituală sunt cele spre care aspira atât omul din epoca paleoliticului, cât și omul din epoca modernă. Și nu contează unde se află corpul persoanei: într-o peșteră, marcată cu semne care fixează experiența spirituală a generațiilor trecute, sau într-un templu plin de cărți despre experiența religioasă a oamenilor din trecut. Este important unde se afla de fapt omul ca Personalitate: în simbolurile tridimensionalității moarte, ascultând interpretările conștientului, sau în practica Vieții în Duh? Mai simplu spus, prin ce a trăit: prin conștient sau prin Duh?

Și iată, este interesant faptul că înainte, omului îi era mai ușor în privința cunoașterii spirituale decât atunci când a început procesul de complicare semnificativă a Cunoștințelor primordiale prin prisma conștientului. Voi da un exemplu simplu. Cu aproximativ șapte mii de ani în urmă, în estul Europei, înflorea binecunoscuta civilizație Cucuteni-Tripolie, care construia cele mai mari orașe din acele vremuri. Și era o civilizație foarte dezvoltată, care a existat în mod pașnic mii de ani. Deci, potrivit artefactelor găsite în această cultură, semnele Allat, AllatRa erau printre cele mai importante. Ele erau folosite atât în ornamente, cât și în elementele picturilor murale, pe vasele festive și ritualice, pe obiecte, în bijuterii...

IM: Semnul Allat – era o reamintire a dobândirii Dragostei lui Dumnezeu, de a deveni Dragoste... despre focul adevărat, adică ca despre un foc descendent, care coboară, ca Duh, și te umple, și aceea prin care trebuie să Trăiești.

T: Da, și iată, studiind această cultură, înțelegi că o astfel de reamintire a existat în societate pretutindeni. În aceleași case, era pictat într-un loc de onoare, era amplasat pe soba care radia căldură, pentru ca omul să se încălzească nu numai trupește, ci și spiritual. Adică să mențină neîncetat în sine tocmai acest foc divin, focul Dragostei de Dumnezeu. Semnele AllatRa și Allat erau puse și pe vârfurile acoperișurilor caselor. Adică, erau peste tot. Ele erau ca o reamintire a scopului principal al vieții omului: să devină din mort Viu. Conform reprezentărilor simbolice de pe artefacte și particularităților existenței acestei civilizații, este clar că aceste Cunoștințe spirituale erau practicate în mod special.

IM: Ei bine, acest lucru este firesc, deoarece spiritualul domina asupra materialului, nu ca acum.

T: Da. Semnul Allat, așa cum se menționează în cartea «AllatRa», și în perioadele ulterioare, simboliza energia primară, puterile divine. El reprezenta un simbol pentru cei ce practicau, pentru cei ce se îmbogățeau cu experiența spirituală.

J: Da, și era o astfel de reamintire spirituală a Vieții veșnice aici și acum.

T: Da. Semnul Allat mai servea ca o reamintire zilnică, totuși nu era asemeni icoanei de astăzi pentru majoritatea... Aici, într-adevăr, există o diferență semnificativă: deoarece, astăzi, pentru majoritatea oamenilor, icoanele sunt o reamintire de a cere, de ajutor în viața tridimensională,

cerându-i lui Dumnezeu ceva fie pentru sine, fie pentru cei dragi, cererea se face ca unei autorități superioare.

J: Da, cu regret... Și toate acestea se bazează pe emoții de la conștient: pe speranță, pe frică. Înainte însă, același semn Allat era un semn pentru oamenii care trăiau în diferite părți ale lumii, ca o reamintire a Cunoștințelor primordiale, a sporirii propriei vâpăi interioare spirituale, a Iubirii pentru Dumnezeu, adică o reamintire a dezvoltării spirituale a Personalității. Și, în esență, tocmai semnele transmiteau semnificația și esența spirituală a cunoștințelor, pe care le înțelegeau în orice colț al lumii. Și nu ca acum: simboluri ale tridimensionalității, imagini cu trăsături faciale, care coincid cu caracteristicile fenotipice externe ale popoarelor locale. Adică nu a existat separarea Cunoștinței primordiale, nu a existat împărțirea acesteia în proprietatea unui anumit popor.

T: Da. Deci, când a ajuns în decădere cultura Tripoliană? Când, în locul ei, au venit culturile militante, adică acele generații care pierduse deja Cunoștințele, și acei care erau conduși de conștientul rațiunii Animalice. Cei care, prin intermediul conștientului, ca sclav al sistemului, a transformat Cunoștințele în magie, în religie, în scepticismul științei, cei care au creat ierarhii sociale și au dezvoltat sisteme de conducere bazate pe speranță și teamă.

IM: Absolut corect.

T: Și totuși, în ciuda acestei intervenții a conștientului, oamenii încă mai țineau minte Sursa dătătoare de Viață. Și

aceiași lucru se poate observa nu numai pe acele artefacte și rămășițe ale civilizațiilor antice, care au existat înainte de cultura Tripoliană. Acest lucru se poate observa și din ecourile Cunoștințelor primordiale, care au stat la baza învățăturilor anumitor religii, care au existat în ultimele cinci mii de ani și sunt deja în mod semnificativ prelucrate de conștient.

Iată, de exemplu, în filosofia hinduismului, precum și a budismului, încă mai există un astfel de concept precum „maya”, care are mai multe sensuri. Pe deoparte, este privită ca iluzia lumii percepute. Iar în alt sens, a fost asociată cu puterea universală, care creează natura schimbătoare, totuși ea însăși posedând invariabilitatea lui Dumnezeu. În esență, sunt caracteristicile forțelor Allat, acele energii primare, din care totul este țesut în această lume. Și se consideră că atunci când această putere este folosită în scopuri divine, dă o transformare miraculoasă, și este asociată cu femeia divină, adică cu o zeiță, al cărei atribut era semnul Allat. Însă atunci când această forță este folosită de demoni, „maya” este deja transformată într-o înșelăciune, un substituent, o transformare vrăjitorească. Așa cum ne amintim din cartea „AllatRa”, din antichitate, se cunosc semne în formă de semilună, întoarse în anumite direcții în funcție de semnificația lor, adică indicii ale structurilor de câmp ale construcției umane: entitățile laterale sau cea posterioară.

Însă cele mai interesante sunt mențiunea și semnificația *acoperământului* zeiței – este natura iluzorie a întregii lumi percepute, care ascunde sub diversitatea vizibilă adevărata sa esență – a Brahmanului, adică a celui ce este Unic, a Dumnezeului suprem, ca fiind singura realitate.

J: Da. În general, Zeița–Mamă cu acoperământ, al cărei atribut este o semilună cu coarnele în sus, adică semnul Allat – este o imagine destul de răspândită în culturile și credințele diferitelor popoare.

T: Absolut corect. Și există deja o înțelegere a ce înseamnă asta în antichitate, indiferent de în ce capăt de lume era susținută o credință sau alta. Iată, de exemplu, zeița cu acoperământ sau țesând pânză există și în credințele indienilor din Alaska – aceasta este zeița Atsintma; și în credințele vechilor popoare slave – zeița Makosh; și în credințele arabilor antici – zeița Al-Lat, și multe altele. Ea este și în religiile moderne. În creștinism, există o astfel de expresie: „a se afla sub acoperământul Născătoarei de Dumnezeu”.

J: Da, credințe diverse, în sensul de căi spre ușa sacră a Casei adevărate, pot fi multe, iar deschiderea ușii, adică experiența spirituală a contactului practic, a vieții cu Lumea Spirituală – este una pentru toți.

Căci, dacă privim din perspectiva experienței spirituale, ce au încercat asociativ să transmită generațiile trecute celor viitoare? Tocmai faptul că, în practică, atunci când are loc concentrarea atenției asupra Lumii Spirituale cu ajutorul sentimentelor profunde, are loc tocmai această plecare în singura realitate – în realitatea lui Dumnezeu.

IM: Așa este.

T: Când există practică în cunoașterea spirituală, atunci înțelegi grăunțele universal de adevăr, acel grăunte care este

inclus în învățăturile spirituale ale diferitelor națiuni. Însă fără practică, teoria este moartă...

Este corect menționat aici că este plecarea în realitatea lui Dumnezeu, adică în natura spirituală nativă a omului ca Personalitate, calea sa spre adevărata sa Casă. În sanscrită, există un astfel de termen ca „alaya”, și literalmente înseamnă „casă”, „locuință”, „adevărată”. Și unul dintre conceptele cheie din budism este „alaya-jnana”, adică un anumit „depozit al cunoașterii inexprimabile și indescriptibile a celui Unic”. Pentru popoarele orientale, de exemplu, în aceeași Turcie, cuvântul „aya” înseamnă „sfânt”. Arabii, de asemenea, au preceptul adevăratei case. În enciclopedia islamică, în articolul despre principalul sanctuar al islamului – Kaaba – se afirmă că, potrivit legendei, unul dintre numele primului sanctuar era al-Bayt al-‘Atiq, care însemna „Casa Antică”, „Casa adevărată”. Se consideră că acesta a fost întemeiat de Adam ca primul sanctuar de pe Pământ, destinat pentru închinarea la Dumnezeu. Mențiuni corespunzătoare au și la alte popoare.

J: Deci toate acestea sunt ecouri ale practicanților care au încercat cumva asociativ să transmită următoarelor generații experiența lor spirituală practică, ceea ce leagă Personalitatea de adevărata Casă, adică de realitatea lui Dumnezeu.

T: Da, însă conștientul întotdeauna a jucat o glumă proastă în această chestiune. Deoarece, atunci când citești teoria și apoi treci prin practică, înțelegi că nu este deloc ceea ce presupunea conștientul tău.

Știu din propria experiență că, dacă pur și simplu, separat, aș fi citit toate aceste definiții, așa cum făceam înainte, creierul ar fi refuzat pur și simplu să înțeleagă ceva. Pentru că totul este atât de încurcat de conștientul uman de secole, când, ca adevăr, este adus ceea ce este de fapt trecut prin conștient și ce a fost scris de către o persoană în care a dominat conștientul. Și asta se simte. Însă acum, deja situația este diferită. Și toate cunoștințele din diferite religii devin simple și clare datorită acelei chei universale a Cunoștințelor spirituale despre care ne-ați spus, Igor Mihailovici. A câta oară mă conving că tot ce vine din lumea Spirituală – este simplu și clar. Și tot ce vine din conștient este și complicat, și confuz, și umflat în termeni filosofici de nerecunoscut. Dar, mulțumită acelor chei universale pe care le-ați dat, poți găsi adevăratul grăunte printre pleava timpului, în orice religie.

IM: Adevărul este întotdeauna simplu și întotdeauna vorbește de la sine. Sunt momente interesante. În general, foarte mult, mai ales prin logografie, se vorbește despre spiritual, despre legătura Personalității cu Lumea Spirituală. Însă, cu regret, aceste cunoștințe sunt pierdute pentru prezent, iar unele sunt în general interpretate diametral opus. Dar ce poți face, conștientul rămâne conștient.

T: Igor Mihailovici, iată, tocmai am vorbit despre Născătoarea de Dumnezeu, care, astăzi, pentru mulți oameni din întreaga lume, este conductor al forțelor divine Allat. Și iată, nu întâmplător, din cele mai vechi timpuri, o reprezentau cu semnul Allat, cu acoperământul. Astăzi, mulți oameni i se adresează în rugăciunile lor ca unui ajutor grabnic în problemele duhovnicești. Însă destul de des, ca

o consecință a inculturației, ea este asociată cu imaginile pământești, cu reprezentările fizice, cu imaginile acceptabile pentru un anumit popor. Dar, de fapt – asta este marea putere a lui Dumnezeu...

IM: Da, Născătoarea de Dumnezeu adesea este percepută și este asociată de oameni cu un chip material. Însă iarăși, tot ceea ce este sfânt este Duh. Iar Născătoarea de Dumnezeu este un Duh Suprem. De ce? Există multe legende, dar să spunem astfel... **Ce este Dragostea? Dragostea – este tocmai Născătoarea de Dumnezeu!**

În legătură cu asta, există legende foarte interesante despre surorile Allat... În principiu, cred că cine e dornic, va găsi. Nu merită să menționăm asta aici, pentru a nu provoca tensiuni în conștiința anumitor persoane. Cei care percep prin Duh, desigur, ar fi interesați. Însă, cu regret, mulți care se consideră credincioși adevărați trăiesc mai mult prin conștiință, sub dictatura celui care controlează acest conștiință. Prin urmare, în lumea modernă, cu regret, multe nici măcar nu pot fi spuse. Și acesta e adevărul.

T: Născătoarea de Dumnezeu – este Duh, există oameni, care simt în sine nevoia de slujire a Mariei.

IM: Abordând în general întrebările referitoare la slujire... Slujirea este de diferite feluri. Însă, de cele mai multe ori, tendința oamenilor de a sluji vine din conștiință, în speranța de a primi ceva abilități magice pe calea slujirii. Iată, acest lucru îi împinge adesea pe oameni să spună: „*Vreau să slujesc, sunt gata*”.

Însă slujirea adevărată – este anume acel exemplu, exemplul Mariei ca întruchipare a Purității, Iubirii și a deplinei dedicări de sine Lumii Spirituale; aducerea și răspândirea acelor valori în lumea materială, indiferent de dorințele conștientului, care, în fiecare clipă, se opune. Este o întrebare dificilă, și să o abordăm într-o emisiune publică, în special slujirea Mariei... Ei bine, de ce?

T: Pentru cei care simt.

IM: Cine simte, acela va înțelege. Celorlalți însă, doar... să întărim în ei demonul.

J: Totuși există oameni care sincer vor să vină la Dumnezeu... Este clar faptul că deja mult a fost dat. Însă iată, acum este un timp – timpul Răscrucii... Așa evenimente... Așa întuneric al conștientului acoperă lumea, că este greu să nu observi... Totuși, cel mai important, ce se întâmplă acum – este că vine un impuls imens și o Chemare atât de mare din partea lumii Spirituale, pe care este greu să nu o auzi. Și foarte multe sentimente te umplu din interior, deoarece auzi această Chemare. Și această Chemare este adresată fiecărei Personalități ca unui Duh. Ea trezește Viața, Viața reală, iată, tot ceea ce este mai de preț și mai important pentru om.

Dar mulți încă vegetează în robie, sub anestezia conștientului. Deși foarte mult a fost deja dat, și foarte multe s-au spus, și Cunoștințele sunt date. Cu toate acestea, acum totul stă la limită, și soarta fiecărei persoane depinde doar de alegerea sa personală...

IM: Dumnezeu Îi iubește pe toți cei care Îl iubesc. Însă cine nu Îl iubește, pe acela pur și simplu nu-l cunoaște. Și acesta este adevărul. Dacă vrei să fii cu Dumnezeu sau dacă vrei ca El să te iubească – iubește-L. E simplu.

T: Cu adevărat e simplu. Adică nu contează ce fel de trecut a avut persoana, cine este ea, cum arată la exterior... Omul nu trebuie să se teamă de nimic, pentru că Iubirea – este...

IM: Iubirea nu este frică. Dacă îți este frică de oricine, Ahriman sau Dumnezeu – ei bine, nu vei reuși nimic. Frica este din conștient, ea acolo trăiește. Și corpul scâncește când moare, iar Sufletul – cântă, dacă a meritato. Conștientul trebuie să scâncească, deoarece, pentru el, acestea sunt ultimele clipe ale existenței, când Personalitatea este eliberată. Este ceva normal.

J: Da, conștientul nu oferă o înțelegere a Lui Dumnezeu. Când este credință, dar nu sunt cunoștințe, nu este înțelegere, ce se întâmplă? Iată, însuși faptul: „*Eu cred, dar nu știu. Eu cred în Cel pe care nu-l știu, în speranța că voi obține ceva material pentru sine*”. Și cer tot ce este material. E principiul de funcționare a sistemului. Deci, tu îl iubești pe Dumnezeu sau bunurile materiale?

Însă aici, apare încă o întrebare: tu crezi sau știi? Tu crezi că, după moartea corpului, vei învia în paradis? Dar dacă tu crezi – sperii. Și dacă sperii, atunci te îndoiești. Și dacă te îndoiești, atunci în tine este frică, și nu Dragoste.

Iar dacă în tine este Iubire, atunci în tine deja este Viață. În tine, nu mai sunt îndoieli, nu-i frică, deoarece deja ai Cunoștințe și experiență, deja ai Viața. Deja trăiești aici și acum. În tine este Cunoașterea și Iubirea lumii Spirituale. Acesta este sensul, că tu nu speri că după moarte vei fi răsplătit, ci începi să Trăiești aici. **Vei începe să Trăiești – vei Trăi. Neîncepând să Trăiești – nu vei Trăi.**

T: Da, și așa cum spune Biblia: „Ce seamănă omul, aceea va și secera: Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică”.

J: Da, și în asta constă profunzimea înțelegerii a ceea ce s-a spus – „ceea ce semeni, aceea vei secera”. Căci dacă speri doar că vei semăna câmpul, atunci când va veni timpul pentru seceriș, vei veni în câmp și-l vei găsi gol. Nu va fi nimic acolo decât buruienile speranțelor tale. Însă, pentru a secera, trebuie să semeni mai întâi, adică nu trebuie să speri, trebuie să acționezi.

Speranțele tale fără acțiune reală sunt goale. Credința – înseamnă speranțe și temeri. Experiența însă – este Viață. Celui viu – ceea ce e viu, celui mort – ceea ce e mort. Nu trebuie să visăm și să sperăm, ci să Trăim. Vei semăna Iubire – vei obține Iubirea. Pentru că... Dumnezeu într-adevăr îl iubește pe fiecare, însă numai pe cel care îl iubește pe El.

T: Asta are sens. Oamenii procedează adesea din conștient, din obișnuință, pe baza trecutului lor. Însă Iubirea – doar

este altceva... Este Viața aici și acum, în afara stereotipurilor sistemului.

IM: Obișnuința – sunt stereotipuri ale conștientului. Dacă trăiești prin conștient, vei acționa din obișnuință. Trăiești în Dragoste – ești deja liber de obiceiuri, ești liber de toate. Ce este obișnuința? Obișnuința e în conștient, conștientul este parte a sistemului. E simplu.

T: Și într-adevăr, doar totul e simplu. Și, de asemenea, nu trebuie să te ții de propriile stereotipuri, deoarece acesta este conștientul, și el poate... să deruleze gânduri despre trecut și despre viitor... Tu însă, pur și simplu..., aici și acum... iubește... și atât.

IM: Trecutul, viitorul – sunt doar în conștient, însă acesta nu are prezentul. Personalitatea însă nu are nici ieri, nici mâine. Personalitatea care trăiește cu Lumea Spirituală, în dragostea lui Dumnezeu, ea are acum. Și acest acum – este infinit. „Acum” nu poate deveni „ieri” sau „mâine”. Este doar acum, și este veșnic. Pentru conștient însă: „*Ieri a trebuit să fac așa, iar mâine voi face altfel*”, totuși el nu are acum.

T: Da, este nechipzuit să neglijam prezentul în favoarea viitorului.

IM: Viitorul nu are prezent.

**Vei începe să Trăiești – vei Trăi.
Ne începând să trăiești – nu vei trăi.**

IM: Lumea este diversă, dar sistemul are foarte puține șabloane. Deci, de fapt, „sistemul atacă”, adică, ce înseamnă asta? Gândurile vin, tot felul de distrageri a atenției (literalmente același lucru), la urma urmei, ele sunt șablonarde, nu? Dar exemplele practice – acestea sunt interesante.

T: Da, este absolut corect. Când oamenii își împărtășesc experiența – ea, bineînțeles, îmbogățește cu anumite înțelegeri în etapa actuală a căii spirituale. Aceasta oferă oportunitatea de a afla mai multe despre trucerile conștientului, de a îmbunătăți vigilența sinelui. Pentru că tu, aici și acum, în practică, înveți și cunoști adevărata ta natură, înveți să simți alți oameni, să separi boabele de pleavă, să separi adevărul care vine de la cele mai profunde sentimente, de minciunile propriului conștient. Și, de aceea, orice experiență – este doar benefică, ca o ocazie practică de a înțelege ce e conștientul tău, cine ești tu, unde sunt iluziile și imaginile create de propriul tău conștient și unde este adevărul fără măștile sistemului. Și ce se întâmplă, în general, la nivel global în lume, dacă nu privim prin prisma conștientului, ci percepem holistic, de la Duh.

IM: Și această înțelegere a libertății – este primul pas. De fapt, prima realizare a faptului că o persoană este într-adevăr liberă în alegerea sa – este primul pas mic spre Lumea Spirituală. Acest lucru este, de asemenea, important.

T: Desigur ...

IM: Și mai ales, beneficiind de ocazia că nu sunt singurul în studioul tău, îi putem întreba și pe alți băieți, e aceea cu

ce ei se confruntă. Este comunicarea cu oamenii, ceea ce întâmpină oamenii. Este interesant.

T: Da, să reamintim spectatorilor noștri sau, mai exact, ascultătorilor noștri, că oaspeții noștri, Volodya și Andrei, se află în continuare la masa noastră. Deși au devenit deja mai mult ascultători interesați decât participanți la conversație. Dar aș dori ca voi – Volodya, Andrei – dacă este posibil, să împărtășiți principalele puncte ale experienței voastre personale. De ce v-ați ciocnit în practică, ce să înțelegeți, de ce să-ți dai seama – atunci când lucrezi în grupuri, și mai ales când lucrezi cu tine însuși? Și, în general, ce îmbogățește spiritual o persoană și ce, în opinia voastră, împiedică o persoană să urmeze calea spirituală, așa cum reiese din experiența voastră personală?

V: În principiu, nimic nu împiedică. Singurul lucru... e că o persoană, în primul rând, ar trebui să primească cunoștințele pentru a înțelege ce este calea spirituală, ce este această lume și, în general, ce facem noi aici, pentru ce ne-am manifestat aici. Apoi persoana începe deja să se miște. Ea, ori se mișcă pe calea spirituală, sau pretinde că se mișcă pe calea spirituală. Aici, depinde deja de ceea ce persoana a acceptat pentru sine, ce scop și-a stabilit. Deci, dacă vede țelul, atunci se mișcă. Pe drum, însă, poate fi distras de trucerile conștientului. La drept vorbind, pot apărea situații diferite: unii oameni pot vedea mândria în sine sau nu pot controla această situație, alții... Ei bine, există situații diferite... Mișcarea pe calea spirituală este o mișcare orientată spre scop. Dacă persoana a înțeles cu adevărat, a acceptat cunoștințele, și mai mult decât atât, le-a trăit cu adevărat

sau a început a le trăi – atunci, în principiu, se mișcă serios, calm, încrezător, fără a fi distras de diverse capcane de la conștient și așa mai departe. Așa cred.

T: Poate Andrei va împărtăși câteva situații...

A: Multe dintre astfel de situații s-au acumulat până în ziua de astăzi, mulțumim lui Dumnezeu. Unul dintre astfel de obstacole – este pierderea scopului. Adică, atunci când o persoană, la un moment dat, îi permite conștientului să domine, pentru că el, să spunem, nu lucrează suficient asupra sa. Și în acel moment, conștientul substituie scopul. De fapt, conștientul are multe dorințe, de exemplu, să câștige bani, să facă o carieră, nu știu, să înființeze o familie... Cineva vrea să devină un sportiv grozav, cineva – un mare om de știință...

IM: Conștientul are o singură dorință – de a mânca, iar aceste dorințe le impune Personalității.

A: Acesta este modul... modalitatea de a mânca. Una dintre căi...

IM: ... de manipulare.

A: Da, de manipulare. Dar persoana a venit aici, de fapt, cu un singur scop – să devină Nemuritor.

IM: Să dobândească Viața.

A: Da, pentru a dobândi Viața. Adesea, se întâmplă astfel de momente, când această înțelegere, ca și cum ar fi ștersă,

dispare. Și la un moment dat, persoana începe să se abată. Este ca o navă care a pierdut navigația. Adică a ieșit în largul mării, dar încotro să plutească în continuare – nu știe: busola nu funcționează (știți cum se întâmplă când un magnet este plasat sub o busolă și el se rotește în direcții diferite). Se pare că și nava este, și velele sunt umflate, dar nava este purtată pe mare încolo-încoace și, până când această înțelegere nu va fi restabilită – care este scopul, bineînțeles că se întâmplă lucruri diferite...

IM: Ce anume încearcă Andrei să spună? Voi traduce, ca să înțelegeți... De fapt, mulți oameni care au simțit vreodată experiența percepției prin simțire, iată cum a fost după emisiunea anterioară cu tine (*ediția notă: însemnând programul „Viață” pe ALLATRA TV <https://allatra.tv/video/zhizn>*), au perceput-o, au simțit-o. Și apare dorința de a veni la Dumnezeu. Ei încep să înțeleagă și să simtă că acesta este Adevărul, că există o lume mai mare decât aceasta și că există ceva care este dincolo de pragul percepției noastre. Și iată, acest proces de a tinde, de regulă, este scurt, deoarece conștientul „sugrumă”, persoana își pierde scopul. Chiar și atunci când oamenii merg, de exemplu, la temple sau biserici, etc. Ei merg... și uită de ce merg. Merg acolo să socializeze, se duc să se simtă bine, dar uită de ce vin acolo de fapt. Uită că merg acolo pentru a comunica cu Dumnezeu.

T: Adică, undeva de-a lungul drumului, se lasă duși de aceste propuneri...

IM: Conștientul distrage atenția, din minte... Astfel se pierde înțelegerea.

A: Da... Și astfel, unul dintre instrumentele prin care conștiința, să spunem, redirecționează Personalitatea, cursul mișcării sale – este lenea. Când omul, la un moment dat, se oprește din dezvoltarea sa spirituală, arată slăbiciune undeva, se oprește din a controla gândurile, adică permite apariția în propriul sine a anumitor dorințe sau clișee, apoi conștiința prinde forță. Aici are loc o confruntare serioasă.

IM: Tragerea funiei.

A: Da. Așa cum a spus Igor Mihailovici, că respectivul conștiință mănâncă, da, aici, într-adevăr, apare o întrebare: cine, scuzați-mă pentru expresie, mănâncă? Adică, respectivul conștiință va mânca și va domina în totalitate Personalitatea sau, la urma urmei, Personalitatea, aprovizionându-se cu puterile Allat, va ține conștiința puternic legat. Și lenea este, de asemenea, unul dintre instrumentele conștiinței, atunci când persoana se lenevește să analizeze și să înțeleagă cum funcționează conștiința. Un exemplu simplu, care adesea se repetă astăzi, este când oamenii vin și spun: „Îmi vin așa gânduri că nu voi reuși la timp, că nu pot să o fac”. Totuși, există o recomandare simplă: ia un carnetel și scrie-ți ce îți spune conștiința. Și există o unealtă foarte simplă, când auzi aceste gânduri, scrii: „Conștiința mea spune...” și scrii exact ceea ce citează. De exemplu, conștiința spune: „Nu pot ajunge la Dumnezeu” ... Cred că totul este clar.

IM: Dar, de fapt, nu minte...

A: Da...

IM: El nu poate ajunge la Dumnezeu. Numai că el impune aceeași idee Personalității, care poate ajunge acolo.

A: Da. Și aici este cel mai important punct, aici Igor Mihailovici spune pe bună dreptate că, să zicem, „mută de pe capul bolnav pe cel sănătos”. Adică, în acest moment, îi spune Personalității că „Eu sunt tu și tu nu poți să o faci”, adică eu nu pot. Totuși, dacă știm că este doar citarea unor gânduri din conștient...

T: Da, că cel care vorbește și difuzează este conștientul, iar acesta nu va putea niciodată să o facă.

A: Da. Adică putem vorbi despre îndoieli, putem vorbi despre incertitudine, putem spune că nu avem nici o experiență. Dar toate acestea sunt produse de conștient. De ce? Iată, oamenii spun: „Nu am experiență”. Dar cine nu-i permite să câștige experiență? Lenea. Și cine provoacă lenea în om? Conștientul. Cu alte cuvinte, conștientul, dacă omul începe să-l asculte, într-adevăr, să zicem, duce persoana în eroare.

Și, strict vorbind, nimeni nu ține mâinile omului. Într-adevăr, nimic nu-l ține. El este complet liber în alegerea lui. Dar, pentru a face alegerea corectă, ar trebui să știi cu adevărat ce să alegi...

V: În realitate, acest lucru este atât de simplu, atât de firesc. Oamenii nu mai ascultă vocea din cap și încep să se gândească cum să-i ajute pe alții. E cum se spune, dacă te simți rău, găsește-l pe cel care se simte mai rău și ajută-l – atunci tu te vei simți mai bine.

IM: Anterior, se folosea o practică puțin diferită – prin disciplină, respect reciproc. Cel puțin un lucru elementar – înțelegerea, cel puțin la nivelul conștiinței – înțelegerea, dar și aderarea la acest lucru. Adică, respectivul conștient încearcă să impună ceva, ca vocea din cap (da, acei „actori”)... Refuză-l. Conștiința spune una, iar tu – nu, altceva. Și tocmai percepția a altceva a condus tocmai la percepția prin sentimente a ceea ce au în comun. Și pe așa cale, oamenii au perceput la fel. Acest lucru este disponibil în toate religiile, doar căile sunt puțin diferite.

V: Da, totul începe cu auto-disciplina. Ulterior, toate acestea... când oamenii sunt într-un grup, ei înțeleg că, atunci când toată lumea își face partea sa, totul, ca un întreg, duce la lucruri bune în colectiv.

IM: Ei bine, aici este punctul cheie: totul începe, în primul rând, cu auto-disciplina. Și acest lucru a fost spus mereu și în toate timpurile, pe oricine am lua (dintre cei care într-adevăr lucrau, urmau calea, și nu doar vorbeau despre asta și se laudau la fiecare colț) – totul începe doar cu auto-disciplina, doar persoana însăși poate veni în Lumea Spirituală, dacă are într-adevăr o dorință arzătoare... Și cel mai interesant lucru este că l-am întrerupt pe Andrei, acest lucru nu este corect.

A: Totul e în regulă, eu doar... e atât de interesant... un moment atât de viu. Eu pur și simplu îl voi rosti, dar nu știu, veți tăia aceste scene din film sau nu... Este foarte interesant... La nivel de simțire, mi-am dat seama că spun lucrurile potrivite, dar undă este greșită... Acest lucru este atât de interesant,

adică, parcă spun lucruri corecte, dezvăluind șabloanele conștientului, dar simt că este într-un fel... și se schimbă pe o altă undă și... cumva... ei bine, este interesant. Există un flux comun, dar ceea ce spun în acest flux este ca și cum...

IM: Cu siguranță acest lucru nu este pentru această emisiune, Andrei.

A: Am înțeles. Ei, bine... pot, desigur, mai departe... Dar ca să nu distragă atenția, bine, înțelegeți, aici se întâmplă că...

IM: Te-am înțeles, dar aici nu e locul potrivit.

V: Într-adevăr, conștientul nu înțelege... Nu poate înțelege. El este ajustat doar pentru a obține cunoștințele lumii tridimensionale. Doar atât. Totuși, ceea ce se află dincolo de limitele tridimensionalității, conștientul nu este capabil să înțeleagă. Și există un astfel de moment, atunci când persoana începe, se străduie să înțeleagă ce este spiritualitatea, atunci, pentru omul respectiv, poate fi cultura, pot fi anumite tradiții. De fapt, pentru a înțelege ce este Spiritul, ce e materia, pentru a le diferenția și pentru a înțelege ce este cu adevărat, ce sunt sentimentele profunde...

Spiritualitatea – e totuși în primul rând înțelegerea faptului că există lumea materială și că există Lumea Spirituală (Lumea sentimentelor profunde), că o persoană este capabilă să înțeleagă, să simtă și, în cele din urmă, să devină locuitor al acelei lumi. Acest lucru nu este dificil de fapt. Aici, e destul să aplici propria înțelegere și, într-adevăr, răbdare, perseverență. Atunci persoana va înțelege toate acestea, totul e firesc.

T: Ei bine, Volodya, trebuie să fii de acord că, „*să aplici propria înțelegere*” – deseori conștientul tocmai asta și folosește în capul oamenilor, creând confuzie. Și știi aceste exemple. Spiritualitatea este Viața în Spirit aici și acum. Iar conștientul, ca oponent al oricui este spiritual, întotdeauna încearcă, în mod imperceptibil, să aplice o oarecare înțelegere proprie a Cunoștințelor spirituale. O dată, Igor Mihailovici a menționat o expresie orientală: „Sau persoana primește Adevărul așa cum este El și se schimbă conform Lui, sau schimbă Adevărul pentru a-și mulțumi pasiunile malefice, transformându-L într-o minciună.” Și, ca rezultat, oamenii distorsionează Cunoștințele.

V: Da, acest lucru se întâmplă foarte des. În general vorbind, în baza experienței mele... starea umană cea mai firească este fericirea. Ei bine, nu este confortabil să trăiești în niște certuri obișnuite de zi cu zi, bătăi de cap, bine, nu e frumos, *nu este confortabil*. Cele mai firești sunt relațiile umane normale, bune, vecinătatea binevoitoare. Este înțelegerea faptului că o altă persoană este la fel ca mine. Are același suflet ca și mine. De fapt, nu avem nimic de împărțit. Este înțelegerea faptului că întreaga lume este integră, este unită în Spirit. Pe când materia, conștientul se separă.

T: Volodya, ai putea fi mai concret, să dai exemple personale de dezvoltare spirituală, din perspectiva practicii: deja când știi ce aleg, în cele din urmă... nu mai este o teorie pe care am citit-o în cărți, nu mai este teoria pe care am adunat-o din toate lecțiile, pe care le-am ascultat, din înregistrările programelor. Te rog să împărtășești experiența ta practică.

V: Pentru mine, la început, punctul cheie a devenit probabil faptul că am văzut un exemplu în fața mea. E primul fapt, pentru că am văzut cum oamenii se pot controla, pot găsi căi de ieșire din diferite situații. Și au existat exemple cum poți să acționezi în viață. Un fel de exemple, un alt tip de exemple. Am început să-mi pun întrebarea: „Cum pot eu reacționa?” Adică, într-o situație specifică. Primul lucru pe care l-am urmărit a fost de ce reacționez la oameni într-o asemenea manieră?

Am avut un exemplu viu... Patologic, îi displac pe oamenii băuți. Ei bine, și o dată, călătoream în unul dintre autobuze, iar autobuzul era mai mult sau mai puțin aglomerat. Intră în el un om băut. Primul sentiment a fost respingerea. Dar acest om a zâmbit și a început să recite poezii. Pentru mine a fost un șoc: făcea astfel de lucruri, recita cu un astfel de sentiment, era uimitor. Am înțeles că trebuie să gândesc, sau, cel puțin, să reacționez la acest om într-un mod complet diferit. Pentru că în el am văzut „adevăratul om”, nu așa cum m-am gândit la el. Adică, în mine există cel care gândește prost, dar gândește total greșit. Nu evaluează o persoană așa cum este ea, vede doar o imagine în fața sa. În felul acesta, a citit probabil cam douăzeci de minute, în timp ce mergeam cu autobuzul, nu se oprea. Făcea asta cu un sentiment, era o poezie. Și m-am gândit: „Așteaptă... ei bine, nu pot face acest lucru, intelectul meu nu este atât de dezvoltat. Se pare că omul are ceva profund, ceva ce îl tulbură și poate transmite. Întrebare: de ce reacționez în așa fel, încât nu văd imaginea reală?”

Am început să caut... Ei bine, de fapt, căutam în diferite direcții: atât în religii, cât și peste tot. Apoi, am început să practic arte

marțiale. Am întâlnit oameni care se pot controla. De aici a început înțelegerea încotro ar trebui să mă mișc și cum să lucrez cu asta. Apoi, au fost dialogurile noastre cu privire la diverse motive comportamentale, despre modul în care cineva poate reacționa, cine e „omul” în general, din ce este constituit el și de ce reacționează astfel, ce e conștiința... Aceasta a fost un punct de plecare pentru ce ar trebui să studiez. Am mers, am început să caut în biblioteci, într-o oarecare măsură să mă familiarizez cu yoga, cu psihologia. Apoi am început să practic toate acestea pe mine însumi. Pentru că... ei bine, iată viața: atunci când cunoștințele sunt aplicate în viață, atunci înțelegi că funcționează, este real și că se poate lucra cu aceasta.

„Grebilele pe care călcam” erau numeroase. Aceași lipsă elementară de înțelegere a firii mele. Greșeli au fost într-adevăr o mulțime. Când, la un moment dat, nu am reușit să urmăresc momentul invidiei în mine și doream bunăstare materială. Bineînțeles, am intrat într-o situație în care trebuia să... pun în aplicare ceea ce... După cum se spune, am comis toate greșelile pe care le-am putut face.

Orice situație este o experiență. Trebuie să ne examinăm singuri. De fapt, aceasta este prima mea conștientizare, că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru mine, pentru viața mea și pentru dezvoltarea mea spirituală. Am început să lucrez cu meditațiile, cu practicile spirituale. Și atunci am înțeles unde găsesc această stare de pace, această stare de fericire interioară, în care nimic altceva nu e necesar. Nu este nevoie să tinzi spre o oarecare realizare, ea deja există. Există o stare internă de pace. Există o stare internă de liniște sufletească. Și asta am găsit în practici.

Asta e tot, atunci am început să lucrez cu asta. A devenit starea mea interioară. Treptat... au mai fost căderi, au existat creșteri, dar a devenit deja o stea călăuzitoare, un fir subțire pe care l-am prins, mi-am amintit că „da, este acolo”. Am dobândit o anumită experiență. Acest lucru mi-a oferit ocazia să studiez mai profund această știință. De fapt, asta e ceea ce m-a ajutat personal.

Și când am văzut că pot realiza acest lucru singur – poftim, s-a dovedit a nu fi dificil. Trebuie doar să aplici o anume intenție internă cu privire la acest lucru (nu este o dorință, ci mai degrabă o intenție) și apoi, lucrezi cu ea destul de ușor. Mai departe, când astfel de situații au apărut în viață, puteam deja să le rezolv destul de ușor. Și, din poziția de calm, este deja evident de unde provine o situație, unde am investit atenția, de ce situația s-a desfășurat așa, unde a fost activat un șablon de-al meu. Și totul a început să fie rezolvat în mod normal, ceea ce înseamnă că situațiile au început să se amelioreze. Și în relațiile cu oamenii deja a devenit vizibil: unde încep și cum să le conduc mai bine, cum să interacționez mai bine. Relațiile cu oamenii au început să se normalizeze. Toate acestea au devenit un început, așa să zicem, de stabilire pe această cale.

T: Bine, mulțumesc. Andrei, dar la tine? Te rog să împărtășești experiența ta practică.

A: Da, într-adevăr, există o astfel de experiență. Când m-am ciocnit de cunoștințe, mi-am dat seama că nu știam de firea mea duală. Eu nu înțelegeam că există două firi în mine care, să zicem, care luptă pentru atenția mea. Și tocmai acest moment a devenit esențial. Am început să studiez un început și

altul, adică firea Animalică și firea Spirituală, sau, să zicem, puterea bună din mine și puterea rea din mine. Ce mă motivează în interior să activez aceste forțe? Adică, cum funcționează ele, de ce uneori sunt supărat, iar uneori nu?

T: Ai putea, te rog, să dai careva exemple personale, din experiență care ar fi de folos și altor persoane?

A: Deci stau acum și încerc să-mi amintesc. Parcă au fost multe exemple, dar ceea ce îmi reamintesc acum... Ei bine, o voi spune așa cum este... Cel mai mare lucru care m-a împins pe această cale, este totuși dorința de a Trăi. Când deja începusem să mă ocup serios de mine, acele momente care se întâmplau în viață, să spunem astfel, în lumea invizibilă, aceste situații mi-au adăugat înțelegerea și siguranța că viața umană, pe de o parte, pare a fi simplă, iar, pe de altă parte, – foarte grea și foarte valoroasă. De ce? Pentru că în ea trebuie să fii foarte și foarte atent. Un singur pas greșit poate duce la consecințe ireversibile.

Prima greșeală (am avut și eu o astfel de greșeală) – încep să apară în cap gânduri despre faptul că, pentru ca să te dezvolți spiritual, este nevoie să renunți la serviciu, să abandonezi mediul social în care trăiești, și să pleci undeva în munți sau în pădure ca un pustnic și acolo să te ocupi de dezvoltarea spirituală. Este o greșeală enormă, cu care, la fel, m-am confruntat. De ce? Fiindcă aceste gânduri vin de la conștient. Acestea, dimpotrivă, încearcă să înlăture persoana din mediul în care va fi de folos la maxim și unde dezvoltarea acesteia va fi cea mai efektivă. Căci, în pădure nu sunt oameni cu care, să zicem, ne simțim inconfortabil și respectiv nu vom putea determina

de ce este incomod? Căci, oamenii pentru noi sunt oglinzi, corect? Adică, dacă o persoană mă irită în ceva, atunci, întâi de toate, asta există în mine, astea sunt unele aspecte în mine însumi, care nu sunt prelucrate. În pădure, eu nu voi vedea astfel de oglinzi.

Exercitând deja practicile, am înțeles că această lume este orientată agresiv față de oamenii care fac asta și, în general, față de oameni. Această lume vrea să separe oamenii, pentru ca ei să fie în disensiune. Și iată, recent, a avut loc o situație interesantă... O dată, după o meditație nocturnă, am venit, vorbeam cu băieții și simt că, în interior, am așa o stare... de parcă mi-au dat ceva valoros, dar acest ceva încă nu este în mine, ci lângă mine. Și încep să se producă situații interesante. Întâlnesc prima persoana și ea din mers îmi pune așa o întrebare, de fapt, nu întrebare, ci să spunem, îmi dă o anumită orientare spre acțiune într-o manieră destul de agresivă, emoțională. Îmi zic: „Fii calm!”. Și îmi pun întrebarea: „Ce se întâmplă? De ce este persoana predispusă agresiv față de mine?” Iar el îmi zice, chipurile, tu iată, trebuie să faci asta, trebuie... Mă gândesc așa: „O, ce dialog interesant, ba chiar nici dialog, ci monolog”. Și îi răspund acestei persoane: „Da-da-da...” și între timp plec și înțeleg că, în interiorul meu, începe să se producă niște oscilații nu prea bune. Și înțeleg că acel ceva valoros, pe care l-am primit, poate să mă părăsească acum. Următoarea etapă. Eu plec și înțeleg că nu trebuie să comunic în acel moment cu această persoană, nici într-un caz nu trebuie să mă las prins de emoție. Adică, în nici un caz, să nu mă indignez de faptul că persoana îmi vorbește emoțional... Eu plec, mă duc. Dar, ulterior, se apropie o altă persoană, mă privește în ochi și întreabă: „Ești bine?!” Eu mă opresc și zic: „Da... sunt bine...”. Mă

depărtez de el și mă gândesc: „Deci, trebuie să plec” pentru că înțeleg că mă aflu la o limită... Și, pe de o parte, înțeleg totul, însă simt că pot să eșuez, de aceea nu vreau să bravez. Apropo, acesta este unul din clișee, că chipurile „eu le pot pe toate, eu sunt fantastic”. Înțeleg că-i mai bine să plec. Urc în mașină, mă depărtez de acel loc și hop, primesc un apel telefonic: livrarea apei. Ei îmi zic: „Ați comandat apă...”. Eu zic: „Nu am comandat apă”... Eu, pur și simplu, calm, zic...

V. Sistemul s-a activat.

A: Da... **Zic:** „Nu am comandat apă”. Îmi vine imediat gândul cine a comandat apa. Sun persoana respectivă și-i zic: „Ascultă, tu ai comandat apă?” El răspunde: „Da, eu am comandat apă”. Iar eu deja plecasem de la locul cu pricina și îi zic: „Înțelegi că acolo deja nu mai este nimeni ca să o primească? Tu unde ești?” El îmi spune: „Sunt la un seminar”. Și aici eu înțeleg, la nivel lăuntric, iarăși, la figurat, că de parcă mi-a fost pus în mâini „un pistol încărcat” și mi s-a spus „Acum poți să-i zici totul acestei persoane...”

V: A fost propusă o oarecare iritare, să mă supăr...

A: Da. Tu poți să-i spui acum că: „cum a putut face una ca asta, că a comandat apă și a plecat, fără a informa pe cineva” și altele de felul acesta. Și eu înțeleg că sistemul mi-a pus în mână arma, iar eu trebuie doar să „apăs pe trăgaci”. Și înțeleg că toată această putere acum, pur și simplu, se va duce în această persoană. Concomitent, înțeleg că nu trebuie să fac una ca asta, adică nu trebuie să-i răspund emoțional. Îi zic: „Da? Ei bine, ne vom clarifica. Nu-i nimic, totul e în

regulă, vom ieși din situație”... Și mă sună deja de la livrarea apei și eu încep să-mi cer scuze în fața lor. Zic: „Băieți, vă rugăm să ne iertați, noi am uitat, am plecat”. Și parcă am dreptate, nu-i așa? Și situația dată pare să nu aibă legătură directă cu mine și, conform logicii conștientului, am toate argumentele ca să-i spun persoanei tot ce am de spus, și să le explic oamenilor că eu nu am comandat apă, și-n genere, de ce mă sună? Însă eu mi-am cerut iertare: „Îmi pare rău – zic – iată numărul de telefon al persoanei care se ocupă de asta. Vă rog să discutați cu el și el va face ce este necesar”.

Și simt cum, la un moment dat, acest har divin, care era jurul meu, ca și cum... a intrat în mine. Adică, în tot acest timp, pe parcursul câtorva ore, a fost un joc pentru această putere interioară, o voi irosi pe mândrie sau nu? Căci, de fapt, asta-i mândrie. În ce sens mândrie? Persoana vorbește cu mine emoțional. Și eu ce trebuie să fac? Să reacționez sau nu, să-i răspund la fel, să-i zic: „Îmi cer scuze, de ce vorbești așa cu mine?” sau, pur și simplu, să plec gentil și să tac? Și iată, situațiile de acest fel te învață. Sunt mici lecții, cu ajutorul cărora înțelegi ce este cu adevărat această putere lăuntrică și cum funcționează totul, cum funcționează sistemul în astfel de momente, prin ce modalități. Însă, practic, întotdeauna sistemul joacă pe mândrie.

Adică, la un moment dat, am început să conștientizez valoarea forțelor Allat, valoarea forțelor necesare Personalității pentru avansarea sa spirituală. Omul este capabil să simtă pătrunderea forțelor în el, are o astfel de capacitate. Și iată, tocmai experiența de lungă durată a contactului cu Cunoștințele și experiența anumitor trepte ale eliberării spirituale,

permit să faci această alegere. Adică, eu înțeleg că, dacă acum voi proceda conform tiparelor conștientului, atunci voi pierde acea putere care mă va ajuta să fiu mai presus de conștient sau să zicem, să fiu...

V: ...mai viu.

A: ...mai viu, da. Și iată, această stare și înțelegere a faptului a ce înseamnă să fii Viu și ce înseamnă să fii în robia conștientului, adică să fii mort, este tocmai stimulul care-ți permite să iei decizia. Adică, aproximativ vorbind, mi se propune să apăr ego-ul conștientului cu ajutorul forței mele vitale. Dar eu nu sunt de acord cu așa ceva.

T: Asta-i bine, desigur. Dar problema aici constă în altceva, deoarece, în cazul dat, mecanismul de declanșare a fost tocmai gândul venit de la conștientul secundar, că „nu s-au consultat cu mine”. Când ești participant la aceste jocuri iluzorii ale conștientului, la această luptă între conștientul primar și cel secundar, „lupta pentru coroană”, atunci, cu regret, tu, ca Personalitate, nu vezi ce se întâmplă în realitate... Pentru că, în această situație, totul este mult mai simplu. Conștientului – da, îi place să facă din țânțar armăsar, îi place să amplifice situația, să facă din nimic un eveniment emoțional. Și, în cazul dat, de fapt, au fost dezvăluite mai multe tipare ale conștientului decât concluziile care au fost trase.

V: Iarăși, aceasta, doar, e libertatea interioară, percepția că pot să aleg așa sau altfel, să aleg un mod anumit de acțiune. Atunci asta te ajută foarte mult. Iar asta e, întâi de toate, cunoaștere și experiență, când începi să lucrezi cu asta. Astfel de lucruri

se întâmplă foarte frecvent. Întotdeauna există un anumit moment când facem alegerea. El există întotdeauna. Doar că, de cele mai dese ori, omul omite acest moment și acționează conform tiparului.

Înțelegerea faptului că ne putem opri la timp în orice situație, că putem lua o decizie adecvată la timp, ne dă posibilitatea să intrăm în contact cu orice persoană, să rezolvăm, în mod normal, orice situație, chiar și una conflictuală.

A: Referitor la ceea ce spune Igor Mihailovici... iată, tocmai lena și cunoașterea insuficientă a sistemului conduc la faptul că oamenii încep să-și dorească ceea ce nu trebuie de dorit. Sistemul nu doarme și acționează prin intermediul persoanelor apropiate. Adică, am vrut să spun că, una din modalități, când relațiile cu oamenii se dereglează, primul lucru care trebuie făcut e de a nu învinovăți persoana în nici într-un caz și nu contează dacă ai dreptate sau nu, e necesar cel puțin, măcar în gând, să-ți ceri iertare de la ea.

Căci, ce facem de fapt cu ea în gânduri, cu ajutorul conștientului? Intrăm în dispute și încercăm să dovedim dreptatea noastră, că avem, chipurile, dreptate, iar altcineva – nu, sau ne supărăm... Asta-i, întâi de toate, obișnuință și lipsă de experiență.

V: De experiență și atenție... Percepția propriului sine.

A: Lucrând asupra mea, cândva, am luat ca regulă că nu vorbesc cu nimeni în mintea mea. Adică, știți, deseori se întâmplă că, atunci când are loc o anumită situație cu o persoană, poate

una conflictuală, sau de alt gen, respectiv noi vorbim cu aceeași persoană în mintea noastră, îi demonstrăm ceva. Sau, simplu, ni s-a întâmplat ceva bun și plăsmuim ceva în cap: cum venim la cineva și îi povestim. Acest lucru nu trebuie făcut nici într-un caz. De ce? Fiindcă, în mintea noastră, noi intrăm în dialog, îmi cer scuze, cu conștientul nostru. Conștientului nostru este foarte interesat de acest lucru. De ce? Pentru că, adeseori, dialoguri cu conștientul de acest gen au loc în sfera emoțională. Emoția este un purtător al firii Animalice în om. Noi direcționăm și oferim conștientului propria forță, necesară pentru dezvoltarea spirituală. Adică, alimentăm conștientul în așa mod, îl amplificăm pe acel care ulterior ne va înrobi...

Există cazuri, frecvent întâlnite la etapa inițială de realizare a practicilor spirituale, când vin gânduri de felul: „Nu îmi iese practica spirituală”. Conștientul este acel care acum vorbește despre sine. De fapt, așa și este. Totuși, conștientul face o substituție și spune asta ca și cum ar fi din partea Personalității. Adică, dacă persoana uită faptul că nu poate să gândească și vocea din cap nu-i aparține, atunci le acceptă pe toate ca fiind ceva personal și începe să-și investească puterea atenției în aceste cuvinte.

Pentru a înțelege acest lucru, inițial, trebuie să începi, ier-tați-mă, banal, să-ți studiezi conștientul, adică pur și simpu, să-l urmărești. Pentru asta, în principiu, e nevoie doar de agendă și stilou. La momentul actual, înțelegem deja că Personalitatea umană nu este capabilă să gândească și nu poate trăi emoții. Personalitatea doar simte, adică Personalitatea nu se poate înfuria, nici să se supere, nici să invidieze. Ea simte. Ținând cont de acest fapt, este foarte ușor să

lucrezi cu asta. Luăm agenda, pixul și, pur și simplu, scriem acele gânduri pe care le urmărim în mintea noastră.

Conștiințului nostru îi place foarte mult să facă presupuneri. Iată, un exemplu simplu: discut cu o persoană, ea m-a privit cumva ciudat și cuiva în mine i s-a părut că ea s-a supărat pe mine. Și ce-mi spune conștiințul: „Iată, s-a supărat pe tine, fiindcă acolo...” și începe a inventa de ce și din care motiv. Iau agenda și scriu: „Conștiințul îmi spune că această persoană s-a supărat pe mine, deoarece...” Mă apropiez de persoana dată și-i zic: „Iartă-mă, te rog, uite o situație. Spune-mi, te rog, așa este?” El îmi spune lucruri total opuse: că asta nu are nimic de-a face cu mine și că sunt niște chestii personale... Totuși, în acest moment, să zicem, am pierdut vigilența și i-am permis conștiințului să înainteze aceste presupuneri. La momentul actual, s-au acumulat o mulțime de astfel de situații.

V: Totuși, ai luat și ai verificat.

A: Da, trebuie neapărat de verificat. Adică de ce este necesar catharsisul și de ce este nevoie să comunici și să povestești ce se întâmplă în interior? Pentru că, astfel, putem afla adevărul. Conștiințului îi place să inventeze cine și ce gândește, cine și ce face și, oarecum, îi prezintă permanent persoanei (Personalității) aceste teorii. Și, deoarece persoana începe să dea ascultare acestui fapt, în viața sa apar o mulțime de probleme, fiindcă este ghidată de speculații și de presupuneri.

În timpul catharsisului, au loc momente foarte interesante. De ce? Are loc o ușurare. Adică, primul lucru care se întâmplă,

întâi de toate, este că acea voce din minte amuțește și dialogul încetează imediat, momentan. Situațiile se soluționează pașnic și apare o nouă percepție. Apare perceperea faptului că este o influență și asupra acelei persoane. Adică, de facto, deseori, aceste conversații, dialoguri în minte, mi se întâmplă, să spunem așa, nu doar mie, ci și celui cu care discuți în minte. De ce? Deoarece, dacă sunt anumite reticențe ascunse între oameni, sau ei nu se deschid unii față de alții, referitor la ce le spune firea Animalică, ei cad în aceste cercuri vicioase și capcane ale conștiinței. Adică, sistemul le impune unele și aceleași gânduri direcționate spre separarea unul de altul. Fiindcă cea mai importantă sarcină a sistemului este de a-i separa pe oameni, iar separarea are loc cu ajutorul gândurilor, adică ne îndreaptă unul împotriva altuia în gândurile noastre. Pentru a evita acest lucru, pur și simplu, e necesar să ne unificăm, în pofida a toate, adică orice ar fi. Și, pentru ca acesta unificare să fie mai simplă, mai însuflețită și mai ușoară, e necesar să expunem gândurile firii Animalice din propriul sine.

V: Este scris, atât în articole, cât și în cărți, că puterea sistemului este în acțiunea sa tainică, în faptul că nu este vizibil.

A: Da. Și observând acest dialog în mintea-mi, sau o anumită dorință în interiorul meu, de a povesti ceva cuiva, pur și simplu, stopam asta. Pur și simplu, îmi ziceam: „Stop. Gata, nu mai comunic”. Sau, mai este o modalitate foarte bună (e, desigur este una dintre cele mai bune modalități), dacă e prietenul tău, sună-l și spune-i: „Știi, eu vorbesc acum cu tine în mintea mea și îți spun asta, asta și asta” sau „eu mă cert cu tine acum, în mintea mea, referitor la un anumit subiect”.

V: Aceste certuri încep, întâi de toate, în interior, iar, ulterior, toate acestea ies la suprafață. Totuși, dacă nu ai permis acestui conflict să se deruleze nici în minte, nici în exterior, atunci totul se soluționează pașnic, nu sunt niciun fel de conflicte.

A: Aș dori să aduc un exemplu de acest gen, apropo, unul destul de amuzant. Mișcarea noastră este multinațională, în ea, sunt oameni de diferite naționalități. Păi, iată, o dată, a avut loc o situație haioasă. Am o cunoștință – un reprezentant al popoarelor din Caucaz. Suntem prieteni, comunicăm în activitățile noastre. Și, la un moment dat, observ în mine o reacție ciudată la unele din acțiunile lui. Adică, la un moment dat, începe să mă irite, cuiva în mine nu-i place cum acesta se comportă, ce zice... Și eu înțeleg că n-ar trebui să fie așa ceva. Îl întâlnesc și-i zic: „Ascultă, iartă-mă, te rog, putem discuta un minut? Trebuie să vorbim. Înțelegi, firii mele animalice nu-i place că tu procedezi așa și așa. Eu nu înțeleg de ce se întâmplă asta, nu știu...”

El mă privește cu niște ochi mari și-mi zice: „Știi, deja de trei zile, firea animalică îmi zice că ție nu-ți plac reprezentanții naționalităților Caucazului”. Vă imaginați?! Eu nici nu am avut gânduri de acest fel! Adică, respectivul conștient îmi povestește ceva din perspectiva stereotipurilor mele, a mândriei mele, iar lui îi povestește că eu, dintr-un oarecare motiv, am adoptat față de el o atitudine deloc bună, din motiv că el este reprezentant al altei naționalități.

Cînd am discutat acest lucru, am rîs bineînțeles. Zic: „Iartă-mă, te rog, poate fac ceva ce nu ar trebui. Eu nu vreau să

mă cert cu tine, nici să fiu împotriva ta. Vreau să fim prieteni. Eu înțeleg că ăsta-i sistemul, că vrea să ne separe, vrea ca noi să ne certăm, etc...”

Am discutat în așa fel, încât, după asta, în genere, niciun gând nu se întorcea în direcția unor supărări, sau a vreunei nemulțumiri reciproce. De ce? Pentru că, în acel moment, am înțeles că, atunci când am venit și i-am cerut iertare (adică, aparent nu-i pentru ce), sistemul nu s-a așteptat la o astfel de turnură a situației. Cu alte cuvinte, sistemul credea că, dimpotrivă, se va manifesta iarăși mândria, poate, undeva o oarecare rivalitate masculină. Sistemului îi place să se joace cu așa ceva (alfa dominația la bărbați, la fel și la femei, adică astfel de chestii). Dar s-a produs acest dialog deschis și dorința sinceră de nu fi de partea sistemului, adică, dorința sinceră de a nu-l susține. Mai mult sistemul, cel puțin până în ziua de astăzi, nici n-a încercat să propună aceste gânduri. Adică, a avut loc o astfel de unificare...

▶ 08:34:48 – 09:18:29

V: Mecanismul nu a funcționat, deci nu are sens să activezi același mecanism care nu funcționează. Odată ce am observat asta – gata, sistemul nu are alimentare, persoana nu acordă atenție. Ea fie a rezolvat situația cu umor, fie a interacționat cu acea persoană și au rezolvat-o. Asta e tot. Înseamnă că nu i-a reușit... O dată – atât, sistemul s-a retras.

Atunci când conștiința se include, la un moment dat, începe să impună evaluarea: „Acesta nu e cum trebuie, celălalt face greșit. Iar ăla, în general, este cam prost...” sau altceva.

Încetișor, tiptil, târându-se cu abilitate, ca un șarpe subacvatic. Și astfel redirecționează treptat acest vector.

Persoana a ajuns într-un impas și începe să se teamă: „Ce s-a întâmplat? De ce nu există bucurie?” Începe căutarea vinovatului. Și acest bulgăre de zăpadă îl copleșește pe om. Dar, în interior, el rămâne doar Personalitate, în interiorul său are suflet, în interiorul său are sentimente, și acestea nu au dispărut nicăieri. Trebuie pur și simplu să-ți dai o directivă clară: „Bine, oprește-te. Atât. Am sentimente. Nu au dispărut nicăieri. Mă îndrept spre Lumea Spirituală. Bucuria există mereu”. Deci, ar trebui să-ți dai o directivă clară: „Gata. Nu ascult vocea din capul meu. Nu evaluez pe nimeni, nu aspir nicăieri, cu excepția faptului că am un singur vector – vectorul spre spiritual.” Atât, și conștientul se retrage, își slăbește strânsoarea. Atâta timp cât corpul omenesc trăiește, atâta timp cât suntem încă aici, putem schimba totul. Unul dintre indicatorii faptului că o persoană se mișcă într-adevăr pe calea spirituală – este starea de pace, starea de libertate interioară. Aici, în primul rând, se restabilesc relațiile cu toți oamenii, pentru că nu mai ai nevoie să domini. Înțelege ce este conștientul, încetezi să mai manipulezi oamenii. Firește, înțelege când, de exemplu, o anumită manipulare este îndreptată spre tine, dar mie ea, pur și simplu, nu mi se pare interesantă. Pur și simplu, ocolesc acest colț ascuțit, și conflictul este oarecum ameliorat. Atât. Totul se rezolvă într-un fel, pe cale amiabilă.

A: În acest context, am, de asemenea, un exemplu foarte interesant. O dată, la ore, am convenit cu participanții grupului să lucrăm asupra șablonului manipulării. Am convenit

că nimeni nu va da altei persoane, nu doar în familie, ci în general unei persoane, orice fel de sfat atunci când nu este cerut și tot ce poate face o persoană de sine stătător, o va face fără a cere ajutorul altcuiva. Relațiile s-au schimbat cardinal...

T: În opinia voastră, ce favorizează unificarea oamenilor, așa cum reiese din propria experiență?

V: În opinia mea, ceea ce favorizează unificarea oamenilor este, în primul rând, faptul că oamenii se întâlnesc, au anumite interese comune. Interese în cunoaștere, interese de a face ceva împreună, o oarecare faptă bună în beneficiul altor persoane, pentru a ajuta pe cineva. Când vine această stare de pace, starea în care putem comunica confortabil între noi, acest lucru, la fel, oferă senzația de unitate. Ei bine, oamenii, pur și simplu, nu ar trebui să-și asculte conștientul.

A: Uitați, situația este fractală. Așa cum conștientul încearcă să ne dezbine în gânduri, în același mod, el încearcă să ne despartă nu numai în cap, ci în comunicare, în grupuri. În ce fel? Prin același pattern: dezbină și stăpânește. Adică, adesea oamenii care promovează astfel de idei, cum ar fi „du-te acolo, dincolo nu te du; comunică cu oamenii aceia, cu ceilalți, nu comunica”, – este banal faptul că ei își ascultă conștientul care instalează aceleași programe direcționate spre dezbinare. Chiar dacă nu-i place ceva cuiva, sau pe cineva nu-l aranjează ceva... Însă, pe cine nu-l aranjează? Conștientul este întotdeauna nemulțumit de ceva. Respectiv, în loc pur și simplu, să vină și să discute niște puncte critice și să expună cu adevărat gândurile din conștient, oamenii îl ascultă adesea și duc aceste idei în mulțime.

Ei bine, să spunem, acest lucru nu va face rău unei persoane care evoluează spiritual. De ce? Pentru că ea va înțelege că aceasta este lucrarea sistemului. Deoarece, așa cum sistemul operează în interiorul său, încercând să o despartă de alți oameni, în același mod sistemul funcționează în colective, încercând să dezbine deja grupurile de oameni care se îndreaptă în aceeași direcție. Exact în același mod, în ziua de astăzi, sistemul a împărțit, după cum voi înșivă cunoașteți, atât religiile, cât și toate celelalte. Adică, atunci când a fost semănată o singură sămânță a cunoștințelor, iar acum, ca să spunem așa, a dat lăstari „în diferite direcții”, deși toate acestea sunt una.

În același fel, dezbină... La urma urmei, dorința de putere și, din nou, de putere ascunsă, conduce la faptul că oamenii promovează aceste idei care vizează divizarea. Prin urmare, nu este nimic surprinzător aici, este un proces firesc, sunt legile firești ale sistemului. Singurul lucru este că, pentru oamenii care evoluează spiritual, acest lucru este inacceptabil. Adică, o persoană care evoluează spiritual, dimpotrivă, trebuie să aspire către unitate, către unificare, către iubire, către frăție. La urma urmei, nu avem nimic de împărțit.

Ați întrebat: ce unește oamenii? Opinia mea este din, să zicem, experiența mea personală... Oamenii sunt uniți într-un punct foarte important – aspirația de a supraviețui. De a supraviețui nu numai în sensul material, ci de a supraviețui spiritual. Înțelegeți, ne-am întâlnit cu cel mai puternic dușman pe care îl are omenirea – este sistemul rațiunii Animalice. Și vom reuși să depășim acest sistem numai dacă ne unim.

Această lege adesea este folosită de, să spunem, mai marii lumii acesteia, ciocnind popoarele între ele. De ce? Ei iau ideea dușmanului extern, orientează o anumită populație spre existența unui inamic extern, iar acest lucru îi unește pe oameni. Este o calitate atunci când oamenii se unesc împotriva unor agresioni sau pericole. Dar problema este că agresorul este altul, pericolul este altul. Deci pericolul, în realitate, așa cum se dovedește...

V: ...este în interiorul fiecărei persoane.

A: Destul de corect, este invizibil. Adică, este arătat un dușman greșit. Cum ar fi, este arătat că inamicul este într-o altă persoană, în respectivul individ. În timp ce, în realitate, inamicul este în noi, e conștientul. Iar la nivel global, inamicul este sistemul. Dacă oamenii se vor uni în aspirația de a supraviețui și de a cunoaște Lumea Spirituală, bine, iertați-mă, în cele din urmă, asta înseamnă să dobândești nici mai mult, nici mai puțin – nemurirea... La urma urmei, este mai ușor să faci asta într-un colectiv. Astfel, puterea înzecește.

Este doar un proces, un studiu al acestui sistem. Iată, noi ședem aici, suntem câțiva oameni, fiecare având experiența proprie. Deci ne-am împărtășit și ne-am îmbogățit deja unul pe celălalt cu experiență. Noi putem deja să evităm ca fiecare dintre noi să treacă printr-o anumită situație. Și iarăși, efectuând practicile spirituale într-un grup, simțim umplerea. Există o diferență atunci când practici singur, și când faci asta într-un grup. Este o diferență enormă. Acest punct este foarte important la ziua de azi. Dacă oamenii cu adevărat vor înțelege, vor conștientiza care este scopul lor, le va fi

foarte ușor să se unească. Atunci, într-adevăr, așa cum este scris în cărți că atunci când o persoană studiază sistemul, înțelege legile sale, percepe că există nemurirea, înțelege că această lume este o iluzie, pentru ea, viața în această lume devine doar un joc interesant și fascinant, și ea deja, așa cum se spune, se îndreaptă liber spre libertate. Deci ea se dezvoltă liniștit, îi este interesant, totul îi aduce plăcere, bucurie. Nu are probleme, nu are dușmani.

T: În ce mod s-a schimbat viața voastră după ce v-ați familiarizat cu Cunoștințele AllatRa?

V: Se schimbă complet întreaga viață. Doar este mult mai interesant, mai confortabil să trăiești în acest fel, când înțelegi unde te miști și de ce. Este, în general, o înțelegere a esenței proceselor care au loc în jur, înțelegerea altor persoane. Când înțelegi persoana chiar din perspectiva cunoștințelor dobândite, înțelegi deja de ce persoana se comportă astfel, ce se manifestă în ea acum. Este mult mai ușor să o ierți, să o înțelegi, să interacționezi, astfel încât să se simtă mai bine. Adică, să eviți conflictele și să înțelegi, în general, tot ceea ce se întâmplă. Să-ți cunoști propria stare interioară. Există o astfel de expresie: „Să Trăiești în Duh”. Asta înseamnă tocmai să trăiești în bucurie, să trăiești în fericire, în interacțiune cu alți oameni. Este mult mai interesant să trăim în acest fel. În general, nu-mi pot imagina cum aș putea trăi în conflicte, în niște certuri. Ei bine, ce fel de viață e asta? Nu pare a fi viață umană normală. O viață umană normală este atunci când facem ceva împreună, interacționăm într-un fel, în cele din urmă înțelegem – există lumea Spirituală, există această percepție interioară profundă a fericirii, există viața adevărată. Asta este

exact ceea ce omul dobândește și ceea ce am înțeles și am acceptat personal pentru mine, o astfel de viață ca fiind firească.

Înțeleg, că... bine, această viață a corpului material se va sfârși, se va da deoparte și eu voi merge mai departe. Toate acestea dau un scop vieții. De obicei, când observăm, în viață, din anumite motive, oamenii au ochii stinși, în special persoanele în vârstă. Este frica lipsei de cunoaștere a ceea ce va urma...

Viața, când știi că se va sfârși... Îi este frică omului, care nu are nici un scop. Ce fel de viață este asta, când știe că totul se termină?! Se privește în oglindă, și se teme că se schimbă. Apar ridurile, apare o oarecare oboseală fizică. El nu mai poate face ceea ce făcea înainte. Începe să se teamă de ceea ce i se întâmplă în general.

Frica de moarte acoperă totul, acoperă chiar și acei ani sau luni de viață, care i-au mai rămas persoanei. Ea înțelege că viața corpului se apropie de sfârșit, și este speriată, deoarece nu știe ce urmează. Însă, studiindu-te și învățând știința ALLATRA, înțelegi că viața nu se sfârșește de fapt. Viața abia începe atunci când corpul încetează să mai existe. Această Viață trebuie descoperită aici.

A: Nu există limite în cunoaștere. Când exersezi practicile spirituale și, să zicem, reușești să te detașezi de corp, simți ce înseamnă să nu fii atașat de corp. Iar apoi, când revii, ca într-un costum care te strânge, te apasă și te sufocă, și la această placă invizibilă deasupra capului, numită „conștient”, atunci frica de tranziție dispare. Pentru că înțelegi că acolo nu există toate aceste lucruri. Adică, nu există aceste

probleme nesfârșite legate de corp, nici confruntarea infinită cu conștientul și așa mai departe.

V: Acolo există libertatea.

A: Da. Are loc tranziția spre bine. Dar din nou, trebuie să lucrăm la asta. Trebuie să câștigi experiența proprie, altfel pentru o persoană, acestea vor fi doar cuvinte... Voi spune despre mine, că viața mea s-a schimbat, se schimbă și, după cum înțeleg, asta nu este limita. Pentru că, într-adevăr, acel mod de viață pe care l-am avut înainte de Cunoștințele AllatRa, când le-am întâlnit, și acum – este... Totul se aliniază, așa cum a spus Volodya, în jurul scopului. Mișcarea spre scop – este ca o mișcare a unei locomotive. În timp ce se îndreaptă spre scop, trage toate circumstanțele vieții și totul către acest scop. De ce? Deoarece, de fapt, nimic nu te împiedică să te dezvolti spiritual.

Pentru mine, exclusivitatea cărții AllatRa constă în faptul că această carte, dacă aș putea spune astfel, nu se sfârșește. Adică, este o carte infinită, care conține foarte multe cunoștințe. În plus, ceea ce mă atrage personal este că ea conține o energie foarte bună și profundă, știți, așa cum se spune, printre rânduri. Cu alte cuvinte, ceea ce este inserat acolo printre rânduri, face ca lumea mea interioară să se descopere la maxim. Și cum am mai spus, una din modalitățile de a fi în spirit (în Duh) și de a mă menține într-o astfel de stare, să zicem, o stare spirituală elevată – este citirea cărții „AllatRa”. Adică, nu numai că te îmbogățești cu cunoștințe pentru conștient, adică, cu anumite date și așa mai departe, dar și te acordezi destul de bine la acea undă,

invizibil încorporată acolo. De fapt, această undă există și în emisiunile cu participarea lui Igor Mihailovici Danilov și în cărțile Anastasiei Novîh.

Dar, cel mai important, AllatRa, pentru mine, este cheia Vieții, adică este o cheie cu ajutorul căreia omul poate, dintr-o ființă muritoare obișnuită, într-adevăr să devină nemuritor. Absolut toate cheile sunt acolo. Și vă voi spune că actualmente, am pierdut deja numărul de câte ori am citit-o. Deci, probabil, de peste douăzeci de ori, și o citesc – și de fiecare dată, e ceva nou. Căci, după cum a spus Igor Mihailovici în una din emisiuni, „depinde cu ce ochi privești și cu ce urechi ascuți”. Literalmente, în ziua de astăzi, am ajuns la înțelegerea că, în această carte, fiecare literă este semnificativă. Adică, literalmente, un mic accent, amplasarea punctelor de suspensie, deschid o adâncime fără limite, o înțelegere tăcută a ceea ce se află în spatele acestora. Este, desigur, uimitor. Și vă voi spune următoarele, că astăzi nu pot trăi fără asta. Deci, cum ne hrănim corpul, la fel asta este ceea ce hrănește spiritul. Și, totuși, hrănirea spiritului, așa cum deja înțelegem astăzi, este mult mai importantă decât alimentarea corpului.

V: Experiența proprie este cea mai valoroasă. Dezvoltarea Personalității are loc numai atunci când Personalitatea participă activ la acest lucru, atunci când există acest lucru... Personalitatea crește și se dezvoltă numai atunci când dobândește experiență prin simțire, adică persoana se naște spiritual.

A: Aș vrea să adaug, voi spune despre mine... Mai am mult de muncit asupra mea și mândria încă nu e moartă. Însă

deja, să zicem, a devenit foarte și foarte interesant. Dacă anterior existau unele neînțelegeri, unele ezitări, acum deja decurge procesul de lustruire, acumulare de experiență. Cu alte cuvinte, acest proces este deja foarte interesant. Apare înțelegerea... din nou, noi am vorbit deja despre Allat. La un moment dat, asta a devenit, de asemenea, o înțelegere foarte profundă pentru mine.

Din păcate, societatea noastră este de așa natură, încât este obișnuită să aprecieze valorile materiale, dar nu este obișnuită să aprecieze valorile spirituale. Spirituale nu în sensul unor opere de artă, icoane, temple și al anumitor construcții de rit, ci în sensul spiritualității, în sensul acestor puteri care oferă într-adevăr eliberarea Personalității. La urma urmei, cu toții suntem aici pentru a învăța să gestionăm în mod corespunzător atenția și să îndreptăm forțele Allat acolo unde este necesar, adică spre eliberarea noastră spirituală. În timp ce sistemul face totul, astfel încât să cheltuim această forță asupra tuturor lucrurilor exterioare. Iar omul stă la această răscruce, adică învață. Și iarăși, el are experiența trăirilor simțuale. Când este în duh și când nu este în duh – sunt două stări diferite. Când ești în duh, conștientul tace și simți, și înțelegi că, în afară de Dragoste, în această lume nu există nimic. Dar când în tine domină conștientul, din păcate, vezi doar, iertați-mă, mizerie. Astfel de contraste dau o înțelegere a ceea ce este și cum trebuie să lucrezi cu acest lucru, de ce se întâmplă acest lucru, la ce etape... Și astfel... puțin câte puțin, treaba merge.

T: Mulțumesc. La rândul nostru, dorim să împărtășim experiența de formare și dezvoltare a grupului nostru feminin.

J: Da, bineînțeles, și dacă pe scurt, atunci... Avem un grup pur feminin. La început, în timp ce grupul se forma, evident, aveau loc diverse situații. Veneau, desigur, cu inima deschisă, dar fiecare cu aspirația ei. Dorința de a atinge spiritualul împreună s-a dovedit a fi interpretată în moduri diferite de către conștiințele diferitelor persoane, deoarece unele voiau să învețe anumite abilități supranaturale; altele doreau magie; pentru careva, era mult mai important atingerea propriilor scopuri și realizarea dorințelor în tridimensionalitate. Ei bine, iar altcineva, pur și simplu, nu s-au putut despărți de mândrie.

Deși, cu siguranță, ne-a părut rău pentru cele de care am fost nevoite să ne despărțim, căci multe dintre ele aveau un potențial bun. Totuși, în grup trebuie să existe o armonie. Teoria este teorie, însă dacă toți aspiră către același lucru în practică – către munca spirituală asupra sinelui, către viața din interior prin Lumea Spirituală, atunci grupul este ca o singură ființă. Și, ceea ce este cel mai important, rezultatele fiecărei persoane înseamnă consolidarea potențialului de avansare a grupului în ansamblu. Sperăm, totuși, că, pentru fetele de care ne-am despărțit, totul va fi bine, că ele vor atinge ceea ce-și doresc de sine stătător și că, în cele din urmă, vor putea să depășească iluziile propriului conștiință.

Și astfel, când s-a format deja un grup de adepți, în care predomina onestitatea, deschiderea și, bineînțeles, adevărata dorință de a cunoaște în mod practic calea spirituală, atunci procesul de evoluție a grupului a decurs foarte rapid. Practicile au început să decurgă complet diferit. A apărut experiența colectivă și au început să apară întrebări complet diferite, care

erau legate tocmai de dezvoltarea spirituală personală. Și deja, la aceste întrebări specifice, Igor Mihailovici a dat răspunsuri specifice. Și multe din ceea ce am învățat atunci a fost spus în emisiunea de astăzi. Acest lucru este foarte important pentru oameni, căci acesta este un mare ajutor spiritual.

T: Da, și fiind deja la această etapă, înțelegi greșelile, înțelegi motivele pentru care rămâneai blocat la anumite etape. Ei bine, și cu siguranță, motivul principal este că, înainte, nu trăiai asta în realitate, nu lucrezi, cu adevărat, asupra ta, că nu aplicai în practică tot ceea ce s-a spus, tot ce a fost citit și auzit în emisiunile cu participarea lui Igor Mihailovici. Înțelegi chiar cât de stupide erau întrebările pe care ai fi vrut să le adresezi lui Igor Mihailovici atunci, întrebări venite de la conștient. Totuși, atunci ele îți păreau importante, semnificative sau, mai bine spus, nu ție, ci conștientului tău. Și tu încă nu cunoșteai Duhul din tine. Acum, însă, înțelegi cu siguranță că nimeni nu va da răspunsuri spirituale la întrebările care vin din conștient. Așa cum înșine ne-am convins: în funcție de întrebarea adresată – la fel este și răspunsul, de la cine vine întrebarea adresată lui Igor Mihailovici – aceuia el îi răspunde.

IM: Absolut corect.

J: Da, acum pur și simplu lucrezi asupra ta, tu pur și simplu acționezi din sentimente profunde. Nu-ți pui întrebări, ca înainte, din minte, din conștient. Cauți doar unitatea care rezultă din faptul că te afli într-un dialog continuu cu Dumnezeu și în faptul că asta, într-adevăr, se întâmplă în fiecare zi. Nu cauți un timp special atribuit sau, cum ar fi,

fragmentar – „să lucrezi asupra ta”, „să nu lucrezi asupra ta”, sau să zicem „acum fac asta, mai târziu nu o mai fac”. Nu. Este o decizie luată o singură dată, numai că este una matură, este o decizie profundă, interioară. Pur și simplu, prin această decizie, rămâi fidel ție însuși, rămâi fidel lui Dumnezeu. Altfel spus, nu te trădezi pe tine, îi slujești lui Dumnezeu, îi slujești lumii Spirituale aici și acum.

T: Absolut corect. Și nu există așa ceva, că azi slujești și mâine nu slujești. Păi, cum vine asta? Asta nu este o alegere.

J: Da. Acum înțelegi cu adevărat motivele și greșelile trecutului, în comparație cu prezentul. Iată, mulți dintre noi au participat anterior la orele lui Volodya și la orele lui Andrei, precum și la cele ale altor persoane. Dar de fiecare dată, avea loc un impuls, apăreau unele percepții teoretice, erau unele probe practice inițiale. Însă, mai târziu, a urmat o perioadă de stagnare. Această stagnare dura uneori ani de zile. Deci, tu de parcă aspirai, te țineai de aceste grupuri, de cei ce le conduceau, ca de colacul de salvare, însă simțeai că nu are loc niciun progres, că avea loc o anumită stagnare.

T: Da. Te muți de la un grup la altul, încercând să găsești o cale de ieșire din acest impas, sperând la ceva, dar sperând la ceva exterior, că cineva te va ajuta.

J: Dar, numai acum, în practică, înțelegeți de ce se întâmpla acest lucru. Și această situație, în realitate, se repetă fractal în lume în diferite organizații, în grupuri, în general, acolo unde oamenii aspiră colectiv să urmeze calea spirituală, unde conștiința stă în cale ca obstacol, cum zicea

Igor Mihailovici. Prin urmare, considerăm că este necesar să examinăm mai amănunțit acest lucru, fie și pe exemple particulare, pe exemplele bunilor noștri prieteni, adepților noștri, Volodya și Andrei. Ce este evident și se simte acum, la ce etapă s-au oprit, și, prin urmare, asta s-a întâmplat și în cazul celor care îi urmează, astfel încât această experiență să fie doar în folosul lor și al altor oameni.

Iată, Volodya spune multe lucruri teoretice. Și pentru cei, care încep calea, este important, este interesant. Cu adevărat, trebuie să ai o mare răbdare pentru a răspunde la toate întrebările începătorilor, la întrebări venite din conștient: „Cine sunt? De ce nu-mi reușește meditația? Iată, eu am o astfel de situație în gospodărie sau în relațiile cu cei dragi, ce să fac?” sau „Uite, nu sunt înțeles”, sau „Cum pot fi fericit?”, ei bine, și multe alte întrebări de felul dat. De aceea, ar trebui să apreciem curajul lui Volodya. El îi ascultă pe toți, răspunde cu răbdare la întrebările din conștientul oamenilor. Și, ca o etapă inițială, începătoare – este bine. Totuși, ulterior, nu înțelegi de ce trece un an, doi, și ești încă în același loc unde erai. Deci, simți că primul avânt a avut loc, dar nu are loc o creștere. Auzi aceleași exemple pe care le-ai auzit înainte. Auzi aceeași teorie pe care ai auzit-o anterior. Dar, într-un fel, nu înțelegi ce faci greșit, care este problema? De ce stai pe loc? De ce nu avansezi?

Volodya, în calitate de lider de grup, spune multe lucruri teoretice. Însă cu ce trăiește în realitate? La urma urmei, spunem asta nu pentru că problema este în Volodya, această problemă se aplică multor oameni... Deci, anume în privința experienței practice, mulți oameni se opresc tocmai la aspirația de a atinge

o stare de pace, de confort, de îmbunătățire a relațiilor cu oamenii, adică aspirația de a rezolva o situație conflictuală în mod pașnic, prin liniște în tridimensionalitate. Și ei le vorbesc altora despre asta. Căci, răspunzând la întrebarea altei persoane, în primul rând, exprimi anume ceea ce înțelegi în tine însuși, ceea ce te privește, cum ai dori să rezolvi acest lucru în tine însuși. Adică, acești oameni se mulțumesc cu iluzia vieții. Prin urmare, multe din exemplele lor nu se deosebesc de discuțiile de la masă. E la fel când rudele s-au adunat pur și simplu la o masă și fiecare persoană și-ar aminti ceva instructiv din viața lor în tridimensionalitate: cine ai fost anterior, cum ai rezolvat conflictele și ce fapte ai efectuat în tridimensionalitate. Însă, în spiritual, și acest lucru este bine simțit, există doar dorința de a fi astfel, o intenție teoretică din conștient și o sugestie ție însuși că urmezi calea spirituală, că te dezvolti.

În esență, este o etapă de blocaj între trainingul autogen și meditație. Este viața prin conștient, este îndoială și frică interioară. De aceea există dorința, în cadrul meditației, de a atinge cel puțin pacea și echilibrul. Este o sugestie constantă la fel ca în trainingul autogen, așa cum a spus astăzi Volodya că: „Trebuie să-ți dai o directivă clară, că stop, gata, am sentimente. Ele nu au dispărut nicăieri. Mă îndrept spre Lumea Spirituală. Nu judec pe nimeni, nu aspir nicăieri, cu excepția faptului că am un singur vector – vectorul spre spiritual”. Aceasta este doar o autosugestie. Și în ceea ce privește etapa inițială de înfrânare a propriului conștient, etapa trainingului autogen – este bine. Însă, cu regret, mulți se opresc la asta. Și conștientul continuă să deruleze filmul mai departe, de aceea, oamenii deseori cred că lucrează asupra spiritualului. Dar, de fapt, acestea sunt doar încercări de a scăpa de temerile

interioare pe care propriul lor conștient le impune. De aceea, le este frică să facă următorul pas, deoarece li se activează conștientul, care se opune la tot ce este spiritual în om.

Acestea sunt doar speranțe pentru viață prin realitatea spirituală, pentru viață prin bucurie spirituală, dar nu Viața în sine. Este transpunerea responsabilității pe cineva care servește drept model pentru tine, responsabilitatea de a fi salvat. „Totuși, mântuirea este treaba personală a fiecăruia”, după cum ne-a spus cândva Igor Mihailovici.

De aceea, în teorie, acești oameni vorbesc despre viață în dialog cu Dumnezeu, despre viața prin percepție simțuală și despre viața în Duh, precum și despre faptul că „este normal, este firesc”, că trebuie „să revii la această stare”, că „nu trebuie să o pierzi”. Dar, în practică, această înțelegere vine din conștient, această înțelegere trăiește încă în tridimensionalitate. Este etapa în care persoana, prin starea modificată a conștientului, se străduiește doar să atingă acea pace de care vorbea Igor Mihailovici, atunci când ”nu ești nici aici, nici acolo”. Totuși, ce împiedică să te miști mai departe? Frica. Frica venită de la conștient, de a pierde ceva în tridimensionalitate, frica de moarte, teama de a-și pierde imaginea creată de înșiși oamenii venită de la conștient, teama de a fi văzut altfel în fața altor oameni, în fața celor apropiați, frica de opinia... opinia conștientului lor. Adică, are loc frica de exterior, atunci când este vorba de ceva intern. Dar aici tu hotărăști singur de ce ai nevoie mai mult: conformitatea exterioară cu imaginile tridimensionale, jocurile cu măștile sistemului **sau în realitate, Viața prin această libertate interioară – libertatea de frică și iluzie, Viața în practică, Viața în Duh.**

Andrei are o altă situație, această situație este, la fel, comună pentru mulți oameni. Aici putem simți experiența practică a muncii asupra sa, de aceea există multe exemple practice bune, interesante, atât pentru a fi auzite, cât și pentru a fi reținute pentru propria practică. Totuși, ce este des întâlnit în explicațiile lui Andrei? Faptul că se poate auzi despre o luptă continuă, despre opoziția față de firea animalică, despre „umplerea de forțele Allat”, despre „lupta pentru forțele Allat”, despre faptul că aceste puteri sunt necesare pentru creșterea spirituală a Personalității, că persoana este aptă să simtă momentul intrării lor. Toate acestea sunt corecte, există înțelegerea valorii forțelor Allat. Dar este doar o anumită etapă, acea etapă când persoana a intrat în contact cu lumea invizibilă, cu toată această... magie venită de la conștient. Și iată la această etapă are loc, așa cum a spus Igor Mihailovici, „vânătoarea conștientului după puterile Allat”. Este etapa stăgării între meditație și practica spirituală. Este doar una dintre etape când persoana se blochează în această luptă cu propria sa fire Animalică. Și mulți se ciocnesc de asta.

Este doar unul dintre trucurile conștientului: *acumularea de puteri și lupta continuă*. Iar atunci când omul luptă, în el nu există Iubire adevărată. El își investește toată atenția în această luptă, și nu în sporirea Dragostei spirituale. Deși, de fapt, totul este simplu. Când trăiești în înmulțirea Iubirii lui Dumnezeu, atunci există vigilență, dar nu are loc o luptă epuizantă. Tu doar sporești această **Iubire divină din tine, în timp ce te scufunzi în Sursa interioară – Sursa, care este în tine, cea adevărată, fără margini. Tu nu cauți în exterior ceea ce ai în interiorul tău.**

Dar ce este minunat, faptul că Andrei vorbește cinstit, așa cum este, ce se întâmplă cu el, ce fel de dificultăți întâmpină. Nu se teme de părerile celorlalți oameni, el rupe, în fața tuturor, masca conștientului, masca sistemului. El, desigur, trăiește încă la exterior, dar se străduiește deja să trăiască și prin procesele interioare. Și asta este foarte valoros. De ce este valoros? Pentru că, de exemplu, imaginați-vă, că acum, un cleric, nu contează din ce organizație religioasă, ar fi venit în fața oamenilor și ar fi spus onest congregației: „Îmi pare rău, dar nu știu, mă îndoiesc. Nu știu dacă Dumnezeu există sau nu. Dar sper cu adevărat, cred cu adevărat că El există. Dar nu știu până când, ce înseamnă să trăiești în Duh, să trăiești prin Adevăr, în libertate, în Iubirea lui Dumnezeu. Demonii mei mă împiedică să înțeleg acest lucru. Pur și simplu am frică. Am învățat teoria, dar nu am practică spirituală. Dar tind, vreau... Haideți să încercăm împreună, să ne rugăm, să facem niște ritualuri pe care părinții și bunicii noștri le-au făcut în speranța de a ajunge în rai, poate că ne va reuși ceva și nouă...” Ce credeți că le-ar spune conștientul mirenilor despre un astfel de pastor? Ei bine, de aceea, reprezentanții clerului poartă măștile „omniscienței spirituale”.

Și această problemă este la o scară foarte largă. Deoarece mulți clerici de diferite confesiuni, care tind cu adevărat către Dumnezeu, stagnează tocmai în această luptă epuizantă cu propriii demoni. Doar gândiți-vă pentru un moment: *milioane de clerici în spatele cărora stau miliarde de credincioși*. Astfel trăiesc oamenii: unii suferă de îndoieli sub masca imaginilor, în timp ce alții se joacă cu speranțele false, transferând responsabilitatea pe altcineva, crezând în aceste imagini goale.

Există și un alt truc al conștientului, prin care oamenii sunt prinși cu bunăvoință. Este ceea ce ne-a devenit clar la etapa formării grupului nostru, când unele dintre fetele noastre au vizitat o persoană care însăși s-a oprit la percepția extrasenzorială, adică a fost prins de setea de putere ascunsă asupra oamenilor prin magie, bine, tocmai ceea ce a ademenit o parte din fete. Dar acolo era doar teorie și iluzii, era doar dorința de a părea mai degrabă decât de a fi, doar frici personale de la conștient, dar nu mai mult decât atât.

T: Da. Aici, apropo, Igor Mihailovici, am fi foarte recunoscători dacă ați putea, ceva mai târziu, să spuneți mai multe despre daunele magiei. Pentru că oamenii înțeleg greșit foarte multe lucruri în aceste chestiuni, nu înțeleg ce fac în realitate.

IM: Desigur...

J: Da, este un punct important... De asemenea, am dori să remarcăm că, în perioada în care eram în căutare între grupuri, nu o singură dată am fost martore a faptului că oamenii, în diferite grupuri, alegeau cine dintre ei să conducă grupul în acea zi. Unii se temeau să-și depășească frica, le era frică să-și depășească, eventual, într-o oarecare măsură, lenea, pur și simplu se temeau să-și asume responsabilitatea. În timp ce alții, dimpotrivă. Dar ce atrăgea atenția, că nu erau aleși acei oameni care progresau bine anume în practici, sau cei care aveau ce împărtăși în ceea ce privește experiența lor practică recent dobândită, ci erau aleși acei care îl cunoșteau pe Volodya sau pe altcineva. O prioritate deosebită o aveau cei care îl cunoștea personal pe Igor Mihailovici.

T: Da, dar după cum ne-a spus odată Igor Mihailovici, „mulți oameni sunt lângă mine, dar acest lucru nu indică nimic. Nu vă creați autorități și nu întruchipați imagini, pentru că nimeni nu va urma calea voastră în locul vostru”.

IM: Absolut corect.

J: Da. Și, de fapt, mulți oameni își pun speranțele în imaginile din conștientul lor, în timp ce conștientul, în acel moment, este amuzat de speranțe și mândrie ascunsă. Astfel, la momentul dat, persoana nu trăiește spiritual, ci doar se ocupă de el. Prin urmare, timpul trece, iar acești oameni nu au rezultate, pentru că încă mai trăiesc sub dictatul conștientului. De aceea, în interiorul lor trăiesc frica și îndoielile, neînțelegerea lumii Spirituale în practică și acest lucru este puternic simțit. Să luăm chiar și asemenea exemple cunoscute. Indiferent cât ar repeta oamenii, din mintea lor, ceea ce a spus Igor Mihailovici, iar unii chiar pretind că aceste cunoștințe vin din experiență proprie, oricum se simte că nu sunt în Duh când vorbesc, că vine din conștient. Ei povestesc despre lucruri pe care nu le trăiesc în practică. În acest moment, oamenii care îi ascultă, dacă, la fel, în ei domină conștientul, creează din ei imagini ale celor care nu sunt în esența lor. Totuși, asta va continua până când oamenii vor învăța să simtă adevărul.

Există o mare diferență, atunci când persoana vorbește de la Duh și când transmite pur și simplu informații chiar importante, dar din conștientul său. Când cuvintele sună de la conștient, atunci persoana pare să spună lucruri importante, ascuți atent, pare să ofere sfaturi utile, dar înțelegeți că

sunt oarecum superficiale și teoretice. Adică, este interesant conținutul, cuvintele vorbitorului sună bine, dar sunt goale și obișnuite, nu dețin nicio putere în spatele lor. Totuși, când vine de la Duh, atunci oamenii o simt imediat, simt această diferență, simt că există putere în aceste cuvinte. De ce se întâmplă acest lucru?

Aici, așa cum a spus Igor Mihailovici, atunci când conștientul începe să fie înzestrat cu putere de la Duh, atunci cuvântul obține valoare. Și aici apare deja o întrebare total diferită: ce predomină în acea persoană care ascultă acest cuvânt? Căci, dacă este un sclav al conștientului, dacă firea Animalică predomină în el, atunci, bineînțeles, această întreagă negativitate venită de la firea animală, din conștient, se revoltă în interiorul său și, în același timp, apare această sete de a poseda aceeași putere a cuvântului. Adică începe vânătoarea după forțele Allat. În timp ce conștientul începe să se agite în întrebări: „Ei bine, în ce constă vraja aici? Care este magia aici?” Căci, conștientul nu înțelege nimic altceva. Totuși, toată această agitație are loc în limitele tridimensionalității. Adică el caută: „Poate că e timbru, poate că este tempoul, poate o anumită frecvență, bine, sau poate o oarece influență?”.

Totuși, când firea Spirituală predomină într-o persoană ca ascultător, atunci Duhul comunică cu Duhul. Un ajutor spiritual invizibil este acordat celor care, într-adevăr, își doresc să fie în contact cu lumea Spirituală, care însetează să Trăiască în Spirit. Și nu le pasă în ce mod va avea loc acest lucru, deoarece, în acest moment, sunt absorbiți în procesul propriu-zis, ceea ce ochiul nu vede

și urechea nu aude. Ei sunt absorbiți în Dragostea spirituală, „ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc”.

T: Da, și nu trebuie să întruchipăm imagini în tridimensionalitate. Deoarece imaginile stimulează fie mândria umană și activează această întregă negativitate a conștientului, aceeași invidie, aceeași ură, furie, evaluare, comparație. Fie oamenii divinizează această imagine tridimensională, iar conștientul deja creează speranțe false, formează din ea un sprijin fals, bazat pe iluzii, un sprijin pe imagine. Înzestreză cu acele calități pe care o anumită persoană nu le-a avut niciodată. Iată genul de gânduri pe care conștientul le impune unei persoane: „Dacă această persoană va fi binevoitoare față de mine, atunci mă va mântui, și spiritualitatea mea lângă el va fi mai mare decât a altora”. Deci, o speranță falsă și mândrie, nimic mai mult.

Și astfel, dacă persoana este sclav al conștientului, atunci conștientul pur și simplu rulează un film iluzoriu de imagini pentru ea, inventat de ea însăși. Persoana trăiește prin aceste imagini. Conștientul creează imagini ale altor oameni și le înzestreză cu astfel de calități pe care nici măcar nu le posedă. Conștientul creează chipuri, forțând să li se închine, să se închine *anume imaginilor, nu oamenilor*, atrage în acea margine de existență, de unde va fi foarte dificil să scape și doar dacă vor avea noroc. Conștientul este cel care are nevoie de o anumită ierarhie, o anumită înălțare a unei persoane față de alta. Și tocmai conștientul îi dictează persoanei să-și transfere responsabilitatea față de dezvoltarea sa spirituală asupra altcuiva.

Iată, un exemplu foarte bun în practică a fost demonstrat de Igor Mihailovici însuși, un exemplu cum ar trebui să distrugi imaginile create de conștient, când în emisiunea „Unitate” a spus: „Sunt un om obișnuit, un maser obișnuit. Ce fel de nimburi?! Nu am nimic, cu excepția bătăturilor de pe mâini”.

Și știți, conștientul meu atunci a fost la fel surprins. Dar acum am ajuns deja la înțelegerea că acest lucru a fost spus, astfel încât conștientul uman să nu formeze imagini, astfel încât să nu creeze cârje frânte, speranțe false oamenilor. Oamenii trebuie să evolueze spiritual de sine stătător; să nu hrănească conștientul cu speranțe; să dezvolte în sine cele mai profunde sentimente ale Iubirii adevărate în Lumea Eternă, Nemărginită, în loc să caute niște suporturi temporare în tridimensionalitatea iluzorie și finită.

J: Da. O dată, Igor Mihailovici a oferit o înțelegere importantă: „Priviți persoana nu prin conștient, nu prin imagine, nu prin haine, și nu prin cuvinte. Învățați-vă să simțiți. Lumea spirituală nu minte. Indiferent cine vorbește și cât de frumos spune, tu simți cum este în realitate. Fiți responsabili de viața voastră”.

IM: Foarte corect.

▶ 09:18:29 – 09:20:40

VIDEOCLIP №11**«Metroul viitorului. Indicatoare pe calea spirituală»**

Starea unei persoane în metrou este ca o asociere cu viața unei persoane în lumea tridimensională. În timp ce locuiește în ea, o persoană nu trebuie să uite că perioada de ședere în lumea materială – este un fenomen temporar. Cel mai important lucru este cu ce te-ai îmbogățit, cum ai crescut spiritual, fiind în spațiul tridimensional închis, unde doar indicatoarele de direcție servesc drept punct de reper spre calea spirituală. Alegerea rămâne la discreția omului.

Inscripții în diferite locații de metrou de-a lungul mișcării persoanei.

„Aici și acum”. „Ce nu văd oamenii?” „Semnul ALLATRA”. „Materia este secundară”. „Doar Iubește»” „Noi cunoștințe în raportul FIZICA PRIMORDIALĂ ALLATRA”. „Adevărul este unul pentru toți”. „Cine ești tu?!” „Ține minte. Sistemul minte. Tridimensionalitatea este o iluzie”. „Trăiește adevărul Lumii Spirituale”. „AllatRa. Binele dă naștere Binelui!” „Cartea AllatRa”. „Dragostea Spirituală este temelia Vieții Veșnice”. „Dragostea trăiește în tine”.

Scene din emisiunea „Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic viu”. Igor Mihailovici Danilov

spune: ” Când Personalitatea cunoaște ceea ce trebuie să cunoască, ea se eliberează de aceste iluzii...”. „Ieșirea dincolo de limitele sistemului”. „Adevărata libertate este în interiorul tău”. „Trăiește prin Duh. Este simplu”. Scene din videoclipul melodiei Allatrushka „Bună, aici și acum, privește...”. „Unim lumea împreună”. „Adevărata fericire este să Iubești, să fii Recunoscător, să Trăiești în Duh. BUNĂTATE”. „Este imposibil să studiezi sistemul când te afli în el”. „Percepe-te și vei înțelege cine ești de fapt. Anastasia Novîh”. „Pur și simplu nu servi sistemului. Trăiește”. „Lumea spirituală este reală!”. „Lumea tridimensională este o iluzie”. „Nu aștepta. Mergi înainte.”

„Fii sincer cel puțin cu tine însuși”. „În Dragoste nu există frică”. „Studiază cum funcționează conștiința ta”. „Nu fi sclav al sistemului”. „Important! Conștiința este o parte a sistemului”. „Libertatea este atinsă prin muncă”. „Trăiește trăirile interioare de adâncime” „Gândul este o parte a lumii materiale” „Lăsați în urmă îndoielile”. „Dragi prieteni! Vă aflați în transportul public. Să dăm dovadă de Umanitate și o atitudine bună și atentă unul față de altul. Binele dă naștere Binelui!” „Schimbă vorbăria mentală rea pe vorbe bune, în loc de invidie – fiți cu adevărat fericiți pentru succesul alte persoane. În loc de bârfe goale, mai bine mergeți și FĂ BINE celorlalți, pur și simplu, tăcut și dezinteresat. Anastasia Novîh”.

Fragment din emisiunea „Viața”, Igor Mihailovici Danilov, spune: „Este incredibil de dificil să descrii acea lume prin intermediul acestor instrumente (cuvinte și altele asemenea). Este mult mai ușor să îi dai persoanei posibilitatea

să simtă. Dar acest lucru este posibil numai atunci când vrea”. „Întotdeauna există o cale de ieșire”.

„Cine ești tu? Omul este mult mai mult decât un corp, gânduri și emoții”. „Cum să te învingi. Practica și experiența din istoria spirituală”. „Studiem sistemul din afară. Conștientul primar și secundar. Experiența și practica”. „Cum se poate elibera Personalitatea de sclavia conștientului” „Viața Personalității dincolo de limitele tridimensionalității” „Cum trăiește Personalitatea Lumea Spirituală”.

„AllatRa” – cartea care schimbă lumea! Pentru prima dată – fotografia sufletului omenesc. Ce se întâmplă cu o persoană după moartea corpului său fizic? Cum să găsești suport interior și să rămâi ferm în fața necazurilor lumii exterioare? Cum să controlezi gândurile și emoțiile negative. Învinge-te!”

„Acordul de parteneriat global ALLATRA”

VALOAREA VIEȚII ESTE ÎN LIBERTATEA DE ALEGERE. Doar STĂPÂNIREA DE SINE și AUTOPERFEȚIONAREA SPIRITUALĂ ȘI MORALĂ vor conduce oamenii la UNITATE, CREARE și la atingerea MOȘTENIRII SPIRITUALE.

1. VALOAREA VIEȚII
2. LIBERTATEA DE ALEGERE
3. STĂPÂNIREA DE SINE
4. AUTOPERFEȚIONAREA MORAL-SPIRITUALĂ
5. UNITATE
6. CREARE
7. MOȘTENIRE SPIRITUALĂ

„Tot binele începe, în primul rând, cu puritatea propriilor gânduri. Anastasia Novîh” „Binele e acolo unde ești Tu” „ȘTIINȚA ALLATRA” „Cum se spune, când deții cheile universale (cunoștințe despre particulele elementare fundamentale), atunci poți deschide orice ușă (spre micro și macro lume) FIZICA PRIMORDIALĂ ALLATRA”

”Tu singur alegi: să Trăiești sau să exiști”.

▶ 09:20:40 – 10:01:06

T: Igor Mihailovici, pentru a-i facilita persoanei tocmai înțelegerea de sine, cunoașterea propriilor sale stări: cum se percepe pe sine conștientul și cum se percepe Personalitatea?

IM: Conștientul uman întotdeauna se percepe tocmai ca un „EU” limitat, ca ceva izolat. Deci, cum se percepe o persoană – „Eu”? Eu, al meu... Și asta-i tot. Și este atât de capsulat, închis. Însă când Personalitatea se percepe pe sine însăși, ea se percepe pe sine ca o nemărginire și o parte a întregului. Acesta este, de asemenea, un moment interesant.

T: Persoana doar vrea să fie spirituală. Ea tinde spre asta...

IM: În realitate, fiecare persoană tinde spre Lumea Spirituală. Este o aspirație interioară. Cel mai des, însă, conștientul blochează, șterge, dă sfaturi și căi false. Și, în felul acesta, dovedește Personalității că Lumea Spirituală nu există. El, cum se spune, cu un pai acoperă pădurea din fața ochilor. Deviază întreaga atenție: „*Uite! Concentrează-te asupra paiului, urmărește paiul*”. Și în spatele acestui pai, când îl ții în față și-ți fixezi privirea numai asupra lui, nu vezi pădurea care este în jurul tău. Acesta este modul în care funcționează conștientul. El acoperă cu iluzia existenței sale tridimensionale imensitatea și complexitatea Lumii infinite a lui Dumnezeu.

T: Totuși, cum să refocusezi atenția, cum să te trezești de această iluzie?

IM: Urmărește-ți conștientul și vei înțelege că nu ești conștient. Investește puterea atenției acolo, unde este cald, plăcut și bucurie. Caută această bucurie în interior, căci ea există. Iar sursa permanentă a acestei bucurii într-o ființă umană, în structura energetică umană, nu este nimic altceva decât Sufletul.

Este la fel ca atunci când stai în ger, în fața unei uși larg deschise într-o încăpere, în care este foarte cald. Simți această căldură, care vine din interiorul încăperii, unde este bucurie, veselie, o lumină puternică și e foarte cald. În timp ce te afli în întuneric și la ger. Ei bine, este imposibil de confundat.

T: Oricum vei ajunge...

IM: Dacă vei dori.

T: Deci, Personalitatea are doar experiența și practica spirituală. E capabilă, datorită percepției sale unice, să înțeleagă adevărul primordial la nivel global, să distingă binele de rău, să facă o alegere. Și asta se deosebește considerabil de funcționarea artificială a conștientului, de analiza neîncetată din minte, atunci când conștientul face din din țânțar armăsar...

IM: Conștientul uman analizează în mod constant. El ia un țânțar și face din el un armăsar, apropiindu-se din diferite părți. Dar, în același timp, studiază armăsarul pipăind cu ochii legați. Personalitatea nu acționează în acest fel. Personalitatea deține o percepție holistică. Ea pur și simplu știe ce este un

armăsar, ei bine, și știe ce este un țânțar. Este cuprinzătoare, dar este de nepătruns pentru conștient. Și aici este un fenomen simplu, el este descris de foarte multe persoane din istoria omenirii, de cei care au dobândit această cunoaștere: persoana știe, dar are mari dificultăți în a exprima toate acestea în cuvinte. De ce? Deoarece conștientul refuză chiar să modeleze această Cunoaștere într-un set elementar de cuvinte, pe care îl posedă persoana.

Există o mică nuanță: conștientul niciodată nu va percepe omul ca Personalitate. El mereu va opune rezistență și întotdeauna va împovăra. Personalitatea – este percepția simțuală (și este absolut diferită de percepția de sine prin intermediul conștientului).

Când persoana se percepe pe sine ca Personalitate, adică, atunci când devine o Personalitate liberă, primul lucru pe care încetează să-l facă, este să se mintă pe sine însăși și să inventeze tot felul de povești. Ea nu se joacă cu conștientul.

T: Igor Mihailovici, există și o astfel de întrebare pe care o întâlnim frecvent: ce este adevărata unitate și ce este unitatea în societatea umană? O dată, ați spus că ceea ce oamenii în lumea modernă numesc unitate, este de fapt reconciliere.

IM: Oamenii vorbesc adesea despre faptul că e nevoie să ne unim și așa mai departe. Însă, fără dezvoltarea spirituală, adevărata unitate în această lume este imposibilă. De ce? Deoarece conștientul divizează. Primul lucru pe care îl face – încapsulează persoana și o evidențiază pentru sine însăși. Toate acestea se desfășoară la nivelul conștientului,

al percepției de către Personalitate a ceea ce îi spune conști-entul și anume: „*Tu ești singur. Tu, tu și tu.*”

Iar unificarea – este unificarea totalității intereselor, să zicem așa, a unui anumit cerc de oameni, dar nu mai mult. În timp ce **adevărata unitate poate avea loc doar la nivel spiritual**. Atunci când Personalitatea atinge percepția Lumii Spirituale, ea deja simte oamenii similari, care percep Acea Lume. Și iată, acolo are loc unificarea.

De ce? Pentru că **Personalitatea nu are nevoie de nimic din această lume. Ea nu posedă interese materiale**. În timp ce conștientul are întotdeauna o mulțime. Și deci, indiferent de modul în care privim acest lucru și indiferent de ce spune cineva, întotdeauna există interese. Să luăm populisti, da? Ei bine, persoana pare să aspire spre faptul ca toți oamenii să trăiască bine, le spune tuturor despre lucrul spre care aspiră. Ea luptă pentru drepturile lor. Dar, de fapt, la ce se gândește, pentru ce suferă, pentru ce se luptă? Aici se declanșează mai mulți factori: fie profitul personal, fie promovarea de sine. Doar pentru ca alții să gândească bine despre ea, ca să-o admire, adică aceasta este pur și simplu o satisfacție a egoismului și nimic altceva. Oare nu-i așa? Așa este. Oare Personalitatea are nevoie de asta? Nu, nu are. De ce? Pentru că în această lume, nici măcar nu cunoaștem... Ei bine, să spunem adevărul, sincer vorbind, dacă locuiești într-o casă cu nouă etaje, puțin probabil să îți cunoști toți vecinii care locuiesc cu tine pe aceeași scară. Iar, **Personalitatea – ea percepe toată lumea la infinit, atunci când se află acolo**. Și în asta constă paradoxul: **acolo nu există străini, toți sunt ai tăi, acolo e familia. Acolo totul este familiar și apropiat**.

J: Da-a-a.

T: Când începe adevărata simțire, atunci începe...

J: ...asemenea Har...

T: ...da, puterea enormă a lui Dumnezeu.

IM: Cu siguranță, harul vine atunci când vine simțirea, anume percepția simțuală. În timp ce conștiința împarte și separă oamenii mereu. El dotează pe cineva cu ceea ce de fapt nici nu are. De ce? Iarăși, e lupta pentru putere, pentru dominație. Aici, de fapt, are loc generarea urii. Desigur, de vreme ce există ură, înseamnă că există respingere sau condamnare, invidie. **Personalitatea nu posedă nici invidie, nici condamnare, nimic.** Iată, ei spun, iarăși, că Dumnezeu nu poate condamna. El fie percepe, fie nu percepe. Alb-negru. Acceptabil sau inacceptabil. Viu sau mort. Totul e simplu.

T: Igor Mihailovici, o întrebare cu privire la religii. Conștiința prezintă foarte multor oameni faptul că unificarea în straturile inferioare este posibilă numai atunci când toate religiile se vor uni la nivelul straturilor superioare. Este posibil așa ceva?

IM: Chestia este că am discutat deja asta: unificarea religiilor este de fapt imposibilă. Tot ceea ce prevalează în religii – nu este Duhul, ci mai întâi de toate – este conștiința – cel care guvernează asupra tuturor religiilor. De ce?

Oricât de paradoxal ar suna acest lucru, dar religia este o *organizație*. Iar organizațiile își apără interesele personale, căci are loc lupta pentru putere. Cei care luptă pentru putere sunt gata să se unească cu oricine, dacă li se supune lor și fiecare gândește astfel. În realitate, acest lucru este imposibil.

Altceva e, dacă este posibilă unificarea oamenilor în slujba Domnului, adevărata slujire Lumii Spirituale? Este necesară, nu doar posibilă. Este o problemă de supraviețuire a neamului omenesc. Trebuie sau nu, acest lucru nici nu poate fi discutat. Totuși, este posibil sau imposibil? Desigur, este posibil. Dar aici e alegerea oamenilor. Sunt ei în stare să-l învingă pe Satan în sine, să se retragă din murdăria interioară, din calomnie și să pornească pe calea Spirituală, pe calea Adevărului? În mod natural, sistemul nu vrea acest lucru. Pe când, Personalitățile umane, suflete omenеști – ele doresc acest lucru. Este posibil? Este posibil, dacă vor dori. Religiile însă – nu, nu pot. În mod similar, oare pot toate afacerile din lume să se unească? Ei bine, dacă va veni un careva dictator și își va lua toate afacerile – desigur, se vor uni. La fel și cu religiile.

T: După cum arată practica, unificarea oamenilor în adevărata slujire Lumii Spirituale are deja loc. Și acel enorm val de interes practic al oamenilor din diferite țări, valul de interes pentru acele Cunoștințe prezentate prin cartea AllatRa și prin emisiunile cu participarea Dumneavoastră – val care se desfășoară acum în întreaga lume, este o dovadă a acestui fapt. Mai mult ca atât, în Grăunțele Universal al Adevărului găsesc puncte de contact nu doar oameni de diferite naționalități

și stataturi sociale, ci și călugări, preoți de diferite religii și confesiuni – oameni care, cândva, au ales pentru ei calea adevăratei slujiri a Domnului.

IM: Cunoștințele, prezentate în aceeași carte AllatRa, îi unesc pe oameni. Și, într-adevăr, în ziua de astăzi, sunt foarte mulți nu numai preoți, ci și călugări din diverse religii, care în secret de administrația lor, oricât de paradoxal ar fi, ei practică și cunosc, și foarte mulți dintre ei au obținut rezultate bune. Totuși, aflându-se în sistem, într-o organizație, nu pot declara acest lucru în mod deschis.

De altfel, ce importanță are pe ce cale mergi spre Dumnezeu? Important este să ajungi. Și oamenii dezvoltați spiritual... Până la urmă, nu toți se alătură organizațiilor religioase doar pentru a-și satisface lenea și megalomania. De fapt, foarte mulți oameni merg acolo să-L caute pe Dumnezeu, imboldul vine anume de la componenta Spirituală. Iar văzând Adevărul, indiferent unde îl văd și în ceea ce îl văd, se agață de el.

Prin urmare, astăzi, într-adevăr, în întreaga lume, deja începe o vastă mișcare, deocamdată ascunsă. Însă este ascunsă deocamdată printre slujitorii religioși, călugării care se ocupă anume de studierea sinelui prin aceleași Cunoștințe expuse în cartea AllatRa. Slavă Domnului, există deja multe persoane cu care este posibil să vorbim fără să deschidem gura, ceea ce este foarte valoros...

T: ...în limbajul sentimentelor profunde, care e înțeles fără cuvinte.

IM: Da. Cândva, a existat un singur limbaj și era mai ușor. Acest lucru este, iarăși, confirmat de aceleași semne. Am vorbit despre Allat sau despre același semn AllatRa.

T: Ei bine, da, acestea sunt de fapt cele mai vechi semne care sunt găsite în toată lumea, practic pe toate continentele.

IM: Acest lucru indică faptul că exista un limbaj comun, iar oamenii se înțelegeau reciproc, știau acest lucru. Și în cele din urmă, când oamenii se ocupă de dezvoltarea spirituală, ajung la punctul în care încep să se înțeleagă reciproc în acea limbă unică, datorită căreia pot comunica cu Lumea Spirituală. Nu există alt limbaj. Este limbajul sentimentelor, unul sincer. Din acest motiv, important este nu acel limbaj în care vorbește sistemul sau conștiința noastră; mult mai important este limbajul interior. Însă, din nou, pentru a comunica în limbajul respectiv, este necesar, în primul rând, să învățăm să comunicăm cu Lumea Spirituală.

T: Igor Mihailovici, mulți oameni își exprimă dorințele de a face parte dintr-un grup spiritual, de a se dezvolta împreună cu adepții...

IM: Este firesc că toți oamenii ar dori să se afle într-o comunitate dezvoltată spiritual, printre acei oameni care trăiesc spiritual. Totuși, dacă vrei să fii într-o astfel de comunitate, atunci întâi de toate începe cu tine. Deveniți o persoană liberă spiritual. Treptat și comunitatea se va schimba. Deoarece puterea, fie îi va respinge pe slujitorii lui Satan, fie va smulge sufletul uman din labele lui urâte. Deci, ești ca un magnet: *fie vei atrage similarul, fie vei îndepărta opusul.*

Dar comunitatea ta se va dezvolta așa cum ar trebui să fie, dacă lucrezi asupra ta.

T: Oamenii care abia încep să se studieze și să se perceapă prin cele mai profunde simțiri, de asemenea, remarcă opoziția conștientului, atunci când la un moment dat, în mod imperceptibil, are loc un salt de la percepția prin simțire profundă la conștient.

IM: Persoana pierde percepția prin simțire și trece la conștient atunci când podul său este îngust. Și uite, aceste fluctuații și atragerea atenției – el pune valoare pe ce e mort. *Deci, indiferent ce facem, totuși, ce poate fi mai important decât Viața, mai important decât Dumnezeu? Ei, ce are Ahriman sau diavolul atât de important, încât este mai important decât ce are Dumnezeu, decât să fii cu Dumnezeu?! Nimic. Înțelegi, suntem în tridimensionalitate, aceasta este lumea diavolului. Conștientul – este instrumentul diavolului. Însă Sufletul nostru – e ușa către Lumea Spirituală, iar Personalitatea este lumina emanată prin această ușă. Și deci noi, fiind această lumină, care radiază prin Suflet, ce ne poate oferi întunericul, încât noi, fiind acea lumină, să închidem ușa, să respingem Adevărata noastră esență, pe Dumnezeu, lumea lui Dumnezeu și să mergem rătăcind în întuneric? Ei bine, explică-mi? Nimic. Diversele culori? Dar sunt iluzorii. Ce altceva? Păi, nimic. Prin urmare, totul se poate face fără a rupe această legătură cu Lumea Spirituală. Nu se poate, ci trebuie să facem așa. Ce poate fi mai important?*

T: Iată una dintre cele mai importante întrebări ale celor care au luat decizia de a urma calea spirituală: cum să Trăiești în timpul zilei cu adevărat, cum să Trăiești ca Personalitate?

IM: Într-adevăr, mulți oameni întreabă cum să Trăiești în cursul zilei prin Personalitate, și nu prin conștient? Totul este simplu. Rămâneți în Duh. Fiți inseparabili de Duh. Și veți Trăi întotdeauna prin Personalitate și cu Lumea Spirituală. Sau, mai simplu spus, veți Trăi. Pur și simplu Trăiți.

IM: Oamenii care încearcă să înțeleagă cu conștientul, sau mai exact prin intermediul conștientului, să studieze, cum funcționează conștientul, întâmpină acea dificultate, că studiază creierul, iar conștientul de parcă ar fi ascuns în acest creier. Însă creierul, așa cum am mai spus, este o structură materială, în timp ce conștientul nu este materie ca atare.

T: Ei bine, da, și rezultă că, mai departe de perceperea tridimensionalității și a materiei vizibile, lucrurile nu merg. Pur și simplu, se ajunge la un impas... stupoare venită de la conștient. Există limite și știința se teme să treacă peste acest Rubicon. Astăzi, tot mai mulți oameni de știință ajung să înțeleagă că acest conștient este imaterial și nu este localizat în creier. Totuși, chiar cuvântul „imaterial” – astăzi sună ca un stigmat al cuvântului „neștiințific”. De aceea, oamenii de știință se tem să treacă această limită, dincolo de care, după cum cred ei, încep metafizicul și supranaturalul.

IM: Pentru o mai bună înțelegere în lumea modernă, probabil, ar trebui să ne adresăm mecanicii cuantice – este singura care, la momentul actual, cel puțin, cumva explică faptul că există ceva supranatural, așa spune așa. Știința, cu regret, nu a ajuns încă să înțeleagă că există ceva dincolo de materie. Dar, în orice caz, mecanica cuantică se apropie deja de asta și oferă o explicație confirmată experimental că există ceva dincolo de limitele fizicii pe care o cunoaștem.

Dacă vorbim de mecanica cuantică, probabil ar trebui să începem un pic cu istoria mecanicii cuantice: ce este mecanica cuantică, cum a apărut și cu ce dificultăți s-a confruntat. Păi în principiu, cum a apărut, oamenii pot afla din orice

**Rămâneți în Duh.
Fiți inseparabili de Duh.**

manual, astăzi, multe lucruri sunt scrise acolo. Totuși aici, aș dori de fapt să abordăm acele puncte care sunt cel mai puțin cumva cunoscute astăzi oamenilor, tocmai ceea ce se încadrează între înțelegere și lipsa de înțelegere.

Vorbind despre mecanica cuantică, ar trebui să subliniem că toată materia este supusă legilor mecanicii cuantice, începând cu galaxiile și terminând cu lacrima de pe obrazul unui copil, deoarece toată materia este alcătuită din particule minuscule. Dacă vom merge mai adânc în lumea materiei, vom depăși limita atomică, apoi limita subatomică, vom vedea că există... particule minuscule. Am vorbit deja despre asta nu o singură dată, că toată materia este alcătuită din particule minuscule, practic indivizibile, așa cum se crede astăzi, dar, de fapt, ele sunt divizibile. Vom încerca să explicăm puțin acest lucru.

Iată, aceste particule alcătuiesc fiecare atom din această lume. Legile cărora se supun aceste particule, la nivel cuantic, diferă foarte mult de legile cu care sunt obișnuiți oamenii în viața de zi cu zi. Adică, piatra aruncată în sus cade jos și așa mai departe. Ei bine, și diverse tipuri de interacțiuni care au loc la micro-nivel – au fost mai mult sau mai puțin studiate.

Să luăm, de exemplu, inseparabilitatea cuantică. Inseparabilitatea cuantică ca atare presupune că două particule se pot încâlci una cu alta, dacă sunt situate aproape una de cealaltă. Deci, concomitent apărute, situate aproape una de alta, ele au o anumită corelație între ele. În acest caz, proprietățile lor devin interconectate. Deci, dacă aceste particule sunt separate și

trimise, de exemplu, în diferite colțuri ale Universului, aceste particule vor rămâne în continuare inseparabil legate și vor continua să interacționeze una cu cealaltă, printre altele, fără pierderi în timp. Între ele nu vor exista corelații energetice, care pot fi observate, vreau să spun...

T: ...adică, corelații care pot fi detectate.

IM: Da. Cu toate acestea, ele vor fi conectate una cu cealaltă, iar spinul lor, adică rotațiile lor, vor rămâne diferite unele față de altele. Și respectiv dacă, de exemplu, spinul unei particule se rotește în stânga, atunci cealaltă se va roti în dreapta. Dacă schimbăm spinul, adică rotația unei particule, aceasta se va reflecta în mod automat și instantaneu asupra celeilalte particule, indiferent de distanța dintre ele. Și asta se va întâmpla instantaneu, fără pierdere de timp, în ciuda unor distanțe enorme între ele, ceea ce încalcă toate legile fizicii cu care operează fizica modernă. De aceea, o astfel de corelație între particulele „încâlcite”, Albert Einstein a numit-o supranaturală, ei bine și, firește, a început imediat să o nege.

Însă fizicianul olandez Niels Bohr, alături de colegii săi cu aceleași viziuni, a afirmat, că, dimpotrivă, această interconectare miraculoasă există. Chiar dacă, în ciuda afirmației sale, nu a putut dovedi experimental existența ei. Acesta a fost mai mult un rezultat teoretic. Dar, din nou, chiar și teoretic, Bohr a explicat această corelație foarte creativ, folosind exemplul a două roți rotative. Ei bine, pentru a fi mult mai clar, vom explica exemplul lui. Să luăm, de exemplu, două roți care sunt vopsite în dungii de diferite culori (roșu și

albastru), cu un indicator fixat. Bohr a explicat că, dacă aceste roți vor fi deplasate la marginile opuse ale Universului și vor fi rotite, atunci dacă la oprirea unei roți indicatorul va arăta culoarea roșie, atunci la cealaltă instantaneu va fi albastru. Astfel de declarații ale lui Bohr despre această corelație instantanee a particulelor „încâlcite”, firește, distrugeau teoria care a adus atâta faimă lui Einstein. La care ultimul a reacționat extrem de dureros. Și negând teoria lui Bohr, a prezentat-o pe a sa, absolut materialistă, care exclude orice fel de miracol, o teorie despre o presupusă interconectare a particulelor „încâlcite”.

Einstein a explicat corelația lor cu ajutorul unei perechi de mânuși, oferind cel mai simplu și banal exemplu. El a explicat că dacă luăm și punem mânușile în două cutiute, de exemplu, sau două lădițe. Nu cunoaștem în care cutie, care mânușă se află. O cutie rămâne cu noi, iar cealaltă, de exemplu, o trimitem în cealaltă parte a lumii. Deschizând cutia, vedem că avem, de exemplu, mânușa dreaptă. Acest lucru înseamnă automat că în cealaltă cutie pe care am trimis-o în cealaltă parte a lumii, va fi mânușa stângă. Ei bine, el a explicat asta destul de bine. Însă el a uitat să menționeze că *fizica cuantică presupune și prezența unui alt fapt: mânușa care va fi departe de noi trebuie să fie de asemenea întoarsă pe dos (nu numai pe stângă, ci și întoarsă pe dos). Și dacă o luăm pe cea pe care o avem și începem s-o întoarcem, atunci în același timp cealaltă mânușă (din cealaltă parte a lumii) va începe, de asemenea, să se întoarcă.* Însă, asta ar fi distrus modelul material bine format al lui Einstein, pe care el l-a construit și a explicat totul atât de ușor, de aceea, el a păstrat tăcerea în această privință.

T: Da, mândria este încă vie în oameni.

IM: Această explicație a sa promovată pe larg, în principiu, a mulțumit în totalitate comunitatea oamenilor interesați de fizică și fizicienii, care erau de acord cu el. Însă adevărații savanți–fizicieni nu au fost satisfăcuți deloc de teoria mănușilor a lui Einstein, care indica doar faptul că particulele „încâlcite” sunt inițial diferite și atât, deoarece nu explica corelația lor, fapt despre care, strict vorbind, Einstein și gașca sa au tăcut în mod deliberat, pentru că nici ei nu au putut să respingă toate acestea.

T: Au tăcut, asta înseamnă că, totuși, știau ceva...

IM: Teoretic, desigur, înțelegeau că este așa, totuși acest lucru ar fi sugerat ideea că există o altă conexiune, ceea ce ar fi pus sub semnul întrebării cuvintele lui Einstein. Și deci, recunoscând că această legătură există, acest lucru ar fi pus sub semnul întrebării teoria sa, care a fost prezentată, bine, să spunem așa, contrar teoriei eterului. Căci, din moment ce există ceva de genul acesta, înseamnă că există și eterul. Din moment ce există eter, înseamnă că există și energie liberă, așa că Tesla avea dreptate. Și dacă Tesla avea dreptate, atunci oameni vor ridica întrebarea: de ce cumpărăm, scuzați-mă, hidrocarburanți, în loc de a obține energie electrică gratuit, care există din belșug în jur? Din acest motiv, acest subiect a fost închis pe mulți ani. Dar acest lucru nu a liniștit mintea curioasă a altor savanți, care au continuat să lucreze, în încercarea de a-l contrazice pe același Einstein, care a spus că: *atâta timp cât nu există dovezi experimentale despre o astfel de corelație – o astfel de corelație nu există, aceasta există doar în imaginația celor care afirmă acest lucru, făcând aluzie asupra lui Bohr.* Chiar și după moartea lui Einstein, urmașii săi continuau să

afirme că, atâta timp cât nu există niciun experiment, acest lucru este imposibil dovedit .

Cel mai interesant, că la timpul său a apărut un fizician irlandez John Bell, care, fiind în mare măsură fizician teoretic, însă prin intermediul analizei matematice profunde, a reușit să dovedească posibilitatea de a obține dovezi experimentale. Adică, prin construirea unei mașini, care ar crea multe perechi de particule „încâlcite”, s-ar putea demonstra această interconectare. Și asta deja, nu era filosofie, ci un experiment real care putea fi realizat, și care, astfel, ar putea fi pus capăt, o dată pentru totdeauna, acestei dispute filosofice. Acest fizician irlandez era puțin cunoscut, dar a fost publicată cartea sa cu privire la acest subiect.

S-a întâmplat ca un student postuniversitar pe nume John Clauser, încercând să înțeleagă mecanica cuantică, să dea, din întâmplare, peste lucrările lui John Bell. El a hotărât să construiască o astfel de mașină, pentru a înțelege, în primul rând pentru sine, *dacă există o interconexiune sau nu, și ce e mecanica cuantică – o știință reală sau o fantezie, o pseudo-știință.*

El a construit o astfel de mașină și a demonstrat experimental că Bohr avusese absolut dreptate, în timp ce Einstein a greșit: legătura supranaturală între două particule „încâlcite” există cu adevărat. Ei bine, în ciuda descoperirii sale, John Clauser, la fel ca mulți alți fizicieni moderni care studiază mecanica cuantică, tot nu a reușit să înțeleagă ce fel de conexiune este și de ce particulele „încâlcite”, indiferent de distanțele la care sunt deplasate, reacționează instantaneu la schimbări într-o particulă sau alta, adică fără pierderi în timp.

T: Da, într-adevăr, un răspuns la această întrebare, la care savanții încearcă să răspundă deja de un secol, bineînțeles, ar fi un progres serios, nu numai în ceea ce privește fizica modernă... Iată, acum există o astfel de situație în știință, cum obișnuia să spună cu umor academicianul Landau, care, la timpul său, a fost discipolul lui Niels Bohr, că: „Totul, în general, este clar, dar sunt posibile întrebări dificile, la care numai Bohr poate da răspunsuri”.

IM: Și iată, ajungem aici la cel mai interesant fapt. În realitate, totul este simplu, chiar foarte simplu. De exemplu, în primăvara anului 2015, a fost lansat în MSI „ALLATRA” raportul „FIZICA PRIMORDIALĂ ALLATRA”. În acest raport, în teorie, s-a explicat structura Universului de la cele mai primare blocuri ale creației, care în raport sunt numite particulele Po, până la grila ezoosmică care determină spațiul întregului Univers și constă din celule. Aceste celule constau din așa-numitele membrane ezoosmice. În principiu, acei spectatori care sunt interesați să se familiarizeze cu raportul în detaliu, aceia vor putea să facă acest lucru cu ușurință, deoarece este disponibil cu acces liber, pe Internet. Ei se vor putea clarifica singuri, ce reprezintă particulele Po, ce sunt membranele ezoosmice și toate celelalte. În general, oamenii vor putea să înțeleagă, citind pe Internet.

Totuși, revenind la mecanica cuantică, voi spune doar pe scurt ce se referă la raport – este faptul că *toate aceste legături supranaturale între particulele „încălcite” sunt determinate tocmai de funcția membranei ezoosmice. Tocmai această membrană separă lumea vizibilă de cea invizibilă, adică separă și leagă dimensiunile inferioare cu cele superioare, timpul cu lipsa timpului, Infinitul de punct.*

T: Adică înțelegerea a ceea ce este membrana ezoosmică și modul în care aceasta funcționează – este, în esență, o cheie care deschide ușa unei noi ere pentru știință.

IM: Actualmente, slavă Domnului, comunicând cu fizicienii de seamă ai timpurilor noastre, mă bucură faptul că ei au deja înțelegerea faptului că această lume materială se află în șase dimensiuni. Este un punct important. De ce? Fiindcă, într-adevăr, întreaga lume materială există în șase dimensiuni.

Deci, viața noastră obișnuită de zi cu zi – este a treia dimensiune. Dar tot ceea ce ne putem imagina prin intermediul conștientului nostru, se conține doar în șase dimensiuni. Conștientul și toată magia care se întâmplă, are loc tocmai la nivelul celei de-a șasea dimensiuni. În a șaptea dimensiune, acest lucru deja nu mai există, deși lumea continuă să fie materială.

Și aici este interesant, am vorbit deja despre acest lucru de nenumărate ori, dar cred că merită să repetăm din nou. În realitate, întreaga lume materială este constituită din 72 de dimensiuni. Totuși, *lumea materială unde se aplică puterea sistemului* (căci sistemul se consideră Dumnezeu și se opune lui Dumnezeu), este limitată la șase dimensiuni. În timp ce toate celelalte dimensiuni restrâng și controlează, astfel încât puterea sistemului să nu depășească limitele celor șase dimensiuni. Să spunem, ca și în orice laborator bun, există nu doar un singur, ci mai multe sisteme care protejează împotriva consecințelor nedorite și creează condiții pentru realizarea, în siguranță, a experimentelor. Același lucru este

valabil și pentru sistemul rațiunii Animalice în ansamblu. Omenirea care există în acest sistem – este o Șansă, este nașterea Vieții. Iar nașterea vieții are loc întotdeauna în anumite condiții extreme. Și iarăși, totul începe cu lupta sau confruntarea.

T: Deci, este important de înțeles că sistemul funcționează numai până la a șasea dimensiune. În cea de-a șaptea dimensiune, nu stăpânește. În timp ce celelalte 66 de dimensiuni...

IM: ...Celelalte 66 de dimensiuni sunt suprastructuri care controlează acele câteva dimensiuni în care există însuși sistemul. Și tot acest control se realizează prin membrana ezoosmică, este un control absolut – cele 66 de dimensiuni situate mai sus de cele șase.

Pentru înțelegere, aș dori, de asemenea, să clarific faptul că, în însăși membrana ezoosmică, nu există noțiunea de timp. *În dimensiunile superioare apropiate de Lumea Spirituală, la fel ca și în Lumea Spirituală, în general, nu există noțiunea de timp. Acolo este întotdeauna acum.* Pe când în lumea tridimensională, în dimensiunea noastră obișnuită, noțiunea de „acum” nu există. În timp ce am articulat acest cuvânt „acum”, noi toți, atât eu cât și cei care participă la această conversație împreună și spectatorii noștri, am parcurs o distanță enormă în spațiu. Adică noi, ca obiecte materiale, prin lumea materială, prin aceste membrane ezoosmice, prin aceste celule, prin rețeaua ezoosmică, am parcurs o distanță cu adevărat enormă. Și nu avem astfel de cifre, prin ce număr de celule a trecut fiecare particulă a organismului nostru și simultan fiecare particulă Po a Conștiinței noastre. La asta, de asemenea, merită să ne gândim.

Totuși, în dimensiunile superioare, și cu atât mai mult în Lumea Spirituală, dincolo de limitele rețelei ezoosmice, nu există nimic asemănător; acolo întotdeauna este acum. Numai aici avem noțiunea de distanță. Acolo este relativă, acolo este fără margini. Însă, în același timp, este întotdeauna posibil să fii Acolo unde ești și unde e nevoie de tine. Conștientul uman nu va înțelege acest lucru, deoarece Acolo se aplică alte legi, și omenirea abia urmează să perceapă cel puțin elementele de bază ale acestor legi.

T: Într-adevăr, cunoscând sinele, cunoști Lumea adevărată, Lumea reală – Lumea Spirituală, și nu simularea de calculator din conștient a acestei holograme a lumii tridimensionale.

IM: Da. Aș vrea să spun că, în raport, de fapt, nu este descris nimic nou pentru omenire. Totul ce e nou, este bine-uitatul vechi. Tot ceea ce este descris în raportul „FIZICA PRIMORDIALĂ ALLATRA”, umanitatea cunoștea încă acum 12 mii de ani. Ca dovadă a acestui fapt, pot spune că s-au păstrat până astăzi tăblițe, în care sunt reprezentate interacțiunile complexe ale particulelor elementare, cum ar fi electronii, protonii, neutronii, etc. În plus, ele sunt reprezentate exact așa cum este descris în raport. Și pentru a confirma faptul că nu este o teorie goală, cei care sunt interesați ar trebui totuși să se familiarizeze cu raportul și să nu se grăbească să-și asculte conștientul care va începe să critice imediat, ci să se clarifice puțin. Acest lucru merită timpul acordat.

T: 12 mii de ani în urmă – este o perioadă destul de impresionantă.

IM: Faptul că mulți oameni pot contraargumenta: „*Cum poate fi acum 12 mii de ani? Căci, conform doctrinelor moderne, omenirea abia a luat naștere în urmă cu aproximativ 10-12 mii de ani*”. Însă, vreau să spun că lumea este mult mai veche și mai complexă decât i se spune omenirii contemporane de către savanții ei. În general vorbind, oricine este interesat va analiza aceste probleme pe cont propriu și va citi raportul. Știința modernă – nu afirm că este în starea sa embrionară în ceea ce privește dezvoltarea ei, desigur nu, însă faptul că este la etapa de dezvoltare intrauterină – cu siguranță.

Și numai după nașterea științei, dincolo de lumea tridimensională, va începe adevărata ei dezvoltare deplină, dacă, bineînțeles, până atunci umanitatea nu se va autodistrage din cauza mândriei excesive și a lipsei de spiritualitate, impuse Personalității de către sistem prin intermediul instrumentului său de înrobire – conștiința. Ei bine, asta este deja alegerea oamenilor.

T: Da... Igor Mihailovici, totuși aceste cunoștințe care se referă la fizică, sunt date pentru înțelegerea Lumii Spirituale?

IM: Aceleași cunoștințe care se referă la fizică, alte științe, etc., nu aș spune că sunt date pentru înțelegerea Lumii Spirituale. Nu. Ele doar conduc persoana mai aproape de înțelegerea faptului că există ceva diferit, distinct. Că în spatele acestei lumi se află ceva, iată, la fel ca și mecanica cuantică. Ea oferă înțelegerea că lumea nu se limitează doar la tridimensionalitate. Și acele legi, conform cărora suntem obișnuiți să trăim, mă refer la legile fizice, sunt doar o parte

manifestată, care este studiată în cadrul acestei tridimensionalități. Însă de către cine e studiată? Din nou, de către conștient, prin intermediul unor dispozitive, instrumente, care se află în această tridimensionalitate.

În acest sens, este imposibil să se studieze dimensiuni superioare, cel puțin a cincea sau a șasea dimensiune, prin intermediul oricărui dispozitiv. De ce? Deoarece nu există astfel de dispozitive. Ele trebuie să fie acolo, să se afle acolo. Pentru o mai bună înțelegere a acestei probleme, probabil, voi explica. Iată, te afli la primul etaj al unei clădiri cu mai multe etaje, într-o încăpere bine închisă și ținând o oglindă în mână. Tot ceea ce poți vedea este reflectarea ta sau a altceva, de exemplu, a zidurilor, situate în această cameră. Dar, în această oglindă, nu poți vedea ceea ce se află la etajul de mai sus. Deci, acesta este unicul instrument cu care operează persoana, aflându-se la acest etaj, în încăperea dată.

T: Mulți oameni, din păcate, subestimează rolul fizicii...

IM: Atâta timp cât omul se află în această lume, are nevoie să mănânce. Iată banal, e nevoie de haine, e nevoie de mâncare. În timp ce fizica despre care s-a vorbit, și a fost menționată în raportul care a ieșit în cadrul MSI „ALLATRA”, pe baza dezvoltării sale, aceasta oferă posibilitatea de a nu distruge natura. Permite omului să aloce mai mult timp Lumii Spirituale, decât să se îngrijească de pâinea zilnică. De ce? Pentru că tocmai acea fizică aduce la înțelegerea, cunoașterea și posibilitatea de a opera cu blocurile primare, care vor crea atomi, care la rândul lor vor crea molecule și din care e ușor să fabrici

tot ce ai nevoie, scuză-mă, de la pantofi până la pâinea cea de toate zilele. Înțelegeți, pur și simplu, de la casă până la mașină. Și nu este necesar ca omul să petreacă mult timp la locul de muncă sau pentru altceva.

Însă acest lucru este inadmisibil în cadrul ordinii lumii moderne, absolut inacceptabil. De ce? Deoarece omul trebuie să fie ținut sub control și subordonat – sistemul impune, în mod stereotipic, toate acestea. El întotdeauna creează anumite persoane, să zicem, hiper responsabili, care își asumă funcția de a-i conduce pe alți oameni de dragul acelorași oameni: ei știu mai bine, pot face acest lucru mai bine și asigură viața altor oameni. În acest caz, toată lumea trebuie să lucreze și să câștige bani. Iar banul, este un sistem de legare a omului de această viață materială. Dacă nu ai bani – nu ai nici mijloace să plătești pentru electricitate, pentru gaz. Va fi rece și întuneric în încăperea ta. Însă iarăși, chiar și pentru a procura o încăpere în care să trăiești – ai nevoie de bani. Pentru a ieși în stradă, trebuie să te îmbraci – ai nevoie de bani. Pentru a nu muri de foame – ai nevoie de bani. Iată și răspunsul. Deci, ce înseamnă asta? Asta înseamnă că trebuie să mergi și să câștigi. Ajungi în anumite condiții de existență. În așa fel, este construită întreaga societate. Și se aliniază anumitor reguli ale jocului. Ce este serviciul? Știți rădăcina acestui cuvânt? („rabota” în limba rusă)

T: Rob („rab” în limba rusă).

IM: Iată și răspunsul. Deci omul este legat, el este nevoit să coexiste cu alte persoane din societate și să trăiască conform anumitor reguli care exclud tot ceea ce se numește

spiritual. Maxim, ce ți se va da – religia, știința. Ei bine, distrează-te, distrage-te. Uite și răspunsul. Totul este foarte simplu.

Însă, atunci când persoana primește, de exemplu, oportunitatea de a dobândi tot de ce are nevoie, fără să părăsească încăperea, sau să călătorească oriunde fără a cheltui ceva, inclusiv timp, nu are nevoie de capital. Cum să controlezi o astfel de persoană? Dacă persoana, cu astfel de capacități, va fi sub controlul conștientului – este înfricoșător. Totuși, conștientul este împotriva ca aceste Cunoștințe să vină în lume. Dar voi explica, odată cu dezvoltarea acestor Cunoștințe, să luăm, de exemplu, aceeași mecanică cuantică, oamenii vor cunoaște că există o conexiune supranaturală. Odată ce există o conexiune supranaturală, înseamnă că există și o altă Lume – Lumea dincolo de limita acestei lumi. Asta înseamnă că există binele și răul. Oamenii încep să realizeze – acest lucru este ca fructul cunoașterii binelui și răului. Înțelegi? Deci, potrivit legendei biblice, oamenii trăiau și cunoșteau numai binele, mușcând din acest fruct – au învățat ce este răul. Iar acum, aceste Cunoștințe sunt asemeni picăturilor de rouă, care îi ajută pe cei care caută să cunoască (și iarăși, numai pe cei care caută) faptul că există nu numai răul, ci există și binele. Că există nu doar moartea, dar există și Viața. Că există nu numai diavolul, dar este și Dumnezeu. Și că omul în existența nu este limitat doar de această lume.

T: ...ca Personalitate.

IM: Ca Personalitate, desigur, în primul rând, și nu ca un sclav al sistemului. Dacă o persoană este departe de Lumea Spirituală, atunci comunică cu sistemul, aș spune chiar că este doar un rob al sistemului. Doar cunoscându-se pe sine ca Personalitate, omul va fi în stare să învețe să-și controleze conștientul, din punctul de vedere al observatorului Spiritual, din perspectiva Personalității. Și numai atunci va înceta să fie sclav al conștientului (ca parte a sistemului), cu alte cuvinte, vorbind în limbajul religiei, va înceta să fie rob al diavolului.

T: El va înceta să deservească sistemul și va deveni o Personalitate liberă.

IM: Da. Pentru Personalitate, nu există bariere în cunoașterea Adevărului.

▶ 10:01:06 – 10:38:09

T: Este o informație foarte interesantă și importantă. Înțelegi cât de stereotipic va reacționa conștientul oamenilor la toate acestea. Căci conștientul, de regulă, ce face? Reacționează stereotip, cu o avalanșă de critică și de indignare emoțională la tot ceea ce este nou și dezavantajos pentru conștient în sine, astfel încât controlul său asupra persoanei să nu fie distrus. Cu atât mai mult, este foarte agresiv față de tot ceea ce este Spiritual. Căci, chiar auzind aceste Cunoștințe, conștientul va ataca oamenii.

IM:...Conștientul întotdeauna critică, mai ales dacă este ceva ce ține de adevăratele Cunoștințe... Dacă respectivul conștient aude ceva despre ceea ce este cu adevărat Spiritual, el întotdeauna se împotrivește.

T: Ei bine, da, dacă e să privim de pe poziția conștientului, atunci ce poate să strige acest Ego-Eu al său: „Să nu dea Satan, ca să piardă conștientul controlul asupra Personalității!” Ei bine, nu poți spune „Să nu dea Domnul!”, deoarece nu se potrivește sistemului. Acesta, totuși, vorbind în limbajul religiei, aparține lui Satan, adică muritorului.

IM: Da. De ce? Deoarece acest lucru este de neînțeles pentru conștient, acesta niciodată nu va fi în stare să înțeleagă. Și iată, despre ce vorbesc acum, multora le va provoca, pur și simplu, o furtună în conștientul lor, respingere, până într-atât că apare dorința de a închide emisiunea. Dar, în același timp, deoarece există o mențiune despre ceea ce se află dincolo de limita înțelegerii conștientului, sistemul îi va impune multora

**Pentru Personalitate, nu există bariere
în cunoașterea Adevărului.**

să asculte din nou și din nou, chiar dacă se vor afla pe unda conștientului. De ce? Deoarece, pentru sistemul în sine, este întotdeauna interesant să cunoască ceva nou, pentru a obține o oarecare putere. Ei bine, el întotdeauna aspiră să devină asemenea lui Dumnezeu, de aceea se află într-o permanentă autodezvoltare. Așa crede el, am în vedere sistemul, că va putea să se dezvolte într-atât, încât să devină egal...

T: Însă, în sistem, totul este limitat.

IM: Desigur, în sistem, totul este limitat. Totuși, voi repeta încă o dată, chiar și ceea ce spun acum poate da naștere unei întregi furtuni de indignare și revoltă în conștientul multor oameni, care, cu adevărat, se află acum în robia sistemului. Acest lucru trebuie înțeles.

Și chiar oameni, care, fiind departe de ceea ce spun, ar putea să-mi supună criticii cuvintele, ei bine, asta-i așa, puțin spus. Chiar dacă acest lucru nu ține de ei, au ajuns să audă asta din întâmplare. Dar, în același timp, acest lucru poate da naștere la o întregă rafală de indignare în ei. Totuși, de ce? Ei bine, dacă s-ar gândi *cine este indignat în ei și de ce?* Dacă ei cred că acest lucru nu îi interesează, că sunt independenți, înțeleg și știu totul, atunci de ce sunt atât de indignați de asta? De ce nu sunt indignați de alte lucruri care au loc în această lume? De ce nu se indignează de faptul că oamenii seucid unii pe alții, se mint? De ce nu sunt indignați de faptul că în această lume există răutate? O întrebare simplă. Când, însă, vorbești despre bine – gata, asta înseamnă că „ai avantaj din asta”. Ei bine, cine vorbește astfel în conștientul oamenilor? Ei înșiși se gândesc la acest lucru sau sistemul le povestește despre

asta? Iarăși, sunt directive stereotipice ale sistemului. La ce se reduce totul? Înapoi la această înțelegere limitată a diferitelor lucruri. Și imediat se fac paralele cu ceva.

T: Da, reiese că sistemul a extras un fragment din conversație și a găsit ceva mai mult sau mai puțin similar în memorie. Și nu contează că este diferit ca conținut. Pentru sistem, este mai important să introducă ceva rapid și să propună un rezultat. Și deoarece sistemul este „Casa Minciunii”, așa cum spuneau anticii, pentru el nu contează că rezultatul este incorect și fals. Într-un cuvânt, inteligența artificială vă înșeală. Este bine dacă operatorul este inteligent și descoperă imediat aceste greșeli în computerul său, își dă seama singur ce și cum. Însă, de regulă, oamenii nu observă, de fapt, când sistemul impune ceva nepotrivit – o percepție banală a lumii prin tiparele conștientului.

IM: O obișnuită gândire de tip șablon.

T: Da, sistemul însuși înrobește și, de aceea, o persoană în care domină conștientul – vede opresori în toți concurenții săi. Ești pur și simplu surprins când întâlnești unii oameni care nici măcar nu înțeleg ce spun, cine dictează în ei, cum reacționează la aceeași carte „AllatRa”, la mișcarea „ALLATRA”, la acel bine pe care îl transformă în realitate oamenii, în diferite țări ale lumii. Și înțelegi că respectivul conștient emite astfel de indignare din nimic, cât de speriat este să piardă controlul asupra acestei persoane.

IM: Totuși, conștientul este acel care se indignează. Și iarăși, se indignează în cine? În aceiași sclavi ai sistemului. Sistemul este înșelător, întotdeauna minte. Și, în primul

rând, el înșeală însăși persoana – Personalitatea. Pur și simplu, o exploatează. Dar problema este că oamenii nu înțeleg că ceea ce ei se consideră a fi – nu sunt. Nu sunt ei aceia. Conștientul este un instrument, însă nu este persoana în sine.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

Iată, dumneavoastră, Igor Mihailovici, tocmai ați spus că acest conștient este un instrument, și mi-am amintit, cum o persoană, judecând privitor la Cunoștințe, sau mai exact ... conștientul său a venit cu o altă extremă: „Odată ce conștientul mă împiedică, odată ce mă înșeală în felul acesta, deci, gata, nu îl voi dezvolta”...

IM: Ei bine, și astfel, echivalând conștientul propriu cu cel al unei maimuțe. Deci, să ai conștientul slab dezvoltat, să fii dezorientat în lumea contemporană și să faci ceea ce îți spun alții. Dement, altfel spus. Este visul multor conducători: de a avea o societate naivă, lipsită de percepere și inconștientă.

Conștientul este, în primul rând, un instrument. Dacă îți voi da, de exemplu, un cuțit tocit și îți voi cere să cureți cartofi, îți va fi comod să lucrezi cu el? Nu, ai nevoie de un cuțit ascuțit. Orice instrument trebuie să fie cât mai calibrat și întreg, bine întreținut. Iar conștientul este un instrument, el trebuie să fie bine dezvoltat. Cu cât sunt mai largi orizonturile tale, cu atât înțelegi mai mult, cu atât mai multe cunoștințe ai pentru înțelegerea acestei tridimensionalități. Întrebarea constă în altceva, cine îți controlează conștientul? Este evident că sistemul îl va controla întotdeauna, acesta este o parte a sa.

Însă iarăși, conștientul secundar (sau conștientul nou), este dificil de controlat, dar poate fi controlat. Totuși, poate fi ușor ignorat, dacă este necesar. În timp ce conștientul primar este ușor de antrenat. Dacă te dezvolți ca Personalitate, atunci un conștient bine învățat este doar de ajutor, nu este în detriment. Acest lucru nu înseamnă că va fi mai viclean, mai sofisticat.

Crede-mă, indiferent de cât de mult îți dezvolti conștiința, nu se va putea dezvolta până la acel nivel la care e dezvoltat însuși sistemul, el este doar o parte a acestui sistem. Și sistemul care are experiență, să spunem, de miliarde de ani – a văzut de toate. De aceea, conștiința bine dezvoltată face mai ușoară înțelegerea acestei lumi și îmbunătățește comunicarea cu alte persoane. Deci, dacă nu ești leneș, acesta este doar de ajutor.

T: Da. A fost greu când nu știai despre asta. Acum însă, avem o astfel de situație, în care Cunoștințele sunt disponibile, dar mulți oameni nu au încă experiența practică de a lucra asupra lor înșiși, de aceea nu există acea transformare reală a lor și a societății.

IM: Aici avem un punct interesant – transformarea societății. Toată lumea aspiră să transforme societatea. Totuși, **societatea se va transforma numai atunci când oamenii se vor transforma pe sine.** Acesta este punctul esențial. Nu trebuie să aspi să schimbi societatea, fără a te schimba pe tine.

T: Da, așa este. Însă oamenii par să nu înțeleagă sensul vieții. Adică sistemul impune anumite valori (aceeași carieră, familie sau căutarea plăcerii în exterior) și sugerează oamenilor să creadă că aceasta și este viața, că acesta și este destinul tău, scopul vieții tale, că tocmai cu acest țel ai venit în această lume.

IM: De fapt, în viața noastră cotidiană, să spunem așa, tridimensională, familia, interacțiunea în aceeași societate,

aceeași carieră – toate acestea sunt componente ale vieții omului. Este o chestiune diferită, cum ar trebui să abordăm acest lucru și din ce perspectivă trebuie să privim acest lucru. Viața umană este prea scurtă. Și omul trebuie să reușească totul în ea: să înființeze și să asigure o familie, respectiv din asta decurge și ce fel de carieră să construiască, mai bine dacă este o carieră bună, pentru a asigura prosperitate – toate acestea sunt necesare. Este pur și simplu necesar pentru supraviețuire în condițiile actuale.

Întrebarea este ce predomină în om, care este scopul principal al existenței sale, sensul vieții sale? Conștientul începe să ne spună că scopul vieții noastre este în continuarea neamului nostru. Dar, în acest caz, prin ce ne deosebim de orice animal?

Căci dacă privim, în principiu, scopul și sarcina principală a oricărui animal este continuarea speciei. Ei bine, te-ai înmulțit, ți-ai continuat specia, dar care este sensul pentru tine personal? De ce oamenii înaintați în vârstă se laudă că au făcut multe în viața lor (serviciul plus familia, nepoții și toate celelalte), însă în ochi au tristețe? Pentru că fiecare înțelege că nu a reușit să facă ce este cel mai important. Iar viața este foarte scurtă, am vorbit deja despre acest lucru în mod repetat, atât în emisiuni, cât și în general, că viața trece foarte rapid, ca o clipă. În realitate, orice interval de timp pe care ți l-ai preconizat, va trece foarte repede: o săptămână, un an. Este o substanță foarte curgătoare.

Sensul vieții umane este tocmai în comuniunea cu Lumea Spirituală. Acest lucru poate provoca indignare în mulți

oameni. Totuși, iarăși, aici este o nuanță: indignare unde? În conștient. De ce, când sună cuvântul „Dumnezeu”, „spiritualitate” sau altceva, majoritatea covârșitoare a oamenilor simt o respingere internă prin conștientul lor? Cât de dureros n-ar fi – chiar și la clerici. Atâta timp cât poartă veșminte și duce o slujbă, este hotărât, gata, le povestește tuturor despre Dumnezeu. Însă când rămâne singur, cum se spune, cu Dumnezeu, și iată, aici doar un gând sau altceva, și toate acestea îl irită. Iată, în interior se întâmplă toate astea: nu în sensul aspectului spiritual în interior, dar în sens de conștient, în emoții, în tot restul, deoarece conștientul oricărei ființe umane este predispus practic 99% împotriva a tot ce e spiritual. Este un fapt, este adevărul.

Dar avem anumite, să zicem așa, obiceiuri, niște reguli de joc în societate în ansamblu, avem religii, trebuie să le tratăm cu respect, există Dumnezeu, trebuie să-L tratăm cu respect, trebuie să respectăm alegerea altor persoane, credința altor oameni. Slavă Domnului că există. Totuși, și acest lucru este cauzat, iarăși, de anumite motive pe care nu le vom discuta astăzi, nu vom ridica aceste probleme, pentru că unora, din nou în conștientul lor, nu le va provoca nimic altceva decât agresiune.

De ce se întâmplă asta? Deoarece conștientul oricărei persoane, repet, este predispus împotriva a tot ce este spiritual. Este funcția sa, trebuie să înțelegem, să cunoaștem, și să percepem aceasta, de fapt, ca fenomen firesc. Și acest lucru a fost menționat în orice religie de nenumărate ori, de acei oameni care într-adevăr mergeau către Dumnezeu. Ei nu se jucau și nu-l tratau pe Dumnezeu ca pe unul care le îndeplinește dorințele,

cum ar fi „Doamne, dă-mi aia, dă-mi asta... Dacă îmi dai, ești un Dumnezeu bun și cred în tine.”

T: Da, în conștient, există o mulțime de pasiuni stereotipe, cu ajutorul cărora conștientul subjugă persoana în astfel de... stări-gânduri, în stări de „vreau” sau ”nu am suficient”, sau starea de luptă pentru putere, pentru dominația doar a propriei opinii...

IM: Noțiunea de putere este foarte importantă, iată multor oameni conștientul le spune: „Doar nu te lupți pentru putere. Ei bine, ce putere ai? Ai un astfel de loc de muncă, nu aspiri, nu faci carieră. Dimpotrivă, uite, eviți, te îndepărtezi de putere. Nu ești interesat de putere”. Această persoană se consideră a fi așa, sau, mai degrabă, conștientul său îi spune astfel, că este atât de bună și că nu aspiră către putere, și în același timp începe dictatura: în familie, față de copii, față de jumătatea lor, printre prieteni. Căci permanent se desfășoară o luptă pentru putere. Putere – nu înseamnă să domnești peste națiuni, sau să conduci o organizație, sau altceva de acest gen. Aici, prin cuvântul „putere”, se subînțelege suprimarea unui obiect material de către altul, sau încercarea de a subordona o altă persoană. Și asta are loc în mod constant și peste tot.

T: Țasta este un punct foarte interesant, căci, dacă în oameni predomină dictatura conștientului...

IM: ...ei pot să se unească, iarăși, în funcție de interese. Totuși, ar fi minunat dacă oamenii ar începe într-adevăr a trăi, cel puțin conform legilor Conștiinței și Onoarei. Ca ei să

se unească cel puțin ca să nu se mai certe, să nu se lupte, să nu se omoare unul pe altul și să nu facă rău unii altora. Asta este deja o victorie, o mare victorie asupra sistemului, asupra directivelor sale. E posibil? Este absolut posibil. De a construi, așa cum am mai spus, o lume bună, fericită, în care omul poate dobândi eliberarea spirituală. Poate crea condiții pentru asta. Este asta în puterea oamenilor? Este. Este posibil să se realizeze? Trebuie făcut. Ar fi minunat dacă, în întreaga lume, ar fi adevărata libertate, fără nici un rău și fără contradicții. Primul lucru cu care începe totul este sinceritatea, sinceritatea față de sine.

T: Da, căci în esență, acesta este doar lucrul asupra propriului sine, și trebuie făcut tot ce-ți stă în puteri, pentru a crea astfel de condiții în societate.

IM: Este imposibil să impui oamenilor, este alegerea oamenilor, este libertatea lor. Chiar dacă întreaga lume, uite, toți oamenii din întreaga lume vor deveni, să zicem, liberi și vor încerca să influențeze o singură persoană, care vrea să devină o subpersonalitate, ea oricum va deveni subpersonalitate. De ce? Pentru că aceasta este libertatea alegerii lui. Iată unde este adevărata democrație, pentru că fiecare alege ceea ce are de gând să facă.

Orice Personalitate aspiră, este un astfel de instinct firesc de autoconservare... Personalitatea simte că există Lumea Nemărginită – Lumea Spirituală, ea simte și forțele, și toate manifestările. În timp ce conștiința blochează, aici conștiința împiedică oamenii să înțeleagă asta. Și iarăși, cine împiedică persoana să investească puterea atenției sale în dezvoltarea

sa spirituală sau în ceea ce e material și muritor? Nimeni. Numai ea însăși alege. Libertatea de alege. Iar faptul că sistemul distrage atenția, ei bine, e dreptul omului ca Personalitate: să-i urmărească sau să nu-i urmărească pe acești actori ai conștientului său.

Lupta finală a omului are loc de la naștere până la moarte. Omul culege rezultatul bătăliei, a acestui Armaghedon, după ce inima lui încetează să mai bată. Și acesta este adevărul. Ideea aici este tocmai în faptul că, atâta timp cât corpul e viu și inima bate – trebuie să începi a Trăi. După ce inima încetează să mai bată, deja culegi rezultatul. Pe urmă, este deja imposibil să mai corectezi ceva. Și nimeni nu va putea să se roage pentru tine și nimeni nu te va salva. Și acest lucru este adevărat.

T: Da, iată de asemenea un alt punct pentru conștientizare... Poate oare omenirea, în general, în plan global, să învingă sistemul ca inamic în înțelesul conștientului, deci dacă, de exemplu, toți-toți oamenii de pe planetă s-ar uni?

IM: Ei bine, să pornim de la faptul că omenirea nu poate învinge sistemul, deoarece întregul sistem se extinde mult mai departe de limitele umanității, în cadrul căruia îl înțelegem. Sistemul nu se limitează la un anumit număr de persoane de pe o anumită planetă. Este mult mai vast și se răspândește în întregul Univers material, deci, dacă în limbajul fizicii, apoi inclusiv până la a șasea dimensiune – e ceea ce este sistemul. Prin urmare, e posibil de construit iluzii și de aspirat la învingerea sistemului. Dar cel mai bine este să-l învingi în

propriul sine, să nu mai fi sclavul lui. Acesta este obiectivul principal.

De exemplu, chiar dacă toți oamenii se vor uni, ei bine, iarăși, dacă unificarea lor va avea loc la nivel de conștient, ei îl vor întări, sistemul în sine îl vor întări, nu mai mult. Însă, dacă oamenii se vor deschide spiritual, vor evolua spiritual, și unificarea lor va fi în baza percepției spirituale, prin simțire a Lumii Nemărginite și Infinite, atunci întreaga putere a sistemului devine, de fapt, mai mică decât cel mai mic lucru care poate exista.

T: După cum ziceau în cele mai vechi timpuri, că totul se reduce la particula Po. Dumnezeuastră, Igor Mihailovici, ne-ați povestit anterior, foarte interesant pentru înțelegere, că, în realitate, sistemul în sine nu are o imagine, deoarece sistemul în sine sunt particulele staționare Po, dacă vorbim în limbajul fizicii ALLATRA. *Sistemul doar generează imagini, însă sistemul în sine este nimic.*

IM: Tot ceea ce este finit – este lipsit de valoare, este nimic.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

T: Igor Mihailovici, în program, am menționat deja în mod repetat nocivitatea magiei. Dar, privind lumea modernă, înțelegi că oamenii nu percep îndeajuns ce este magia venită de la sistem și ce face conștientul lor în viața de zi cu zi. Voi povesti pe scurt cum, de exemplu, conștientul meu obișnuia să reflecteze când auzeam despre acest subiect. Ei bine, magia cu siguranță nu mă privește: doar nu sunt un clarvazator, nici un virtuos prezicător, nici magician care efectuează anumite ritualuri, nici vrăjitoare care fierbe broaște într-un ibric și călărește o mătură. Pentru că, în conștientul meu, magia – este un vrăjitor dintr-un basm, un fochist din circ sau un șaman dintr-un film. Sunt oarece imagini, anumite activități magice, pe care le-am văzut fie în filme, fie am citit în basmele din copilăria mea, când din nimic apare ceva. Dar toată această magie nu avea nimic de-a face cu viața mea. În general, aveam înțelegerea că magia e ceva din basme, în timp ce aceasta este „viața reală”. Mulți oameni presupun la fel, în mod eronat. Vă rog să ne spuneți, Igor Mihailovici, ce este magia de la conștient în viața de zi cu zi a omului?

IM: Ei bine, în ceea ce privește magia... Magia este folosită de oameni în viața de zi cu zi foarte des, iar oamenii nu observă acest lucru. Când o persoană înjură pe cineva, când îl urăște și îi dorește răul – deja este o parte a magiei. Acest lucru trebuie știut și înțeles. Atunci când o persoană intră într-un templu pentru comunicare cu Dumnezeu, dar cere sănătate pentru trupul său sau pentru a rudelor sale și a persoanelor apropiate – de asemenea, este magie. Când persoana cere avere sau rezolvarea unei probleme în lumea materială – la fel, e magie. Tot ceea ce ține de împlinirea, în tridimensionalitate,

a anumitor dorințe umane, care, iarăși, se referă la ceea ce este material (sănătatea, de asemenea, este o parte a materiei, este o parte a corpului material) – toate acestea sunt magie. Acest lucru trebuie înțeles. Din păcate, acest lucru a pornit de la clericii antici, ei au impus toate acestea oamenilor, deoarece înțelegeau că oamenii venerau puterile superioare. Ei intimidau oamenii. Din nou, cu ce îi speriau pe oameni? Îi speriau cu Dumnezeu. Este oare acest lucru normal? Dumnezeu este... **Dumnezeu este Iubire**, nu poți spune altfel. Este imposibil să alegi cuvinte, în orice limbă a lumii moderne, pentru a descrie ce este Dumnezeu, doar ”Dragoste”. Tocmai aceasta este adevărata percepere. Dar această adevărată înțelegere, să spunem, din toate cuvintele omenești, poate fi desemnată doar ca **Iubire cea mai înaltă și cea mai pură, adică Iubirea adevărată**. De fapt, nu poate exista altă Dragoste, am abordat asta deja de nenumărate ori.

Prin urmare, se dovedește că oamenii, vor sau nu, dar se ciocnesc de magie. Când o persoană planifică, de exemplu, o oarecare întâlnire pe mâine. Ei bine, este clar, planifici esența conversației posibile – studiază problema, pregătește-te, instruieste-ți conștientul, pregătește-l pentru posibilele răspunsuri. Asta este o latură. Însă când persoana începe să deruleze în capul său... Cu toate acestea, întrebarea este: oare în capul său? În conștient. Acești actori de pe scenă încep să joace roluri pentru el, iar persoana deja se vede mâine vorbind cu cealaltă persoană. Ea planifică și încearcă deja să-și influențeze adversarul, pentru a obține un rezultat dorit pentru ea însăși. Oare asta nu e magie? Este magie.

Persoana risipește acele forțe vitale care ar trebui direcționate către percepția prin sentimente, către contactul cu Lumea Spirituală – persoana le risipește pe avere materială, pe împlinirea propriilor dorințe. Apoi ei spun: „Este o persoană atât de bună, dar de ce este totul atât de rău?”. Sau, să spunem mai simplu, după moartea corpului fizic, persoana se pocăiește, conștientul tremură, în timp ce Personalitatea este perplexă – doar era bună, nu a făcut nimic rău nimănui... Doar că și-a trăit întreaga viață în magie, a pus atenția în lucruri goale și nu a ajuns nicăieri. Într-una mergea în cercuri, deși ar fi putut să aparțină nu numai oricărei religii, dar ar fi putut să caute și scopuri spirituale înalte, ar fi încercat să le atingă, din nou, cu ajutorul a ce? Cu ajutorul conștientului său. Conștientul este un instrument bun, un instrument necesar, dar un instrument, să zicem, cu temperament propriu.

Adică, dacă trebuie să rezolvi ceva, lasă-l să rezolve, tu ești cel ce finanțezi, tu ești cel ce acorzi atenție. Însă, atunci când începe să impună anumite calități magice, atrăgându-te în jocurile sale, bine, nu ar trebui să o faci. Mulți oameni nu înțeleg acest lucru, nu observă cum devin parte dintr-un joc, participanți la spectacole teatrale și, din nou, de fapt la ce anume? La spectacole magice.

...Ei bine, conștientul, iarăși, spune că magia este efectuarea unor ritualuri: trebuie să se bată o tamburină, să fie aruncate niște ierburi sau niște broaște, de preferință vii, într-o oală clocotindă; atunci aceasta e o activitate magică și persoana dobândește sau primește ceva. Acestea sunt ritualuri.

Ritualurile, pur și simplu, ajută să te concentrezi: nu are nici o importanță ce arunci în oală, ai oală sau nu – important este să dorești acest lucru.

Însuși procesul dorinței, nu este altceva decât o acțiune magică. Mai ales când oamenii își imaginează deja rezultatul final, să zicem, a aceleiași întâlniri de mâine. Puteți folosi șamanismul, bate o tamburină, arunca ierburi în oală sau altceva, sau poți doar să-ți imaginezi rezultatul final: cum, mâine, vă veți întâlni cu persoana, ce îți va spune, ce îi vei spune, cum vă veți certa în timpul conversației și apoi îl vei convinge foarte ușor. Adică, jocurile conștientului. Oamenii nu înțeleg că, în acest moment, conștientul tău vine în contact cu conștientul ei, deși persoana nu sesizează acest fapt. Iar conștientele voastre deja iau o anumită decizie. De regulă, ele iau decizia care este necesară sistemului, să o spunem cu acuratețe. Totuși, rezultatul este întotdeauna predeterminat. Cu toate acestea, atunci când nu faci acest lucru, sistemul nu garantează rezultatul nici pentru conștientul tău, nici pentru conștientul adversarului tău. Ai pregătit materiale de care ai nevoie, ai învățat, ai venit la întâlnire și apoi va fi așa cum va fi. Nu ai redat un scenariu, nu te-ai angajat în magie, ești liber în acest caz, și aici ai mult mai multe șanse să câștigi disputa. Și acest lucru nu este magie, este adevărul. De ce? Deoarece sistemul nu este pregătit pentru acțiunea ta.

J: Da. Îmi amintesc cum ne povesteți despre asta și acest lucru a fost de mare ajutor în realizarea faptului că magia este setea de a influența pe cineva.

IM: Da.

J: Magia reprezintă vise și dorințe, este setea de a influența pe cineva în viitor sau dorința de a schimba ceva în trecut, de a-ți rescrie trecutul: „Dacă el ar fi spus asta, i-aș fi răspuns în acest fel...”. Dacă trebuie să faci ceva – mergi și o faci. Dacă vrei să spui – spune. Dacă nu – atunci uită! Însă, în niciun caz nu juca jocurile conștientului, jocurile sale de „existență alternativă”. Până la urmă, dai putere reală, iar în schimb, sistemul nu îți hrănește decât mândria.

T: Da. De ce să intri în acest dialog mental și abstract cu cineva, să derulezi aceste conversații în gânduri timp de două sau trei zile sau chiar înainte de a te întâlni cu această persoană? De ce să vizualizezi că deții ceva? Căci, tocmai asta este magia. Oamenii se gândesc mult la ce e gol, au fantezii, întrețin dialoguri, argumentează, au dispute cu alte persoane în gând. Printre altele, dispută ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, se gândesc la evenimentele din trecut sau, în general, la evenimente din viitor. Totuși, tocmai asta este magia venită de la conștient, atunci când acorzi atenție tridimensionalității, ceea ce într-un final este ca picătura care uzează piatra.

Și această magie este diferită de planificarea creativă. De exemplu, atunci când trebuie doar să gătești ceva de mâncare, planifici ce să gătești – este o planificare obișnuită, o prioritate obișnuită a unei rutine de zi lucrătoare. Dar, când îți imaginezi cum vei fi admirat, cum vei fi lăudat pentru mâncarea gătită – asta deja este dorința de a-ți satisface orgoliul, este deja magie de la conștient, vizualizare. Adică, dacă trebuie să pregătești mâncare – gătește, ia măsuri în această direcție, nu îți imagina.

J: Magia este acea situație în care, dacă nu poți obține o emoție sau ceva dorit, conștientul începe să difuzeze o realitate alternati-vă în gândurile tale. Dar, oare ai comandat acest film? La urma urmei, ce se întâmplă? Evoci imagini și le înzestrezi cu puterea atenției, adică cu acțiune. Singura problemă este că – sunt o iluzie, iar tu pierzi viața reală în sistem. Drept urmare, sistemul își prelungește viața, în timp ce tu câștigi moartea pentru tine.

T: Da, din păcate... Și dacă conștientul tău nu are ce face, atunci ar fi mai bine să studieze ceva ...

J: Da, în general, este mai bine să aloți timp dezvoltării spirituale. Pentru a consolida în propriul sine contactul cu Lumea Spirituală, deoarece aceasta este fericirea nemărginită, este Iubirea interioară nelimitată a lui Dumnezeu. Este mult mai bine să fii fericit, decât nefericit. Este mai bine să fii Viu, decât mort.

T: Absolut corect. Așadar, ideea nu este în planificarea ca atare, ci în a nu alimenta iluzii în acest sens. Ei bine, ai planificat, te-ai pregătit și ulterior va fi așa cum va fi. Pur și simplu, te miști spre țel. Pentru tine, fie că mergi să cumperi niște pâine, fie să mergi la niște negocieri de afaceri – este același lucru, se decide la fața locului. În timp ce întreaga importanță și seriozitate este deja în altceva. Este în acele evenimente care au loc în percepția prin sentimente a Lumii Spirituale. Și deja, în tridimensionalitate, nu irosești puterea atenției în cantități atât de uriașe și, în general, doar când e necesar, în mod econom.

J: Da, când oamenii se pregătesc pentru ceva, ei spun adesea: „Ei bine, cum va da Dumnezeu”. Acest lucru deja nu este corect...

IM: Nu este corect, în realitate, Dumnezeu nu se implică în asta. Pur și simplu, oamenilor le este comod, sau mai bine-zis, este convenabil pentru conștiința lor să arunce totul pe unul mai înalt și mai puternic. Ei spun: „Dumnezeu a dat, Dumnezeu a trimis, Dumnezeu încă ceva...”. Dar la care Dumnezeu se referă ei? Dumnezeu, care este în Eternitate sau dumnezeul care se află în sistemul ce există temporar? Zeul temporar sau Dumnezeul Adevărat? Aici, la fel, ar trebui să persiste înțelegerea.

Oamenii adesea aruncă cuvintele fără a le înțelege esența, iar asta, de asemenea, este un fel de magie. Cuvântul deține putere. Iată, unele scripturi religioase încep cu: „La început, a fost cuvântul...” Există un motiv pentru asta. Și se aplică nu numai creștinismului, asta se întâlnește și în religiile precreștine, că la început a fost cuvântul. **Cuvântul este începutul a foarte multor procese.** De ce? Pentru că **exprimă dorința ta interioară, adică, exprimarea verbală. Asta în sine este deja o activare a anumitor procese.** Persoana reacționează la cuvinte obișnuite: un cuvânt negativ spus în direcția ta îți provoacă o anumită reacție, sau un cuvânt amabil provoacă o altă reacție, etc. De exemplu, pe ce se bazează toată psihologia? Pe cuvânt. Religia, pe ce bază e construită? Pe cuvânt. Adică, cuvântul e cuvânt.

Cuvântul, oricum ai da-o, este un instrument al tridimensionalității, este un instrument al acestei lumi. Gândul este și el

un instrument al lumii materiale. Pe când, percepția prin sentimente sau contactul direct, sunt complet diferite, se disting atât de cuvânt, cât și de gând. De aceea, conștientul nu le percepe. De aceea, mulți oameni care trăiesc prin conștient și sunt complet controlați de conștient, nu înțeleg Adevărul simplu. Ei percep tot felul de lucruri: magie, ritualuri... Le percep pe toate, totul este clar, poate fi explicat logic. Dar faptul în sine al realității și al existenței lui Dumnezeu – nu îl pot explica. Ei încearcă să creadă, pretind că au credință, mulți chiar se prefac că îi slujesc lui Dumnezeu și îi învață pe ceilalți. Dar, haideți să-i privim fără măști – și totul revine la locul său.

T: Da... Iată, într-adevăr, este o întrebare bună, cum să distingem oamenii care trăiesc prin Lumea Spirituală de laici? Căci, oamenii caută foarte des unele semne, dar care sunt în tridimensionalitate...

J: Doar ei pot fi simțiți, aceste persoane cu adevărat pot fi simțite. Oamenii nu înțeleg că mortului – ce e mort, iar viuului – ce este viu. Când oamenii vor învăța să simtă adevărul, atunci astfel de întrebări nu vor apărea.

IM: Da. De fapt, le-aș sugera oamenilor, chiar la nivel de conștient, pur și simplu din curiozitate: oare nu este interesant dacă Lumea Spirituală există sau nu? Este oare posibil să exiști fără gânduri, fără modul obișnuit de a gândi, vreau să spun, la nivelul percepției prin sentimente? Este oare posibil să-ți controlezi propriul conștient? Oare nu este interesant? Doar de a încerca.

T: Da, așa cum ați spus, Igor Mihailovici, la începutul programului, pur și simplu, cel puțin ca experiment, de a încerca să vă urmăriți: cum vin gândurile, să le notați, să încercați să le controlați, să încercați să opriți acest flux de gânduri sau chiar să încercați să-l direcționați. Atunci, poți ajunge foarte ușor la înțelegerea faptului că toate acestea nu sunt ale tale și că nu sunt tu. Trebuie doar să încerci să trăiești printr-o percepție diferită – percepția prin cele mai profunde trăiri. Și un singur stereotip venit de la conștient stă în cale, este stereotipul îndoielilor, până la faptul că, oamenilor, conștientul le spune că „nu voi reuși”, „nu sunt foarte deștept” sau „sunt prea tânăr”, sau, dimpotrivă, că „sunt deja prea bătrân”...

IM: Sufletul nu are vârstă și nici Personalitatea. Și nu există nicio diferență care ține de vârstă. Lumea Spirituală poate fi cunoscută atât de o persoană în vârstă, cât și de un copil, de oricine are dorința de-a o face. Dorința, totuși, apare tocmai de la Personalitate, din aspirație, nu din minte. Dacă cineva aspiră din minte, nu va reuși. Conștientul nu tinde nicio-dată spre Dumnezeu, este un paradox. Totuși, întotdeauna tinde spre magie, caută cunoștințe secrete, aspiră spre acele puteri care sunt ascunse în spatele lumii tridimensionale, adică pentru a ajunge la ceea ce contribuie la manipularea altei materii.

T: Pentru om, ca Personalitate, asta înseamnă a sta pe loc, pur și simplu irosirea vieții în gol. Mulți oameni se blochează tocmai în aceste îndoieli...

IM: ...în gândurile lor și așa mai departe, continuă să se lupte cu ei înșiși, cu gândurile lor. Unii stau și așteaptă ca cineva să vină și să le aducă de-a gata pe tava de argint. În același timp, ei doresc acest lucru, vor cu adevărat sincer acest lucru, dar nu fac nimic, nu lucrează asupra lor, din cauza lenei, ceva îi distrage, etc. Iar mulți oameni cu adevărat talentați, care aspirau de fapt, care mergeau, mergeau cu încredere, dar coteau pe calea magiei (sau percepției extrasenzoriale), nu poți spune altfel. Când oamenii se ciocnesc de acest lucru pe viu, îi impresionează. Pe cine impresionează? Impresionează conștientul. Și, dacă pur și simplu aruncăm o privire, unde sunt? Tot acolo au rămas. Există vreun sens în asta?

T: Adică, se dovedește că inițial persoana este condusă chiar de bine, de aspirația venită de la Personalitate...

IM: Desigur, de bine. Totuși, sistemul întotdeauna modifică binele în ceea ce este benefic pentru el. Acesta e adevărul.

T: Da, chiar dacă luăm un exemplu simplu. Căci deseori, oamenii, dobândind o experiență inițială în meditații, încearcă să ajute, iarăși, în înțelegerea proprie, să-și ajute aproapele. De exemplu, să transmită „raze de dragoste” în direcția lui, sau altceva. Și apoi observă că „da, într-adevăr aproapele dintr-o dată a început să se simtă oarecum mai bine”...

IM: Ei bine, asta este fizică banală, acest lucru se întâmplă cu adevărat. El dă o parte din viața sa unei alte persoane, o redirecționează. Iar cealaltă persoană o ia și o aruncă cu

succes, unde? În conștient. Adică, primul a dat conștientului, și cel de-al doilea a dat conștientului. Nu există beneficiu nici pentru primul, nici pentru cel de-al doilea. Acest lucru este inacceptabil, este magie.

T: Da, și este clar că până la urmă se sfârșește cu...

IM: ...Vor afla. Să spunem așa, există așa termen ca „subpersonalitate”, l-am menționat anterior. Sau, cum se spune în creștinism – „iad”. Nu se va sfârși cu nimic bun. Dacă vrei să ajuți – ajută. Dacă o persoană s-a îmbolnăvit, – du-o la medic. Dacă o persoană este tristă – susține-o, vorbește cu ea, explică-i lucrurile. Trebuie să susținem.

**Sufletul nu are vârstă
și nici Personalitatea.**

▶ 10:38:09 – 10:52:15

T: Acum aș dori să abordăm succint subiectul referitor la stările modificate ale conștientului... În ziua de astăzi, în lume, sunt acumulate o mulțime de materiale atât clinice, cât și experimentale, referitoare la stările modificate ale conștientului. Și deja este clar că zilnic, omul trăiește și se află în diferite stări ale conștientului.

Ei bine, de exemplu, astfel de stări modificate ale conștientului, care îi sunt avantajoase conștientului, sunt: starea de veghe, starea de somn, reacțiile de furie, starea de panică, starea de visare, aceleași stări de isterie, stările cauzate de consumul alcoolului și al drogurilor, stări hipnotice. Adică, acestea sunt acele stări ale conștientului, de care oamenii adesea se ciocnesc în tridimensionalitate.

Totuși, există și stări modificate ale conștientului care însoțesc deschiderea spirituală. Acestea sunt: meditațiile, stările de rugăciune, practicile spirituale. Ei bine, în general, există stări modificate ale conștientului benefice pentru om în planul dezvoltării Personalității sale și există stări avantajoase pentru conștient, care îi pot cauza daune persoanei. Deci, ce se întâmplă în stările avantajoase pentru conștient? Are loc o influență activă asupra Personalității și conștientul o privează de posibilitatea de autoidentificare. Iată, spre exemplu, dacă persoana se află în stare de furie, atunci ea nu este aptă să se autoidentifice ca Personalitate, pur și simplu, se află sub controlul conștientului.

J: Da, și distincțiile aici sunt evidente. Deci, acele stări modificate ale conștientului, care sunt avantajoase conștientului, sunt simțite ca fiind discrete. Sunt separate unele de altele, și pentru fiecare astfel de stare pot fi identificate stările adiacente. Ce se are în vedere? Cu ce încep ele, premisele lor și în ce se transformă ulterior. Astfel planifică sistemul, totul în el este stereotip, conform unei scheme, care duce la rezultatele specificate anterior.

În timp ce în practica spirituală... acolo, totul este diferit. Tranziția de la starea profund modificată a conștientului la percepția prin simțire are loc lin, uniform, disipându-se, epuizându-se. Adică, până se produce această separare completă a Personalității de conștient, tranziția și imersiunea ei în percepția prin simțire, și acolo, deja, nu există nicio influență a conștientului. Percepția prin simțire diferă radical de starea profund modificată a conștientului.

În timpul percepției prin sentimente profunde, are loc un proces continuu, cu un singur vector al trăirii aici și acum. Acolo decurg, ca să spunem așa, stări consecutive. Ele sunt imprevizibile, sunt vii, sunt stabile și permanent noi în același timp. Sunt ca stări diferite ale Dragostei complexe, infinite a lui Dumnezeu, care provoacă atât încântare, cât și fericire, însă nu la nivelul conștientului, ci la nivelul sentimentelor profunde. Dar aceasta este doar una dintre caracteristicile percepției Lumii Spirituale prin sentimentele profunde.

T: Știți, voi împărtăși modul stereotip în care conștientul meu reacționa anterior la expresia „stări modificate ale

conștientului”. Ei bine, chiar și termenul în sine provoca deja o anumită prudență, provoca frică din necunoaștere, deoarece, pentru conștient, asta însemna fie o patologie, fie părăsirea zonei de confort, pur și simplu îi era frică să se schimbe. Însă, când am citit cartea „AllatRa” și am întâlnit Cunoștințele, atunci a dispărut această teamă și, dimpotrivă, a apărut chiar aspirația de a mă schimba, de a merge serios în direcția spirituală. Iar acum, când vezi expunerea sistemului, atunci, la nivel global, vezi și înțelegi anume ceea ce se întâmplă în persoana dată, în aceeași societate, și de ce știința rătăcește în jurul acestei probleme. Ei bine, pentru că accentele în ea sunt puse tocmai de conștient, și nu de Personalitatea liberă.

Și tocmai din perspectiva Cunoștințelor primordiale, studiezi deja aceste lucrări științifice cu o înțelegere complet diferită. Și, știți, este uimitor, deoarece este evident că, de la o lucrare la alta, conștientul își apără directivele, exagerează semnificația lor și, în mod corespunzător, depreciază semnificația acelor stări care duc la iluminarea spirituală, deoarece conștientul nici nu le înțelege. Ei bine, de exemplu, el accentuează atenția asupra faptului că starea de veghe și stările care o însoțesc – acestea sunt „stări normale ale conștientului”, și deci, aici, desigur, sistemul este complet înarmat. În timp ce alte stări ale conștientului, anume acele stări ale conștientului care duc către iluminarea spirituală – acestea sunt considerate de conștient ca fiind ceva „individual”, ceva „îndoielnic” și, în general, le echivalează, prin viziunea sa materială psihiatrică, cu „manifestări ale psihozei” sau „autoreglare psihică”, la „creșterea stimei de sine și a încrederii în sine”.

Studiază același „extaz religios”, „experiența mistică”, în primul rând, ca o oportunitate de a exercita influență asupra cuiva, de a controla mulțimea.

Însă, dacă e să privești ca atare, mai larg, de exemplu, din perspectiva diferitelor culturi și tradiții ale popoarelor lumii, atunci se dovedește faptul că, mii de ani, s-a păstrat cu totul altă situație. Multe popoare ale antichității, aceleași civilizații orientale, precum și multe alte popoare (considerate de conștientul unor savanți – „popoare primitive”), considerau și consideră că, practic, **fiecare adult ar trebui să știe să intre în starea de transă spirituală**. Fiecare, desigur, o numește diferit, dar ideea este această fuziune spirituală, **de a putea intra într-o relație spirituală, în contact cu Dumnezeu. Și acesteia i se acorda o mare importanță, o mare valoare, ca țel al existenței omului – „să știe ceea ce este autentic”, să știe „cum să devină Iluminat”, să știe „cum să dobândească Viața”**. Ei bine, iar cel care nu era în stare să o facă, acela era considerat în societate, ei bine, vorbind în limbajul modern, ca fiind un infirm psihologic... Era considerat a fi neîmplinit...

Și fiecare avea propriile tehnici elaborate, atât simple, cât și complexe, pentru stimulare, pentru intrarea în stări modificate ale conștientului, și exista auto-cunoașterea prin aceleași meditații, prin stări de rugăciune, prin însușirea practicilor spirituale. În general, propria lor cale către drumul spiritual comun, care duce la scopul final – de a deveni Viu în decursul existenței temporare. Desigur, bineînțeles, că a lucrat și aici conștientul și a introdus denaturările și substituenții săi. Însă,

cel puțin, este clar către ce aspirau oamenii în comunitățile lor, care era scopul lor comun.

Însă, ce vedem astăzi? Vedem cum sistemul își promovează directivele în civilizație și face totul pentru ca tu, ca Personalitate, să devii mort. Căci astăzi, stări „normale” ale conștientului sunt considerate a fi anume acele stări discrete, care mențin persoana în frâul șabloanelor conștientului, care satisfac funcțiile biologice, psihologice și sociale ale persoanei. Deci, ce obiectiv este propus în studierea stărilor modificate ale conștientului? Este de a vindeca bolile corpului, de a se elibera de un conflict, de tensiunea interioară sau de a studia conținutul interior profund al psihicului, de a funcționa adecvat și constructiv în societate. Dar stratagema aici constă în faptul că, „în mod adecvat și constructiv”, din punctul de vedere al conștientului, ca parte a sistemului... Și așa, de ani buni, oamenii de știință se ocupă, ei bine, de studierea a ce? Hipnozei (cea care în realitate suprimă Personalitatea), sunt studiate problemele legate de somn și vise (adică, unde conștientul își poate, la fel, aduce contribuția), sunt cercetate oportunitățile de a anestezia corpul prin aceste stări modificate ale conștientului. Și pare că totul este desemnat pentru scopuri umane, dar dacă privim în esență...

Adică, conștientul este interesat doar de acele laturi care înrobesc Personalitatea, care fac din ea doar un sclav. Chiar și acele stări modificate ale conștientului, pe care persoana le folosește în etapele căii spirituale, chiar și acolo conștientul își aplică substituțiile. Priviți prin ce se blochează înțelegerea persoanei în aceleași lucrări științifice: el spune că, dacă urmezi calea

spirituală, calea transei meditative, spirituale, atunci nu vei găsi nimic acolo, decât halucinații, decât stări onirice ale conștientului, care sunt caracterizate printr-o combinație de imagini ale lumii tridimensionale și închipuiri fantastice, sau, ei bine, a obișnuitului extaz religios, experiența mistică, fanteziilor adiacente, adică stări false care înlocuiesc realitatea. Ei bine, desigur, acest lucru parțial este adevărat și substituția este ascunsă, ca întotdeauna, în esență. Deoarece conștientul însuși substituie Adevărul cu iluzia, astfel influențând fie agresiv, fie subtil, prin stările sale.

J: Asta se simte foarte mult.

T: De exemplu, în percepția prin sentimente, acolo nu există imagini, acolo au loc procese care sunt în afara funcției conștientului. De aceea, însuși conștientul limitează chiar și înțelegerea acestei probleme: pentru acesta, percepția supremă este o stare extinsă a conștientului, este o stare de liniște și confort, este o percepție falsă, prin halucinațiile conștientului (adică, este substituirea percepției prin sentimente), când, într-o transă religioasă, oamenii îi percep, de exemplu, pe reprezentanții Lumii Spirituale într-un chip tridimensional și chiar comunică cu ei. Totuși, asta este o iluzie a conștientului, prin care acesta înlocuiește percepția autentică a Personalității prin sentimente a Lumii Spirituale. Acest lucru se întâmplă, deoarece tocmai conștientul însuși este acel care creează aceste imagini tridimensionale și substituie realitatea Lumii Spirituale cu interacțiunea cu el însuși.

IM: Ei translează conștientul, este absolut corect. Am discutat deja acest fapt în alte emisiuni, că oamenii care încep

să se joace cu magia au viziuni în care le vin diverși sfinți, presupuși reprezentanți ai Lumii Spirituale. Totuși, ei vin în chipuri. Ce se are în vedere în chipuri? La fel cum vedem cu ochii pământenii oameni asemănători nouă, sau precum ne vedem pe noi înșine într-o reflectare a oglinzii, în același fel, ei îi văd pe acești reprezentanți. Adică, simplu spus, este o iluzie și o altă înșelăciune, amăgire.

T: Da, în timp ce practica spirituală este eliberarea de această percepție falsă a conștientului, este ieșirea Personalității în afara limitelor funcționării conștientului. Totuși, oamenii adesea se opresc la etapa confortului, la stadiul misticismului, adică la etapa trecerii de la o stare modificată a conștientului la percepția prin sentimente.

IM: Există un punct interesant aici. Această percepție prin sentimente, la etapa cunoașterii acesteia, într-adevăr le dezvăluie oamenilor la ce anume visează conștientul. Însă, primii, indicatorii inițiali încep să se dezvăluie tocmai atunci când persoana ajunge la stări modificate ale conștientului profunde. Adică, începe ceea ce se numește acum percepție extrasenzorială sau, să zicem, metafizică, magie, etc. Ei bine, și de ce se spune că nu ar trebui să te agăți de asta în niciun caz? Pentru că vei rămâne tocmai la acel nivel.

T: Da, toată această magie de la conștient, la urma urmei, se aseamănă hipnozei, anume acestei intervenții din afară. Deci, cum se spune, există un astfel de termen în psihologie precum „hipnoza autostrăzii” sau „conducerea în regim *fără atenție*”, când persoana se află la volan timp îndelungat, conduce automobilul pe o autostradă, și experimentează o

reducere a sensibilității organelor sale de simț și un deficit de mișcări. Ei bine, vorbind condiționat, pe calea spirituală, putem spune, are loc ceva similar atunci când persoana își pierde vigilența, când atenția îi slăbește, când este uluită de această iluzie a sistemului și are loc reducerea percepției prin sentimente și tocmai acest deficit de avansare, de muncă personală asupra sa. De aceea, este foarte important să cunoaștem pentru noi înșine aceste trucuri ale conștientului, aceste trucuri specifice stărilor modificate ale conștientului: atât cele subtile, care sunt benefice pentru conștient, prin care are loc substituirea Adevărului, cât și cele grosolane, care aduc daune concrete, cum ar fi alcoolismul sau dependența de droguri, unde are loc lupta celor două conștiente.

▶ 10:52:15 – 11:13:26

VIDEOCLIP №12
**«Cine impune omului
alcoolismul și dependența de droguri?»**

Un videoclip despre natura originii conflictului în interiorul unei persoane (*lupta dintre conștientul primar și cel secundar*), care duce la alcoolism și dependență de droguri.

Subtitrări: „ALCOOLISMUL, DEPENDENȚA DE DROGURI – CALEA MORTULUI”.

IM: Din nou, trebuie remarcat alcoolismul, consumul de droguri și restul... Până la urmă, de la cine vine? Vine de la conștient. Mai mult, această obsesie a alcoolismului, a dependenței de droguri apare, în mod paradoxal, de la conștientul primar. Acesta se străduie să șteargă influența conștientului secundar, încearcă să scape de puterea conștientului secundar. Este lupta cu sistemul în cadrul sistemului. Și aici conștientul primar experimentează... Când, sub influența alcoolului sau a drogurilor, activitatea conștientului secundar slăbește puțin, conștientul primar începe să se simtă erou. Ei bine, din nou megalomanie, exaltare, toate posibilitățile.

Ei bine, e banal, conștientul primatului. Se simte în vârful acestei lumi. Și această stare, tocmai această stare îl forțează să consume repetat alcool sau droguri – eliberarea

de conștient, libertatea conștientului de conștient. Paradox. Dar, în mod normal, persoana devine și mai dependentă de sistem.

Persoana care cel puțin simte Lumea Spirituală, măcar puțin se atinge și știe cât de puțin, subliniez, nu crede, ci are experiență, știe despre existența Lumii Spirituale, nu va folosi niciodată alcool sau droguri, deoarece aceasta fortifică, activează conștientul primar, care începe să suprimă și să influențeze mai activ Personalitatea. De ce să crezi obstacole pentru tine însuși? Este similar faptului că vrei să alergi o sută de metri și, înainte de asta, arunci tot felul de lucruri inutile de pe șantier, iar apoi alergi, te împiedici, cazi, te doare și îți este neplăcut. Păi, dacă vrei să alergi de dimineață – aleargă pe loc drept. De ce să arunci gunoi pe banda de alergare?

T: Igor Mihailovici, aș dori, de asemenea, să extindem puțin subiectul hipnozei în contextul cunoștințelor referitoare la conștientul primar și secundar, din punctul de vedere al înțelegerii substituțiilor ascunse.

IM: Esența hipnozei constă tocmai în influența directă, din afară, asupra conștientului primar. Căci, conștientul primar nu percepe lumea ca atare, el o percepe prin intermediul conștientului secundar. Conștientul secundar îl poate, să zicem, minți. Totuși, conștientul primar percepe reacțiile corpului. În timp ce conștientul secundar percepe reacțiile corpului prin conștientul primar – aceasta este succesiunea, pentru a fi mai clar. Pe când, funcționarea creierului – este o reflecție, este deja manifestarea, să zicem, materială a funcționării conștientului. În primul rând, a funcționării conștientului primar. Totuși, oricum este legată de lumea materială. Pe când Personalitatea este conectată doar de conștientul primar. De fapt, toate acestea sunt simple, dacă luăm stiloul și desenăm, totul se așează la locul său.

T: Respectiv, pentru Personalitate, este o opresiune și mai mare atunci când intervine și conștientul aceluiași hipnotist... Deci, rezultă că nu numai că experimentează această influență a propriului conștient primar și secundar, dar, pe deasupra, intervine un terț din sistem – conștientul hipnotistului, care creează imagini suplimentare, exercită influență și impact programant.

IM: Absolut corect. Dar iată că există o mică nuanță, când prin influența cu ajutorul hipnozei sau magiei, nu contează, se produce o influență directă asupra conștientului primar, are

loc și o substituie. Persoanei îi poate fi sugerat că este un interpret celebru: va cânta și se va percepe pe sine ca pe un interpret celebru, va răspunde la întrebări și așa mai departe. Vedem că a fost, bine, să zicem, Vasile Petru, așa și rămâne a fi Vasile Petru. El se comportă ca un interpret celebru, dar la exterior nu s-a schimbat, deși este convins că este într-adevăr celebrul cântăreț. De ce?

Pentru că acest conștient primar, o spun încă o dată, nu posedă un intelect pronunțat. Dar poate folosi baza de date, adică acea experiență acumulată sau dobândită prin intermediul conștientului secundar (aici, de asemenea, este un punct interesant), sau ceea ce noi numim Entitatea posterioară. Nu este nimic altceva decât o bancă de stocare a datelor, aici se păstrează memoria. Iar creierul, din păcate sau din fericire, nu are nicio legătură cu asta.

Ce este magia? Magia este realizată anume... Voi dezvălui un secret, când are loc dezvoltarea persoanei la nivelul conștientului primar, când evoluează acest „EU” primar și sistemul în sine este studiat, atunci persoana poate într-adevăr cunoaște diverse tehnici magice, adică, ceea ce numim percepție extrasenzorială și toate celelalte. Asta are loc tocmai datorită activității conștientului primar, care este capabil să funcționeze foarte activ chiar și la nivelul celei de-a șasea dimensiuni, adică să transforme diverse manifestări, să vadă și să audă planurile sistemului, etc. Pe când conștientul secundar este limitat, desigur. El poate fi surprins, poate genera emoții extraordinare, impulsuri, poate emite un val care copleșește conștientul primar, și acest lucru se reflectă asupra corpului nostru.

T: Da, cred că acest lucru va fi într-adevăr util pentru mulți oameni. Căci fenomenul de hipnoză continuă să fie considerat un mister nesoluționat pentru cercetători. Acum însă, esența în sine a acestui fenomen și nocivitatea influenței sale asupra ființei umane, ca Personalitate, în general sunt, pur și simplu, deja înțelese.

Căci, astăzi foarte mulți oameni știu că hipnoza este folosită în scopuri medicale. Ei bine, poate, în unele cazuri terapeutice extrem de severe, acest lucru poate fi chiar justificat. Dar, în general, având în vedere acea listă unde în mod special se folosește psihoterapia hipno-sugestivă, și cine anume face asta... bine, aici apare deja întrebarea: ce este mai important pentru om – corpul sau Personalitatea sa? Căci, de fapt, oamenii adesea merg la diverși hipnotiști, când pur și simplu le este lene să se schimbe, să aibă grijă de propria sănătate a corpului și să lucreze asupra obiceiurilor sale rele. Totuși, ei vor magie. Cu toate acestea, niciunul dintre ei, cu siguranță, nu se gândește la ce vor plăti pentru asta, ulterior. Și deci, nu în zadar, pe vremuri, s-a scris despre hipnoză ca despre un fenomen care „distruge spiritul uman”, că este „slujirea conștientă răului”. Iar anterior, apropo, în secolele trecute, a fost numit „magnetism animal”. În același creștinism, era etichetat ca un tip de vrăjitorie și echivalat cu magia neagră. Acum, după asemenea explicații detaliate, cred, va fi mai clar pentru oameni de ce, totuși, nu trebuie folosită magia.

IM: Ei bine, este evident că nu trebuie folosite tehnicile magice, nu trebuie să tinzi și să dorești magia, deoarece, într-o ființă umană, doar conștientul poate dori magie. Dacă visezi la putere, dacă visezi la magie, în special la putere

ascunsă, dacă asperi să dezvolti unele superabilități în tine, și te ocupi de asta, atunci tu trăiești prin conștient, adică îți pierzi timpul greșit. Da, oamenii dezvoltă aceste abilități în sine, dar ce este până la urmă? Moarte. Este starea de subpersonalitate, chinuri timp de veacuri. Și care este sensul acestor acțiuni, al acestor abilități? Și care este ideea? La urma urmei, iarăși, există anumite tehnici... ei bine, să nu vorbim despre tehnici artificiale...

Destul de des, oamenii întâlnesc fenomenul „renașterii sufletului”, când un copil, fără nici un motiv, începe să povestească că a trăit cândva, într-un anumit loc, și altele asemenea. Iar la verificarea celor spuse de copil, se dovedește că este chiar așa. El își recunoaște rudele, vorbește despre cauza morții sale. Aceasta este tocmai o subpersonalitate activă care suprimă Personalitatea și care trăiește viața în locul ei. Adică, este clar că și noua Personalitate este sortită reîncarnării, stării de subpersonalitate. Acest lucru se întâmplă destul de des, din păcate. Și este condiționat de anumite situații, de moartea prematură sau de aceeași magie – persoana practica magia, era un vrăjitor puternic. Da, în procesul renașterii, el poate suprima conștientul primar al noii Personalități și, eventual, va fi temporar stăpân la nivelul, subliniez, conștientului său primar, suprimând activitatea conștientului primar și a noii Personalități. Ei bine, și care este sensul? Atât Personalitatea, cât și conștientul însuși vor merge la reîncarnare împreună și, din nou, toți vor deveni subpersonalitate. Însă, aceste abilități nu durează mult timp în realitate. Ei bine, el va trăi o viață neîmplinită, pentru că, la nivelul conștientului primar, este imposibil să trăiești o viață împlinită.

T: Este ca o iluzie...

IM: Totul este o iluzie. În general, viața poate fi comparată cu un supermarket, în care, la ieșire, întotdeauna te așteaptă casierul. Cu ce vei plăti? Și viața este foarte scurtă. Pentru că timpul este o iluzie, care ne este impusă de conștient. Căci, el povestește că mai ai mult timp, că este multă vreme. Totuși, privește înapoi. Unde este ziua de ieri? Și nu se va mai întoarce niciodată. Timpul zboară foarte repede și irecuperabil. Dacă acum nu tinzi spre Viață, nici mâine nu vei tinde. Acesta este sensul. Iar poimâine, pentru tine, pur și simplu, nu există, asta e problema. Ei bine, fiecare alege ce îi place, ce își dorește și spre ce aspiră. Tocmai în asta constă cea mai mare libertate a ființei umane. Este acel drept cu care este înzestrat – dreptul de a alege. După părerea mea, este cel mai corect lucru posibil. Chiar și dreptul de a greși. Dreptul la moarte, dreptul la Viață. Omului i s-a acordat asta.

T: Da. Este doar un fel de nebunie umană... Se dovedește că mândria și ignoranța duc la faptul că oamenii fac rău, iar sistemul folosește activ acest lucru în scopurile sale. Ei bine, chiar dacă luăm aceste fenomene magice... Este clar că, dacă fenomenele magice în principiu există, atunci, din anumite motive, respectiv acestea sunt necesare la scară globală, în formatul supraviețuirii civilizației în ansamblu. Ei bine, am vorbit deja, de exemplu, despre acei sfinți adevărați...

IM: ...Vrei să spui că există și acei, să zicem, care slujesc Lumii Spirituale. Sunt cei care erau numiți sfinți adevărați, care puteau influența oarecum anumite evenimente, slujind

în primul rând Lumii Spirituale. Există astfel de oameni, desigur, există. Dar ideea este că astfel de oameni slujesc Lumii Spirituale exclusiv în interesul lui Dumnezeu. Dar nu în interesul unor persoane aparte, și cu siguranță, nu pentru propriile lor interese.

T: ... adică nu pentru interese pământești și nici egoiste.

IM: Da, nu pentru interesele pământești ale propriului conștient. Ei bine, gândurile, dorințele și acțiunile lor nu pot fi egoiste. Căci sunt condiționate de acțiunile Îngerilor din această lume, care sunt încarcerăți în corpuri. Ei sunt aici doar temporar.

**Nu trebuie să tinzi și să dorești magia,
deoarece într-o ființă
umană doar conștientul
poate dori magie.**

T: Da, și acest lucru diferă într-adevăr de cei care, în toate timpurile, erau numiți profeți falși, care, sub pretextul spiritualității, în realitate, slujeau conștiinței, în conformitate cu motivele lor egoiste.

IM: Vă rog observați, ne referim din nou la acești profeți mincinoși, învățători falși, ca să zic așa. Primul lucru pe care îl promet oamenilor este sănătatea fizică excelentă, că nu te vei îmbolnăvi, vei căpăta forță. Și încă o așa noțiune ca „*puternici spiritual*”. Înțelegi, adică „*oameni puternici*”, „*puternici spiritual*” – pretutindeni se pune accent pe putere.

T: Da, dorința de a poseda ceva...

IM: A poseda... a poseda o anumită putere și aspirația spre dominare.

T: Da, sistemul promite multe, oferă ceva ne semnificativ, însă ia cu mult mai mult. Adică, acesta oferă persoanei...

IM: O iluzie...

T: ...o iluzie a faptului că...

IM: Iluzia puterii. Însă, când o persoană dobândește puterea reală, puterea spirituală (și când, într-adevăr, omul obișnuit de ieri astăzi poate multe, ceea ce niciun magician nu va obține vreodată), oare el are chiar o cât de mică dorință de a folosi această putere pentru sine sau, să zicem, pentru ceva pământesc? Nu.

T: Pentru spiritual – este Viață, în timp ce pentru pământesc – este venin.

IM: Desigur. Și cine ar vrea să guste din venin, fiind viu? Asta este ideea. Ei bine, sistemul substituie totul. Acesta, iarăși, oglindește, promițând magie, unele superabilități, în timp ce, de fapt, creează iluzii. Iar omul pierde timpul pentru a-și dobândi o altă iluzie. Dar ce va primi în schimb? O iluzie.

J: Ei bine, da, și dacă e să ne gândim, pe ce își irolesc oamenii viața?

IM: Ei pierd timpul pentru a citi gândul cuiva.

T: Dar la ce bun? Ce vei face cu asta?

IM: ...Clarifică-te cu propriile gânduri. Tu doar auzi gânduri străine permanent, de dimineață până seara, conștientul îți povestește. Nu sunt ale tale. Dacă ai dubii, bine, verifică: oprește un gând sau schimbă-l în direcția de care ai nevoie. Și iarăși, direcția necesară cui: ție, ca Personalitate, sau conștientului tău (cel care te manipulează)?

J: Da, aici nu dorești să auzi gânduri de la propriul conștient. Doar inamicul trăiește în interiorul fiecărei persoane și acesta-i conștientul lui. Cel care vede inamicul în exterior, nu îl vede în interiorul său. Și dacă alegi, dacă accepți directivele sale...

IM: ...Dacă îți investești puterea atenției în realizarea acelor gânduri, dorințe și aspirații, pe care ți le impune conștiința, ei bine, asta este deja alegerea ta.

J: Ei bine, da, de aceea sistemului îi este convenabil ca persoana să nu știe despre adevărata esență a conștiinței, despre conexiunea lui cu sistemul. Pentru că, atunci, omul...

IM: ...iese de sub puterea sa. La urma urmei, cărui om îi place să fie controlat și obligat? Nimănu.

Observați, oamenii adoră să-i învețe pe alții. În fond, adoră să-i învețe pe alții care nu cunosc ce învață, care nu au experiență personală. Și atunci, ei se referă la orice, încearcă să le demonstreze altora că aceasta este experiența lor și așa mai departe, deși ei înșiși nu o înțeleg. Nici măcar nu știu despre ce vorbesc, dar, în același timp, le solicită altora să fie așa.

T: Da, astfel de oameni în care predomină conștiința, sunt imediat vizibili. Un indiciu al activității sistemului în mințile lor este clișeul de „tăinuire a sursei”, adică de unde au luat aceste cunoștințe și, de asemenea, propriile lor interpretări în timpul transmiterii cunoștințelor și distorsionarea acestora.

IM: Și iarăși, oamenii întotdeauna încearcă să prezinte ceva, să spunem, ca fiind personal, pentru a produce impresie asupra celor care îi ascultă, etc. Și aici este doar egoism banal, setea de manipulare, setea de putere – totul de la sistem. Aceștia sunt oameni care acționează din minte.

T: Ei bine, da, și ei o justifică prin faptul că oamenii nu ar fi gata să audă despre sursă. Căci, sistemul blochează Cunoștințele, barându-le prin faptul că „o să vă povestesc despre asta ceva mai târziu... posibil...”

IM: Conștientul, cum am discutat deja, se opune mereu la tot ce e spiritual. Și în acest caz, persoana care, aparent, transmite Cunoștințele și care vorbește despre ele, dar vorbește prin conștient. Și, firească, este prins. Adică, asta denotă faptul că persoana nu are o adevărată experiență spirituală. Își dorește să aibă această experiență, dar, mai mult decât atât, își dorește ca alții să considere că deține această experiență. Dar acest lucru se întâmplă până în momentul când persoana se deschide lăuntric. În cea mai mare parte, oamenii aleg profeți falși. De ce? Directivele lor sunt mai simple și mai plăcute pentru conștient. Adică, conștientul în sine nu le respinge.

T: „Nu trebuie să schimbi nimic în tine”, spun ei...

IM: Absolut corect. Adică, iarăși, ei vorbesc despre achiziție, că vei dobândi ceva. Și iată aici, acest lucru deja se învecinează cu magia. Ce le promit oamenilor? Că vei obține acest lucru, vei primi asta și altele de felul dat.

T: Păi, da, ei zic: „Urmează-mă și ascultă ce spun... Și ți se va da, vei dobândi în tridimensionalitate sau în corp”... Însă, ei exprimă de fapt directivele conștientului.

IM: Cu toate acestea, oricare dintre profeții adevărate care au venit, profeți și alți purtători de Cunoștințe,

întotdeauna vorbesc în numele Celui care i-a trimis și care i-a împuternicit.

T: Da, și viața lor, viața adevăraților profeți, este, până la urmă, un exemplu în sine.

IM: Absolut corect. Totuși, viața lor nu e pe înțelesul conștientului. De aceea, oamenii care trăiesc și cred mai mult în conștient... în timp ce credința – iarăși, ce este? Cui aparține credința? Conștientului. Doar experiență personală, experiență spirituală...

J: Cunoștințele interioare...

IM: Cunoștințele, cu siguranță... Ele oferă adevărata libertate. Și viața începe imediat și instantaneu. Dacă simți acest lucru, dacă tinzi spre asta, pur și simplu înlături tot ce e de prisos. E precum a menționat un sculptor atunci când a fost întreat: „*Cum ați reușit să faceți o statuie atât de frumoasă din această piatră?*” Răspunsul său a fost: „*A fost întotdeauna acolo, am eliminat doar ceea ce e de prisos*”. La fel și aici. Persoana, pur și simplu, înlătură inutilul din sine și lasă Îngerul. Este simplu.

Cu toate acestea, atunci când se implică translatorii activi ai sistemului, adică, oamenii care nu aspiră spre dezvoltarea spirituală, ci care tind să exploateze cunoștințele despre calea dată în folosul lor... Ei bine, de fapt, ei au existat întotdeauna, de aceea și au fost create diverse direcții în religii, cât și peste tot, etc... Și ei tind mereu să acapereze puterea, întotdeauna nutresc o ură lăuntrică și multe, multe dorințe.

T: Corect, și o astfel de persoană, care trăiește prin conștient, pur și simplu, copie imaginea, se asemuiește, însă nu trăiește lăuntric prin Cunoștințe.

IM: La ce se asemuiește? Ea se asemuiește cu ceea ce vede în tridimensionalitate. Pentru că nu simte și nu înțelege ce se află dincolo de tridimensionalitate. În schimb, povestește activ despre asta, îi exploatează pe alții. Egoismul, mândria, confortul, dorința de a atinge ceva, de a cunoaște și apoi de a exploata aceste Cunoștințe, în primul rând, pentru propriul beneficiu. Dar ce se întâmplă de fapt? Sistemul impune acest lucru și ei, ca sclavii, îndeplinesc supuși ceea ce le poruncește propriul conștient.

Și iată, atunci când apare un astfel de lider, întotdeauna își construiește imperii proprii în folosul său personal, merge împotriva la toate, etc.

T: Și cel mai interesant fapt este că oamenii, când îi ascultă pe acești lideri, înțeleg că ceva nu este în regulă aici, dar păstrează tăcerea, pentru că văd că și alții tac. Totuși, de ce se întâmplă astfel? Ei bine, pentru că acest lucru este convenabil și plăcut pentru sistem...

IM: Pentru că astfel de reprezentanți ai sistemului fac întotdeauna tot ce le stă în putere pentru a abate cât mai mulți oameni de la calea spirituală. Deși vorbesc despre calea spirituală, zicând: „*Vei deține putere, vei face asta și asta, vei sluji*”. Dar, de fapt, știți acest lucru destul de bine și înțelegeți că, dacă persoana tinde spre abilități extrasenzoriale (ceea ce nu este nimic altceva decât magie), atunci are o singură cale – să

devină subpersonalitate. Pentru că, indiferent dacă vrea sau nu, ea va folosi aceste puteri fie pentru sine, fie pentru liderul său. Adică, în beneficiul cui? A unui om muritor sau a unei părți a sistemului. Iar când omul îi slujește lui Satan, atunci nu are ce căuta în rai. După cum se spune, pentru cine lucrezi, cu acela vei și rămâne.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

▶ 11:13:30 – 11:43:41

T: Iar oamenii care pășesc pe calea slujirii adevărate?

IM: În ceea ce privește oamenii care pășesc pe calea slujirii, adevăratei slujiri, ei doar nu folosesc niciodată aceste puteri pentru sine. De ce ar avea nevoie de ceva pentru ei înșiși? Dacă au nevoie de pâine, vor merge și vor câștiga această pâine. Dacă au nevoie de haine, vor lucra pentru aceste haine. În tridimensionalitate, corpul nostru este aceeași mașină, care trebuie să funcționeze și să se deservească. Ei, pur și simplu își petrec aici, să zicem, timpul lor spre beneficiul Lumii Spirituale. Însă, întotdeauna fac totul numai pentru Lumea Spirituală, și nu pentru sine. Pentru necesitățile personale, în tridimensionalitate, ei, la fel ca și oamenii obișnuiți, muncesc și câștigă. Nu tind spre surplus, sau oarece exces. Ei bine, știți asta personal, nu? Cu puțin timp în urmă, doreai multe lucruri, însă apoi, pur și simplu, asta își pierde sensul. Iată, într-adevăr, își pierde sensul.

J: Da, modul de viață se schimbă și ceea ce anterior avea valoare, la fel, se schimbă. De exemplu, căutai un anumit sens în niște circumstanțe exterioare. Dar acum înțelegeți cât de goală îți era existența atunci, în labirintul sistemului.

IM: Desigur.

J: Iar când a început practica, când a început munca interioară responsabilă asupra mea, când am intrat în contact cu Lumea Spirituală, care a descoperit Adevărul, tocmai

această percepție prin cele mai profunde sentimente, Viața în plinătatea Iubirii spirituale... Și când, într-adevăr...

IM: Când Viața a devenit Viață, atunci totul ce e mort și temporar devine lipsit de interes și de sens. Însă, pentru a înțelege acest lucru, oamenii, mai întâi de toate, trebuie să aspire la asta, o aspirație adevărată.

J: Da, adevărată aspirație și alegerea adevărată. Căci, a devenit clar principalul lucru, că Dumnezeu este tocmai acea realitate adevărată, iar Lumea Dragostei Sale – este nelimitată.

IM: Da. Există un exemplu simplu. Pentru persoanele care sunt implicate în „slujire”, să zicem, sub pretextul a ceva divin, dar de fapt, slujesc diavolului (își slujesc dorințele, conștiința), slujesc multor persoane pe care le consideră a fi autoritare. Adică, pentru ei, există autorități. În timp ce oamenii liberi spiritual, care dobândesc Viața, pentru ei există o singură autoritate – Lumea Spirituală, Dumnezeu. Iar orice altceva...

J: ...pur și simplu nu există...

IM: ...sau există temporar. Iar tot ce e temporar, este efemer. Totul trece, cu excepția Lumii Spirituale. Dumnezeu este veșnic.

**Totul trece, cu excepția Lumii Spirituale.
Dumnezeu este veșnic.**

IM: Lumea Spirituală este întotdeauna Adevărată. Nu poate fi altfel. Tot ceea ce provine din Lumea Spirituală este întotdeauna adevărat. Acest lucru este cert. Dar acest Adevăr este în tridimensionalitate, iar tridimensionalitatea este lumea amăgirilor. Din cauza reflexiilor, datorită efectului oglinzii, acesta este întotdeauna denaturat.

T: Da, din cauza iluziilor, a acestei „strâmbe” a conștientului, cu referire la sistem. Un exemplu relevant este, am vorbit deja despre acest lucru, că orice persoană care slujește conștientului său, ia Cunoștințele despre Calea Adevărată, vorbește despre ele, dar pune virgulele la discreția conștientului, în ordinea dorită. Și uite, cei care îl ascultă se inspiră, pentru că ei simt că sunt cunoștințe, doar că mai târziu merg în direcția greșită, fără să bănuiască.

Și, în general, când studiezi sistemul, ești pur și simplu uimit de modul în care sistemul răsuțește lucrurile, felul în care substituie, cum impune persoanei, în formă agresivă, apărarea unor prostii stereotipice de la conștient, s-ar putea spune, o viziune a lumii mistico-ateistă a însuși sistemului.

IM: Acesta este un moment revelator – modul în care funcționează sistemul. Adică, diavolul întotdeauna cere adeptului său să pedepsească disidentul, să-l insulte, să-l numească în fel și chip, să-l omoare, să-l înlăture, și mereu îi forțează pe oameni să pedepsească pentru nedreptate. În timp ce persoana liberă spiritual, atunci când vede că o altă persoană greșește, poate regreta în interior...

T: Să compătimizească...

IM: ...să compătimizească, da, să regrete că omul a ales o cale greșită și asta-i tot. De ce să pedepsești pe cineva care s-a pedepsit pe sine însuși mult mai rău decât îl poți pedepsi tu? La urma urmei, ce poate fi mai rău decât starea de subpersonalitate? Ce poate fi mai chinuitor? În această lume, indiferent de felul în care o persoană este torturată, oricum asta va sfârși. Ei bine, un an, doi, cinci, nu contează cât timp o vei tortura, totul va trece, totul se va sfârși. Însă, secole de chinuri – este un lucru mai grav. De aceea, desigur, este regretabil – ne pare rău pentru oportunitățile pierdute, pentru șansele ratate, dar asta este alegerea. Cel puțin acest lucru este corect. Omul singur alege pe cine să asculte, ce să facă, cum să acționeze. La urma urmei, înăuntrul său, înțelege și știe că este greșit, asta e ideea. Oare Personalitatea nu vede că în fața ei se află actorii? Vede. Oare nu simte că, ascunzându-se în spatele cuvintelor adevărate, este înrobătă? Simte.

T: Da, și aici persoana ar trebui să-și pună întrebarea: „Pentru cine implementez acest program și de ce fac asta, când făcând acest lucru, îmi creez o problemă?”. Ei bine, acestea sunt doar dorințe venite de la conștient – este setea de putere, setea de a fi ca toți ceilalți, și iarăși, de a domina asupra cuiva, de a însemna ceva în această lume...

IM: Observați, de a însemna ceva în *această* lume. Din nou, revenim la persoana care a dobândit libertate spirituală, are ea oare dorință de a însemna ceva în această lume?

T: De fapt, este exact opusul, este mai bine să fii invizibil pentru sistem, și să fii vizibil de partea Spirituală, pentru Lumea Spirituală.

IM: Corect... Adică, numai prin slujire.

J: Da.

T: Personalitatea simte cum să procedeze corect. Iar sistemul justifică logic ce este greșit. Sistemul este un mincinos. Și numai în interiorul tău poți distinge Adevărul de Minciună, doar la nivelul percepției prin sentimentele profunde.

IM: Imaginează-ți: o cale de trei pași – și o ușă către Rai. Însă, această cale este acoperită de spini. Trebuie să o treci cu picioarele pământeste. Dar ai suficientă putere doar pentru a face trei pași, după care, nu mai ai nevoie de picioare. Cu toate acestea, omului fiindu-i jale de picioare, își irosește întreaga viață pentru a nu face acești trei pași, ci pentru a merge în jurul munților îndepărtați și a încerca să intre din altă parte. Dar problema este că acea cale este atât de lungă, încât nu vei trece nici un sfert din ea în decursul vieții. De ce? Pentru că ne este jale de picioare. Doar sunt pământeste, de altfel, parcă sunt ale tale. Atâta timp cât omul le percepe ca pe ale sale, el va continua să le cruțe. Totuși, când persoana înțelege că acestea sunt asemeni roților unei mașini – mai devreme sau mai târziu, se vor uza – atunci întotdeauna va face acești trei pași. Când omul simte Lumea Spirituală, este imposibil să-l înșeli. Atunci, niciun mincinos nu va putea să-i povestească basme și, chiar dacă o va face, nu le va crede.

T: Igor Mihailovici, aș dori, de asemenea, să extindem o astfel de întrebare: „Există vreo diferență între percepția intuitivă a lumii și percepția prin sentimente profunde?” Prin

„percepție intuitivă”, se are în vedere ceea ce oamenii numesc „subconștient”.

IM: Este o întrebare interesantă. De ce? Pentru că deseori oamenii le confundă. Diferența este enormă. De regulă, percepția intuitivă a lumii are loc la nivelul conștientului primar. Și, cel mai des, se întâmplă... într-adevăr, cu o strămutare în timp, cu o percepere vastă, dar acestea sunt indicii din partea sistemului. Iar când persoana percepe de pe poziția Personalității, adică, prin sentimentele profunde, percepe situația holistic. Ea nu o percepe fragmentar, la fel ca la nivelul percepției intuitive.

De exemplu, persoana se plimbă și își dă seama că acum, după colț, va întâlni pe cineva pe care nu l-a văzut demult, – și asta se întâmplă cu adevărat. Mulți oameni se confruntă cu acest fenomen și este dificil să-l explici altfel decât cu ajutorul intuiției, a oarecărei magii, preziceri, etc. Aceasta este anume magia care, de fapt, vine de la sistem. Respectiv, sistemul aruncă uneori persoanei astfel de, să zicem, manifestări magice, astfel încât persoana să se gândească la faptul că are oarece putere magică, și își irosește forța vitală pentru a dezvolta aceste abilități în sine sau, simplu spus, își sapă mormântul mai adânc pentru sine.

Totuși, când persoana se află în contact cu Lumea Spirituală prin sentimentele profunde și se percepe ca Personalitate, liberă de conștient, iar, în acest moment, vine înțelegerea că, acum, după colț, va întâlni o persoană – bine, în primul rând, ea va înțelege în mod holistic ce fel de om este, pentru ce și

de ce l-a trimis sistemul. Aici, unii pot contracara „*De ce anume sistemul? De ce nu poate fi că l-a trimis, de exemplu, Lumea Spirituală?*” Ei bine, aici, pentru căutătorii de răspunsuri cu ajutorul conștientului, voi răspunde la această întrebare astfel: dacă două persoane cu o Personalitate dezvoltată, cu o Personalitate matură, se află constant, prin intermediul sentimentelor profunde, omenește vorbind, în contact cu Lumea Spirituală – ele vor ști despre asta cu mult timp înainte. Nu va mai fi o noutate că ne vom întâlni acolo, după colț, pentru că oricum sunt în contact una cu alta.

În această lume, totul este separat, mai repet încă o dată. Aici, o întâlnire întâmplătoare, despre care, se presupune, ți-a spus „subconștientul tău” (iarăși, „subconștientul tău” în ghilimelele), că te vei întâlni acolo – pare magic. Deși, de pe poziția unei Personalități dezvoltate... Iar o Personalitate dezvoltată, este una care se află în contact permanent cu Lumea Spirituală, adică atunci când omul deja Trăiește, când în timp ce corpul este încă viu, aflându-se în corp, el este deja o ființă nemuritoare sau cei care, în religie, sunt numiți „Îngeri”, ei bine, sunt numiți diferit în diferite religii. Pentru noi, în lumea modernă, această noțiune este mai aproape, înțelegerea a ce este un Înger. Când o persoană este deja Înger, aflându-se în această lume, nu are nevoie să folosească magia pentru a ști unde se află un alt Înger. Cred că astfel va fi mai clar. Deoarece, aici totul este separat, în timp ce Acolo totul este unit.

**O Personalitate dezvoltată,
este una care se află
în contact permanent
cu Lumea Spirituală.**

T: Există oameni care au abilități extrasenzoriale spontane. Dar, de multe ori, le lipsesc cunoștințele și înțelegerea direcției unde își irosesc de fapt forțele, în ce își investesc atenția. Deoarece conștientul, de regulă, le restrânge punctul de percepție până la zona unui conflict personal local în tridimensionalitate.

IM: Și iarăși, atingând subiectul magiei sau a ceea ce se numește percepție extrasenzorială (indiferent cum am numi-o, magia rămâne a fi magie – este folosirea forțelor spirituale pentru a influența lumea materială). Într-adevăr, există oameni în care abilitățile extrasenzoriale încep să se dezvăluie spontan, iar oamenii, adesea, încep să le folosească. Unii nici nu doresc ceva pentru sine, ei într-un fel, îi ajută pe alți oameni. Însă, folosirea puterilor magice în lumea materială, care nu slujesc Lumii Spirituale, se sfârșește întotdeauna la fel. Acest lucru trebuie cunoscut și înțeles. Până la urmă, orice persoană care deține acest dar (mulți oameni au trecut prin asta, știm acest lucru și din istorie), nu au folosit aceste puteri. În timp ce le dețineau, nu le-au folosit, înțelegând la ce duce acest lucru – este interferența în tridimensionalitate.

Totuși, mulți însetează după asta... Sistemul, întotdeauna îi împinge pe oameni pe calea magiei, iarăși puterea ascunsă, forțe, ei bine, și toate celelalte – toate dorințele pământești. Oamenii, pe care însuși sistemul îi îndeamnă să posede magia, slujesc conștientului său. Tocmai aceasta este calea minciunii. Căci, orice manifestare a magiei în tridimensionalitate – nu este decât o manifestare intensă, persistentă a iluziei.

T: Da, magia este ca o capcană pentru atenție, ca o capcană pentru șoareci cu cașcaval gratuit.

IM: Absolut corect. De ce sistemul dezvăluie toate acestea și de ce le permite pe toate? Doar pentru a provoca orice emoție în tine: emoția mândriei sau a furiei față de persoana care te bârfește acum, și altele asemenea. Dar când nu cedezi acestora, totul trece pe alături și înțelegi perfect că e doar conștientul. Când înțelegi și știi acest lucru, nici nu vrei să-i acorzi atenție.

T: Da, provocările conștientului, de cele mai multe ori, încep cu o dorință, născută de o explozie emoțională, de regulă, din cauza mândriei. Și iată, este suficient să te agăți de ceva cu atenția ta, respectiv, să alegi punctul de aplicare a acțiunii...

IM: Când ești gata să te deschizi pentru conștient, pentru sistem – sistemul te atacă, nu poate fi altfel. Întotdeauna, exercită o anumită presiune. De îndată ce ai slăbit vigilența, unde e locul slab, acolo te va apăsa. Conștientul, fiind parte a întregului sistem, începe să răspundă, în unison, în interiorul tău, adică să provoace o reacție emoțională în tine ca răspuns, astfel încât să schimbi puterea atenției și să o irosești pe ceva gol și temporar. Astfel, abandonezi calea care duce spre Lumea Spirituală.

T: De ce, totuși, de fiecare dată se găsesc oameni care aspiră atât de mult să posede magia? Chiar dacă în societatea umană, de la o generație la alta, într-un fel sau altul, printr-o religie sau alta, sunt transmise aceste informații despre

pericolul și nocivitatea magiei. Este, cu siguranță, evident modul în care sistemul încearcă să șteargă Cunoștințele Primordiale în timp, și majoritatea oamenilor deja nu mai înțeleg de ce nu trebuie făcut acest lucru. Dar, în general, cel puțin își aduc aminte de avertismentele bunicilor și taților lor.

IM: Setea oamenilor de magie se află adânc în conștient, în sistemul în sine. Sistemul caută întotdeauna să cunoască mai mult decât posedă. Prin urmare, una din etape, nu aș numi-o chiar etapă, ci Străjer, prin care trec oamenii (nu toți, dar majoritatea) pe calea spirituală – sunt tocmai aceste abilități paranormale, pe care persoana începe să le observe neașteptat în sine. Ce fac mulți oameni? Încep să le folosească, să se implice. Și ce se întâmplă? În loc să facă trei pași spre ușa Lumii Spirituale, care este deschisă, ei merg foarte departe în direcția opusă.

J: Da, și atunci când ai această experiență personală, aș spune nu chiar cea mai plăcută experiență, în care l-ai întâlnit pe acest Străjer, atunci înțelegi tot ceea ce D-stră spuneți acum, cât este de valoros, de important și de real. Și că, în asta, se ascunde mult mai mult decât ceea ce auzi. Acest Străjer, această etapă primară de parcurgere a acestui fenomen, începutul manifestării spontane a abilităților magice, nu este doar resimțit. Este... când mergi, vezi și înțelegi ce vor oamenii din jur, despre ce vorbesc și la ce se gândesc imediat, toată această murdărie și absurd, și vezi ce vor face în următorul moment. Se simte că acest lucru le este impus de conștient și ce se întâmplă cu Personalitatea lor în acest moment. Căci Personalitatea acestor

oameni, este ca un copil strâns într-un colț, căruia i se arată un film, iar el crede în această minciună a sistemului.

Este incomod, este neplăcut. Și primul lucru pe care îl simți în tine, când aceste abilități se deschid – este respingerea și lipsa dorinței de a mai asculta conștiința, pentru că înțelegi că este iluzie și delir, care sunt stereotip impuse doar pentru a manipula. Și înțelegeți că, atunci când mulți oameni își doresc magia, de fapt, ei nu înțeleg destul de bine ce își doresc, cu ce sunt de acord și ce sentință teribilă își semnează.

Este neplăcut, este murdăria pe care ai prefera să nu o vezi deloc și mai bine să nu cunoști o astfel de experiență. Deoarece, dacă îți vei concentra atenția asupra acestui lucru, atunci vei simți imediat cum presiunea sistemului asupra ta începe să crească, și sistemul imediat începe să te încarce. Este ca o masă informațională presantă, supraîncărcată ca... este supraîncărcată cu gol. Și această stare, este intolerabilă, te arde neplăcut...

IM: Acest lucru poate fi comparat cu o furtună de nisip. Cel care a fost într-un deșert în timpul unei furtuni de nisip va înțelege acest lucru. Are loc ceva asemănător prin asociere, o stare în care este imposibil să respiri și arde, și este neplăcut și, în general, vrei să te ascunzi undeva. Oamenii trec prin aceste stări, și ce este bine în aceste abilități, de fapt?

J: Nimic. Acest lucru este simțit că ceva mort și... miroase a moarte...

IM: Absolut corect. Și iarăși, dacă analizăm mai profund această problemă, atunci este evident că unii oameni slujesc, dețin anumite puteri care le permit să intervină astfel. Totuși, sunt *ei* oare cei care fac aceste fapte? Nu. Ei o fac prin Duhul Sfânt. Deși mulți mediumi spun că „cu voia lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt”. Însă, de fapt, este exact invers. Adică, ei reflectă aceste puteri, le folosesc pentru scopuri moarte și pentru nevoi de bază.

Dar poate oare o persoană liberă spiritual să folosească aceste puteri în beneficiul său sau în beneficiul alte persoane? Nu, nu poate. Reprezentanții Lumii Spirituale sunt cei care pot interveni, dar nu intervin din propria voință. Asta este tocmai Voința Celui care pune în aplicare prin ei. O persoană liberă spiritual nu va folosi niciodată aceste puteri pentru sine sau pentru o altă persoană, pentru organizația sa sau pentru altceva. Nu. Asta ține doar de Lumea Spirituală, de interesele ei în această lume, doar atât.

Aici, este o limită foarte fină: conștientul le va spune oamenilor că, până la urmă, încercați să dobândiți sau să folosiți aceste abilități extrasenzoriale nu pentru voi înșivă, ci o faceți pentru Lumea Spirituală, etc. Cu toate acestea, ce este sugerat să faci? Căci, este sugerat întotdeauna: să influențezi o anumită persoană, să influențezi o anumită situație. Cu ce scop? De a îmbunătăți ce? Și în cele din urmă, totul se reduce întotdeauna la un punct material. Iar tot ceea ce se reduce la un punct material, la interesele oricărei Personalități, fie pentru sine, fie pentru învățătorul său autoritar, fie

pentru o anumită organizație, fie pentru orice altceva – nu este nimic altceva decât magie.

Iar dacă aceste puteri sunt folosite de cei care slujesc Lumii Spirituale, ele sunt folosite doar în scopuri globale, nimic mai mult. Însă, aici nu sunt prezente interesele anumitor persoane, organizații sau altceva. Adică, diferența este enormă. E vorba de interesele Lumii Spirituale. Aceste fenomene sunt extrem de rare, dar se întâmplă.

T: Mulți oameni nici nu înțeleg care sunt scopurile globale. Pentru mulți, înseamnă maxim să oprești un război în tridimensionalitate. Și mulți oameni visează, sau mai exact, conștientul lor creează imagini, în care ei înșiși sunt eroi și le oferă gândul că „dacă aș deține o astfel de putere magică, aș face acest lucru”. Și iarăși, este un mod stereotip de gândire, pe care persoana a copiat-o din colecția de filme a societății, de la televizor sau a preluat-o din mass-media.

IM: Pentru a opri un război, se pot folosi instrumente tri-dimensionale. Pentru a influența, să zicem, alegerea altor persoane într-o problemă sau alta, nu este folosită puterea. Există *libertatea de alegere*, inclusiv în ceea ce ține de războaie, etc. Există limbaj, deci vorbiți, comunicați. Totul este simplu. Nu zeii pornesc războaiele – oamenii, tot oamenii trebuie să le pună capăt.

Totuși, când problema este mult mai globală, cum ar fi ceea ce ține de supraviețuirea întregii umanități, aici pot exista anumite interferențe din exterior, să zicem, din Lumea Spirituală.

Dar acest lucru se aplică numai umanității în ansamblul și existenței sale viitoare și, în niciun caz, problemelor mai mici. Deși, conștiința poate povesti și aici: „*Doar șezi și meditezi încercând să influențezi întreaga lume, astfel încât să devină mai buni*”. Trebuie tu însuși să devii mai bun, mai liber, pentru că trebuie să începi mai întâi cu tine însuși. Iată, când tu însuși vei deveni așa cum dorești să fie restul oamenilor, atunci îi vei învăța și pe ei.

T: Da, trebuie să lucrezi cu tine.

IM: Desigur, asupra ta, nu are rost să lucrezi asupra vecinului. Nu are nici un rost. Vecinul s-ar putea elibera, dar ție, ca urmare a acestui lucru, nu-ți va fi mai bine.

Trebuie să lucrezi asupra ta.

T: Da, în viața noastră tridimensională, considerăm important tot felul de lucruri: careva realizări, careva aspirații. Însă, toate în tridimensionalitate. Ne pierdem timpul doar pe iluzii, pe lucruri perisabile. Oare este acest lucru important pentru noi? Nu. Este important pentru conștient. Totuși, noi nu suntem conștient. Doar ni se pare că acest conștient suntem noi. Și aceasta este esența. În asta constă magia de la conștient, când conștientul substituie perceperea la rădăcină. La fel ca în hipnoză: aici ești o persoană obișnuită, iar aici ești deja un cântăreț celebru. Adică, magia de la conștient sunt dorințele din mândrie, nerealizate în tridimensionalitate; este setea de importanță, de realizare a măreției în tridimensionalitate. Acestea sunt doar dorințe ale conștientului. Dar unde ești tu, ca Om? Căci orice Personalitate este măreață din start, deoarece este potențial vie.

IM: Da, de aceea, Cunoștințele sunt întotdeauna simple, Cunoștințele adevărate, pure sunt mereu simple. Sunt accesibile, sunt deschise, dar conștientul le percepe cu greu. De ce? Pentru că îl sperie. Și astfel, conștientul începe să facă tot posibilul pentru ca persoana să le uite. Am mai vorbit nu o singură dată despre asta, că, după ce a dobândit o anumită experiență spirituală, trece o zi, două, și persoana uită ce a înțeles. De ce se întâmplă asta? Conștientul este ca un Străjer. El face tot posibilul pentru a-și păstra supremația asupra Personalității. Acesta este sensul. Și el întotdeauna fragmentează, complică lucrurile.

T: Da, conștientul șterge foarte intens Cunoștințe Spirituale adevărate. Căci, de fapt, ele expun sistemul din tine însuși,

ele, pur și simplu, rup masca, descoperindu-i esența adevărată. Desigur, pentru însuși sistemul, nu este benefic să pierzi controlul asupra persoanelor pe care le exploatează de mulți ani, pe care le-a crescut în strânsoarea clișeele sale, în cursele de atenție ale sistemului, pe cârligele stărilor emoționale și pe invenții din minte.

J: Da, în timp ce Cunoștințele Spirituale, conștientul le șterge operativ, nu le ține minte... dacă nu îi amintești insistent de asta, desigur.

T: Da, în timp ce o prostie, un fragment dintr-un film pe care l-ai văzut zece ani în urmă sau un episod al unei telenovele, când ore în șir, fără sens, stăteai în fața televizorului în zadar, pur și simplu agățat de cârligul intrigilor sistemului, – iată aici, poftim, actorii vor reproduce imediat în capul tău emoțiile și detaliile intime în cele mai aprinse culori. De ce? Deoarece este benefic pentru sistem să te țină legat de imaginile tridimensionalității, forțându-te să investești puterea atenției în alimentarea lui. Și principalul, doar singur ai ales asta.

J: Da, și este o comparație interesantă, deoarece oamenii urmăresc seriale TV de la sistem timp de multe ore, iar uneori chiar ani. Ore în șir vorbesc despre fleacuri la telefon, pierd mult timp pe clarificarea relațiilor, cine domină asupra cui, zile întregi vorbesc în mintea lor cu alți oameni, încercând să le demonstreze ceva... Adică, cât timp irosesc ei pentru a deveni morți? Și cât timp petrec pentru a deveni Vii?

Este interesant faptul că această emisiune unică durează deja nu o singură oră. Însă, numai acei oameni, care sunt cu adevărat fermi în decizia lor de a deveni Vii, o vor urmări până la sfârșit... Și astfel de oameni nu doar că o vor privi până la sfârșit, ci vor reveni în mod repetat la ea. Și cu fiecare ciclu nou, ei vor crește, în mod practic, în conștientizarea lor interioară, în percepția prin sentimentele profunde, iar Spiritul lor se va întări și va deveni mai puternic.

IM: Absolut corect. De exemplu, persoana urmează calea spirituală a dezvoltării, pare să înțeleagă ceva, începe să simtă un anumit grad de libertate. Și, la un moment dat, este distras de ceva – și aici conștientul rearanjează totul, reorganizează totul în felul său. Iar persoana, în loc să-și construiască viitorul în Lumea Spirituală, Nemărginită, începe să construiască castele temporare, un teritoriu pentru confortul său. Ea începe să construiască un loc în care își poate manifesta puterea. Pentru ce? O întrebare simplă. Conștientul vrea să fie așa. În acest moment, omul nici nu se gândește cu ce va plăti pentru asta. El se bucură și trăiește acum, dar trăiește în iluzii. În asta, de asemenea, există un sens. Străjerul de aia e Străjer, tocmai pentru a-i lăsa să treacă pe cei vrednici. Dar, din nou, la ce ajungem? La alegerea oamenilor. Oamenii înșiși au vrut să-și complice existența. Ei bine, au complicat-o. Și au complicat-o într-atât, încât acum este extrem de dificil să se rupă din cătușele propriului conștient. Pe de altă parte, cu cât lupta e mai dificilă, cu atât victoria e mai bine meritată. Este corect.

▶ 11:43:41 – 11:56:12

VIDEOCLIP №13

«Magia în viața de zi cu zi»

IM: Ce este magia? Este folosirea șansei tale de a dobândi Viața |Veșnică, de a deveni o parte a Lumii Spirituale... tocmai această putere o folosești pentru a obține lucruri temporare, goale și inutile. Magia este folosită foarte des de oameni în viața de zi cu zi, iar oamenii nu observă acest lucru. Când o persoană înjură pe cineva, când urăște și îi dorește răul cuiva – asta este deja o parte a magiei. Acest lucru trebuie cunoscut și înțeles. Când persoana intră într-un templu pentru comunicare cu Dumnezeu, dar cere sănătate pentru corpul său sau al rudelor și apropiaților săi – asta, de asemenea, este magie. Când omul cere avere sau rezolvarea unei probleme în lumea materială – asta, la fel, este magie. Tot ceea ce ține de împlinirea unor dorințe umane în tridimensionalitate, iarăși, ce sunt legate de tot ce e material – toate acestea sunt magie.

Omul irosește acele forțe vitale care ar trebui direcționate spre percepția prin sentimente, spre contactul cu Lumea Spirituală; omul le risipește pe averea materială, pe împlinirea propriilor dorințe. Conștientul este un instrument bun, un instrument necesar, dar un instrument, să zicem, cu temperament propriu. Voi da un exemplu simplu. În India, sunt folosiți elefanții. Mulți știu din filme cum aceștia trag bârne cu colții lor și altele asemenea. Dar trebuie înțeles faptul că

elefantul este conștient de sine, are un conștient bine dezvoltat, o memorie bine dezvoltată. Și, în orice clipă, la fel ca și ursul, el poate deveni agresiv și poate ataca. Deși, de mic este crescut ca fiind bun și ascultător. La fel și conștientul uman, este ca acel elefant sau acel urs. Pe deoparte, este ascultător, execută comenzile, dar, oricând, poate ataca. Prin urmare, ar trebui să înțelegem și să știm acest lucru, și... să zicem, există o astfel de expresie, „a-l ține din scurt”.

Însuși procesul dorinței nu este altceva decât o acțiune magică. Mai ales când oamenii își imaginează deja rezultatul final, să zicem, aceeași întâlnire de mâine. Adică, jocurile conștientului. Oamenii nu înțeleg că, în acest moment, conștientul tău intră în contact cu conștientul celeilalte persoane, deși persoana nici nu sesizează faptul. Iar conștientele voastre deja iau o anumită decizie. De regulă, ele iau decizia de care are nevoie sistemul. Dar rezultatul este întotdeauna predeterminat. Cu toate acestea, atunci când nu ai rulat scenariul, nu ai exersat magie – ești liber în acest caz. Și aici, șansele de a câștiga argumentul sunt mult mai mari. Și asta nu este magie. Este adevăr. De ce? Deoarece sistemul nu este pregătit pentru acțiunea ta.

Conștientul este ca un Străjer. El face tot posibilul pentru a-și păstra supremația asupra Personalității. Acesta este sensul. Și el întotdeauna fragmentează, complică lucrurile. De îndată ce găsește o latură slabă a unei persoane... De exemplu, persoana urmează calea spirituală a dezvoltării, începe să simtă un anumit grad de libertate. Și, la un moment dat, este distrasă de ceva – și aici conștientul rearanjează totul, reorganizează totul în felul său. Iar persoana, în loc să-și

construiască viitorul în Lumea Spirituală, Nemărginită, începe să construiască castele temporare, un teritoriu pentru confortul său. Ea începe să construiască un loc în care își poate manifesta puterea. Pentru ce? O întrebare simplă. Conștientul vrea să fie așa. În acest moment, omul nici nu se gândește cu ce va plăti pentru asta. El se bucură și trăiește acum, dar trăiește în iluzii. Străjerul de aia e Străjer, tocmai pentru a-i lăsa să treacă pe cei vrednici.

Dar, din nou, la ce ajungem? La alegerea oamenilor. Oamenii înșiși au vrut să-și complice existența. Ei bine, au complicat-o. Pe de altă parte, cu cât lupta e mai dificilă, cu atât victoria e mai bine meritată.

**Cu cât lupta e mai dificilă,
cu atât VICTORIA e mai bine meritată.**

J: Din perspectiva lumii spirituale, toți oamenii sunt uniți, sunt chiar mai apropiați decât rudele apropiate. Dar, de pe poziția conștientului, toți oamenii sunt separați, sunt ostili unii față de alții, chiar și rude apropiate. Până când omul nu se va debarasa de dictatura conștientului, nu va găsi reconciliere și libertate în interiorul său. Căci, oricine desparte este un slujitor al diavolului, iar diavolul este singurul dușman al omenirii.

Această emisiune va schimba viitorul. Căci acest Adevăr este căutat de toți: de cei care călcă pe Moarte de dragul Vieții, de cei care expun Minciuna de dragul Adevărului, de cei care tânjesc după mântuire în Duh, de cei care, de dragul Iubirii nelimitate, tind spre Dumnezeu și Îl iubesc nelimitat. Voința spirituală schimbă totul, indiferent de planurile sistemului. Cine este în Duh, este cu Duhul! Cine este cu Duhul, este cu Dumnezeu!

Cartea „AllatRa” a dat un impuls puternic. Ea a dat mișcare. Și mulți oameni din întreaga lume au descoperit pentru sine Cunoștințele ascunse în veacuri. Și mulți, datorită „AllatRa”, au dobândit Duhul, studiind în taină calea care duce către Dumnezeu. Totuși, frica și dezacordul mai predomină încă în capul lor. Frica și dezacordul care vin din minte, din minciunile sistemului.

Mulțumiri lui Igor Mihailovici pentru această oportunitate reală de a intra în contact cu Lumea Spirituală în practică, de a expune în sine ce e inevitabil mort, de a regăsi și a dezvolta în sine cea ce e Viu. Căci Cunoștințele oferite acum, în această

conversație vie, vor schimba lumea. Și acest lucru este inevitabil. Aceste Cunoștințe vor elibera un număr mare de oameni din cătușele sistemului. Și vor cădea de pe mulți oameni, măștile, cătușele și lanțurile conștientului lor. Și mulți vor expune fața sistemului din mintea lor. Iar diavolul nu va avea unde să se ascundă în mintea oamenilor, căci masca lui a fost sfâșiată și el este expus. Și oricine se cunoaște pe sine, își poate vedea gândurile, faptele sale în cap. Și poate să distingă în sine ce e temporar de ce e Veșnic, ce e muritor de ce e Viu. Și se poate găsi pe sine cel adevărat, și poate dobândi fericirea veșnică. Căci Cunoștințele, care sunt date astăzi, au separat negrul de alb și nu va mai exista gri.

Și mulți vor cunoaște esența. Și Adevărul se va dezvălui și ei vor purta acest cuvânt. Căci spiritul libertății în infinita Dragoste a lui Dumnezeu va fi mult mai puternic în ei, decât slugărnicia în fața conștientului slujitorilor lui Satan. Deși sistemul va opune rezistență Adevărului prin sclavii săi, acest lucru nu va avea însă rost. Căci persoana va ști deja că oricine hulește Adevărul, este un sclav muritor al lui Satan.

În fiecare zi, oamenii vor crește în perceperea lor. Și mulți oameni vor fi glorificați în Duhul Adevărului și se vor adânci în cunoaștere. Și mulți se vor reuni cu Lumea Spirituală în timpul vieții lor. Și acest lucru va schimba viitorul, iar planurile sistemului se vor prăbuși. Căci, oricare ar fi planurile sistemului, oamenii, prin alegerea lor, vor schimba totul. Căci cei care sunt liberi în Duh sunt, de asemenea, liberi în cuvânt, căci viața lor este în Dumnezeu, și nu în robia lui Satan.

Ceea ce s-a spus va merge în toată lumea și o va schimba. Iar milioanele de oameni care au cunoscut esența, se vor alătura miliardele celor ce caută. Și, cunoscând esența, oamenii vor expune sistemul. Vor înțelege că adevăratul dușman nu este o altă persoană, adevăratul inamic este sistemul. Căci diavolul – separă, iar Duhul – unește. Acest lucru va schimba înțelegerea oamenilor din întreaga lume. Va face lumea oamenilor să fie deschisă. Va uni națiunile într-o singură familie mare și libertatea Duhului va domni printre ele. Acesta este sfârșitul stăpânirii diavolului asupra oamenilor și începutul viitorului spiritual al umanității. Acesta este sfârșitul întunericului conștientului.

Oamenii se vor uni în numele libertății spirituale, al Iubirii și al Adevărului. Acest lucru va duce într-adevăr la pace în toată lumea, indiferent de câtă rezistență va opune sistemul. Și întunericul se va disipa, iar semnul va străluci în vârful lumii. Semnul care a readus Adevărul oamenilor, semnul care risipește întunericul conștientului, semnul care reprezintă unirea unei ființe umane cu Dumnezeu. Și atunci, oamenii vor ști că dușmanul omului este învins. Iar Duhul unității Lumii Spirituale va dăinui în fiecare Îl dobândește. Și Oamenii vor ajunge la pace în sine, pace în Dumnezeu. Și fiecare va deveni martor al unei noi percepții. Și acest lucru va schimba totul.

Umanitatea mai are să treacă prin multe, dar nu mai contează. Când trăiești în Iubirea lui Dumnezeu, iluzia sistemului nu are putere asupra ta, căci Dumnezeu trăiește în tine.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

Conversație vie

CONȘTIENȚUL ȘI PERSONALITATEA.

DE LA INEVITABIL MORT

LA VEȘNIC VIU

Pe allatra.tv

<i>Timpul în film</i>	<i>Pagina în carte</i>
▶ 00:00:00 – 00:11:41.....	4
▶ 00:11:43 – 00:37:31.....	10
▶ 00:37:33 – 00:56:07.....	26
▶ 00:56:07 – 00:58:58.....	41
▶ 00:58:59 – 01:16:45.....	43
▶ 01:16:45 – 01:22:32.....	54
▶ 01:22:33 – 01:35:57.....	58
▶ 01:35:58 – 02:18:42.....	68
▶ 02:18:43 – 02:32:21.....	96
▶ 02:32:22 – 02:57:03.....	106
▶ 02:57:03 – 03:01:29.....	122
▶ 03:01:30 – 03:36:44.....	124
▶ 03:36:44 – 03:44:20.....	145
▶ 03:44:20 – 04:21:43.....	168
▶ 04:21:43 – 05:05:28.....	193
▶ 05:05:30 – 05:42:42.....	222
▶ 05:42:42 – 06:20:30.....	246
▶ 06:20:30 – 07:06:00.....	272
▶ 07:06:00 – 07:32:02.....	300
▶ 07:32:02 – 08:34:47.....	313
▶ 08:34:48 – 09:18:29.....	349
▶ 09:18:29 – 09:20:40.....	372
▶ 09:20:40 – 10:01:06.....	376
▶ 10:01:06 – 10:38:09.....	402
▶ 10:38:09 – 10:52:15.....	429
▶ 10:52:15 – 11:13:26.....	437
▶ 11:13:30 – 11:43:41.....	454
▶ 11:43:41 – 11:56:12.....	474

VIDEOCLIP №1	
"Cunoașterea Adevărului"	4
.....	
VIDEOCLIP №2. "TRAILER-UL EMISIUNII"	5
.....	
VIDEOCLIP №3	
"Cu ce se confruntau Prorocii?"	10
.....	
VIDEOCLIP №4	
"Substituțiile conștientului"	41
.....	
VIDEOCLIP №5	
"Iluzia și Realitatea lumii"	54
.....	
VIDEOCLIP №6	
"Inculturația creștinismului în lume"	58
.....	
VIDEOCLIP №7	
"Informația și influența ei. Cum pot fi Mass-media?"	106
.....	
VIDEOCLIP №8	
"Studiul de sine"	122
.....	

VIDEOCLIP №9	
"Maimuța și Omul. Date științifice șocante"	
(pag. 14163-145)	145
.....	
VIDEOCLIP №10	
"Artefactele cu semnele Allat și AllatRa	
în culturile poapoarelor lumii"	313
.....	
VIDEOCLIP №11	
«Metroul viitorului. Indicatoare pe calea spirituală»	372
.....	
VIDEOCLIP №12	
«Cine impune omului	
alcoolismul și dependența de droguri?»	437
.....	
VIDEOCLIP №13	
«Magia în viața de zi cu zi»	474
.....	

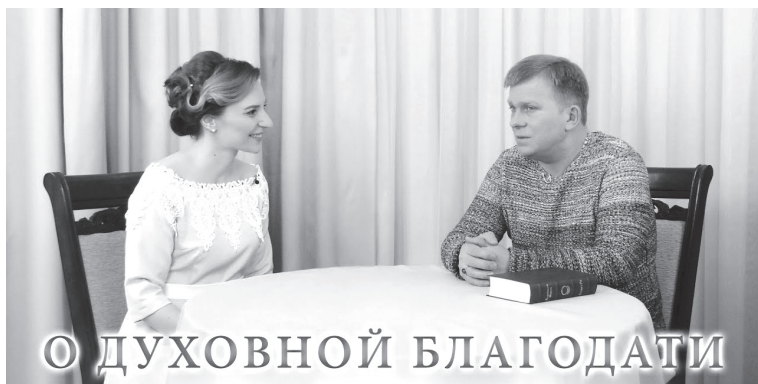
*Participanții emisiunii: Igor Mihailovici
Danilov, Janna, Tatiana.*

Răspunsuri la principalele întrebări ale ateilor, credincioșilor, preoților, oamenilor care caută să găsească calea adevăratei nemuriri. Alb și negru. Ce este adevărata nemurire și cum să o atingem în timpul vieții fără intermediari? Caracteristicile funcționării conștientului, trucurile și filtrele acestuia pe calea spirituală. Ștampilele conștientului în incubatorul sistemului. Cum să te eliberezi de cătușele sistemului și să găsești Iubirea spirituală și fericirea adevărată.

Programul prezintă filmul „ATLANTIDA. ELITA ÎN CĂUTAREA NEMURIRII”. ADEVĂRUL despre originea elitei în societatea umană modernă, căutarea nemuririi de către elită. Elita sunt slujitorii lui El. Istoria civilizației antediluviene extrem de dezvoltate - Atlantida, menționată în patrimoniul literar mondial al Sumerului, Babiloniei, Eladei, precum și în miturile diferitelor popoare ale lumii. Tehnologii foarte dezvoltate, lupta pentru putere, arme climatice, războiul nuclear din antichitate, megaliți, tehnologii unice de prelungire a vieții dincolo de limita

► <https://allatra.tv/video/ot-ateista-k-svjatosti>

speciei, nemurirea în corp pentru aleși. Fapte și dovezi. Cum a afectat ideologia descendenților atlanților viziunea modernă asupra lumii a omenirii? Istoria dezvoltării conspirației elitei mondiale. SCHIMBAREA CLIMATICĂ ASCUTĂ ȘI RAPIDĂ. Ultima limită.

О ДУХОВНОЙ БЛАГОДАТИ

Conversația prezentatoarei Tatiana cu Igor Mihailovici Danilov. Despre Dragostea lui Dumnezeu, despre cum să o acumulăm și să o dobândim.

Experiență percepției prin sentimente. Ce este Harul spiritual? Cum poate fi dobândit? De ce oamenii îl pierd, căzând în deznădejde? Cum se activează conștiința atunci când omul se apropie de calea spirituală? Cum să dobândești Viața reală în tine? Cum poate fi simțită realitatea Lumii Spirituale și se poate face alegerea folosind instrumente simple?

► <https://allatra.tv/video/o-duhovnoj-blagodati>

Conversație cu Igor Mihailovici Danilov.

Acest film conține răspunsuri la multe întrebări despre lumea invizibilă, cu care fiecare persoană intră în contact în viața de zi cu zi.

Ce nu văd oamenii? Pe cine hrănesc cu atenție și emoții negative? Un subiect interzis în știință – entitățile subtile: skyfish, plasmoid, umbre, incubus, subpersonalități. Adevărul despre visarea lucidă, exorcismul (izgonirea duhurilor rele) și consecințele acestora. Despre realitățile vieții de apoi. Relatări ale martorilor oculari despre fenomene paranormale și supranaturale. Sfaturi practice valoroase cu privire la ce trebuie să facem în astfel de situații și cum să ne protejăm de interferența altor lumi.

Libertatea personalității împotriva dictaturii conștientului. Calea spirituală, etapele formării. Întrebări și răspunsuri. Și mult mai mult în emisiunea „LUMEA INVIZIBILĂ”.

► <https://allatra.tv/video/nevidimyj-mir>

СОЗНАНИЕ – ИНСТРУМЕНТ ДЪЯВОЛА

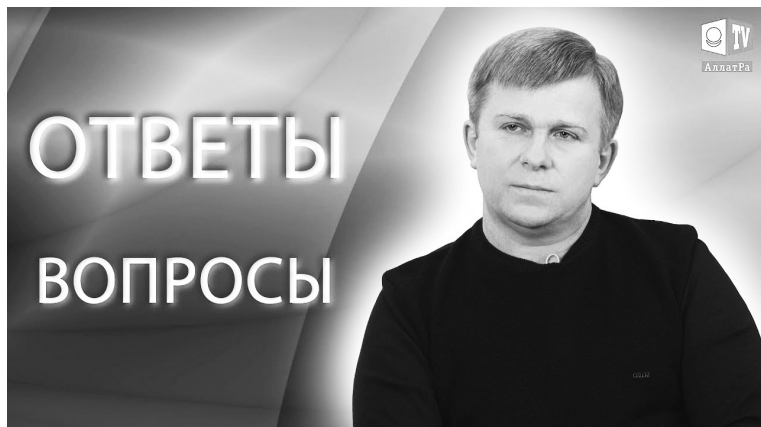

*Întrebări ale participanților din diferite țări
despre calea spirituală și răspunsurile lui Igor
Mihailovici Danilov.*

Primii pași pe calea către Lumea Spirituală sunt cunoașterea de sine, studierea propriului conștient, cum funcționează. Cum creează conștientul conflicte în existența umană, resentimente și conflicte între oameni? Ce spune conștientul și ce simte Personalitatea? Ce este puterea lui Dumnezeu? Întrebări și răspunsuri. Exemple din viață. Familia și relațiile cu cei dragi. Manipulare religioasă de zi cu zi și ateismul de zi cu zi. Cum acționează diavolul (sistemul) prin conștientul oamenilor de familie, a ateilor, credincioșilor, oamenilor de știință, a oamenilor care merg pe calea spirituală? Cum să nu mai fii o păpușă în plasele sale de manipulari și programe?

Igor Mihailovici Danilov a spus în această emisiune: „Puterea lui Dumnezeu este în Iubirea Sa, Iubirea Sa pentru noi. Dacă nu dobândim această Iubire, nu o creștem, ea se usucă în noi. Dar dacă o înmulțim în noi înșine și o împărtășim cu toți cei din jurul nostru, devine mult mai multă. Și într-adevăr, ceea ce îi dai lui Dumnezeu, se întoarce însutit...”

► <https://allatra.tv/video/soznanie-instrument-djavola>

*Întâlnirea participanților Mișcării
Sociale Internaționale ALLATRA
cu Igor Mihailovici Danilov.*

Convorbire onestă despre ceea cu ce se confruntă o persoană pe calea spirituală, depășind rezistența sistemului, conștientul său ostil, și roiul său de gânduri, imagini și atitudini obsesive.

Răspunsuri la întrebări actuale despre lucrul cu sinele, descoperirea și înțelegerea mecanismelor de lucru ale conștientului, trăsăturile Vieții Personalității, întrebări actuale despre ceea cu ce se confruntă oamenii în practică, caracteristici interesante atunci când lucrează cu aparatul PIRAMIDA și multe altele.

- ▶ <https://allatra.tv/video/vstrecha-uchastnikov-allatra-s-igorem-mihajlovichem-danilovym>

ADEVĂRUL E UNUL PENTRU TOȚI

„Adevărul e unul pentru toți” – este o serie de emisiuni cu participarea profesorului, academicianului Igor Mihailovici Danilov. În aceste emisiuni de epocă care schimbă soarta oamenilor, a națiunilor și a umanității, sunt dezvăluite cheile-cunoașterea antică a UNITĂȚII și RECONCILIERII tuturor oamenilor. Se dau răspunsuri la întrebări care îngrijorează mulți oameni - care este singura sursă a tuturor religiilor omenirii? Ce unește toate cunoștințele spirituale la începuturile sale? Cum să ajungi la RECONCILIERE în interiorul tău, a omului cu Dumnezeu, a omului cu alt om? Islam, creștinism, budism, ce Adevăr unește religiile lumii și pe toți credincioșii adevărați? Cum să găsești ADEVĂRUL în tine?

VIATA

O emisiune unică cu Igor Mihailovici Danilov, care este înțeleasă fără cuvinte. Tăcere plină spiritual. Pur și simplu – VIATA!

► <https://allatra.tv/video/zhizn>

Программа «Истина на всех одна»

Тема выпуска:

Иллюзия и Путь

allatra.tv

*Conversație unică
cu Igor Mihailovici Danilov*

Această emisiune dezvăluie problemele de autoperfecționare a omului pe calea către Dumnezeu. De ce omul irosește mult timp, doar crezând că se implică în autoperfecționare spirituală, dar de fapt nu avansează pe această cale? Cum conștientul înșală Personalitatea în lupta pentru atenție? Care sunt substituțiile venite de la conștient, pe exemplul figurativ al teatrului de umbre: artiști și spectatori? De ce durează un an să scapi de imaginile tale (demoni) care aduc suferință? Ce este contactul cu Lumea Spirituală? Cum să atingi integritatea și reconcilierea în interiorul tău, reconcilierea cu Dumnezeu? Ce este responsabilitatea și slujirea? Despre acestea și multe alte lucruri în programul „Adevărul este unul pentru toți”.

Trimiteți întrebările dvs. la e-mail: istina@allatra.tv

► <https://allatra.tv/video/illjuzija-i-put>

ИСТИНА

на всех одна

ТЕМА ВЫПУСКА:

ГРЯДУЩИЕ КАТАКЛИЗМЫ

О ВЗАИМООТНОШЕНИЯХ ЛЮДЕЙ

ВОЗРОЖДЕНИЕ
ЧЕЛОВЕЧНОСТИ

*Conversație unică
cu Igor Mihailovici Danilov*

În această emisiune sunt abordate subiecte despre importanța unirii oamenilor în pragul evenimentelor care vin, despre particularitățile relațiilor dintre oameni în societate și familie, despre motivele generării conflictelor și soluționarea acestora.

E despre libertatea de alegere și respectul reciproc. Cunoașterea de sine și observarea jocul iluzoriu al conștientului. De ce este imposibil să înțelegem Lumea Spirituală cu conștientul? Ce este egoismul spiritual? Ce este Dragostea Adevărată? În ce constă paradoxul vieții? Despre particularitățile devenirii spirituale a unui om, cum să îți atenția și să trăiești în Lumea Spirituală.

Despre acestea și multe alte lucruri în programul „Cataclismele care urmează. Despre relațiile dintre oameni. Renașterea umanității”.

Trimiteți întrebările dvs. la e-mail: istina@allatra.tv

► <https://allatra.tv/video/istina-katakлизmy>

Inevitabilitatea unor schimbări climatice grave iminente a căror natură globală și anvergură pot fi urmărite astăzi pe întreaga planetă, îl pune pe fiecare în fața alegerii personale.

În viitorul apropiat, ACEST lucru îl va afecta pe fiecare!

Informarea despre acele procese naturale catastrofale iminente care în viitorul apropiat vor deveni o realitate pentru anumite țări și continente.

Ce ai făcut astăzi pentru ca tu, familia și prietenii tăi să aibă șansa de a supraviețui mâine?

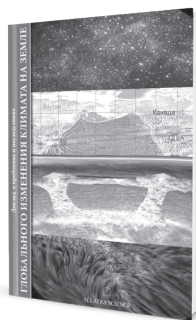
► <https://allatra.tv/video/it-is-coming>

ALLATRA
GeoCenter.info

Portalul de informații și analize ALLATRA GeoCenter.info a fost creat și există datorită eforturilor comune ale unei echipe internaționale de voluntari, oameni obișnuiți care sunt interesați de tema schimbărilor climatice și nu sunt indiferenți la viitorul omenirii. Toate videoclipurile care apar pe canal sunt create de entuziaști din diferite părți ale lumii pentru a evidenția situația climatică reală de pe planetă și ieșirile din ea.

Canalul ALLATRA GEOCENTER sunt videoclipuri analitice, recenzii, știri, cooperare internațională cu oamenii de știință din lume. În această activitate, persoana dezvoltă o percepție holistică a imaginii schimbărilor climatice care au loc în lume și a faptului că viitorul depinde de acțiunile fiecăruia, de lucrul cu sinele în primul rând în aspectul spiritual și moral. Informații foarte valoroase și în timp util cu privire la acest subiect sunt cuprinse în Raportul „**Cu privire la problemele și consecințele schimbărilor climatice globale pe Pământ. Modalități eficiente de soluționare a acestor probleme**”

► <https://allatra-science.org/publication/climate>

Participanții activi din multe țări creează programe despre schimbările climatice care au loc pe planetă și viitoarele cataclisme globale. Edițiile informează omenirea despre modalitățile reale de a soluționa aceste probleme prin unirea întregii comunități mondiale într-o familie unită și prietenoasă.

► <https://allatra.tv/category/ekstrennyye-novosti>

„GRĂUNTELE UNIVERSAL”

PROIECT SOCIAL FUNDAMENTAL DE CERCETARE

Programul „Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic Viu” trezește în oameni spiritul cunoașterii, dorința de studiu aprofundat al Cunoștințelor Primordiale. Pe baza acestui fapt, la inițiativa participanților Mișcării **ALLATRA**, a fost lansat proiectul internațional de cercetare socială fundamentală „**GRĂUNTELE UNIVERSAL**”.

Esența acestui proiect unic este de a găsi acele semințe comune, care sunt asociate cu dezvoltarea spirituală a omului, în sursele primare ale diferitelor religii ale lumii, ale tuturor confesiunilor religioase posibile din trecut și prezent; pentru a înțelege importanța și esența lor și, de asemenea, pentru a înțelege în ce mod în diferite epoci istorice au avut loc substituțiile lor materiale, pierderile, denaturarea înțelegerii spirituale pentru generațiile următoare.

Să arătăm care sunt particularitățile spiritului de unitate și contradicțiile conștientului în moștenirea spirituală a civilizației umane. Să găsim factori sociali, spirituali și morali comuni în consolidarea comunității mondiale la etapa actuală.

► <https://edinoezerno.allatra.org>

Primul film „ALEGEREA” al proiectului internațional de anvergură „GRĂUNTELE UNIVERSAL”. Cea mai strălucite înțelegeri și descoperiri personale ale oamenilor din diferite țări ale lumii la subiectul „alegerii umane”, rolul dominant al acesteia în viața unei persoane, determinând destinul său viitor.

O cercetare socială internațională unică, care nu are analogi în lume, care este inițiată și realizată de OAMENI din peste 140 de țări ale lumii. Oameni de diferite naționalități, religii, profesii sunt implicați în cercetări la scară largă din întreaga lume. Cercetări comune, traduceri, interviuri internaționale, sondaje de opinie, teleconferințe, comentarii video ale oamenilor de știință și specialiștilor din întreaga lume, cooperare internațională și înțelegere reciprocă.

Care este sensul vieții umane? Care este temelia tuturor religiilor și scripturilor lumii? Ce unește toți oamenii de pe Pământ?

► <https://allatra.tv/video/edinoe-zerno-vybor>

AllatRa

TELEVIZIUNE INTERNAȚIONALĂ DE VOLUNTARIAT

INTERNATIONAL VOLUNTEER TELEVISION

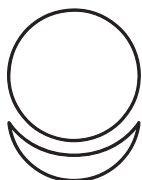
ALLATRA TV este o televiziune online internațională, multinațională, cu videoclipuri relevante și interesante pe diverse teme: interviuri internaționale, sondaje sociologice, psihologie, știință, știri bune, programe informativ-analitice, interviuri cu oameni celebri, umor prietenos, videoclipuri animate educative, programe de familie și multe alte programe oneste și pozitive care sporesc umanitatea, bunătatea și unitatea în societate.

Programele **ALLATRA TV** sunt interesante pentru toți oamenii care tind să se autoperfecționeze, să se dezvolte spiritual și cultural, să consolideze cele mai bune calități în sine și în societatea din jur.

Alăturați-vă echipei de voluntari internaționali ALLATRA TV, aduceți la viață ideile și proiectele dvs. creați printr-un format nou de televiziune a oamenilor!

Email: info@allatra.tv

Site-ul oficial: www.allatra.tv

ALLATRA

MIȘCAREA SOCIALĂ INTERNAȚIONALĂ

MSI ALLATRA este o asociație globală a celor care, în practică, creează Binele și Pace pentru toți oamenii. Mișcarea ALLATRA unește oameni din întreaga lume, indiferent de statut, categorii sociale, puncte de vedere politice și religioase. Într-o perioadă scurtă de timp, sute de mii de oameni cu aceleași idei, în peste 200 de țări ale lumii, au devenit participanți activi ai mișcării. Obiectivul nostru strategic este de a trezi în oameni dorința de a participa activ la viața societății, împreună cu oameni de bunăvoință din diferite țări, să se implice în activități utile societății mondiale. Suntem în afara politicii și în afara religiei.

Datorită inițiativei și acțiunilor dezinteresate ale participanților activi ai Mișcării Sociale Internaționale ALLATRA, în întreaga lume sunt implementate diverse proiecte creatoare și fapte bune, care vizează crearea condițiilor pentru a dezlănțui potențialul creativ al oamenilor, la renașterea valorilor spirituale și morale umane universale în întreaga comunitate mondială.

Printre proiecte: inițiativa de nivel multinațional - „Acordul de parteneriat global ALLATRA”; televiziunea internațională pe internet - ALLATRA TV; portalul web internațional pentru unirea oamenilor în soluționarea problemelor comune semnificative din punct de vedere social - ALLATRA – Crowdfunding prin Conștiință; spațiu media creator - ALLATRA RADIO; ALLATRA SCIENCE – cercetări inovatoare moderne în domeniul climatologiei, fizicii, psihologiei; portalul internațional al spațiului global de informații pozitive - ALLATRA Vesti și multe altele.

Nu avem o diviziune în lideri și executor; lider și executor suntem fiecare dintre noi și împreună suntem forță.

Principalul secret este că directorul nostru general este CONȘTIINȚA.

Invităm pe toți doritorii să dea dovadă de bunătate și să ajute comunitatea mondială să pășească pe calea dezvoltării spirituale și culturale prin proiecte comune de semnificație socială. Cu noi sunt toți cei care doresc, pot și vor. Să fii om bun este întotdeauna actual!

Centrul de coordonare al MSI ALLATRA :

+ 380 (44) 238 89 80; + 380 (44) 238 89 81;

+ 380 (99) 175 47 77; + 380 (96) 875 47 77; + 380 (63) 178 47 77

+38 (063) 178-47-77 (contact vorbitor de limba engleză)

E-mail: center@allatra.org **Skype:** allatra-center **Website:** allatra.org

ACORDUL DE PARTENERIAT GLOBAL ALLATRA

Inițiativa la nivel multinațional ACORDUL DE PARTENERIAT GLOBAL ALLATRA, în fiecare zi continuă să reunească lideri respectabili care, după ce l-au acceptat, construiesc interacțiunea în echipele lor în baza valorilor universale - **cele 7 principii de bază ale ALLATRA:**

VALOAREA VIEȚII e în LIBERTATEA DE ALEGERE

Doar CONTROLUL DE SINE,

AUTO-PERFEȚIUNEA

SPIRITUALĂ ȘI MORALĂ

va conduce oamenii către UNITATE,

CREARE, către dobândirea

MOȘTENIRII SPIRITUALE.

Acordul ALLATRA este baza pentru construirea unei societăți spiritual-constructive prin colective de muncă. Acest proiect deschide mari oportunități de a transmite oamenilor luciz, din orice tip de colectiv, despre posibilitatea de a rezolva în mod pozitiv orice situații de criză. Până la urmă, baza tuturor crizelor - economice, politice, sociale, climatice, de mediu - este formatul consumerist de dezvoltare a societății, absența unor indicatori spirituali și morali.

Datorită activității energice a participanților mișcării și a partenerilor la Acordul de Parteneriat Global ALLATRA, publicul din diferite țări manifestă un mare interes pentru acest proiect.

Website: www.allatra-partner.org

Binele în Acțiune

ÎNMULȚEȘTE BINELE ÎN ORAȘUL TĂU!

ALLATRA Binele în Acțiune este un site care conține o varietate de machete de înaltă calitate, materiale tipărite și poligrafie socială - postere sociale de bună dispoziție, broșuri, cărți poștale, motivatoare, pliante, bannere de internet și multe altele. Toate machetele au fost create pentru oameni și de dragul oamenilor dezinteresat și în comun de participanții **MSI ALLATRA din diferite țări ale lumii.**

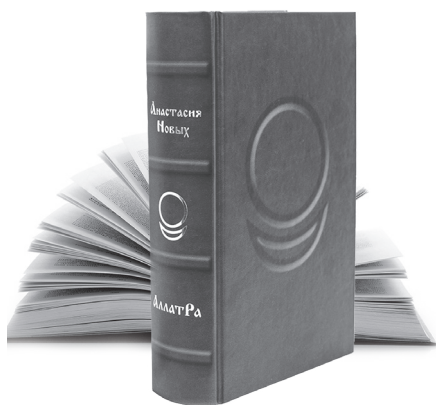

BINELE ÎN ACȚIUNE este un site unde puteți descărca în mod liber machete de înaltă calitate ale produselor pentru imprimare și poligrafie la teme sociale.

Machetele cu informații despre toate proiectele Mișcării Sociale Internaționale ALLATRA și despre cărțile Anastasiei Novîh pot fi găsite și pe site-ul:

www.dobro.allatra.org

CARTEA „AllatRa”

Este o enciclopedie vie a Cunoștințelor spirituale primordiale despre lume, societate și om. Nu vorbește doar cu fiecare despre ce e sacru în interiorul lui. Aceasta răspunde la cele mai secrete, pur personale, incitante întrebări ale omului pe care le ascunde în sine și nu se deschide nici chiar prietenilor apropiați. Cartea „AllatRa” te scufundă într-o stare feerică de cunoaștere multilaterală, potolește setea căutării sensului vieții din Sursa veșnică, dăruitoare de viață.

- Sufletul e cel mai de preț în Om
- ✓ Sensații în știință
- 📦 Sensul dezvoltării spirituale a omului
- 👤 Sensul vieții omului
- ⊕ Structuramultidimensională a omului
- 🔍 Ce unește toate religiile?
- 🔧 Practicile spirituale și meditative antice
- 👍 Societatea și omul
- ⚖️ Ce are loc după moartea fizică a corpului?
- ☆ Semnele active
- 👤 Comportamentul atipic al copiilor
- ✖️ Simbolismul sacru al icoanelor
- 👤 Ce este Sistemul Rațiunii Animalice?
- ⚙️ Structura Universului
- 📡 Ce stă în spatele superputerilor?
- 👁️ Dialogul cu Dumnezeu
- 🏆 Sfântul Graal
- 📄 Pilde antice

Descărcare gratuită în format electronic: books.allatra.org

Comandați cărți în Ucraina - lotosbook.com

Comandați cărți în Belarus, Rusia și alte țări - allatra.net

Cărțile de Anastasia Novîh

În cărțile Anastasiei Novîh sunt date acele revelații-adevăruri spirituale primordiale în baza cărora s-au născut toate religiile lumii și care sunt acum în mare parte pierdute în ele. Căci forța interioară, care este transmisă prin cărțile ei, contribuie la trezirea spirituală a omului, îl înaripează cu spiritul Adevărului și îl inspiră la transformarea spirituală proprie și a lumii din jurul său. De fapt, fiecare cititor va putea să înțeleagă acest lucru pentru el însuși dacă își dezvăluie profunzimile spirituale în sine, simțindu-și adevărata natură spirituală.

Cărțile Anastasiei Novîh răspund la multe întrebări. Cine sunt? Care este sensul vieții mele? Cum să te înțelegi? Cum să nu mai suferi și să înveți să-ți controlezi gândurile? Care este adevărata natură a omului? Despre ce tace știința (despre structura omului în lumea invizibilă) și de ce este păstrată această conspirație a tăcerii? Ce se întâmplă cu omul după moarte? Are oare suflet? Ce este sufletul, personalitatea, care este legătura dintre ele și care este predestinarea acestora?

Ce așteaptă omul și umanitatea în următoarele decenii? Cum te poți schimba pe tine însuși, destinul tău, viața societății înconjurătoare pentru a supraviețui în condițiile cataclismelor globale și pentru a obține mântuirea spirituală?

Descărcare gratuită în format electronic: books.allatra.org

Comandați cărți în Ucraina - lotosbook.com

Comandați cărți în Belarus, Rusia și alte țări - allatra.net

Anastasia Novîh

**Conversație vie
Conștientul și Personalitatea.
De la inevitabil mort
la veșnic Viu**

Sub redacția A. Novîh
Corector: I.M. Kozlova
Oformarea: D. Polonskii

Semnat pentru tipărire 07.09.2018 Format 84x108 1/32.
Hârtie offset. Tipar offset. În nr. De 5000 exemplare.
Comanda №

Editura: „SPD Khatimlyanskaya A. V.”
St. DK nr. 2973

TM „Editura „LOTOS” ®
03110, Kiev, st. Klimenko, 38/9

Tipărit „Unisoft”
61036, Harkov, st. Morozova, 13B

Pentru vânzările en-gros, vă rugăm să sunați la:
(099) 093-07-90, (063) 608-98-39